

Bībeles Pamati

Bible Basics (Latvian), Duncan Heaster

www.carelinks.net

IEVADS

Katram cilvēkam, kurš ir sācis ticēt Dieva esamībai un atzinis, ka Bībele ir Dieva atklāsme cilvēkiem, ir nepieciešams nopietni studēt Svēto Rakstu pamatus. Tomēr daudzi, kas sevi dēvē par "kristiešiem", veltī tam maz uzmanības un aprobežojas tikai ar dažu citātu lasīšanu svētdienās no Jaunās Derības. Bībele tiem parasti glabājas kaut kur aizmirstā vietā un parasti nekad netiek atvērta, un patiesībā viņi tikai miglaini atceras dažas pamācības no tās. Nav brīnums, ka ar tādu pasīvu attieksmi pret Dieva Vārdu šo cilvēku prātā un dzīvē ieviešas liels sajukums un pārliecības trūkums.

No otras puses ir tādi ticīgie, kam ir virspusējas zināšanas par kristietību, tomēr savā labestīgajā centībā viņi cenšas saprast Bībeli. Diemžēl, bieži vien savā ceļā viņi sastop tādus Bībeles izskaidrotājus, kuri izklāsta savas doktrīnas un filozofiskos uzskatus, kuri neatspoguļo patiesos Svēto Rakstu pamatus.

Šās rokasgrāmatas mērķis ir praktiski analizēt Svētos Rakstus noteiktā secībā. Rokasgrāmatā domāta kā lasīšanas avots ar izziņas mērķi. Tā varētu tikt arī izmantota kā mācību grāmata neklātienē studentiem. Atbildes uz jautājumiem, kuri doti grāmatas katras nodaļas beigās, jāsūta uz pēdējā nodaļā norādīto adresi. Jūsu atbildes pēc tam tiks nodotas vienam no mācību grupas vadītājiem, kurš ar jums personīgi sarakstīsies. Iespējams, ka daži lasītāji vairīsies atbildēt uz jautājumiem, bet paši tos uzdos, lai precizētu neskaidrās vietas grāmatā, vai arī apstrīdētu autora iztīrījumu. Arī šādos gadījumos ja šādas korespondences

tiks saņemtas, uz tām tiks atbildēts. Sarakste var risināties gan angļu, gan krievu valodā.

Autors ir pārliecināts, ka "Bībeles Pamati" būs pilnīgi saprotami katram katram cilvēkam. tomēr grāmatā vienmēr var būt atsevišķas tēmas un vietas, kas ārēji var atšķirties no vispārpieņemtā Svēto Rakstu skaidrojuma. dažas no tām paralēli citiem Evanģēlija aspektiem tiek iztirzātas grāmatas katras daļas beigās esošajās nodaļās "Atkāpēs". Mēs uzskatām, ka "Bībeles Pamati" būs saprotami arī bez "Atkāpju" lasīšanas, bet iespējams, ka daži studenti lasīs arī tās. Šajā mācību līdzekli dotie Bībeles panti vai to fragmenti tulkojumā sniegti no latviešu Bībeles 1993. gada izdevuma.

Izsaku dziļu pateicību daudzajiem cilvēkiem, kuri man palīdzēja šīs grāmatas tapšanā. Īpaši esmu pateicīgs Klaivam Riversam par lieliskajām fotogrāfijām, kā arī pārējiem, kas izteica savus komentārus par grāmatas materiāliem, tiem esot melnrakstā.

Īpaša mana atzinība tiem dažiem simtiem cilvēku, kuri dzīvo Āfrikā, Rietumindijā, Filipīnās un Austrumeiropā un kuri ar saviem dedzīgajiem jautājumiem un patiesības uzzināšanas alkām pastāvīgi palīdzēja man domās koncentrēties "Bībeles Pamatu" sarakstīšanā. To spēks un skaistums tikai pastiprinā, skatoties uz tiem dažādajiem redzes leņķiem. Pārpildītos tasometros, atklātās tirgotavās un kravas automašīnās, konferenču zālēs, tveicīgos viesnīcu balkonos un mežu apmetnēs zvaigžņu gaismā šīs tēmas apsprieda, par tām strīdējās un sajūsminājās daudzie Bībeli studējošie cilvēki ar visdažādākajiem sabiedriskajiem stāvokļiem. Mani kristadelfiešu brāļi, ar kuriem kopā man bija prieks strādāt pie šīs grāmatas, bija man nebeidzams spēka un iedvesmas avots. Daudzi "Atkāpju" raksti tika iztirzāti mūsu vidū viesnīcu nummuros pēc nogurdinošām nodarbībām ar Bībeles studiju neklāties studentu grupām.

Saskarsme un draudzība, kas mūs apvieno Bībeles patiesības galveno doktrīnu izpratnē, ir pa īstam nepārspēts faktors mūsu dzīvē. Tātad visiem šiem "saviem Dieva Valstības kolēģiem" es izsaku patiesu atzinību un ceru, ka šī grāmata palīdzēs viņiem izdot patieso Evanģēliju visām tautām.

Bībelē izklāstā Evangēlija īstās patiesības izzināšana labvēlīgi ietekmēs mūsu dzīvi. Pievienošanās Dieva Vārdam ved pie tā, ka vīrieši un sievietes visā pasaulē slavēs Dievu tagad un visos laikos, kā Dievs to arī ir gribējis. Katrs, kurš atradīs patiesību, atradīs sev lielas vērtības pārli un iepazīs Jeremija jūtas: "Cik bieži man atskanēja Tavs Vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds līgsmību" (Jer.15:16.). Lai to sasniegtu, griezieties pie Dieva lūgšanā, lai Viņš palīdz saprast katru vārdu, pirms jūs sāksiet studēt šīs grāmatas nodaļas. "Un tagad es jūs uzticu tam Kungam un Viņa žēlastības vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētajiem" (Ap.d.20:32.). **D.H.**

Šīs grāmatas katras nodaļas beigās uzdoti jautājumi. Pēc sava tipa tie vai nu prasa izvēlēties no vairākām dotajām atbildēm vienu pareizo, vai arī atbildēt saviem vārdiem dažos teikumos. Lūdzam rakstīt atbildes uz atsevišķas lapas, pievienojot skaidri salasāmu jūsu vārdu un adresi.

Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA

www.carelinks.net

info@carelinks.net

vai

Christadelphian Advancement Trust

Reg. Charity No. 1014615

PO Box 3034

South Croydon Surrey CR2 0ZA

ENGLAND / ANGLIJA

1 Daļa:
*Sludina Evangēliju Par Dieva
Valstību*

1 NODAĻA

DIEVS

1.1.Dieva eksistence

Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.” (Ebr.11:6) Šo studiju mērķis ir palīdzēt tiem, kas vēlas nākt pie Dieva, pirms tam noticot “ka Viņš ir”; tādēļ nekavēsimies meklējot pierādījumus, kas apstiprina ticību Dieva eksistencei. Apskatot komplicētību, ar kādu veidoti mūsu ķermeņi (piem.Ps.139:14) saskatot nolūku, kas redzams ziedā, raugoties skaidras nakts bezgalībā - gan šie piemēri, gan neskaitāms daudzums citu rūpīgu pārdomu par dzīvi ateismu nepārprotami padara neiespējamu. Uzskatam, ka Dieva nav, neapšaubāmi vajag vairāk ticības, nekā uzskatam, ka Dievs eksistē. Bez Dieva nav kārtības, mērķa vai izskaidrojuma visuma eksistencei, un tas arī atspoguļosies ateista dzīvē. Paturot to prātā, nav pārsteidzoši, ka vairums cilvēcisko būtņu kaut kādā pakāpē tic Dievam – pat sabiedrībās, kur valdošais “dievs” cilvēku dzīvē ir materiālisms.

Bet ir milzīga atšķirība starp neskaidru nojausmu, ka ir kāds augstāks spēks, un drošību par to, ko Viņš piedāvā kā atmaksu uzticīgai kalpošanai Viņam. Vēstulē ebrejiem 11:6 tas tiek uzsvērts. Mums

“nākas ticēt, ka (Dievs) ir
UN
Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.”

Liela daļa Bībeles runā par Dieva tautas Izraēla vēsturi; atkal un atkal ir pasvītrots, ka tas, ka viņi pieņēma Dieva eksistencei netika samērots ar viņu ticību Viņa apsolījumiem. Viņu lielais vadonis Mozus tika teicis: Tādēļ atzīsti ... un ieraksti dziļi savā sirdī, ka Dievs Tas Kungs ir vienīgais augšā debesīs un apakšā virs zemes un ka cita neviena nav Viņa vietā. Un tāpēc tev būs turēt Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, lai tev labi klājas un taviem bērniem pēc tevis un lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dod mūžīgi." (5 Mozus 4:39,40).

Tādējādi tiek uzsvērts tas pats jautājums – mūsu apzināšanās, ka ir Dievs, nenozīmē, ka arī Dievam mēs automātiski esam pieņemami. Ja mēs nopietni atzīstam, ka mums ir radītājs, mums arī “būs turēt Viņa ... baušļus”. Šo studiju mērķis ir izskaidrot, kas ir šie baušļi un kā tos turēt. Ja meklējam, kas par to teikts Rakstos, tad atrodam, kā mūsu ticība Dieva eksistencei tiek stiprināta: “Ticība nāk no dzirdēšanas un dzirdēšana - no Dieva vārda”(sal.ar Rom.10:17). Līdzīgi Jesaja 43:12 rāda kā izpratne par Dieva nākotnes pareģojumiem liek mums zināt, ka “Es tas esmu (Jes. 43:13) – t.i., ka Dieva vārds "ES ESMU, kas ES ESMU" ir absolūti pareizs (2. Mozus 3:14). Apustulis Pāvils ieradās pilsētā Berea, tagad tā atrodas Ziemeļgriekijā un kā jau parasti viņš sludināja Dieva evaņģēliju ('labo vēsti'); bet tā vietā, lai ļaudis vienkārši pieņemtu Pāvila vārdus, “Tie vārdu labprāt uzņēma, meklēdami ik dienas rakstos, vai tas tā esot. Daudzi no viņiem kļuva ticīgi”. (Ap.d. 17:11,12). Viņu ticība radās viņu neaizspriedumainības, regulāru (“ik dienas”) un sistemātisku Bībeles studiju dēļ. Patiesā ticība tāpat neradās no tā, ka Dievs būtu pēkšņi veicis kādu īpašu sirds ķirurģiju, nesaistītu ar Dieva vārdu. Tātad kā gan pasaules cilvēki, kuri piedalās Bilija Grehema kampaņā vai pentakostāļu atdzimšanas sapulcēs no tām var iznākt kā “ticīgie”? Cik daudz ikdienišķas meklēšanas rakstos ir notikušas šajos gadījumos? Šīs patiesas Bībelē balstītas ticības trūkums neapšaubāmi ir par iemeslu liekulībai, ko daudzi šādi “atgrieztie” atrod savā turpmākajā kristīgajā pieredzē, un kāpēc tik daudzi pagriež muguru evaņģēliskai kustībai.

Šī studiju kursa mērķis ir izveidot sistēmu jūsu personīgajos meklējumos Rakstos, lai arī jūs varētu ticēt. Sakarība starp patiesā evaņģēlija klausīšanos un patiesu ticību ir bieži vien izgaismota Evaņģēlijā:

- “..un daudz korintiešu, viņu dzirdēdami, ticēja un tika kristīti” (Ap.d.18:8).
- Ļaudis “ dzirdētu evaņģēliju un ticētu” (Ap.d.15:7)

- “..mēs sludinām, un tā jūs esat kļuvuši ticīgi” (1.Kor.15:11).
- “sēkla” līdzībā par sējēju ir Dieva vārds (Lk.8:11); kamēr sinepju graudiņš ir ticība (Lk.17:6), redzot, ka ticība rodas pieņemot “ticības vārdu” (Rom.10:8), “ticības un labās mācības vārdus” (1 Tim.4:6), sirdī, kas ir atvērta ticībā Dievam un Viņa vārdam (sal. Gal.2:2, Ebr.4:2)
- Apustulis Jānis mūsu Kunga dzīves aprakstā saka, ka “viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu” (Jņ.19:35). Un mums vajadzētu ticēt tam, ka Dieva Vārds tiek saukts par “patiesību” (Jņ.17:17) .

1.2. Dieva personība

Tas ir majestātisks un brīnišķīgs Bībeles motīvs, kurā Dievs atklājas kā reāla, taustāma persona, ar ķermenisku esamību. Fundamentāla kristietības doktrīna ir arī tā, ka Jēzus ir Dieva dēls. Ja Dievam nav ķermeniskas esamības, tad nav iespējams, ka Viņam būtu Dēls, kas ir Viņa “būtības attēls” (Eb.1:3). Kļūst grūti veidot personīgas, dzīvas attiecības ar ‘Dievu’, ja “Dievs’ ir tikai mūsu prāta pieņēmums, gara malduguns kaut kur kosmosa tukšumā. Ir traģiski, ka vairumā reliģiju sastopams šis nereālais, netveramais Dieva jēdziens.

Dievam esot tik bezgalīgi lielākam nekā mēs, ir saprotams, ka daudzu cilvēku ticība ir vairījusies no skaidriem solījumiem, ka mēs noteikti redzēsim Dievu. Izraēlam trūka ticības redzēt Dieva “seju” (Jņ.5:37), kas skaidri norādītu uz to, ka Viņam ir ārējs apveids. Ticību dod Dieva pazīšana un ticēšana Viņa vārdam:

“Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs” (Mat.5:8).

“...Viņa (Dieva) kalpi Tam kalpos. Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds (Dieva vārds – Jņ. atkl.3:12) būs tiem uz pierēm” (sal. Atkl.22:3,4).

Šī brīnišķīgā cerība, ja vien mēs tam patiesi ticam, dziļi praktiski iespaidos mūsu dzīves:

“Dzenieties pēc miera ar visiem un pēc svētas dzīves, bez kā neviens neredzēs To Kungu” (Ebr.12:14).

“Un, kas pie debesīm zvēr, tas zvēr pie Dieva goda krēsla un pie Tā, kas tur sēd virsū (Mat.23:22). Tās būtu muļķības, ja Dievam nav ķermeniskas esamības.

“..mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir (parādījies Kristū). Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts” (1 Jņ.3:2,3).

Šajā dzīvē mūsu izpratne par Debesu Tēvu ir ļoti nepilnīga, bet mēs varam lūkoties uz priekšu, cauri šīs dzīves tumsībai, beidzot sastopot Viņu. Mūsu fiziskā Viņa redzēšana harmonēs ar daudz lielāku Viņa garīgu aptveršanu. Tādējādi no absolūtiem cilvēcisko ciešanu dziļumiem Ījabs varēja priecāties par pilnīgi personīgām attiecībām ar Dievu, kuras viņš varētu pilnībā izbaudīt pēdējā dienā:

“..un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu. Tiešām, es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs..” (Īj.19:26,27).

Un apustulis Pāvils arī sauca no dzīves, pilnas sāpju un kņadas:

“Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā..” (1.Kor.13:12).

Pierādījumi Vecajā Derībā

Šie Jaunās Derības apsolījumi ir būvēti uz ievērojama Vecās Derības liecību fona par personīgu, ķermenisku Dievu. Nedrīkst par zemu novērtēt faktu, ka pilnīgi pamatoti un fundamentāli ir novērtēt Dieva dabu, ja vien mums ir jebkāda patiesa izpratne par ko vispār runā Bībelē balstīta reliģija. Vecā Derība konstanti runā par Dievu kā par personu; savstarpēji personiskas attiecības ar Dievu, par kuru runā Jaunā un Vecā Derība, ir neaizvietošanas patiesai kristīgai cerībai. Palūkosimies uz nopietniem argumentiem, kas runā par labu personīgam, ķermeniskam Dievam:

-“ Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības" (1.Moz.1:26). Tādējādi cilvēks ir veidots pēc Dieva tēla un līdzības, kā tas ir parādījies arī eņģeļos. Jēkaba vēst. 3:9 runā par "...cilvēkiem, pēc Dieva līdzības radītiem." Šie vārdi nevar būt attiecināti uz cilvēka garīgo veidolu, jo dabiski mūsu saprāts ir pilnīgi attālināts no Dieva un daudzējādā ziņā pilnīgi pretējs Viņa taisnīgumam: "Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi," saka Tas Kungs. "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām" (Jes.55:8,9). Tātad tēlam un līdzībai, pēc kuras mēs esam radīti, jābūt attiecinātai uz Dieva fizisko veidolu. Kad vien eņģeļi ir tikuši sūtīti uz zemes, vienmēr ticis aprakstīts to cilvēciskais veidols – piem., Abrahams pilnīgi nejauši uzņēma pie sevis eņģeļus, domādams, ka tie ir parasti cilvēki. Mūsu radīšana pēc Dieva tēla neapšaubāmi nozīmē, ka mēs kaut ko varam secināt par reālo objektu, kura tēls mēs esam. Tādējādi Dievs, kuru mēs atspoguļojam, nav nekas neskaidrs, ko mēs nevarētu aptvert.

Arī eņģeļi paši ir Dieva atspulgs. Tādēļ Dievs varēja sacīt Mozum: "vaigu pret vaigu Es ar to runāju un ne ar parādībām... bet redzēdams viņš ir redzējis Tā Kunga vaigu" (4 Moz.12:8). Šeit teiktais attiecas uz instrukcijām, ko Mozus saņēma no eņģeļa, kas atnesa tam Dieva vārdus (2.Moz.23:20,21). Ja reiz eņģelis bija līdzīgs Dievam, tad jāsecina, ka Dievs ir tāda paša veidola kā eņģeļi – tātad fiziski pēc cilvēka veidola, kaut arī bezgalīgi augstākas

dabas nekā miesa un asinis. “Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu” (2.Moz. 33:11; 5.Moz.34:10). Tas Kungs manifestējās Savā eņģelī, kura seja un mute bija Paša Kunga atspoguļojums.

“Jo Viņš (Dievs) zina, kādi radījumi mēs esam” (Ps.103:14); Viņš vēl mums aptvert Viņu kā personīgu būtņi, kā Tēvu, ar kuru mēs varam saprasties. Tas izskaidrotu daudzās atsauces uz Dieva rokām, plaukstām, acīm, utt. Ja Dievs būtu esences sakopojums kaut kur debesīs – kas būtu mūsu pieņēmums par Dievu, ja noliedzam Viņa personību – tad šīs atsauces būtu maldinošas un tām nebūtu nekādas izglītojošas nozīmes.

Apraksti par Dieva mājokli skaidri norāda, ka “Dievam” ir personiska atrašanās vieta: “Dievs ir Debesīs” (Ēc.5:2). “Jo Viņš skatās no Savas svētnīcas, Tas Kungs raugās no debesīm uz zemi (Ps.102:20); “..tad Tu uzklausī to debesīs, Savā dzīvojamā mājoklī” (1.Ķēn. 8:39). Vēl konkrētāk mēs varam lasīt ka Dievam ir “tronis” (2.Laiku 9:8; Ps.11:4; Js.6:1; 66:1). Grūti iedomāties, ka tādus vārdus iespējams lietot runājot par kādu neraksturojamu esenci, kura eksistē kaut kur Debesu plašumos.

Par Dievu tiek runāts, ka Viņš “nāk lejā” sevi manifestējot. Tas norāda uz Dieva atrašanos Debesīs. Ir neiespējami izprast domu par “Dieva manifestāciju” neizprotot Dieva personīgo, fizisko dabu.

Jesajas grāmatas 45. nodaļa ir pilna ar Dieva atsaucēm uz Savu personīgo iesaistīšanos Savu cilvēku darīšanās: “Es esmu Tas Kungs, un cita nav neviena... Es tas Kungs esmu to radījis... Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu radītāju... Manas rokas izklāja debesis... Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali!” Pēdējais teikums īpaši pasvīturo Dieva personisko eksistenci – Viņš vēlas, lai cilvēks skatītos uz Viņu, aptverot viņa eksistenci ar ticības acīm.

Dievs mums ir atklājies kā žēlsirdīgs Dievs, kurš runā uz cilvēku. Gan piedošana gan valoda var nākt tika no personas; tās ir prāta

darbības. Dāvids bija vīrs pēc Dieva paša sirdsprāta (1.Sam.13:14), kas parāda, ka Dievam ir prāts (sirds), kas ir spējīgs tikt ierobežotā pakāpē pārkopēts cilvēkam, kaut arī cilvēks no dabas nav radīts pēc Dieva sirdsprāta. Piemēram pants, “tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš Savā sirdī ļoti noskuma” (1.Mozus 6:6), atklāj Dievu kā jūtīgu, pie apziņas esošs Būtni, nevis kā abstraktu Gara plūsmu kaut kur atmosfērā. Tas palīdz mums aptvert to, varam Viņu gan iepriecināt gan apbēdināt, līdzīgi kā bērni savu īsto tēvu.

Ja Dievs Nav Personisks...

Ja Dievs nav reāla, personiska būtne, tad ir grūti to sasaistīt ar jēdzienu par garīgumu. Ja Dievs ir absolūti taisnīgs, bet nav materiāla būtne, tad mēs īsti nevaram aptvert viņa taisnīgumu, kas manifestējies cilvēciskās būtnēs. Gan atkritušiem no kristīgās pasaules gan jūdiem ir uzskats, ka Dieva taisnīgums ienāk mūsu dzīvē caur miglainu ‘svēto Garu’, kas kaut kādā veidā dara mūs līdzīgus Dieva mentālam tēlam un Viņam pieņemamu. Pretēji tam, ja reiz mēs esam novērtējuši to, ka ir personiska būtne, ko sauc par Dievu, tad mēs varam piestrādāt pie sava rakstura, ar Viņa palīdzību un Viņa vārda iedarbību, lai atspoguļoti Dieva raksturīgās īpašības mūsu esībā.

Dieva nolūks ir atklāt sevi lielā skaitā cildenu būtnu. Viņa vārds, Jehova Elohim, un to norāda (‘Viņš, kurš būs varenie’ ir tā aptuvens tulkojums). Ja Dievs nav ķermeniska būtne, ka ticīgā balva ir saņemt ne-fizisku eksistenci, līdzīgi kā Dievam. Bet aprakstos par balvu ticīgajiem Dieva nākamajā Karaļvalstī uz zemes tiek parādīts, ka viņiem būs taustāma, ķermeniska eksistence, tai pat laikā bez cilvēciskās dabas vajībām. Ījabs ilgojās pēc pēdējās dienas, kad notiks viņa miesas augšāmcelšanās (Īj.19;25-27); Abrahamam ir jābūt vienam no tiem “kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies: ... mūžīgai dzīvībai”(Dan.12:2), lai varētu saņemt mūžīgā mantojuma tiesības uz Kanaānas zemi, fizisku vietu zemes virsū. (1.Moz.17:8). “Es apgērbšu tās priesterus ar pestīšanu, un gavlēt gavlēs tās svētie. Svētie lai pniecājas ar

lepnumu, lai viņi līksmo savās dusas vietās, viņu mute cildinās Dievu, un viņu rokās lai būtu abās pusēs griezīgs zobens, lai atriebtos citām tautām un atmaksātu apkārtējiem.” (ps.132:16; 149:5,7). Jūdu un ne-ebreju kļūda pamest neievērotus šādus pantus, kā arī fundamentāli burtiskos, fiziska rakstura apsolījumus Abrahamam, ir novedis pie nepareiza uzskata par “nemirstīgu dvēseli” kā reālu cilvēciskās eksistences formu. Šādam uzskatam pilnībā trūkst Bibliiska atbalsta. Dievs ir nemirstīga, varena būtne, un Viņš strādā, lai piepildītu savu plānu, kurā vīrieši un sievietes tiks aicināti dzīvot Viņa nākotnes Karaļvalstī uz šīs zemes, un līdzdalīt Viņa īpašības, kas izpaustas ķermeniskā formā.

Ticīgajiem ir apsolīts, ka viņi mantos Dieva dabu (2.Pēt.1:4). Ja Dievs nav personisks, tad tas nozīmē, ka mēs dzīvosim mūžīgi kā nemateriāli gari. Bet tāda nav Bībeles mācība. Mums tiks dots ķermenis, tāpat kā Jēzum (Fil.3:21), un mēs zinām, ka viņam būs ķermenis Valstībā ar kājām, rokām, ausīm un acīm (Cak.13:6; Js.11:3). Doktrīna par Dieva personību tādējādi ir saistīta ar Valstības evaņģēliju.

Ir jābūt acīmredzamam, ka nevar būt neviena jēdzīga priekšstata par dievkalpojumu, reliģiju vai personīgām attiecībām ar Dievu, kamēr tiek aptverts, ka Dievs ir personisks, ka mēs esam fiziski radīti pēc Viņa tēla, kaut arī esam ļoti nepilnīgi un mums jāattīsta Viņa mentālais tēls, lai mēs varētu sasniegt Viņa fiziskā tēla pilnību Dieva Valstībā. Cik daudz vairāk jēgas un mierinājuma var saņemt no pantiem, kas runā par Dievu kā par mīlošu tēvu, kurš mūs pārmāca kā Tēvs bērnus (sal.5.Moz.8:5). Kontekstā ar Kristus ciešanām mēs lasām, ka “Tas Kungs bija lēmis viņu satriekt ar ciešanām” (Js.53:10), kaut arī viņš “Savās bailēs .. piesauca To Kungu un brēca pēc sava Dieva. Viņš sadzirdēja ... Savā pilī, un .. brēkšana nāca Viņa ausīs” (Ps.18:6). Dieva apsolījums Dāvidam par sēklu, kas būs Dieva dēls prasīja brīnumainu cilvēciskas būtnes dzimšanu; ja Dievs nebūtu personisks, Viņam nevarētu būt tāds Dēls.

Pareiz Dieva izpratne ir kā atslēga, kas atver durvis daudzām svarīgām Bībeles doktrīnām. Bet tāpat kā vieni meli ved pie otriem, tā arī nepatiesi pieņēmumi par Dievu aptumšo to taisnību, ko piedāvā Bībele. Ja tev šajā nodaļā apskatītie argumenti šķiet pārlicinoši, vai vismaz daļēji pārlicinoši, rodas jautājums: ‘Vai tu patiesi pazīsti Dievu?’ Mēs turpināsim pētījumus, ko Bībele mums par Viņu māca.

1.3: Dieva Vārds un Raksturs

Ja reiz ir Dievs, tad ir saprātīgi domāt, ka Viņš ir izdomājis arī dažus veidus kā mums par Sevi pastāstīt. Mēs ticam, ka Bībele ir Dieva atklāsme cilvēkiem un, ka tajā mēs redzam sevi atklājušā Dieva raksturu. Tādēļ arī Dieva vārds ir aprakstīts kā Viņa “sēkla” (1Pēt.1:23), jo tas iedarbojas uz mūsu prātu un mūsos tiek veidots jauns radījums, kuram ir pazīmes, kas raksturīgas Dievam (Jek.1:18; 2 Kor.5:17). Tādējādi, jo vairāk mēs sevi atveram Dieva vārdam un no tā gūstam sev mācību, jo vairāk Dievs mūs dara “līdzīgus Sava Dēla tēlam” (Rom.8:29), kurš pēc sava rakstura bija pilnīgs Dieva atspoguļojums. (Kol.1:15). Tajā arī slēpjas Bībeles vēsturisko daļu studiju vērtība: tās ir pilnas piemēru kā Dievs ir izturējies pret atsevišķiem cilvēkiem un vesalām tautām, vienmēr mums atklājot vienas un tās pašas pamatīpašības.

Ebreju valodā personas vārds bieži vien atklāj arī viņa raksturu un/vai informāciju par šo cilvēku. Daži skaidri piemēri:

‘Jesus’ = ‘Pestītājs’ – jo “Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem” (Mat.1:21).

‘Abrahams’ = “Tēvs daudziem” – “jo par daudzu tautu tēvu Es tevi esmu nolīcis” (1.Moz. 17:5)

‘Ieva’ = ‘Dzīvā’ – “jo viņa ir visu dzīvo māte” (1.Moz. 3:20)

'Simeons' = 'dzirde' – "Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu, un sacīja: "Tas Kungs ir dzirdējis, ka es esmu nicināta, un Viņš man arī šo ir devis" (1.Moz.29:33)

Jer.48:17, moābiešu pazišana tiek salīdzināta ar Moāba vārda pazišanu. Psalmos bieži vien tiek vilktas paralēles starp Dievu pašu un Viņa Personību, viņa vārdu un darbību (Ps.103:1; 105:1; 106:1,2,12,13).

Tādējādi tiek gaidīts, ka Dieva vārdi un nosaukumi sniegs pēc iespējas vairāk informācijas par Viņu pašu. Tā kā ir tik daudz Dieva rakstura un mērķu aspekti, Viņam patiesībā ir vairāk nekā tikai viens Vārds. Detalizētākas studijas par Dieva vārdu ir ieteicamas pēc kristībām; turpmāka izpratne par Dieva raksturu, kā tas ir izteikts Viņa vārdā, ies līdzī visu mūsu dzīvi, ko dzīvosim Kungā. Tāpēc turmākais ir tikai ievads tam, kas ilgs visu dzīvi.

Kad Mozus vēlējās dziļākas zināšanas par Dievu, lai tas stiprinātu viņa ticību ļoti traumatiskā viņa dzīves periodā, eņģelis ".nosauca Tā Kunga Vārdu. Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: "Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēku.." (2.Moz.34:5-7).

Tas ir skaids pierādījums, ka Dieva vārdi aptver Viņa raksturojošās īpašības. Tas, ka Viņam tādas piemīt, pierāda, ka Dievs ir personiska būtne – un ir bezjēdzīgi spriest, ka kādai gara dvesmai varētu būt tādas pašas rakstura iezīmes, kādas ir arī cilvēciskām būtnēm.

Dievs ir izvēlējis vienu noteiktu vārdu, ar kādu Viņam patiktu būt pazīstamam Saviem ļaudīm: tas ir kopsavilkums, Viņa cilvēkiem domātā nolūka iemiesojums.

Izraēlieši bija vergi Ēģiptes zemē, un vajadzēja, lai viņiem tiktu atgādināts Dieva nolūks pie viņiem. Mozum tika uzdots pastāstīt viņiem Dieva vārdu, lai viņiem būtu iemesls atstāt Ēģipti un sākt

ceļojumu uz apsolīto zemi (sal. 1.Kor.10:1). Arī mums jāsaprot pamatprincipi, kas saistīti ar Dieva vārdu, pirms mēs tiekam kristīti un sākam savu ceļojumu pretim Dieva Valstībai.

Dievs Izraēlam teica, ka Viņa vārd ir JAHVE, kas nozīmē “Es esmu kas Es esmu”, vai, tulkojot vēl precīzāk ‘Es būšu, kas es būšu’ (2.Moz.3:13-15). Šis vārds vēlāk tika mazliet pagarināts: “... Tā tu saki Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzāka Dievs un Jēkaba Dievs ... - tas ir Mans Vārds mūžīgi, to atcerieties uz audžu audzēm” (2.Moz.3:15).

Tādējādi Dieva pilns vārds ir “Tas KUNGS Dievs.”

Vecā Derība ir sarakstīta galvenokārt ebreju valodā, un gan angļu, gan arī latviešu tulkojums neizbēgami zaudē detalizētu vārda “Dievs” izpratni, to tulkojot. Viens no visbiežāk sastopamajiem ebreju vārdiem tulkojot vārdu ‘Dievs’ ir ‘Elohin’, kas nozīmē ‘varenie’. Dieva ‘memoriāls’, Vārds ar kādu Viņš vēlas tikt pieminēts, tātad ir

JAHVE ELOHĪM
kas nozīmē
VIŅŠ, KAS TIKS ATKLĀTS STARP VARENAJIEM

Tātad tas ir Dieva mērķis – atklāt Savu raksturu un Savu būtību lielā ļaužu grupā. Paklausībā Viņa vārdam mēs tagad varam sevi attīstīt dažas no Dievu raksturojošām īpašībām, jo Dievs sevi kaut kādā veidā atklāj cilvēkos, kas Viņam patiesi tic šajā dzīvē. Bet Dieva vārds ir pravietojums tam laikam, kas nāks, kad zeme būs pilna cilvēku, kas līdzinās Viņam, gan pēc sava rakstura gan dabas (sal. 2.Pēt.1:4). Ja mēs gribam, lai arī uz mums attiecas Dieva plāns un lai mēs, tāpat kā Dievs vairs nebūtu mirstīgi un dzīvotu mūžībā kā morāli pilnīgas būtnes, tad mums arī sevi jāsaista ar Viņa vārdu. Veids, kā to panākt, ir tikt kristītam Jahves Elohīma vārdā (Matt.28:19). Tas mūs padarīs arī par Abrahāma pēctečiem (Gal.3:27 – 29), kuram tika apsolīta šī zeme kā mūžīgs mantojums (1.Moz.17:8; Rom.4:13) – par grupu ‘vareno’ (‘Elohim’), kuros Dieva

Vārda pravietojums tiks piepildīts. Tas sīkāk tiks izskaidrots 3.4. nodaļā.

1.4: Eņģeļi

Viss, ko mēs līdz šim esam apsvēruši, ir apkopots, apsverot arī jautājumu par eņģeļiem, kuri ir:

- fiziskas, personiskas būtnes
- nes Dieva Vārdu
- kanāli, caur kuriem Dieva Gars strādā, lai izpildītu Viņa gribu
- saskaņā ar Viņa raksturu un mērķi
- un tādējādi manifestē Viņu.

Nodaļā 1.3. mēs jau pieminējām, ka viens no biežāk lietotajiem ebreju vārdiem, kas apzīmē 'Dievu' ir 'Elohim', kas patiesībā nozīmē 'varenie'; tie 'varenie', kas nes Dieva Vārdu var efektīvi tikt saukti 'Dievs' viņu ciešo attiecību ar Viņu dēļ. Šīs būtnes ir eņģeļi.

Raksti Dieva Vārdā 1.Mozus grāmatā stāsta mums, ka Dievs ir devis noteiktas pavēles attiecībā uz radību, "un tas tika izdarīts". Tie, kas izpildīja šīs pavēles, bija eņģeļi:

"Teiciet To Kungu, Viņa eņģeļi, jūs, Viņa stiprie sargi, kas Viņa pavēles pilda, klausīdami Viņa vārda balsi!" (Ps.103:20).

Tādējādi ir saprātīgi pieņemt, ka tad, kad mēs lasām par 'Dievu', kurš ir radījis pasauli, saprast, ka šo darbu patiesībā darīja eņģeļi. Ījaba 38:14 arī aizskar šo tēmu. Nu ir pienācis laiks apkopot visus radīšanas notikumus kā tas ir aprakstīts 1.Mozus grāmatā:

1.Diena. "Un Dievs sacīja: "Lai top gaisma." Un gaisma tapa" (3.p.).

2.Diena: "Tad Dievs sacīja: "Lai top velve ūdeņu vidū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem." Un Dievs radīja velvi un šķīra ūdeņus, kas zem velves, no ūdeņiem virs velves. Un tā tapa"" (6.,7.p).

3. Diena: "Tad Dievs sacīja: "Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas zem debesīm, ka sausums taptu redzams." Un tā tapa""(9.p.).

4.Diena: "Tad Dievs sacīja: "Lai top spīdekļi debess velvē, lai šķirtu dienu no nakts, un tie lai ir par zīmēm un laikiem, un dienām, un gadiem, ¹⁵ un tie lai ir par spīdekļiem debess velvē gaismot pār zemi." Un tā tapa" (14.,15. p.).

5.Diena: "Tad Dievs sacīja: "Lai ūdeņos mudžēt mudž dzīvu radījumu pulki, un putni lai lido pār zemi, pār debess velvi." ²¹ Un Dievs radīja lielus jūras zvērus un visus dzīvus radījumus, kas rāpo un pulkiem mudž ūdeņos, pēc to kārtas un ikvienu spārnainu putnu pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam""(20.,21.p.).

6. Diena: "Tad Dievs sacīja: "Lai zeme izdod dzīvus radījumus pēc viņu kārtas, lopus, rāpuļus un zemes zvērus pēc viņu kārtas." Un tā tapa" (24.p.).

Cilvēks tika radīts tajā pašā sestajā dienā. "Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības" (24.p.). Mēs jau runājam par šo pantu 1.2. nodarbībā. Šobrīd mēs tikai gribam norādīt, ka "Dievs" šeit tikai atsaucas uz Dievu Pašu personā – "Darīsim cilvēku" norādot, ka 'Dievs' attiecas uz vairāk nekā tikai uz vienu personu. Ebreju vārds šeit, kas tulko 'Dievu' ir 'Elohim', ks nozīmē 'varenie', attiecinot to uz eņģeļiem. Fakts, ka eņģeļi mūs ir radījuši pēc savas līdzības, nozīmē, ka tiem ir tāds pats ārējais izskats kā mums. Tādējādi tie ir ļoti reālas, taustāmas, ķermeniskas būtnes, kas daļa to pašu dabu kā Dievs.

'Daba' šajā nozīmē attiecas uz kaut ko, kas ir fundamentāli līdzīgs savas fiziskās struktūras dēļ. Bībelē tiek runāts par divām 'dabām'; ar šo vārdu vien nevar izteikt abas šīs dabas vienlaicīgi.

Dieva Daba (Dievišķā daba)

Nevar grēkot (nevainojama) (Rom.9:14; 6:23 sal.Ps.90:2; Mt.5:48; Jēk.1:13)

Nevar nomirt, t.i. nemirstīga (1.Tim.6:16)

Pilna spēka un enerģijas (Js.40:28)

Tāda ir Dieva un eņģeļu daba, un tā tika dota Jēzum pēc viņa augšāmcelšanās (Ap.d. 13:34; Atkl.g. 1:18; Ebr.1:3) Tā ir daba, kas ir mums apsolīta (Lk.20:35,36; 2.Pēt.1:4; Js 40:28 sal. 31.p.).

Cilvēka daba

Tiek kārdināta grēkot (Jēk.1:13-15), ko dara samaitātais, dabiskais prāts (Jer.17:9; Mk.7:21-23)

Nolemta nāvei, t.i. mirstīga (Rom.5:12,17; 1.Lor. 15:22)

Ierobežota gan savā spēkā, gan garā (Jer.10:23).

Tā ir daba, kas šobrīd piemīt visiem cilvēkiem, gan labiem, gan ļauniem. Šīs dabas beigas ir nāve (Rom.6:23). Tā ir daba, kas piemita Jēzum viņa zemes dzīves laikā (Eb.2:14-18; Rom.8:3; Jņ.2:25; Mk.10:18).

Tas ir neveiksmīgi, ka angļu vārds “nature” (tāpat kā latviešu “daba”) ir diezgan nenoteikts; mēs to varam lietot, piemēram, sakot – ‘Jānis gan ir devīgas dabas – viņš pēc savas dabas nav sikumains; tai pat laikā viņš var tik ļoti lepoties ar savu mašīnu, tas vienkārši ir cilvēka dabā, man tā šķiet.’ Šajās nodarbībās mēs šo vārdu ‘daba’ nelietosim tādā nozīmē kā augšminētā piemērā.

ENĢEĻU PARĀDĪŠANĀS

Eņģeļiem, esot ar Dieva dabu, jābūt bezgrēcīgiem un tādējādi arī nemirstīgiem – jo grēka alga ir nāve (Rom. 6:23). Viņiem jāpiemīt arī noteiktai, fiziskai eksistences formai. Šī iemesla pēd eņģeļiem parādoties uz zemes tie ir izskatījušies kā parasti cilvēki.

- Eņģeļi nāca pie Abrahama, lai pateiktu viņam Dieva vārdus; viņi ir aprakstīti kā “trīs vīri”, pret kuriem Abrahams no

sākuma izturējās kā pret parastiem cilvēkiem, pēc kādiem viņi arī izskatījās. “Es likšu atnest drusku ūdens, ko nomazgāt kājas, tad apmetieties zem šī koka” (1.Moz. 18:4)

- Divi no šiem eņģeļiem tad devās pie Lata uz Sodomas pilsētu. Un atkal gan Lats, gan Sodomas ļaudis viņus uzskatīja par cilvēkiem. “Un divi eņģeļi nonāca vakarā Sodomā, bet Lats dzīvoja Sodomas pievārtē. Un, tos ieraudzījis, Lats cēlās viņu priekšā un palocījās ar savu vaigu līdz zemei. Vēl tie nebija apgūlušies, kad Sodomas pilsētas vīri aplenca namu... Un tie aicināja Latu ārā un sacīja: "Kur ir tie vīri, kas pie tevis iegriezās naktī? ... Lats izgāja pie viņiem ārā, vārtos, durvis aizbultēdams aiz sevis, un sacīja: "Brāļi, nedariet taču tādu grēku!... Bet tie vīri izstiepa savas rokas un ievilka Latu pie sevis namā, un durvis tie aizbultēja... vīri sacīja Latam... Mēs gribam izpostīt šo vietu..” (1.Moz.1,5,8,10,12,13).
- Jaunās Derības komentārs par šīm epizodēm apstiprina, ka eņģeļiem ir cilvēku veidols: “Neaizmirstiet viesmīlību! Jo daži (t.i.Abrahams un Lats) ar to, pašiem nezinot, savos namos ir uzņēmuši eņģeļus” (Ebr.13:2).
- Jēkabs visu nakti cīnījās ar dīvainu vīru (1.Moz.32:24), kurš, kā mums vēlāk top darīts zināms, bija eņģelis (Hoz.12:4)
- Divi vīri mirdzoši baltās drēbēs bija klāt pie Jēzus augšāmcelšanās (LK.24:4) un debesbraukšanas (Ap.d. 1:10). Pilnīgi skaidrs, ka tie bija eņģeļi.
- Padomā par šo salīdzinājumu “Tad viņš mērīja tās mūri: simts četrdesmit četras olektis, pēc cilvēku mēra, kas ir eņģeļa mērs” (Atkl.21:17).

ENĢEĻI NEGRĒKO

Tā kā eņģeļiem ir Dieva daba, viņi nevar nomirt. Zinot, ka grēks nes nāvi, varam secināt, ka viņi nevar arī grēkot. Oriģinālie grieķu

un ebreju vārdi, kas apzīmē eņģeli, nozīmē 'vēstnesis'; eņģeļi ir Dieva vēstneši vai kalpi, kuri Viņam ir paklausīgi, tātad ir neiespējami domāt, ka viņi varētu būt grēcīgi. Tāpēc grieķu vārds 'aggelos', ko mēs tulkojam kā 'eņģeļi' tiek tulkots arī kā 'vēstneši', kad tiek runāts par cilvēciskām būtnēm – piem. par Jāni Kristītāju (Mt.11:10) un viņa vēstnešiem (Lk.7:24); Jēzus vēstnešiem (Lk.9:52) un par vīriem, kuri devās prom no Jērikas (Jēk.2:25). Protams, ir iespējams, ka 'eņģeļi' tādā nozīmē kā cilvēka vēstneši var grēkot.

Sekojošie panti skaidri norāda, ka visi eņģeļi (ne tikai daži no viņiem) pēc savas dabas ir paklausīgi Dievam, un tāpēc nevar grēkot:

“Tas Kungs ir debesīs uzcēlis Savu troni, un Viņa ķēniņa valstība valda pār visu. (tātad debesīs nav iespējama nekāda sacelšanās pret Dievu) Teiciet To Kungu, Viņa eņģeļi, jūs, Viņa stiprie sargi, kas Viņa pavēles pilda, klausīdami Viņa vārda balsi! Teiciet To Kungu, **visi** Viņa karapulki, jūs, Viņa kalpi, kas pildāt Viņa prātu!”(Ps.103:19-21).

“Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, teiciet Viņu, **visi** Viņa karapulki!” (Ps.148:2).

“Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: sēdies Man pa labai rokai, tiekāms Es lieku Tavus ienaidniekus par Tavu kāju pameslu. - Vai tie **visi** nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana”(Ebr.1:13,14).

Tas, ka tiek atkārtots vārds **visi** parāda, ka eņģeļi nav sadalīti divās grupās, vieni labie un otri grēcīgi. Skaidra eņģeļu dabas izpratne ir ļoti svarīga, jo uzticamo atalgojums dalīšanās ar eņģeļiem viņu dabā: “..bet, kas tiks atrasti par cienīgiem ieiet viņā dzīvē un uzcelties no nāves, ne tie precēs, ne tiks precēti. Un arī mirt tie vairs nevar, jo viņi ir līdzīgi eņģeļiem un ir Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās bērni (Lk.20:35,36). To aptvert ir ļoti būtiski.

Enģeļi nevar mirt. “Jo Viņš jau nepieņem enģeļus, bet gan Ābrahāma dzimumu” (Ebr.2:16). Ja enģeļi varētu grēkot, tad tie, kuri tiktu atrasti par cienīgiem saņemt atalgojumu pēc Kristus atgriešanās, vēl joprojām varēs grēkot. Un zinot, ka grēka alga ir nāve (Rom.6:23), viņiem nebūs mūžīgās dzīvības; ja mums ir iespēja grēkošanai, mums ir arī iespēja miršanai. Tādējādi teikt, ka enģeļi var grēkot padara Dieva mūžīgās dzīvības apsolījumu bezjēdzīgu, zinot, ka mūsu atalgojums ir līdzdalīt enģeļu dabu. Atsauksme uz “enģeļiem” (Lk.20:35,36) parāda, ka enģeļi netiek iedalīti kā labie un kā grēcīgie; ir tikai viena enģeļu kategorija.

Ja enģeļi varētu grēkot, tad Dievs ir atstāts kā nespējīgs taisnīgi darboties mūsu dzīvēs un pasaules notikumos, saprotot Viņa apgalvojumu, ka Viņš darbojas caur Saviem enģeļiem. (Ps.103:19-21). Tie ir Dieva “darīti Gari” tajā nozīmē, ka Viņš visas lietas sasniedz ar Savu garu/spēku, darbojoties caur enģeļiem (Ps.104:4). Tas, ka viņi varētu būt Viņam nepaklausīgi, ir neiespējami. Kristietim ir katru dienu jālūdz, lai uz zemes nāk Dieva valstība un lai Viņa prāts notiek kā Debesīs tā arī virs zemes (Mt.6:10). Ja Dieva enģeļiem būtu jāsacenšās ar grēcīgajiem enģeļiem debesīs, tad Viņa prāts nevarētu būt tur pilnībā izpildīts, un tā pati situācija būtu sagaidāma arī nākotnes Dieva valstībā. Pavadīt mūžību pasaulē, kura būtu nepārtraukts karalauks starp grēku un paklausību nebūt nav iedrošinoša perspektīva, bet par to šajā gadījumā pat nav runa.

ENĢEĻI UN TICĪGIE

Ir iemesls ticēt, ka katram patiesam ticīgajam ir enģeļi – varbūt pat viens īpašs enģelis, kurš tev palīdz:

- Tā Kunga enģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj (Ps. 34:7).
- “Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo Es jums saku: viņu enģeļi debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu (Mt.18:6,10).

- Agrīnie kristieši pavisam noteikti ticēja, ka Pēterim ir sargeņģelis. (Pa.d.12:14,15).
- Izraēla ļaudis devās caur Sarkano jūru un viņus caur tuksnesi uz apsolīto zemi veda eņģelis. Iešana caur Sarkano jūru simbolizē mūsu kristību ar ūdeni (1.Kor.10:1), un tātad nebūt nav nepamatoti pieņemt, ka pēc tam, mūsu ceļā caur dzīves tuksnesi uz apsolīto Dieva Valstību mūs arī ved un mums palīdz eņģelis.

Ja eņģeļi var būt ļauni tajā nozīmē, ka tie ir grēcīgi, tad apsolījumi par eņģeļu kontroli un iespaidu uz mūsu dzīvi kļūst par lāstu nevis par svētību.

Mēs esam sapratuši, ka eņģeļi ir būtnes...

- ar Dieva mūžīgo dabu un ķermenisko izskatu
- kuras nevar grēkot
- kuras vienmēr izpilda Dieva pavēles
- un kuras ir kanāli, caur kuriem Dieva gars un spēks runā un strādā (Ps.104:4).

Bet...?

Daudz "kristiešu" baznīcu uzskata, ka eņģeļi var grēkot, un ka eksistē grēcīgie eņģeļi, kuri ir atbildīgi par grēku un problēmām uz zemes. Par šo maldīgo pieņēmumu mēs sīkāk runāsim 6. nodarbībā. Šobrīd apstāsimies pie sekojošā: -

- Ir iespējams, ka pirms mums ir bijusi radība, t.i. par to ir rakstīts 1.Mozus grāmatā. Ir iespējams arī tas, ka eņģeļiem, kas dzīvo tagad, ir nonākuši pie saprašanas par "labo un ļauno" (1.Moz.3:5) būdami piedzīvojuši līdzīgas situācijas kā mēs šajā dzīvē. Tas, ka dažas no šīm būtnēm, kas dzīvoja pirms mums, ir grēkojušas, nav izslēdzams; bet tās visas ir spekulācijas, kurās cilvēka prātam tik ļoti tiek iegrimt. Bībele

mums saka to, kas mums ir jāzina par esošo situāciju, un tajā nav grēcīgu eņģeļu; visi eņģeļi ir pilnībā paklausīgi Dievam.

- Debesīs nevar būt grēcīgu būtņu, zinot, ka Dieva “.. acis ir pārāk šķīstas, lai Tu varētu skatīt ļaunumu” (Hab.1:13). Līdzīgi mēs varam lasīt arī 5. psalmā: “Kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev. Kas ir lielīgs, lai nerādās Tavās acīs”. Doma, ka Debesīs ir iespējama grēcīgo eņģeļu sacelšanās pret Dievu, kontrastē ar iespaidu, kādu sniedz šīs Rakstu vietas.
- Grieķu vārds, kas tiek tulkots kā “eņģelis”, nozīmē “vēstnesis” un var tikt attiecināts arī uz cilvēciskām būtnēm, kā jau mēs par to runājam. Šādi cilvēciski “sūtņi”, protams, var arī sagrēkot.
- Uzskats par ļaunām, grēcīgām būtnēm, kuras vainot par visām dzīves negatīvajām pusēm, ir viens no pagānisma visizplatītākajiem uzskatiem. Tādā pat veidā kā pagāniskie Ziemassvētki ir ietekmējuši arī ‘kristietību’, tāpat arī šādam uzskatam ir pagāniska pieskaņa.
- Ir tikai neliels skaits Bībeles fragmentu, kurus var pārprasti uzskatīt par apstiprinājumu uzskatam par šodien eksistējošiem grēcīgiem eņģeļiem. Tie tiek aplūkoti grāmatā “Sātana meklējumos”, kuru var iegādāties pie tās izdevējiem. Nevar pieļaut, ka šādi fragmenti būtu pretrunā ar to Bībeles mācības veselumu un liecinātu par kaut ko pilnīgi pretēju jau runātajam.

Atkāpe 1: “Dievs Ir Gars” (Jāņa 4:24)

2.nodarbībā mēs runājam tuvāk par to, kas ir Dieva gars. Mēs varam izdarīt kopsavilkumu par šeit runāto, sakot, ka Dieva Gars ir Viņa spēks vai elpa caur kuru Viņa būtiskā patība, Viņa esība un raksturs tiek atklāts cilvēkiem caur šī Gara darbību. Tādējādi

“Dievs ir Gars”, kā saka Jāņa ev., jo Viņa gars atspoguļo Viņa personību.

Dieva aprakstam tiek lietoti vairāki salīdzinājumi, piem.

“..mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina” (Ebr.12:29)

“Dievs ir gaisma” (1.Jņ.1:5)

“Dievs ir mīlestība” (1.Jņ.4:8)

“Un vārds (grieķu ‘logos’ – plāns, nodoms, ideja) bija Dievs”
(Jņ.1:1)

Tādējādi “Dievs ir” norāda uz Viņa raksturojumiem. Skaidrs, ka ir nepareizi iebilst, ka mīlestības abstraktā kvalitāte ir ‘Dievs’, tikai tāpēc vien, ka mēs lasām “Dievs ir mīlestība”. Mēs kādu varam saukt par “pašu laipnību”, bet tas nenozīmē, ka tādā gadījumā šim kādam nebūtu fiziskas eksistences – tas ir vienkārši izteiksmes veids, kas atklāj mums kāda laipnību.

Garam esot Dieva spēkam, mēs bieži vien lasām par to, ka Dievs sūta vai novirza Savu Garu ko paveikt saskaņā ar Viņa gribu un raksturu. Viņš tiek pat aprakstīts kā tāds, ka rada garu (Amos 4:13 A.V.mala). Sacīt, ka Dievs ir Viņa Gars tīri burtiskā nozīmē ir tautoloģija – tas pilnībā noliedz Dieva eksistenci.

Ir daudz piemēru tam, kā Dievs sūta Savu Garu, norādot uz to, ka Dievs un Gars ir atdalīti:

“Kur ir Tas (Dievs), kas viņa sirdī ielika Savu Svēto Garu”
(Js.63:11)

“Es likšu uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās tautām tiesu”(Mat.12:18).

“Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz”
(Lk.11:13).

“Es redzēju Garu nonākam kā balodi no debesīm” (Jņ.1:32)

“Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu” (Ap.d.2:17)

Patiesi, biežās atsauces uz “Dieva Garu” būtu pietiekams pierādījums tam, ka Gars nav Dievs personīgi. Šīs atšķirības starp Dievu un Viņa Garu sagādā jaunas grūtības tiem, kas uzskata, ka Dievs ir ‘trīsvienība’, kurā Dievs Tēvs ir vienlīdzīgs ar Jēzu un Svēto Garu. Ja tas būtu taisnība, un Dievs tiek pieņemts kā ne-personisks, tad no tā sekotu, ka Jēzus nebija un arī tagad nav burtiski eksistējis.

Ļoti svarīgi, ka ne-personiskam Dievam arī nav jēgas lūgt – tajā nozīmē, kurā lūgšana ir dialogs starp mūsu sirdsapziņu un Dieva uztveri, kāda tā mājo mūsu pašu prātā. Mums nepārtraukti tiek atgādināts, ka mēs lūdzam Dievu, kurš atrodas Debesīs (Ec.5:2; Mat. 6:9; 5:16; 1.Ķēn.8:30) un ka Jēzus ir pie Dieva labās rokas, lai iestātos pie Dieva ar mūsu lūgšanām (1.Pēt.3:21; Ebr.9:24). Ja Dievs nav personisks, šie panti tiek padarīti bezjēdzīgi. Bet ja reiz Dievs tiek izprasts kā paties, mīlošs Tēvs, tad lūgšana Viņam kļūst par ļoti patiesu, taustāmu lietu – patiesībā par sarunu ar otru personu, kurš, kā mēs ticam, vēlas un spēj mums atbildēt.

Atkāpe 2: Dieva Vārda Lietošana

Mēs esam sapratuši, ka gan Dieva, gan Viņa Dēla Jēzus Vārdam ir ļoti dziļa nozīme. Kad mēs runājam par ‘Dievu’, tad pieskaramies ikvienam Viņa brīnišķīgā mīlestības un patiesības mērķa aspektam. Tas, ka Dieva Vārds varētu tikt lietots veltīgi kā viegls iespraudums vai kā niknuma izpaudums, ir viena no visapvainojošākajām lietām, ko cilvēks var nodarīt savam Radītājam. Šī iemesla pēc ikviens, kurš vēlas Dievu iepriecināt un dot Viņam godu, pieliks visas pūles, lai nelietotu Dieva Vārdu nevērīgi. Daudzās sabiedrībās visā pasaulē šāda zaimošana ir kļuvusi par modernās valodas standartu; izmainīt to, kas varbūt jau ir kļuvis par dzīvesveidu, nebūs viegli. Izjusta lūgšana pēc Dieva palīdzības noteikti Viņam nepaliks neievērota. Tiem, kas atrodas mūsu redzeslokā un ietekmes sfērā, īpaši jau mūsu bērniem, ir jāatgādina par zaimošanas nopietnību: “Tev nebūs Tā

Kunga, sava Dieva, Vārdu velti valkāt, jo Tas Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa Vārdu velti valkā”(5.Moz.5:11).

No otras puses, ir arī tie, kas uzstāj, ka ja vien mēs konstanti nelietojam ebreju vārdus Jahve vai Jehova (dažādi veidi kā izrunāt vienu un to pašu vārdu), runājot par Dievu, tad mēs esam nopietni nomaldījušies. Pirmie starp iepriekšminētajiem ir Sargtorņa organizācija, kuri uzstāj, ka ja vien kristieši sevi nesauc par ‘Jehovas lieciniekiem’, tad viņiem nav nekādu attiecību ar Dievu.

Tā darot, šādi cilvēki lieto Dieva svēto un brīnišķīgo Vārdu lai ieņemtu kādu elitāru garīgu stāvokli, no kura augstumiem tie nicina citus cilvēkus vienkārši par viena vārda lietošanu vai izrunāšanu. Ar to nav domāts, ka izrunāt Dieva Vārdu būtu nepareizi; tas ir īpaši piemēroti arī mūsu personīgajām lūgšanām, ja reiz mēs esam pareizi kristīti Viņa Vārdā. Jaunā Derība tomēr mums nedod nekādus norādījumus, ka tas būtu nepieciešami, vai ka Dievs to būtu īpaši vēlējis. Grieķu valodā Jaunajā Derībā ir lietots tikai viens vārds, kas apzīmē ‘Dievu’ – “theos”, kas nozīmē “varenais”. Starp vārdiem ‘Dievs’ un ‘Jahve’ nav nekādas atšķirības, nav sniegti arī nekādi norādījumi, kādiem ticīgajiem būtu jāsauc sevi par kopienu. Pēteris runā par ticīgo drīzāk kā par “kristietiem” nekā par “Jehovas cilvēkiem” vai kaut ko tam līdzīgu (1.Pēt. 4:16). Pārāk liels uzsvars uz vārda ‘Jahve’ lietošanu ved pie Kunga Jēzus darba nonivelēšanas, tāpat kā daudzi ‘evanģēliskie kristieši’ pārspīlē Jēzus vārdu neievērojot Dieva varenāko stāvokli .

Arī tie vārdi, ar kuriem agrīnie Kristieši sevi apzīmēja, nesatur vārdu ‘Jehova’:

- “Izraēla draudze” (Ef.2:12)
- “Debesīs pierakstīto pirmdzimto draudze” (Ebr.12:23)
- “Dieva baznīca” (Ap.d.20:28)

- “Dzīvā Dieva draudze, patiesības balsts un pamats” (1.Tim. 3:15)
- “Dieva mājoklis” (1.Tim.3:15).

Starp citu, pievērsiet uzmanību, ka ticīgie nesauca sevi par ‘kristiešiem’; šim vārdam viņu ienaidnieki bija piešķīruši nicīgu nozīmi - ‘tie Kristus ļautiņi’.

Atkāpe 3: Dieva manifestācija

Varbūt nebūs viegli visu sekojošo pilnībā izprast lasot to pirmo reizi, bet šī temata nozīmība kļūs acīmredzamāka mūsu turpmākās studijās. Ar to mēs saprotam, ka jūs pabeigsit šīs nodarbības, pilnībā aplūkojuši Bībeles pamatatklāsmes par Dievu.

Dieva vārdu var nest ikviens, kuru Viņš izvēlas Savai ‘manifestācijai’ vai atklāšanai. Cilvēki un eņģeļi, kā arī Jēzus var nest Dieva vārdu. Tas ir būtisks princips, kas mums ļauj Bībelē ļoti daudz ko izprast. Dēls ļoti labi var nest sava tēva vārdus; viņam ir noteikta līdzība ar savu tēvu; viņiem ir viens uzvārds – bet viņš nav tā pati persona, kas tēvs. Tādā pat veidā kāda uzņēmuma pārstāvis var runāt sava uzņēmuma vārdā; viņš var piezvanīt kādam darījumu partnerim un teikt, ‘Sveicināti, šeit jūs traucē Unilever’: tas gan nenozīmē, ka zvana Unilevera kungs, bet viņš lieto šo vārdu, jo pārstāv Unilever uzņēmumu un strādā tā labā. Tāpat tas bija arī ar Jēzu.

ENĢEĻI NES DIEVA VĀRDU

2.Mozus grāmatā 23:20,21 mēs lasām, ka Dievs Izraēla ļaudīm teica, ka viņiem pa priekšu ies eņģelis; “Mans Vārds mājō viņā” – tā viņiem tika teikts. Dieva personiskais vārds ir Jahve. Tātad eņģeļi nesa Jahves vārdu, un tamdēļ var tikt saukti par ‘Jahvi’ vai par ‘To Kungu’, kā vārds ‘Jahve’ dažos Bībeles tulkojumos (N.I.V. un A.V.) ir tulkots. 2.Mozus grāmatā 33:20 mēs lasām, ka neviens

cilvēks nevar redzēt Dieva vaigu un palikt dzīvs; bet 33:11 mēs lasām: “Un Tas Kungs sarunājās ar Mozu vaigu vaigā tā, kā kāds sarunājas ar savu draugu.” – tātad vienkāršā, draudzīgā veidā. Tas nevarētu būt bijis KUNGS, Jahve, pats savā personā, kurš sarunājās ar Mozu vaigu vaigā, jo neviens cilvēks nevar redzēt Dievu vaigā. Tas bija eņģelis, kurš nesa Dieva vārdu; un, kad mēs lasām par Kungu, kurš sarunājās ar Mozu vaigu vaigā, tad patiesībā tas bija eņģelis, kurš to darīja (Ap.d. 7:30-33).

Ir vēl daudz citu piemēru, kur vārdi ‘Dievs’ un ‘Kungs’ attiecas nevis uz Pašu Dievu, bet uz eņģeļiem. Viens skaidrs piemērs lasāms 1.Mozus 1:26 “Tad Dievs (eņģeļi) sacīja: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un mūsu līdzības”.

VĪRS AR DIEVA VĀRDU

Viens no pantiem, kas to vislabāk ilustrē, ir Jāņa 10:34-36. Šeit Jūdi izdarīja to pašu kļūdu, ko daudzi, kuri sevi sauc par ‘kristiešiem’, dara arī šodien. Viņi domāja, ka Jēzus apgalvo, ka pats ir Dievs. Jēzus viņus izlaboja, sacīdams: “Vai tad nav rakstīts jūsu bauslībā: es esmu sacījis, jūs esat dievi. Ja raksts tos nosaucis par dieviem... vai tad tam, ko Tēvs ir svētījis un sūtījis pasaulē, jūs drikstat pārņemt Dieva zaimošanu, ka viņš sacījis: Es esmu Dieva Dēls?” Jēzus šeit atsaucas uz 82.Psalmu, kur Izraēla tiesas vīri tiek saukti par dieviem.

Kā jau tika runāts, pilns Dieva vārds ebreju valodā ir ‘Jahve Elohim’ – kas nozīmē ‘es tikšu atklāts grupā varenā’. Patiesi ticīgie uz šīs zemes ierobežotā mērā ir tie varenie, un pilnīgāk tas būs Valstībā. Tas viss brīnišķīgi tiek atklāts salīdzinot Js.64:4 un 1.Kor.2:9. “Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz viņu.” Pāvils uz to atsaucas, rakstot korintiešiem: “Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus”

(1.Kor.2:9,10). Pie Jesajas mēs lasām, ka neviens, izņemot Dievu, var labāk izprast tās lietas, ko Viņš ir sagatavojis saviem ticīgajiem; bet 1.Kor.2:10 saka, ka šīs lietas ir mums tikušas atklātas; tāpat kaut kādā mērā mēs esam 'Dievs'; nevis Pats Dievs savā personā, bet Dieva manifestācija kā rezultāts tam, ka esam tikuši kristīti Viņa vārdā un zinot Patiesību.

JĒZUS UN DIEVA VĀRDS

Tas nav pārsteidzoši, ka Jēzum, kā Dieva Dēlam un Viņa augstākajai manifestācijai cilvēkiem, arī būtu jānes Dieva Vārds. Viņš varēja teikt: "Es esmu nācis Sava Tēva vārdā" (Jņ. 5:43). Savas paklausības dēļ Jēzus tika uzņemts Debesīs un Dievs ".. Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem"(Fil.2:9) – Jahves, Dieva Paša vārdu. Tāpēc Atklāsmes grāmatā mēs lasām, ka Jēzus saka: ¹² ..Es rakstīšu uz viņa (ticīgā) Sava Dieva Vārdu ... un Manu jauno Vārdu." Tiesas dienā Jēzus mums dos Dieva vārdu; tad mēs pilnībā nesīsim Dieva vārdu. Viņš par savu vārdu saka: "Mans jaunais vārds"; vārds, kurš nesen tika iedots. Tagad mēs pareizi varam izprast Jesajas 9:6, kur attiecībā uz Jēzu mums tiek teikts: "Viņa vārds (pievērsiet tam uzmanību) ir: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais tēvs un Miera valdnieks." Tas ir pravietojums, ka Jēzus nesīs visus Dieva vārdus – ka tā būs pilnīga Dieva atklāsmes un manifestācija. Tādā pat nozīmē viņš tika saukts par "Imanuēlu", kas nozīmē "Dievs ar mums", kaut arī personīgi Viņš nebija Dievs.

1: Nodaļa : Jautājumi

1. Kas vislabāk palīdzēs attīstīt mūsu ticību Dievam?
 - a) baznīcas apmeklēšana
 - b) Dievbijīgas Bībeles studijas
 - c) sarunas ar kristiešiem
 - d) lūkošanās uz dabu

2. Kurš no sekojošiem apgalvojumiem viskorektāk definē Dievu?
 - a) tikai ideja mūsu prātā
 - b) Gara plūsma atmosfērā
 - c) Dieva nav
 - d) reāla, materiāla persona

3. Dievs ir
 - a) vienība
 - b) trīsvienība
 - c) Daudzi dievi vienā
 - d) Nav iespējams to definēt

4. Ko nozīmē Dieva Vārds “Jahve Elonim”?
 - a) Tas, kurš būs
 - b) Tas, kurš atklāsies grupā vareno
 - c) Varenais
 - d) Stiprais

5. Ko nozīmē vārds ‘eņģelis’?
 - a) cilvēkam līdzīgais
 - b) ar spārniem
 - c) Vēstnesis
 - d) palīgs

6. Vai eņģeļi var grēkot?
7. Kas jūs visvairāk pārliecina par Dieva eksistenci?

2 NODAĻA

DIEVA GARS

2.1: Dieva Gars: definīcija

Ja Dievs ir reāla, personiska būtne, kam tāpat ir arī jūtas un emocijas, tad sagaidāms, ka Viņam būs arī kāds veids kā dalīties ar mums Savās vēlmēs un jūtās ar mums, Viņa bērniem, un kā darboties mūsu dzīvēs saskaņā ar Viņa raksturu. To visu Dievs dara ar Sava “gara” palīdzību. Ja mēs gribam pazīt Dievu un saglabāt dzīvas attiecības ar Viņu, mums jāzin, kas ir šis “Dieva gars” un kā tas darbojas.

Nav viegli definēt, ko īsti nozīmē vārds “gars”. Ja esat bijuši laulību ceremonijā, jūs pēc tam varat pateikt “Tur gan bija labs gars!” Ar to jūs domājat, ka bija laba atmosfēra, viss, kas saistīts ar pašām laulībām, bija labs – ikviens bija glīti saģērbies, ēdiens bija labs, ļaudis laipni viens ar otru sarunājās, līgava izskatījās brīnišķīgi, utt. Līdzīgi arī Dieva gars sevī apkopo visu, kas zināms par Viņu. Ebreju vārds ar kādu tiek tulkots “gars” Vecajā Derībā, precīzi nozīmē “elpa” vai “spēks”; tādējādi Dieva gars ir Viņa “elpošana”, Dieva pati būtība, kas ataino Viņa prātu. Sīkāk par to kā vārds ‘gars’ tiek lietots, runājot par kāda prātu vai noslieci, mēs runāsim 4.3 nodaļā. Tas, ka gars neattiecas tikai un vienīgi uz Dieva spēku, ir skaidri izlasāms vēstulē romiešiem 15:19: “Gara spēkā”.

Tā ir vispārēja Bībeles mācība, ka tas, ko cilvēks domā, izpaužas viņa darbībā (Sal.p.23:7; Mat.12:34); nelielas pārdomas par mūsu pašu darbību to apstiprinās. Mēs par kaut ko domājam un tad mēs to izdarām. Mūsu ‘gars’ vai prāts var atspoguļot faktu, ka mēs esam izsalkuši un gribam paēst. Mēs ieraugām, ka virtuvē ir palicis banāns; un ‘gara’ vēlme tūlīt pārvēršas darbībā – mēs sniedzamies pēc banāna, notīram to un apēdam. Šis vienkāršais piemērs parāda to, kāpēc ebreju vārdam ‘gars’ ir divējādas nozīmes – gan elpa un prāts, gan arī spēks. Mūsu gars, kas ir mūsu būtība, atspoguļojas mūsu domās un tādējādi arī mūsu darbībās, kuras mēs izdarām, lai izpaustu šīs domas vai noskaņojumu. Mērojot pēc daudz augstākas skalas, Dieva gars ir tāds pats; tas ir spēks ar kuru Viņš izpauž Savu būtību, Savu noskaņojumu un nolūku.

Dievs domā un tāpēc arī dara: “Tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā tas notiks, un, kā Es esmu nolēmis, tā tas piepildīsies” (Js.14:24).

DIEVA SPĒKS

Vairāki panti skaidri identificē Dieva garu ar Viņa spēku. Lai radītu visumu, “Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem. Un Dievs sacīja: “Lai top gaisma”. Un gaisma tapa” (1.Moz.2,3).

Dieva gars bija spēks, ar kuru tika radītas visas lietas, tai skaitā arī gaisma. “Ar Viņa dvesmu debesis kļūst spoži tīras, Viņa roka ir tā, kas nodūra bēguļojošo pūķi” (Īj.26:13). “Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu” (Ps. 33:6). Dieva gars tātad tiek aprakstīts kā:

Viņa elpa
Viņa vārds
Viņa roka.

Tātad tas ir spēks ar kuru Viņš paveic visas lietas. Ticīgie atdzimst no jauna caur Dieva gribu (Jņ.1;13), kas darbojas caur Viņa garu (Jņ.3:3-5). Viņa griba darbojas caur garu. Runājot par visu dabisko radību, mēs lasām: “Kad Tu sūti Savu Garu, tad viņi top dzīvi radījumi, tā Tu atjauno zemes seju” (Ps.104:30). Šis gars/spēks ir arī visu lietu uzturētājs, tāpat kā līdzeklis to radīšanai. Pavisam viegli var iedomāties, ka šai traģiskajā dzīvē mēs maldāmies bez aktīvas Dieva gara līdzdalības. Ījabs, vīrs, kuram dzīve tik ļoti bija apnikusi, saņēma par to atgādinājumu no cita pravieša: “Un, ja nu Viņš visu laiku būtu domājis tikai par Sevi, Savu Garu un Savu dvašu būtu paturējis tikai Sev pašam, tad visa radība kopā iznīktu un cilvēkam būtu jākļūst atkal par pīšļiem” (Īj. 34:14,15). Līdzīgi kā Dāvids, mēģinot izkļūt no depresijas, lūdza Dievu stiprināt viņu ar savu garu, t.i., saglabāt viņa dzīvību. (Ps.51:12).

4.3 nodarbībā mēs redzēsīm, ka mums un visai radībai dotais gars ir tas, kurš uztur mūsu dzīvi. Mums ir “dzīvības gara elpa” mūsos (1.Moz.7:22), ko Dievs mums ir iedevis jau piedzimstot (Ps.104:30; 1.Moz. 2:7). Tas Viņu padara par “Garu un miesas Dievu (4.Moz.27:16, sal.ar Ebr.12:9). Tā kā Dievs ir dzīvības spēks, kurš uztur visu radību, Viņa gars ir visur klātesošs. Dāvids saprata, ka caur Savu garu Dievs bija klātesošs visur, kur viņš devās, un caur garu/spēku Viņš bija spējīgs pārzināt katru Dāvida prāta nostūri un domāšanu. Tādējādi Dieva gars ir tas līdzeklis ar kuru Viņš ir klātesošs visur, kaut arī pats personīgi Viņš atrodas Debesīs.

Tu zini - vai es sēdu vai ceļos - Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes... Kurp lai es aizeju no Tava Gara, un kurp lai es bēgu no Tava vaiga... Ja man būtu rītausmas spārni un es nolaistos jūras malā ..tad arī tur ... Tava labā roka mani turētu (Ps.139:2,7,9,10).
(ps.139:2,7,9,10)

Pareiza izpratne par šo tēmu atklāj mums Dievu kā spēka pilnu, aktīvu būtņi. Daudz cilvēku ir izauguši ar neskaidru ‘ticību’ Dievam, bet realitātē ‘Dievs’ ir tikai kāds pieņēmums viņu prātā, melns plankums smadzenēs. Izprotot patieso Dievu un Viņa klātbūtni visā, kas ir ap mums, ar Viņa Gara palīdzību var pilnīgi izmainīt mūsu uzskatus par dzīvi. Mums esam ietverti garā, kurš pierāda savu klātbūtni neskaitāmās darbībās, kuras mums atklāj Dievu. Dāvids šo iedrošinājumu saskatīja kā kaut ko ļoti mulsošu: “Šī atziņa man ir pārāk brīnišķa un pārāk augsta, es nevaru to saprast”(Ps.139). Šīm zināšanām līdz nāk arī jauna atbildība; mums jāpieņem, ka mūsu domāšana un darbības ir Dievam pilnīgi atklātas. Ja mēs pārbaudam savu stāvokli Viņa priekšā, īpaši domājot par kristību, mums tas ir jāpatur prātā. Dieva majestātiskie vārdi Jeremijam attiecas arī uz mums: “Vai var kur kas paslēpties kādā slepenā vietā, ka Es to neredzētu, saka Tas Kungs, vai ne Es tas esmu, kas piepilda(ar garu) debesis un zemi?” (Jer.23:24)

SVĒTAIS GARS

Mēs esam sapratuši, ka jēdziens par Dieva garu ir bezgalīgs; tas ir Viņa prāts un rīcība, kā arī spēks ar kuru Viņš Savas domas pārvērš darbībā. “Ko cilvēks domā savā sirdī, tāds viņš ir” (sal.ar Sal.pam. 23:7); un tā arī Dievs ir tas, ko Viņš domā, šajā nozīmē Viņš ir Viņa gars (Jņ.4:24), kaut arī tas nenozīmē, ka Dievs nav personisks. (skat. 1.atkāpi) Lai mēs spētu aptvert šo Dieva gara bezgalību, reizēm mēs lasām par Viņa “Svēto Garu”.

Jēdzienu “Svētais Gars” var atrast gandrīz tikai Jaunajā Derībā. Tas ir ekvivalents Vecās Derības frāzei ‘Dieva Gars’ vai “Tā Kunga Gars”. Tas ir pilnīgi skaidrs no pantiem Apustuļu darbos 2.nod., kas mums vēsta par Svētā Gara izliešanu pār apustuļiem Vasarsvētku dienā. Pēteris to izskaidroja kā Joela pravietojuma piepildīšanos, kurā tika aprakstīta “mana (Dieva) gara” izliešana. (Ap.d.2:17). Arī Lūkas evaņģēlijā 4:1 lasām, ka Jēzus “Svētā Gara pilns” atgriezās no Jordānas; vēlāk tajā pašā nodaļā Jēzus par to runā, piepildot Jesajas 61 rakstīto: “Tā Kunga gars ir uz manis”. Abos gadījumos (un vēl arī daudzos citos) Svētais Gars ir pielīdzināts Vecās Derības jēdzienam “Dieva Gars”.

Atzīmēsim arī to, ka Svētais Gars ir pielīdzināts Dieva spēkam sekojošos pantos:

- "Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos" (Lk.1:35).
- “Gara spēkā, varenām zīmēm un brīnumiem” (Rom.15:13,19).
- ‘..jo mūsu evaņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, Svētā Garā un stiprā pārliecībā”(1.Tes.1:5).
- “Un redzi, Es jums sūtu Sava Tēva apsoliņumu. Bet palieciēt jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apģērbti ar spēku no augšienes”(Lk.24:49).

- “Dievs ar Svēto Garu un spēku svaidījis nacarieti Jēzu” (Ap.d. 10:38)
- “Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliecinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē” (1.Kor.2:4)

2.2 Atklāsme

Mēs esam nodefinējuši Dieva garu kā Viņa spēku, domas un nolūku, ko Viņš atklāj ar Sava gara darbību. Iepriekšējā nodaļā mēs pieminējām kā Dieva gars tika redzēts darbībā radības vidū: “Ar Viņa dvesmu debesis kļūst spoži tīras” (Īj.26:13) – Dieva gars lidinājās pār ūdeņiem pirms tika radīta visa tagadējā radība. (1.Moz.1:2) Vēl mēs arī lasām, ka “ar Tā Kunga vārdu” tika radīta pasaule (Ps. 33:6), kā tas ilustrēts 1.Mozus grāmatas stāstījumā, ka “Dievs teica”, un viss tika radīts. Dieva gars šajā gadījumā ļoti lielā mērā atspoguļojas Viņa vārdā – tāpat kā mūsu vārdi izsaka mūsu iekšējās domas un vēlmes – patieso “mēs” – ļoti akurāti. Jēzus ļoti gudri pasvītvoja: “..no sirds pilnības mute runā” (Mt. 12:34). Tātad ja mēs varētu kontrolēt savus vārdus, mums iesākumā būtu jāpastrādā ar savām domām. Dieva vārds, tātad, atspoguļo Viņa garu un domas. Tā ir patiesi liela svētība, ka Bībelē ir rakstīti Dieva vārdi, lai mēs varētu saprast Dieva garu. Dievs sasniedza šo Sava gara izteiksmes brīnumu rakstītā vārdā ar *atklāsme* vai *iedvesmas* procesu. Šis jēdziens ir balstīts vārdā “gars” vai “dvesma” – ie – dvesma. Tas nozīmē, ka vārdi, ko cilvēki rakstīja Dieva atklāsmei iespaidā, bija Dieva gara vārdi. Pāvils iedrošināja Timoteju, lai viņš tam faktam, ka viņš tik labi pazīst Bībeli, neļauj aizēnot to brīnumu, ka tie ir Dieva gara vārdi, un tādējādi nodrošina mūs ar visām tām zināšanām, kas nepieciešamas, lai saņemtu patiesas zināšanas par Dievu: -

“..un ka tu no mazām dienām zini svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.¹⁶ Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas

pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, ¹⁷ lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam. (2.Tim.3:15-17) (2.Tim.3:15-17).

Ja Dieva iedvesmotie Raksti var sniegt tādu zināšanu pilnību, tad nav vajadzības pēc kādas “iekšējās gaismas”, kas mums atklātu Dieva taisnību. Bet cik bieži gan cilvēki runā par savām personīgajām izjūtām un pieredzēm, it kā tās būtu viņu zināšanu par Dievu avots! Ja Dieva iedvesmotās pasaules pieņemšana ticībā ir pietiekami, lai pilnībā nodrošinātu kāda kristīgo dzīvi, tad nav nepieciešamības pēc jebkāda spēka vai taisnīguma mūsu dzīvēs. Ja šāda vajadzība ir, tad Dieva vārds nav mūs pilnībā nodrošinājis, bet Pāvils solīja, ka tas nodrošinās. Turēt Bībeli rokās un ticēt, ka tas patiesi ir Dieva gara vārds jau prasa ticību. Izraēlieši bija patiesi ieinteresēti, kas Dieva vārdam ir viņiem sakāms, tāpat kā daudzi “kristieši” šodien. Mums visiem uzmanīgi izlasīt Vēstuli ebrejiem 4:2 –

“Jo arī mums evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem (Izraēla ļaudīm tuksnesī). Bet dzirdētais vārds tiem nepalīdzēja, tāpēc ka klausītājos nebija savienojies ar ticību.”

Tā vietā, lai augtu līdz pilnīgai ticībai Dieva gara/vārda spēkā, kuru mēs saņemam, ir daudz pievilcīgāk nogriezties pa garīgi “īsāko ceļu”: gaidīt, ka taisnības spēks pēkšņi nāks pār mums un darīs mūs pieņemamus Dievam, nevis pieredzēt sāpes, ko rada nepārtraukta dzīves pakārtošana paklausībā Dieva vārdam, tādējādi ļaujot Dieva garam patiesi darboties mūsu sirdīs.

Nevēlēšanās pieņemt milzīgo garīgo spēku, kas ir Dieva vārdā, daudziem “kristiešiem” ir likusi uzdot jautājumu, vai patiešām visi Raksti ir pilnībā Dieva iedvesmoti. Viņi ir apgalvojuši, ka tas, ko mēs lasām Bībelē ir tikai dažu vecu gudru vīru personiskie uzskati. Bet Pēteris efektīvi atbrīvojas no tik nesakarīgiem spriedumiem: -

“Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz

kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs. Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams; jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā” (2.Pēt.1:19-21).

“Pār visām lietām” mums ir jātic, ka Bībele ir iedvesmota. Šī iemesla dēļ mēs arī esam izveidojuši dibināšanas klauzulu Kristodelfiešu Ticības apliecībai.

BĪBELES SARAKSTĪTĀJI

Pamatota ticība Rakstu pilnīgai iedvesmošanai tādējādi ir būtiski nepieciešama; cilvēkus, kuri rakstīja Bībeli, neapstrīdami virzīja gars, kurš tos iedvesmoja, tāpēc arī vārdi, ko viņi rakstīja, nebija viņu pašu vārdi. Dieva Vārdam, esot patiesībai (Jņ.17:17) un noderīgam mācībai, vainas pierādīšanai un labošanai (2.Tim. 3:16,17), nebūt nav pārsteidzoši, ka daudz cilvēkiem tas šķiet nepopulāri – jo taisnība ievaino. Pravietis Jeremija saņēma lielu pretestību, runājot Dieva iedvesmotus vārdus, tāpēc viņš arī nolēma tos nepierakstīt un npublicēt. Bet, ņemot vērā, ka Dieva vārda pierakstīšana ir Dieva gribas izpausme un nevis cilvēciska vēlēšanās, viņu “vadīja Svētais Gars”, un viņam nepalika vietas savai izvēlei. “Tu, Kungs, pārliecināji mani, un es ļāvos pārliecināties, Tu mani uzvarēji, Tu biji stiprāks par mani! Bet es esmu kļuvis nepārtraukti par apsmieklu katru dienu, visi mani nievā un paļā! ⁸ Kad vien es runāju, man jāizsaucas un jākliež: netaisnība un varmācība! - Tā Kunga vārds man sagādājis tikai apsmieklu un negodu katru dienu” (Jer.20:7-9).

Līdzīgi kad Bileāms tika izraudzīts, lai nolādētu Izraēlu, Dieva gars tā vietā lika viņam tos svētīt (4.Moz.24:1-13, sal.5.Moz.23:5).

Pārsteidzošs skaits vīru, kurus Dievs iedvesmoja runāt Savu vārdu pārdzīvoja periodus, cīnoties ar nepatiku pret to. Šo vīru saraksts ir diezgan iespaidīgs: -

Mozus (2.Moz.4:10)
Ecēchiēls (Ec.3:14)
Jona (Jona 1:2,3)
Pāvils (Ap.d. 19:9)
Timotejs (1.Tim.4:6-14)
Bileāms (4.Moz.22-24)

Tas viss apstiprina to, ko mēs jau izlasījām 2.Pēt.1:19-21 – Dieva vārds nav kādu cilvēku personiskais viedoklis, bet iedvesmotu vīru pierakstītas atklāsmes. Praviētis Amoss par to saka: “Dievs Tas Kungs ir runājis, kas gan tad lai nepravietotu” (Am.3:8)? Laiku pa laikam Mozus zaudēja savas personības izjūtu, tik stipra bija Dieva iedvesma: “visus šos baušļus, ko Tas Kungs devis Mozum”(4.Moz.15:22,23); šos vārdus patiesībā teica pats Mozus (17.p)

Vēl viens pierādījums augstākminētajam ir tas, ka Bībeles sarakstītāji ne vienmēr skaidri izprata lietas, par kurām paši rakstīja. Viņi “meklēja” pareizu izskaidrojumu “gribēdami izzināt, uz kuru vai kādu laiku norāda Kristus Gars viņos’ (1.Pēt.1:9-12) Vārdi, ko viņi rakstīja nebija viņu pašu skaidrojums, un to viņi meklēja. To pierāda arī sekojošie piemēri: Daniels (Dan.12:8-10); Cakarija (Cak.4:4-13); Pēteris (Ap.d.10:17).

Ja šie vīri būtu tikai daļēji iedvesmoti, tad patiess Dieva gara Vārds mums nemaz nebūtu pieejams. Ja tas, ko viņi rakstīja, bija patiešām Dieva Vārds, tad ir skaidrs, ka viņi rakstīšanas laikā bija pilnībā Dieva Gara pārņemti – citādi galarezultāts nebūtu tīrs Dieva Vārds. Pieņemot to, ka Dieva Vārds ir pilnībā Viņa, mums ir vēl lielāka motivācija to lasīt un tam paklausīt. “Es priecājos par Tavu liecību rādīto ceļu kā par dārgu mantu’ (Ps.119:14).

Tādējādi Bībeles grāmatas ir Dieva vārds caur Viņa garu, nevis cilvēku sarakstīta literatūra. Šo vārdu patiesība ir atklāta, redzot kā Jaunā Derība atsaucas uz Vecās Derības rakstiem: -

- Mat.2:5 runā par to, kā tas tika “rakstīts caur praviešiem” – Dievs rakstīja caur viņiem.
- Svētais Gars runāja ar Dāvida muti (Ap.d.1:16)
- Pēteris tā citēja psalmus (sal. Eb.3:7)
- “Svētais Gars pareizi runājis caur pravieti Jesaju” (Ap.d.28:25 – tā Pāvils citēja Jesaju). Lk.3:4 runā par “Jesajas vārdu grāmatu”, nevis vienkārši par Jesajas grāmatu.

Cilvēki, kas bija Bībeles autori, tādējādi bija pavisam nesvarīgi agrīnajiem kristiešiem; bija pilnīgi skaidrs, ka viņu vārdus iedvesmoja Dieva gars, kas bija svarīgi.

Šo nodaļu mēs noslēgsim ar rindu pantu, kas parāda kā Dieva Gars ir mums atklāts caur rakstīto vārdu: -

- “..vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība” (Jņ.6:63);”tos vārdus, ko Tu Man devi, Es esmu devis viņiem” (Jņ.17:8; 14:10)
- “jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda” (1.Pēt.1:23)
- “vārdus, ko Tas Kungs Cebaots tiem deva, ar Savu Garu likdams tos sludināt agrākiem praviešiem” (Cah.7:12).
- “Redzi, es gribu jums izpaust sava gara centienus un darīt zināmus savus vārdus” (Sal.p.1:23) tas saista patiesu Dieva vārda izpratni ar Viņa gara darbību mūsos – lasīt Biblii bez izpratnes nav jēgas, redzot, ka Dieva gars/prāts netiek mums atklāts.
- Sekojošos pantos tiek viltas paralēles starp Dieva garu un Viņa vārdu: “Mans Gars, kas tevī mājō, un Mani vārdi, ko Es liku tavā mutē” (Jes.59:21); “Sava vārda labad un pēc Savas sirds Tu esi visas šīs lielās lietas darījis” (2 Sam.7:21); “Es jums

došu Savu Garu (jūsu sirdī – skat. kontekstu)...”; “Es likšu savu likumu... viņu sirdīs” (Jer.31:33).

DIEVA VĀRDA SPĒKS

Dieva gars attiecas ne tikai uz Viņa prātu/nolūku, bet arī un spēku ar kādu Viņš pauž šīs domas, tātad sagaidāms, ka Viņa gars-vārds nav tikai Viņa prāta apliecinājums: šajā vārdā ir ietverts arī dinamisks spēks.

Patiesa šī spēka novērtēšanai vajadzētu mūs darīt nepacietīgus likt to lietā; jebkuru samulsumu to īstenot vajadzētu nomākt zināšanām par to, ka paklausība Dieva vārdam dos mums spēku, kurš nepieciešams lai izrautos no ikdienas sīkumainības pretim pestīšanai. To pieredzējis, Pāvils rakstīja:

“..jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic” (Rom.1:16).

Lk.1:37 runā par to pašu: “jo Dievam nekas nav neiespējams”.

Bībeles studijas un tās lietošana mūsu dzīvēs tātad ir dinamisks process. Tas ne pārāk saistās ar vēso, akadēmisko teologu attieksmi, kā arī “pašapmierināto” kristietību daudzās baznīcās, kaut arī tiek citēta Bībele, bet netiek pieliktas nekādas pūles to saprast vai lietot. “Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs”(Eb.4:12). ..”mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat”. (1.Tess.2:13). Caur vārdu Dievs aktīvi darbojas patiesi ticīgo prātos, katru diennakts stundu.

Evaņģēlija pamatvēsts, ko mēs šobrīd mācāmies, tātad ir patiesi Dieva spēks; ja vien tu tam atļausi, tas var darboties tavā dzīvē, pārvēršot tevi par Dieva bērnu, atklājot Dieva garu/prātu līdz noteiktam līmenim šajā dzīvē, sagatavojot tevi pārmaiņām uz Dieva garīgo dabu, kas nāks līdz ar Kristus atgriešanos (2.Pēt.1:4). Pāvila sludināšana notika “bet gara un spēka izpausmē” (1.Kor.2:4).

Mums apkārt ir tie, kuri pa pusei tic Bībelei kā Dieva vārdam, kaut arī viņi apgalvo, ka esot uzticīgi Kristum. Arī viņi apgalvo, ka tic Dievam, tomēr nespēj pieņemt, ka Viņš ir reāla persona. Noliecot rakstu pilnīgo iedvesmošanu un to pārākumu pār mūsu personīgajām izjūtām un pieņēmumiem, viņi noliedz Dieva spēku. Nāk prātā vārdi no 2.Tim. 3:5 “izrādīdami ārēju svētbijību, bet tās spēku noliedzdami”, t.i. Evaņģēlija vārda spēku.

Pasaule mūsu fundamentālismu izsmej (Jūs taču tam neticat, vai ne?!), un tā tas notika arī ar Pāvilu un viņa mācītājiem: “Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.” (1.Kor.1:18)

Paturot to visu prātā, vai mēs katrs nevaram turēt Bībeli rokās pat ar vēl lielāku cieņu, un lasīt to ar vēl lielāku vēlmi izprast un paklausīt?

DIEVA CILVĒKU ATTIEKSME PRET ŠO PASAULI

Uzmanīga Bībeles rakstu lasīšana norāda, ka Bībeles rakstnieki ne tikai saprata to, ka viņi tiek iedvesmoti, bet arī izturējās pret citiem Bībeles rakstniekiem kā pret iedvesmotiem. Pārāks par visiem tajā ir Kungs Jēzus. Kad Jēzus citēja Dāvida psalmus, pirms tam viņš pieminēja vārdus, “Dāvids garā... (Mt.22:43), izrādot savu izpratni pat to, ka Dāvida vārdi bija iedvesmoti. Jēzus runāja arī par Mozus ‘rakstiem’ (Jņ.5:45-47), izrādot, ka viņš tic tam, ka Mozus burtiski ir uzrakstījis piecas Mozus grāmatas. Tā sauktie “augstāk kritiskie” kristieši ir apšaubījuši vai Mozus vispār prata rakstīt, bet Kristus attieksme ir pretrunā ar šādu apgalvojumu. Viņš Mozus ‘rakstus’ sauca par “Dieva bausli” (Mk.7:8,9). Tāda pati necienīgu apšaubītāju grupa apgalvo, ka liela daļa no Vecās Derības esot mīts, bet Jēzus vai Pāvils pret to nekad tā neattiecās. Jēzus runāja par Sābas ķēniņiem kā par apstiprinātu vēsturisku personu (Mt.12:42); viņš neteica, “Kā stāsta par Sābas ķēniņiem..”.

Apustuļu attieksme bija tāda pati kā viņu Kungam. To īsi ir izteicis Pēteris, kurš teica, ka viņa personiskā pieredze, dzirdot Kristus vārdus savām ausīm, tika aptumšota ar “vēl skaidrāku pravietošanu” (2.Pēt.1:19-21). Pēteris ticēja, ka Pāvila vēstules bija “Raksti” tikpat lielā mērā kā “pārējie Raksti”, termins, ko parasti lieto apzīmējot Vecās Derības rakstus. Tādējādi Pēteris uzskatīja Pāvila vēstules esam tikpat autoritatīvas kā Veco Derību.

Apustuļu darbos, vēstulēs un Atklāsmes grāmatā ir daudz norādījumu uz Evaņģēlijiem (piem.sal. ar Ap.d.13:51; mt.10:14), kas norāda ne tikai to, ka viņus visus iedvesmojis viens un tas pats Gars, bet arī to, ka Evaņģēlija ierakstus kā iedvesmotus uzskatīja arī Jaunās Derības rakstnieki. Pāvils vēstulē Timotejam 5: 18 citē gan 5.Moz.25:4 gan Lk.10:7 kā “Rakstus”. Pāvils skaidro jautājumu, ka šī vēsts ir no Kristus, nevis no viņa paša (Gal.1:11,12; 1.Kor.2:13; 11:23; 15:3). To atzina arī citi apustuļi; Jēkabs 4:5 citē Pāvila vārdus no Gal.5:17 kā “Rakstus”.

Dievs “ir runājis” uz mums caur Kristu; tātad nav vairs vajadzības pēc kādas turpmākas atklāsmes (Ebr.1:2). Tam var piebilst, ka Bībele netieši norāda uz citiem iedvesmotiem rakstiem, kas šobrīd nav pieejami (piem., Jašera gr., Nathana, Elijas, Jāņa 3.vēst. norāda uz to, ka Jānis ir rakstījis vēstuli baznīcai, kurai Diotrēfs bija atteicies paklausīt).

Kāpēc šie raksti nav tikuši saglabāti mums? Acīmredzot tie mums nebija būtiski. Tātad mēs varam mierīgi dzīvot, esot pārliecināti, ka Dievs ir saglabājis visu, kas mums nepieciešams.

Reizēm tiek apgalvots, ka Jaunās Derības grāmatas pakāpeniski tika pieņemtas kā iedvesmotas, bet fakts, ka Apustuļi viens pret otra rakstiem izturējās kā pret iedvesmotiem, šo apgalvojumu apgāž. Tā bija brīnišķīga Gara dāvana – izvērtēt vai vēstules un vārdi, par kuriem tika apgalvots, ka tie ir iedvesmoti, tādi tiešām bija vai nē (1.Kor.14:37; 1.Jņ.4:1; Atkl.2:2). Tas nozīmē, ka iedvesmotās vēstules tika nekavējoties pieņemtas kā iedvesmotas. Ja tur būtu notikusi kaut kāda nevadāma cilvēciska izvēle sastādot Bībeli, tad šai grāmatai nebūtu nekādas autoritātes.

2.3: Svētā Gara Dāvanas

Vairākas reizes savos darījumos ar cilvēkiem, Dievs tika deleģējis Sava spēka ("Svētā Gara") lietošanu cilvēkiem. Tomēr tas nekad nav noticis "neaizpildīta čeka" formā, kā tas būtu bijis, ja šie cilvēki būtu varējuši darīt ko vien vēlas; Svētā Gara lietošana vienmēr ir tikusi dota kādam īpašam mērķim. Kad tas tika sasniegts, Svētā Gara dāvana tika atņemta. Mums jāatceras, ka Dieva gars darbojas, lai paātrinātu tā mērķa sasniegšanu, kas ir Viņa prātā. Viņa mērķis bieži vien pieļauj īstermiņa ciešanas cilvēku dzīvēs, lai piepildītu Viņa ilgtermiņa mērķi (skat.Nod.6:1), tātad nevar gaidīt, ka Viņa Svētais Gars vienmēr darbosies tā, lai atvieglotu cilvēciskās ciešanas šajā dzīvē. Tas ir krasā kontrastā ar populāro kristiešu attieksmi pret Svēto Garu mūsdienās; tiek radīts iespaids, ka ticība Kristum ir vērtīga tāpēc, ka nes kādus fiziskus labumus, piem. ārstēšanu no slimībām, ko varētu dot Svētais Gars. Tas varētu izskaidrot kāpēc konfliktu plosītās valstīs, tādās kā Uganda, ir bijis ievērojams daudzums cilvēku, kuri ir apgalvojuši, ka viņiem piemīt gara dāvanas dziedināt. Vēsturiski šādi apgalvojumi bieži vien sakrīt ar laiku, kad cilvēkiem ir patiesi lielas vajadzības. Tas pats par sevi liek uz šādiem apgalvojumiem skatīties ar zināmām aizdomām; ja kāds lūkojas pēc spējām, kas varētu sniegt atvieglojumu cilvēka patreizēji nožēlojamā stāvoklī, tad ir viegli apgalvot, ka ir atrasts kāds, kas varētu tajā līdzēt.

Daudz 'kristiešu' šodien apgalvo, ka viņiem piemītot brīnumainas gara dāvanas, tikai viņiem pajautājot, kādam mērķim tās domātas, novērojama liela nepārlicinātība. Dievs Savu garu vienmēr ir devis, lai sasniegtu kādu noteiktu mērķi. Šī iemesla pēc tie, kuriem patiesi bija gara dāvanas, skaidri zināja kā viņiem tās jālieto, un tādējādi arī nesasniedza tikai daļējus panākumus tās lietojot. Tas ir krasā kontrastā ar tām daudzajām kļūmēm un daļējiem panākumiem dziedināšanās, ko novērojam pie tiem, kas šodien apgalvo, ka viņiem piemītot gara dāvanas dziedināt.

Sekojošie piemēri visi uzrādīs noteiktus iemeslus un mērķus, kas bijuši par iemeslu gara dāvanu saņemšanai. Nevienā no šiem gadījumiem nav bijis nekāds subjektīvs elements, kas būtu saistīts ar dāvanu saņemšanu, ne arī šo dāvanu saņēmēji varēja tās lietot tik tāpēc vien, ka šķita tam piemēroti. Kad mēs runājam par Dieva garu, tad nav pieņemams fakts, ka cilvēks varētu noteikt tā pielietošanu, saprotot, ka tas ir viņam dots, lai piepildītu kādas īpašas Dieva, nevis to cilvēku, kam uz laiku ir šis gars, vēlmes. (sal. ar Js 40:13).

- Izraēlas vēsturē viņiem bija jāceļ Saiešanas telts, kurā turēt altāri un citus svētos priekšmetus; tika dotas arī sīkākas instrukcijas kā izgatavot visus priekšmetus, kuri nepieciešami, lai lūgtu Dievu. Lai to paveiktu, Dievs kādam noteiktiem vīriem deva savu garu. Viņiem bija dots “gudrības gars, lai viņi šuj Āronam drēbes...” utt. (2.Moz.28:3).
- Viens no šiem vīriem, Becaleēls, bija pildīts ar “Dieva Garu, gudrību, prātu, zināšanām un prasmi visādos darbos, kā izdomāt mākslas darbus un tos izstrādāt zeltā, sudrabā un varā, griezt dārgakmeņus un ielikt tos rotās, grebt koku un izstrādāt meistarīgus darbus (2.Moz.31:3-5).
- 4.Moz. 11:14-17 ir pierakstīts kā daļa no tā gara/spēka, kas bija piešķirts Mozum, tika viņam atņemts un dots Izraēla vecajiem, lai tiem dotu spējas taisnīgi iztiesāt cilvēku sūdzības, lai Mozum nebūtu tik daudz darba. Tieši pirms Mozus nāves, gara dāvana tika pārcelta no viņa Jozuam, lai viņš varētu pareizi vadīt Dieva ļaudis (5.Moz.34:9).
- No tā laika, kad Izraēla ļaudis ieradās savā zemē līdz viņu pirmajam ķēniņam Saulam, pār tautu valdīja vīri, kurus sauca par soģiem. Šajā laika periodā viņus bieži nomāca ienaidnieki, bet Soģu grāmata parāda kā Dieva gars nāca pār soģiem, lai brīnumainā kārtā atsvabinātu Izraēlu no iebrucējiem – Otniēls (Soģ.3:10), Gideons (Soģ. 6:34) un Jefta (Soģ.11:29) to ilustrē.
- Cits soģis, Samsons, bija saņēmis garu, lai nogalinātu lauvu (Soģ.14:5,6); lai nogalinātu 30 vīrus (Soģ.14:19) un lai aplēstu

virves, ar kurām viņš bija sasaistīts (Soģ.15:14). Tāds “Svētais Gars” tātad nepiemita Samsonam nepārtraukti – tas nāca pār viņu, lai sasniegtu noteiktus mērķus un pēc tam tika atņemts.

- Kad Dievam bija kādas īpašas ziņas Saviem ļaudīm, tad gars iedvesmoja kādu runāt Dieva vārdu. Kad ziņojums bija galā, gara dāvana runāt tieši Dieva vārdā tika atņemta, un cilvēka vārdi atkal bija viņa paša vārdi, nevis Dieva. Viens no daudziem piemēriem: - “Tad Dieva Gars nāca pār Zaharju... un viņš ... sacīja: "Tā saka Dievs: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga baušļus?" (2 Laik.24:20)
- Citus piemērus meklējiet 2.Laik. 15:1,2 un Lk.4:18,19.

No visa iepriekšminētā kļūst skaidrs, ka Dieva gara saņemšanas dāvana kādam noteiktam mērķim nebija:

- garantija pestīšanai
- kaut kas, kas ilgst visu cilvēka dzīvi
- mistisks spēks cilvēkā
- kaut kas, ko var iegūt ar ekstātisku “personīgo pieredzi”.

Jāsaka, ka ir daudz dažādu miglainu spriedelējumu par Svētā Gara dāvanām. Cilvēki apgalvo, ka ir “saņēmuši Svēto Garu”, un daudzos evaņģelizācijas pasākumos sludinātāji kārdina ar “gara dāvanu saņemšanas” burkānu tos, kas apsver, vai “pieņemt Jēzu”. Šeit būtu jāuzdod jautājums – Kādas dāvanas? Nav pieņemami, ka cilvēki nezina, kādas īsti dāvanas tiem piemīt. Samsonam bija gara dāvana, lai nogalinātu lauvu (Soģ. 14:5,6); brīdī, kad viņš sastapās ar rēcošo dzīvnieku, viņš skaidri zināja, kāds gars viņam ir dots. Viņa prātā nevarēja būt nekādas šaubas. Tas ir krasā kontrastā ar tiem, kas šodien apgalvo saņēmuši Svēto Garu, bet nevar izdarīt nekādas noteiktas darbības, ne arī zin, kādām dāvanām viņiem būtu jāpiemīt.

Šeit nav citas alternatīvas, kā vien secināt, ka šādiem cilvēkiem ir bijusi dramatiska emocionāla pieredze kaut kā saistīta ar kristietību, un tam sekojošais pagrieziens viņu attieksmē pret dzīvi

ir radījusi viņiem dīvainu kaut kā jauna izjūtu viņos pašos. To zinot, viņi ir ņēmuši Bībeles pantus, kuros runāts par Svēto garu un nosprieduši “tas nu ir tas, ko es šobrīd izjūtu!”. Viņu liksmīgais mācītājs vēl uzsit pa pazodi un saka “Tev pilnīga taisnība. Slavē Dievu!” un lieto šādus piemērus kā “pierādījumu”, pārlicinot citus, lai arī tie saņemtu Svēto garu. Pamatiemesls šādam farsam ir Bībeles izpratnes trūkums, kurš cilvēkam bijis pirms viņa iedomātās “atgriešanās”.

Kad mēs cīnāmies pret mūsu pašu jūtu maldīgumu (Jer.17:9), mums stingri jāstāv uz Bībeles principu stiprās klints. Šajā darbā nekas nav nepieciešamāks kā studijas par to, kā Dieva gars strādā. Mums visiem patīk domāt, ka Dieva spēks strādā kopā ar mums mūsu dzīvēs. Bet kā un kāpēc Viņš to dara? Vai arī mums it tās gara dāvanas, kas Bībelē aprakstītajiem vīriem? Ja mēs vēlamies patiesi pazīt Dievu un uzturēt ar Viņu dzīvas attiecības, mēs drīz vien pamanīsim neatliekamu vajadzību šīs lietas pareizi izprast.

DĀVANU NOZĪME PIRMAJĀ GADSIMTENĪ

Atceroties pamatprincipus par Dieva gara dāvanām, kurus mēs jau esam apguvuši, esam nonākuši pie Jaunās Derības rakstiem par gara dāvanām, kuras piemita agrīnajai baznīcai (piem. grupai ticīgo, kuri dzīvoja nākamajā paaudzē pēc Jēzus laika).

Kristus pēdējā pavēle saviem apustuļiem bija iet pasaulē un sludināt Evaņģēliju (Mk. 16:15,16). To viņi arī darīja, kā galveno uzsverot Kristus nāves un augšāmcelšanās vēsti. Bet atcerieties, ka tajā laikā nebija tādas Jaunās Derības, kā mēs to tagad pazīstam. Viņiem stāvēt tirgus laukumos un sinagogās un runājot par šo Jēzu no Nācaretes, viņu stāsts izklausījās diezgan ekscentrisks – galdnieks no Izraēlas, kurš bija bez grēka, nu nomiris un augšāmcelies, pilnībā piepildot Vecās Derības pravietojumus, un nu aicina visus kristīties un sekot Viņa piemēram.

Tajos laikos arī citi vīri mēģināja atrast sev kultu sekotājus. Bija jābūt kādai iespējai kā pierādīt pasaulei, ka tā vēsts, ko sludināja

kristieši, patiesi nāca no paša Dieva, nevis pārstāvēja grupiņas Ziemeļizraēlas zvejnieku filozofiskos uzskatus.

Mūsdienās mēs atsaucamies uz Jaunās Derības rakstiem par Jēzus darbību un mācību, lai pierādītu, ka mūsu vēsts nāk no Dieva; bet tajās dienās, pirms vēl šis Dieva vārds bija pierakstīts un pieejams, Dievs saviem sludinātājiem ļāva lietot Savu Svēto Garu, lai pierādītu sava teiktā patiesīgumu. Tas bija noteikts nolūks dāvanu lietošanai pasaules priekšā; Jaunās Derības rakstītas versijas trūkums ticīgo grupai radīja grūtības augt ticībā. Daudzām praktiskām problēmām, kas radās viņu starpā, trūka skaidra risinājuma; bija ļoti maz, pēc kā vadīties tiem, kas gribēja augt ticībā Kristum. Šo iemeslu dēļ agrīnajiem ticīgajiem caur iedvesmotiem vēstījumiem bija pieejamas Svētā Gara dāvanas, līdz Jaunajā Derībā tika apkopoti šie vēstījumi un Jēzus mācība tika uzrakstīta un tika laista apgrozībā.

Kā vienmēr, Svētā Gara došanas iemesli tika norādīti absolūti skaidri:

- “..uzkāpis augstumā, Viņš (Jēzus) saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem...lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam (sludināšanai), Kristus miesai par stiprinājumu” (Ef.4:8,12)

- Pāvils rakstīja ticīgajiem Romā: “Jo es ilgojos jūs redzēt, lai varētu nest kādu garīgu velti jums par stiprinājumu” (Rom.1:11)

Attiecībā par dāvanu lietošanu Evaņģēlija sludināšanai mēs lasām:

- “jo mūsu evaņģēlija vēstījums neparādījās vienīgi vārdos, bet spēkā, Svētā Garā un stiprā pārliecībā” (1.Tes.1:5, sal. ar 1.Kor.1:5,6)
- Pāvils varēja stāstīt “par to, ko Kristus darījis caur mani, gan vārdos, gan darbos, vezdams pie ticības citas tautas, Gara spēkā, varenām zīmēm un brīnumiem: sākot ar Jeruzālemi, es

visapkārt līdz pat Ilīrijai visur esmu izpildījis savu uzdevumu, pauzdams Kristus evaņģēliju” (Rom.15:18,19)

- Attiecībā uz Evaņģēlija sludinātājiem mēs lasām: “arī pašam Dievam liecību dodot ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem vareniem darbiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc Sava prāta” (Ebr.2:4)
- Pirms evaņģēlija sludināšanas Kiprā notika brīnumi, tā ka “prokonsuls, redzēdams notikušo, kļuva ticīgs, brīnīdamies par Tā Kunga mācību” (Ap.d. 13:12).

Tādējādi šie brīnumi lika viņam ar pienācīgu cieņu attiekties pret to mācību, kas viņam tika sludināta. Arī Ikonijā “Viņi ... sludināja, paļaudamies uz To Kungu, kas apliecināja Savu žēlastības vārdu, likdams notikt zīmēm un brīnumiem caur viņu rokām” (Ap.d.14:3)

To visu apkopo piebilde par apustuļu paklausību pavēlei iet un sludināt: “Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Ap.d.4:31).

NOTEIKTAS LIETAS NOTEIKTOS LAIKOS

Šīs gara dāvanas tātad tika dotas lai tiktu paveiktas noteiktas lietas noteiktā laikā. Tas parāda apgalvojuma, ka tas, ka cilvēkam piemīt kādas brīnumainas spējas ir viņa visas dzīves pieredze, kļūdainumu. Apustuļi, ieskaitot Pēteri, tika “Svētā gara pildīti” Vasarsvētku laikā, drīz pēc Jēzus debesbraukšanas (Ap.d.2;4). Tāpēc viņi arī spēja runāt svešvalodās lai varētu pasniegt kristiešu evaņģēliju neparastā veidā. Kad varas vīri gribēja viņus ierobežot, “Pēteris, Svētā Gara pilns” spēja viņiem pārliecinoši atbildēt. Kad viņi tika atbrīvoti no cietuma, tiem tika dotas dāvanas iet un sludināt –“ tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus” (Ap.d.4:31).

Uzmanīgs lasītājs ievēros, ka nav teikts, ka “viņi, esot jau pilni gara” darīja šīs lietas. Viņi tika gara piepildīti, lai paveiktu noteiktas lietas, bet viņiem bija jātiek piepildītiem no jauna, lai sasniegtu jaunus mērķus Dieva plānā. Līdzīgi kā Pāvils bija “pildīts ar Svēto Garu” savās kristībās, bet kādus gadus vēlāk viņš atkal tika “Svētā Gara pildīts” tā iemesla dēļ, lai sodītu negodīgo vīru ar aklumu. (Ap.d. 9:17; 13:9).

Runājot par brīnumainām dāvanām, Pāvils rakstīja, ka agrīnajiem kristiešiem “piešķirta žēlastība tādā mērā, kādā to Kristus mums ir dāvinājis” (Ef.4:7). Grieķu vārds, ko mēs tulkojam kā “mērs” nozīmē “ierobežots daudzums vai pakāpe”. Tikai Jēzum bija dāvanas bez mēra, bez tam ar pilnīgu brīvību tās lietot, kad vien Viņš vēlējās (Jņ.3:34).

Tagad uzskaitīsim, kuras gara dāvanas ir visbiežāk uzskaitītas un ir piemītušas cilvēkiem pirmajā gadsimtā.

GARA DĀVANAS PIRMAJĀ GADSIMTĀ

Pravietošana

Grieķu skaidrojums vārdam “pravietis” apzīmē kādu, kurš uz priekšu pasaka Dieva vārdus – t.i. ikviens cilvēks, kurš ir iedvesmots runāt Dieva vārdus, kas tajos laikos ietvēra arī nākotnes notikumu pareģošanu (skat.2. Pēt.1:19-21). Šādi “pravieši” – tie, kuriem bija praviešu dāvanas – nāca “no Jeruzālemes uz Antiohiju. Viens no tiem, vārdā Agabs, cēlās un Gara spēkā sludināja, ka liels bads nāksot pār visu pasauli. Tas notika Klaudija laikā. Un mācekļi apņēmas, kurš spēja, sūtīt pabalstu brāļiem, kas dzīvoja Jūdejā” (Ap.d. 11:27-29). Šāda ārkārtīgi specifiska pareģošana, kas skaidri piepildījās dažu tuvāko gadu laikā, nav sastopama starp tiem, ka šobrīd apgalvo, ka viņiem piemītot pareģošanas spēja; patiesi, tik pārliecināta bija agrīnā baznīca, ka viņiem patiesi ir dota pareģošanas dāvana, ka viņi ziedoja gan savu laiku, gan naudu, lai sniegtu palīdzību brāļiem, kuriem pareģoti

grūti laiki. Pavisam nedaudz šādu piemēru mēs varam atrast šodienas 'tā sauktajās' 'gara pildītajās' baznīcās.

Dziedināšana

Redzot, ka apustuļi sludināja labo vēsti (Evaņģēliju) par gaidāmo Dieva Valstības pilnību uz zemes, šķita, ka viņiem sava vēsts ir jāapstiprina ar brīnumu darīšanu, kas apliecinātu gaidāmo prieku nākamajā laikā, kad "klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gavilēs, jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltušā klajumā" (Js.35:5,6). Vairāk par apstākļiem Dieva Valstībā lasiet 5. nodaļā. Kad Dieva Valstība būs nodibināta uz zemes, tad tādi apsoliņumi kā šis netiks piepildīti līdz pusei, ne arī būs kāda neskaidrība, vai Valstība šeit ir vai nav. Tādēļ Dieva brīnumainais apstiprinājums par vēsti par Valstību, tika dots pārliecinošā, noteiktā formā, kura nevarēja tikt noliegta; šī iemesla dēļ daudzas no brīnumainajām dziedināšanām, ko veica agrīnie ticīgie, notika liela ļaužu pulka priekšā.

Klasisks piemērs ir atrodams gadījumā ar Pēteri, kurš dziedināja klibo ubagu, kurš katru rītu gulēja pie ieejas templī. Ap.d.3:2 tiek pieminēts, ka viņš pie tempļa tika nolikts katru dienu, lai ļaudis viņu redzētu. Pēc tam, kad Pēteris, izmantojot savas gara dāvanas, viņu izdziedināja, "tūdaļ viņa pēdas un krumšļi kļuva stingri, un, uzlēcis kājās, viņš varēja staigāt: viņš iegāja kopā ar viņiem Templī, staigāja un lēkāja un slavēja Dievu. Visi ļaudis redzēja viņu staigājam un Dievu teicam; tie viņu pazina un zināja, ka viņš bija tas pats, kas dāvanu dēļ pie Tempļa Krāšņajām durvīm bija sēdējis, un viņi izbijās un brīnījās par to, kas viņam bija noticis. Viņam pie Pētera un Jāņa turoties, visi ļaudis izbijušies saskrēja pie tiem" (Ap.d.3:7-11).

Pēc tam Pēteris nekavējoties iesaistīja visus atklātā sarunā par Kristus augšāmcelšanos. Neapstrīdamam, neapšaubāmam piemēram, kāds bija šis izdziedinātais ubags, esam visu acu priekšā, mēs varam būt pārliecināti, ka viņi pieņēma Pētera vārdus kā nākošus no Dieva. Tempļa ieejai "lūgšanu stundā" (Ap.d.3:1)

vajadzēja būt cilvēku pārpildītai, līdzīgi kā iepirkšanās centram sestdienas rītā. Tādās vietās Dievs izvēlējās apstiprināt savu vārdu patiesumu ar brīnumu. Līdzīgi kā Ap.d. 5:12 mēs lasām, ka “caur apustuļiem notika daudz zīmju un brīnumu ļaužu starpā”. Parastie apgalvojumi, ko izsaka ‘Pentakostāļu’ dziedinātāji un tiem līdzīgi, grozās ap to, kas ir noticis drīzāk blakus baznīcās nevis uz ielas, un ‘ticīgo’ klātbūtnē, kuri ir uzbudināti ‘brīnuma’ gaidās, nevis parastu, pret brīnumiem nocietinātu cilvēku vidū.

Jāsaka, ka cilvēkam, kas šobrīd raksta, ir bijusi ievērojama pieredze pārrunājot šos jautājumus ar mūsdienu pretendentiem uz gara dāvanām, kā arī iespēja pieredzēt daudzus apgalvojumus par garīgu dāvanu piederību. Tomēr mana ‘personīgā liecība’ redzot daudzus nepārlicinošu dziedināšanu gadījumus, un labākos daļējas izdziedināšanas gadījumus, nav speciāli sīki jāizskata; jebkurš godīgs šo baznīcu loceklis atzīs, ka daudz kas no tā notiek. Daudz gadījumos es esmu to teicis saviem labi gribošajiem pentakostāļu draugiem, “es labprāt ticētu, ka jums ir kāds īpašs spēks. Bet Dievs vienmēr ir skaidri parādījis, kas ir Viņa spēks un kas nav; tāad nav bezjēdzīgi jums jautāt, lai jūs man šo faktu nodemonstrējat – un tad es vairāk noslieksos pieņemt jūsu doktrinālo pozīciju, kuru šobrīd es vienkārši nevaru saskaņot ar Rakstiem”. Nekad man nav tikusi sniegta skaidra “gara un spēka demonstrācija”.

Pretrunā ar manu attieksmi, ortodoksālie Jūdi pirmajā gadsimtā nespēja pieņemt, ka kristiešiem piemīt brīnumainas Dieva gara dāvanas. Tomēr viņiem nācās to atzīt: “Jo šis cilvēks dara daudz zīmju” (Jņ.11:47) un “Jo, ka tiešām brīnums caur tiem noticis, tas visiem ir zināms, kas Jeruzālemē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt” (Ap.d.4:16). Līdzīgi kā tie, kuri dzirdēja apustuļus runājam mēlēs, “sabijās” (AP.d.2:6). Šodien gan nevaram novērot tādu reakciju uz pentakostāļu plāpāšanu. Tas, ka cilvēki, kuri ir daudz labvēlīgāk noskaņoti pret mūsdienu ‘pentakostāļiem’ var pamatoti noliegt, ka tie patiesi veic brīnumus, ir nozīmīgs mūsu sarunas pieturas punkts. Ja tikai viens brīnums izraisīja sensāciju visā Jeruzālemē, vai nebūtu saprātīgi ieteikt izdarīt tikai vienu brīnumu Trafalgara skvērā Londonā vai Niaharuru parkā Nairobi, kur pēc tam visa

pasaule varētu atzīt, ka arī mūsdienās cilvēkiem tiek dotas brīnumainās Dieva gara dāvanas? Tā vietā Pentakostāļi gaida, lai pasaule notic sekojošiem ‘pierādījumiem’ un tajā balstītu savu ticību:

- Izārstēšanās (laika gaitā) no kuņģa čūlas; ārstēšanās procesam būtu jā sākas pēc lūgšanu sapulces.
- Deformētu locekļu iztaisnošana.
- Redzes vai dzirdes uzlabošana, kaut arī nereti šīs maņas atgriežas iepriekšējā stāvoklī.
- Depresijas ārstēšana.

Šiem piemēriem vēl jāpievieno fakts, ka ambulances veda slimnīcu pacientus un T.O. Osborna dziedināšanas krustakariem Kenijā, Nairobi; autovadītāji, sastopoties ar ētisko dilemmu – palikt vai braukt atpakaļ, palika – un tāpat cietēji nesaņēma nekādu ārstēšanu.

Tomēr izaicinājums tiek mests, publiski izplatot plakātus ar aicinājumiem uz šādām sapulcēm: “Nāciet piedzīvot brīnumu!” Psiholoģiski ir radīta skatuve visiem auto-sugestijas veidiem un tam līdzīgiem. Nekur Jaunajā Derībā nav pat necīgākā mājiņa, ka pirms kāda brīnuma notikšanas būtu bijusi vajadzīga šāda masveidīga psiholoģiska apstrāde. Ir acīmredzami, ka dažiem no pirmajā gadsimtā dziedinātajiem cilvēkiem pat nebija ticības – viņi pat nezināja, kas Jēzus tāds ir(Jņ.5;13; 9:36).

Līdzīga psihes bombardēšana tiek sasniegta samežgot prātu ar atkārtotu lūgšanu skaitīšanu, bungu ritmu un saviļņojošu mūziku. Nevar būt nekādu šaubu, ka jebkura saprātīga apziņa par Dievu – un jebko citu – tā tiek pilnīgi nomākta. Rakstītājs var atsaukt atmiņā vairākas baznīcas sapulces dažādās vietās, un katru reizi pieredzētās smagās galvassāpes, ko rada iekšējā cīņa ar vēlmi saglabāt saprātīgu, līdzsvarotu, Biblisku izpratni, sastopoties ar kārdinājumu apmaldīties bungu ritmā un roku plaukšķināšanā. Fakts, ka tas viss notiek kā nepieciešama priekšspēle pentakostāļu

'brīnumam' jau vien ir pietiekošs pierādījums tam, ka 'dziedināšanas' ir emocionālā un psiholoģiskā stāvokļa rezultāts, nevis tieša darbība ar Dieva garu. Pretēji tam, Pēteris varēja veikt patiesus brīnumus, ārstējot cilvēkus, kas gulēja uz ceļa (Ap.d.5:15); Pāvila brīnumainajām spējām bija aculiecinieks valdības ministrs (Ap.d. 13:12.13), kā arī daudzie Listras pagāni (Ap.d. 14:8-13). Kā tas tika prasīts gara dāvanu mērķa un dabas dēļ, šīs lietas tika darītas publiski, un nekādi nevarēja tikt izskaidrotas savādāk kā vien atzīstot, ka ir darbojies Dieva spēks, kas ticis atklāti izrādīts caur Viņa mācekļiem.

Rezultāts vienam no Kristus dziedināšanas brīnumiem bija līdzīgs: " visi izbrīnījās un Dievu teica, sacīdami: "To mēs nemūžam vēl neesam redzējuši" (Mk. 16:15,16).

MĒLES

Apustuļi, skarbi zvejnieki, kādi daži no viņiem bija, saņēma lielas pilnvaras iet pasaulē un sludināt Evaņģēliju (Mk.16:15,16). Var gadīties, ka viņu pirmā reakcija bija "Bet es nezinu valodas!" Viņu gadījumā pat nebija runas par to, ka "man skolā slikti veicās ar valodām," jo viņi vispār skolā nebija gājuši. Par viņiem visiem bija rakstīts, ka tie bija "nemācīti un vienkārši cilvēki" (Ap.d. 4:13), kad tas viss notika. Un pat daudz izglītotākajiem sludinātājiem (piem. Pāvilam) valodas barjera joprojām bija grūti pārvarama. Kad cilvēki tika pievērsti ticībai, tad paļaušanās vienam uz otru, lai varētu sniegt pamācības (Jaunā Derība nebija pieejama rakstītā formā) norādīja uz to, ka valodu nezināšana bija pietiekami liela problēma.

Lai ar to kaut kā tiktu galā, tika dota dāvana runāt svešvalodās ("mēlēs"), kā arī spēja tās saprast. Dažos Bībeles tulkojumos ir pieminētas "mēles" vai "valodas". Skaidrs, ka ir krass pretstats starp šo uzskatu par "mēlēm" un to, kā daudzi "no jauna dzimušie" kristieši par "mēlēm" runā kā par estātisku nesaprotamu skaņu izpausmi. Šo neizpratni varētu izkļaidēt paskaidrojums, ka Bībelē, runājot par "mēlēm" tiek domātas svešvalodas.

Jūdu vasarsvētkos, drīz pēc Kristus uzņemšanas Debesīs, apustuļi “un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt. Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess; kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: “Vai visi šie, kas runā, nav galilieši? Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu - partieši, mēdieši, ēlāmieši un kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadoķijā, Pontā un Āzijā, Frīģijā un Pamfīlijā, Ēģiptē un Lībijas novados uz Kirēnas pusi, un še uz dzīvi apmetušies romieši, jūdi un prosēlīti, krētieši un arābi, mēs dzirdam tos mūsu pašu valodās Dieva lielos darbus paužam.” Izbijušies un neziņā būdami, tie visi cits citam jautāja: “Kas tas ir?”” (Ap.d.2:4-12). Nešķiet, ka būtu jāliek dubultuzsvars cilvēku pārsteigumam un izbrīnam, ja viņi būtu dzirdējuši tikai mumbo- džumbo runāšanu, kā to dara tie, kas šodien apgalvo, ka viņiem esot šīs dāvanas runāt ‘mēlēs’; tas drīzāk dod vaļu sarkasmam vai vienaldzībai, nevis apbrīnam un pārlicēbai no runāto vārdu izpratnes, kā tas notika Ap.d.2.nod aprakstītajos notikumos.

Ārpus skaidrām paralēlēm starp “mēlēm” un “valodām” Apustuļu darbu 2.nod 4-11, “mēles” ļoti uzskatāmi tiek lietotas ar vārda “valodas” nozīmi arī citās Jaunās Derības nodaļās; frāze “tautas, ciltis, valodas” Atklāsmes grāmatā tiek lietota 5 reizes, runājot par visiem pasaules ļaudīm (Atkl.7:9; 10:11; 11:9; 13:7; 17:15). Grieķu vārds, kas apzīmē “mēles” parādās Vecās Derības grieķu versijā (ko sauc par ‘Septuagintu’) ar vārda ‘valodas’ nozīmi (skat.1.Moz.10:5; 5.Moz. 28:49; Dan.1:4).

1.Kor.14 ir saraksts ar pavēlēm, kuras tiek dotas sakarā ar valodas dāvanu lietošanu; 21.pantā tiek citēts Js.28:11, sakarā ar to, kā šo dāvanu lietot, lai liecinātu pret jūdiem: “Bauslībā rakstīts: svešās mēlēs un ar svešu cilvēku lūpām Es runāšu uz šo tautu...”. Js.28:11 galvenokārt atsaucas uz Izraēliešu iebrucējiem kas runā ar Jūdiem valodās (“mēlēs”), kuras tie nesaprot. Paralēles starp “mēlēm” un “lūpām” norāda, ka “mēles” bija svešvalodas. Ir vēl daudz citu norādījumu 1.Kor.14, ka “mēles” attiecas uz svešvalodām. Šī nodaļa

ir Pāvila iedvesmots kriticisms pret dāvanu ļaunprātīgu izmantošanu, kāda notika agrīnajā baznīcā, un tādējādi dod arī ieskatu mēlēs runāšanas dāvanu un pravietošanas būtībā. Mēģināsim sniegt nelielu komentāru. Kā atslēga tam noderēs 37.pants:

“Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle.”

Ja kāds apgalvo ka ir gara apdāvināts, tad viņam arī jāpieņem sekojošās pavēles kā lietot Dieva iedvesmotās dāvanas. Ikviens, kurš šodien neklausā šīm pavēlēm, tādējādi atklāti atzīst, ka nonicina Dieva iedvesmos vādus. Panti no 11-17:

“Un, ja es kādu valodu nesaprotu, tad es būšu runātājam svešinieks, un runātājs būs man svešinieks.

Tā kā jums ir tieksmes pēc garīgajām dāvanām, tad rūpējieties, ka esat bagāti ar dāvanām, ar kurām varat celt draudzi.

Tādēļ, kas mēlēs runā, lai lūdz Dievu, ka viņš to var arī izskaidrot.

Jo, kad es, mēlēs runādams, lūdzu Dievu, tad mans gars gan lūdz, bet mans prāts paliek neauglīgs.

Kā tad tas patiesībā ir? Es taču gribu Dievu lūgt garā, bet gribu lūgt arī ar prātu; es gribu dziedāt garā, bet gribu dziedāt arī ar prātu.

Ja tu garā slavē Dievu, kā gan vienkāršais draudzes loceklis pēc tavas pateicības varēs sacīt savu āmen? Jo viņš nesaprot, ko tu runā. Varbūt tava pateicība ir laba, bet tā citu neceļ.”

Runāt valodā, ko nesaprot dievkalpojumā sanākušie ļaudis tāpat ir bezjēdzīgi. “Mumbo džambo” valodas lietošana tiek izslēgta – kā

gan vienkāršais draudzes loceklis varēs teikt “āmen” lūgšanas beigās pēc buldurēšanas, ko nebūs sapratis? Atcerieties ka “Āmen” nozīmē “tā tam būt”, t.i. ‘es pilnībā piekrītu tam, kas sacīts šajā lūgšanā’. Runāšana valodā, ko nesaprot tavi brāļi, tos neceļ, saka Pāvils.

Es atceros kā es dalīju traktātus, kas ārpus Bilija Grahama “krustagājiena” priekšnesumam, aicinot cilvēkus atgriezties pie Bībelē balstītas attieksmes pret kristietību. Kāda sajūsmināta sieviete centās mani pārliecināt, ka mana kristodelfiskā doktrīna ir “velna vadīta” – kādas 10 minūtes pļāpājot “mēlēs”. Mana ticība šādi nekādi nevarētu tikt “celta”; neapšaubāmi tas bija tas, ko Pāvils vēlēja nedarīt.

18.pants

“Es pateicos savam Dievam, es vairāk nekā jūs visi runāju mēlēs.”

Pāvilam savu plašo ceļojumu dēļ, sludinot Kristu, valodu dāvana bija nepieciešama kā nevienam.

19.pants

“Bet draudzē es gribu labāk piecus sapratīgus vārdus runāt, lai citus pamācītu, nekā desmit tūkstošu vārdu mēlēs.”

Tas ir gluži skaidrs. Vienkāršs teikums par Kristu angļiski man dod vairāk labuma nekā stundu gari sprediķi svešvalodā – vai ‘mumbo-džambo’

22.pants

“Tā mēles nav par zīmi ticīgajiem, bet neticīgajiem, bet pravietošana nav neticīgajiem, bet ticīgajiem.”

Runāšana mēlēs tātad galvenokārt tika lietota nepārtrauktai evaņģēlija sludināšanai. Tomēr šodien apgalvojumi par dāvanām runāt "mēlēs" galvenokārt parādās 'ticīgo' grupās vai (acīmredzami) viņu personīgajā, individuālajā pieredzē, kad viņi ir vieni. Ir hronisks trūkums piemēru, kad šādi cilvēki būtu spējuši brīnumaini runāt svešvalodās, lai sludinātu evaņģēliju. 90 gadu sākumā radās iespēja sludināt Kristu Austrumeiropā, bet (tā sauktās) 'evaņģēliskās' baznīcas izplatīja literatūru angļiski valodas barjeras dēļ! Protams, ka vajadzētu lietot dāvanas runāt mēlēs, ja vien mums tādas būtu! Un lielas masu evaņģēlists Reinharde Saibers, apgalvojot, ka viņam piemīt fenomenālas Gara dāvanas, tomēr uzrunāja pūli Kampalā, Ugandā ar tulka palīdzību.

23.pants:

"Ja visa draudze sanāktu kopā un visi runātu mēlēs, un ienāktu svešinieki vai neticīgi, vai tie neteiks, ka esat prātu zaudējuši?"

Tieši tas arī ir noticis. Musulmaņi un pagāni tieši tā ir izsmējuši mēlēs runātāju dīvaino uzvedību visā Ziemeļāfrikā. Pat vidusmēra kristietis pabāzis galvu kādā pentakostāņu sapulcē, ļausies izjūtai, ka šie cilvēki ir traki.

27.pants:

"Un, ja mēlēs runā, tad lai uzstājas divi, ja daudz, trīs, un cits pēc cita un viens lai tulko."

Tikai divi vai trīs cilvēki ar valodas dāvanām bija nepieciešami viena dievkalpojuma laikā. Nebūt nešķiet, ka viena auditorija būtu jāuzrunā vairāk kā 3 dažādās valodās. Tāds dievkalpojums drīz zaudētu jebkādu sakarību, ja katrs runātāja teikums būtu jātulko vairāk nekā 2 reizes. Ja valodas dāvanas tiktu pielietotas kādā sanāksmē Londonas centrā, kuru apmeklētu angļi, daži francūži un pāris vācu tūristu, tad runātāji varētu sākt:

Mācītājs: Good evening (angliski).

Pirmais valodās runātājs: Bon soir (franciski).

Otrais valodās runātājs: Gutten abend (vāciski).

Protams, viņiem būtu jārunā vienam pēc otra. Sajukums rastos, ja viņi runātu reizē; tai pat laikā, esošā “mēlēs runāšanas” fundamentāli emocionālā veida rezultātā, šis fenomens notiek no daudzām mutēm vienlaicīgi. Esmu novērojis, ka tad, kad viens cilvēks sāk, pārējie drīz vien viņam seko.

Valodu dāvana bieži vien ir lietota saistībā ar praviešu dāvanām, tā, lai Dieva iedvesmotā vēsts varētu tikt sludināta tālāk (izmantojot pravieša dāvanas) valodā, kas ir svešvaloda tās sludinātājam (izmantojot dāvanu runāt mēlēs). Piemērs šādai divu dāvanu izmantošanai atrodams Apustuļu darbos 16:6. Tomēr sanāksmē Londonā, kuru apmeklēja angļi kā arī daudz franču tūristu, runātājs runāja franciski, un klātesošie angļi “netika celti”. Tādējādi dāvanai tulkot mēles (vai valodas) būtu jābūt klātesošai, lai ikviens varētu saprast – mūsu piemērā, lai varētu tulkot no franču uz angļu valodu. Līdzīgi, ja jautājumu uzdotu kāds no franciski runājošiem, runātājs nebūtu spējīgs viņam atbildēt bez palīdzības, pat ja viņam būtu dāvana runāt franciski to pašam nesaprotot. Šajā gadījumā tulkošanas dāvana būtu nepieciešama, lai viņam palīdzētu.

Ja nebūtu neviena, kuram būtu tulkošanas dāvanas, kad tas ir vajadzīgs, dāvana runāt mēlēs netiktu lietota: “...viens lai tulko. Un, ja nav tulkotāja, tad lai tie cieš klusu draudzē un lai runā tik sev un Dievam” (1.Kor.14:27,28). Apstākļi, ka daudzi modernie pretendenti uz runāšanu “mēlēs” runā ‘valodās’, kuras nesaprot neviens, un bez tulkotāja, ir nepārprotami tīra šo pavēļu neklausīšana.

Panti 32,33:

“Praviešu gari praviešiem klausā. Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs.”

Tas, ka kādam ir Svētā Gara dāvanas tāpat netiek saistītas ar pieredzi, kura cilvēku izrauj no normālas apziņas sfēras; gars ir atkarīgs no tā lietotāja kontroles, nevis spēks, kurš to pārņem līdz tādai pakāpei, ka sāk darboties nevilšus. Bieži tiek nepareizi apgalvots, ka dēmoniem vai 'ļaujamiem gariem' pieder 'neizglābtie' (skat.6.3 nodaļu), bet Svētais Gars piepilda ticīgos. Bet gara spēks, par ko tiek runāts 1.Kor.14:32 bija priekšmets tā īpašnieka kontrolei noteiktu mērķu sasniegšanai; tas nebija darbīgs labā spēks kontrastā ļaunā spēkam, kas ir cilvēka dabā. Bez tam, mēs jau esam agrāk par to runājuši, ka šie Svētā Gara spēki nāca pār apustuļiem noteiktos laikos, lai paveiktu noteiktas lietas, nevis bija ar viņiem nepārtraukti.

Iegansts, ko izmanto dāvanu turētāji, lai tās lietotu kā piederētos Dieva miera mīlestībai un naidam pret nepaklausību (33.p), šķiet sasniedz nedzirdīgas ausis mūsdienu Pentakostālajās draudzēs.

34. pants

“Sievās lai draudzes sapulcēs cieš klusu, kā tas parasts visās ticīgo draudzēs; jo tām nav atļauts runāt, bet jābūt paklausīgām, kā arī bauslība nosaka.”

Šādā gara dāvanu lietošanas kontekstā ir nenoliedzami uzsvērts, ka sievietēm nevajadzētu tās lietot dievkalpojuma laikā. Vairumā gadījumu ir sagaidāma tā ignorēšana, ja esošais 'mumbo –džumbo' runāšanas fenomens ir izskaidrojams emocionālā uzbudinājuma nodošanā no vienas personas otrai. Sievietes, bērni – patiesi ikviens, kurš ir klātesošs un to vēlas – var tikt šādi stimulēts, un tādējādi estātiski izpausties, kas tiek apzīmēts kā “mēles”.

Sieviešu vadība, atsaucoties uz “runāšanu mēlēs” un “pravietošanu” modernajās baznīcās vienkārši nevar tikt saskaņota ar skaidro pavēli, kas izteikta šajā pantā. Smieklīgais un bezcerīgais arguments, ka Pāvils ir bijis sieviešu nīdējs tiek apstrīdēts dažus pantus tālāk: “Kas sevi tur par pravieti vai gara

cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle” (1.Kor.14:37) – nevis Pāvila personīgi.

Ikvienam, kurš tic Dieva iedvesmotai Bībelei ir jāpieņem, ka šīs pavēles 1.Kor.14 ir jāuzskata par nopietnām; to atklāta neievērošana var tikai liecināt par ticības trūkumu Rakstu pilnīgai atklāsmei – vai arī par sevis atzīšanu kā tādu, kurš nav garīgi apdāvināts, saprotot, ka ikviens, kuram trūkst dāvanu, noliegs, ka pavēles, kas skaidri uzrādītas 1.Kor.14, ir Tā Kunga pavēles mums. Šī argumenta loģika ir patiesi iznīcinoša. Vai tā gaismā jūs varat palikt šādas baznīcas loceklis, vai arī vēlēties tiem sekot?

Kā piebilde šai nodaļai, ir ārkārtīgi nozīmīgi, vai tām sektām, kuras apgalvo runājam mēlēs, ir ticis zinātniski pierādīts augstāks depresijas līmenis, salīdzinot ar cilvēkiem, kas nāk no ārpusē? Keita Meadora, Vanderbiltas Universitātes psihiatrijas profesore no ASV veica nozīmīgus pētījumus, analizējot depresijas saistību ar cilvēku reliģisko pamatu. Viņa noskaidroja, ka “nopietnu depresijas gadījumu līmenis... starp Pentakostālo draudžu kristiešiem, salīdzinājumā ar citām pārskata grupām, bija 5,4% pret 1,7%.” Šī darba rezultāti ir aprakstīti žurnālā “Hospital and Community Psychiatry”, 1992.g. Dec. 3, 00

Interesants raksts, kas sniedz tos pašus secinājumus, tika publicēts ‘International Herald Tribune’, 1993. g. februārī; virsraksts runā pats par sevi: “Pentakostāļi diagrammas virsotnē, runājot par grūtsirdību”. Kāpēc tas tā? Neapšaubāmi tas jābūt saistītam ar faktu, ka garu dāvanu ‘pieredze’, par kuru runā pentakostāļi (un citi), nav nekas cits kā sāpīga psiholoģiska blēdība.

2.4: Dāvanu anulēšana

Brīnumainās Dieva gara dāvanas ticīgie atkal lieto, lai izmainītu tagadējo pasauli Dieva Valstībā pēc Kristus atgriešanās. Dāvanas tādējādi tiek sauktas par “nākamā laika spēkiem” 9Eb.6:4,5); un

Joela 2:26-29 ir aprakstīts lielais gara dāvanu pieplūdums pēc Izraēla grēku nožēlas. Jau pats fakts, ka šīs dāvanas tiks dotas tiem, kas tic Kristus atnākšanai ir pietiekošs pierādījums, ka tās nav dotas šobrīd – redzot, ka ikvienam kristietim, kam ir atvērtas acis gan pret Rakstiem, gan notikumiem pasaulē, ir skaidrs, ka Kunga atnākšanai jābūt drīz (skat 3. pielikumu).

Ir skaidri Bībeles pareģojumi, ka kādā laika posmā starp pirmo gadsimtu, kad dāvanas tika dotas un otro atnākšanu, tās tiks atņemtas:

“...pravietošana beigsies, valodas apklusīs, atziņa (dāvana) izbeigsies. Jo nepilnīga ir mūsu atziņa un nepilnīga mūsu pravietošana. Bet, kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs” (1.Kor. 13:8-10). Dāvanas “ir laicīgas”.

Gara dāvanas, kas tika dotas 1.gadsimtā, tiks atņemtas “kad nāks pilnība”. Nevar būt, ka šobrīd ir Kristus otrā atnākšana, apzinoties, ka dāvanas tad tiks atkal dotas. Grieķu vārds, kas tiek tulkots kā “pilnība” precīzi tulkojot nozīmē “tas, kas ir pilnīgs vai pabeigts”, tam nav noteikti jāapzīmē kaut kas bezgrēcīgs.

Visa apkopojums aizvietos tās daļējās zināšanas, kuras agrīniem kristiešiem piemita kā pravietošanas dāvanas. Atcerieties, ka pravietošana bija dāvana izteikt Dieva iedvesmotus vārdus; šo vārdu pieraksts veido Bībeli.

Pirmajā gadsimtā vidusmēra ticīgais zinātu tikai daļu no tās Jaunās Derības kādu to pazīstam mēs. Viņš varētu būt dzirdējis dažus pravietojuma vārdus no savas baznīcas vecajiem par dažādiem praktiskiem jautājumiem; viņš būtu zinājis Jēzus dzīves galvenos notikumus, kā arī dzirdējis lasām vienu vai divas no Pāvila vēstulēm. Bet kad reiz pravietojumu pilnīgs pieraksts tika pabeigts un laists apgrozībā, nebija vairs vajadzības pēc pravietošanas dāvanām. Tas, kas bija pabeigts, un tādējādi aizvietoja gara dāvanu lietošanu, bija pilnīga Jaunā Derība:

“Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam” (2.Tim. 3:16,17)

Tas, kas padara pilnīgu, vai sagatavotu, ir “visi raksti”; vēlreiz “visi raksti” ir iedvesmoti un uzrakstīti, lai “tas, kas ir pilnīgs” būtu atnācis un visas brīnumainās dāvanas tiktu atņemtas.

Vēstule efeziešiem 4:8-14, nāk tā vietā, lai pabeigtu atjautības uzdevumu:

“... uzkāpis augstumā, Viņš saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem. ... lai visu piepildītu... līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru... Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam.”

Pirmajā gadsimtā dotās dāvanas tika dotas līdz tam brīdim, kamēr mēs būsim pilnīgi vai pieauguši, un Vēstulē Timotejam 3:16,17 ir teikts, ka “Dieva cilvēks ir pilnīgs”, “pieņemot visu Rakstu vadību”. Vēstule Kolosiešiem arī māca, ka “pilnība” nāk atsaucoties Dieva vārdam. Ja reiz mums ir pieejami visi Svētie Raksti, tad vairs nav īsta iemesla tikt samulsinātam ar daudzajām doktrīnām, ko piedāvā dažādas baznīcas. Ir tikai viena Bībele, un tā kā “Vārds ir patiesība” (Jņ.17:17), tad lasot tā lappuses mēs varam atrast “ticības vienotību”, tās ticības, par ko runā Vēstule efeziešiem 4:13. Patiesie kristieši tāpat ir sasnieguši ticības vienotību; šajā nozīmē viņi ir pilnīgi “perfekti”, pateicoties tam, “kas ir pilnīgs” – rakstītais, pabeigtais Dieva Vārds.

Garāmejojot, atzīmēsim kā Vēstulē efeziešiem 4:14 ir salīdzināts stāvoklis, kad tev ir brīnumainas spējas ar garīgo bērnību; un, pareģošanas kontekstā, kā šīs brīnumainās dāvanas varēja tikt atņemtas. 1.Kor.13:11 ir teikts tas pats. Radīt tādu satraukumu šo gara dāvanu sakarā nekādi nav garīga brieduma pazīme. Progress,

kādu vajadzētu sasniegt katram šo vārdu lasītājam ir vērsts uz rakstītā Dieva Vārda novērtēšanu, iepriecu par Dieva atklāsmes pilnību tajā, un atsaukšanos tam pazemīgā paklausībā.

PATREIZĒJĀS PRETENZIJAS UZ GARA DĀVANU ESAMĪBU

Visbeidzot jāizdara atsevišķi pieturas punkti attiecībā par atkārtotām to cilvēku pretenzijām, kuri uzskata, ka viņiem piemīt brīnumainas spējas:

Tagadējā “runāšana mēlēs” sliecas atkal un atkla atkārtot vienas un tās pašas zilbes, piem. “Lala, lala, lala, šama, šama. Jēzus, Jēzus...” Tā nav kādas valodas sintakse; kad kāds dzird otru runājam svešvalodā, parasti ir iespējams saklausīt, ka viņi sarunājas, lietojot kādus noteiktus vārdus, kaut arī mēs tos nesaprotam. Tai pat laikā modernā “mēlēs runāšana” tam nelīdzinās, pasvītrojot to faktu, ka tā nenodrošina ticības stiprināšanu, kas bija pirmajā gadsimtā doto runas dāvanu mērķis.

Daži pentakostāļi apgalvo, ka runāšana mēlēs ir “pestīšanas” zīme un tādējādi pavada jebkuru patiesu atgriešanos. Šis apgalvojums noved pie nopietnām grūtībām, aprakstot agrīno baznīcu kā miesu, kurā dažādās dāvanas bija kā dažādi miesas locekļi. Neviens no mums nav tikai kāja vai roka, līdzīgi arī nevienam nav visu dāvanu, tai skaitā mēlēs runāšanas. 1.Kor.12:17, 27-30 to padara vēl skaidrāku:

“Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde? Ja visa miesa būtu dzirde, kur paliktu oža? Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi. Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs. Vai tad visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? Vai visiem ir

dāvanas dziedināt? Vai visi runā mēlēs? Vai visi tās var iztulkot?”

Tas pats jautājums ir apskatīts šīs nodaļas sākumā:

“Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazīšana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams. Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus.”

Šīs Rakstu vietas nevar palikt neievērotas.

Vēl viena Pentakostāļu argumentācijas problēma ir tā, ka Filips Samarijā atgriezta ticībā daudz ļaužu – tie tika kristīti ar ūdeni pēc tam, kad bija sapratuši Evaņģēliju, bet viņi nesaņēma Gara dāvanas; tādēļ vēlāk pie viņiem atnāca Pēteris un Jānis “kas, tur nonākuši, lūdza par viņiem Dievu, lai tie saņemtu Svēto Garu, jo tas vēl ne pār vienu no viņiem nebija nācis, bet viņi bija tikai kristīti Kunga Jēzus Vārdā. Tad viņi uzlika tiem rokas, un tie dabūja Svēto Garu. Bet Sīmanis, redzēdams, ka, apustuļiem rokas uzliekot, dabū Svēto Garu..” (Ap.d. 8:4-18). Tas ir iespējams, ka Gara dāvanu dabūšana notika tikai uzliekot rokas, kas ne vienmēr tiek praktizēts starp modernajiem Gara dāvanu pretendentiem.

Citi pentakostāļi saka, ka mēlēs runāšana nav pierādījums tam, ka tu esi izglābts. Tas izgaismo faktu, ka starp tiem, kas apgalvo, ka viņiem ir gara dāvanas, pastāv nopietnas doktrinālas atšķirības. Tādējādi daži ‘harizmāti’ tic, ka Dieva Valstība būs uz zemes, kamēr citi apgalvo, ka tā būs debesīs. Katoļu ‘harizmāti’ saka, ka Svētais gars viņiem liek viņiem pielūgt Mariju un Pāvestu, kamēr pentakostāļu ‘harizmāti’ apgalvo, ka Svētā gara dāvanas liek

apsūdzēt Pāvestu kā antikristu un nolādēt katoliskās doktrīnas. Jēzus nešaubīgi paziņoja, ka tie, kam ir Mierinātājs “kas ir Svētais Gars”, tiks vadīti patiesībā, “Tanī dienā jūs Mani vairs nejutāsiet Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas”(Jņ.16:13,23).

Nebūtu jābūt nekādām atšķirībām šīs pamatdoktrīnas izpratnē starp tiem, kuriem ir Patiesības Gars – un fakts, ka šīs atšķirības ir, norāda, ka tie, kas uzstāj uz to, ka viņiem ir šīs gara dāvanas, nav jāņem nopietni. Jau atzīmētā nespēja pierādīt šos apgalvojumus bibliski, norāda, ka viņi nav vadīti Patiesības Gara patiesībā un pilnīgās zināšanās.

Atsevišķi apgalvojumi par runāšanu mēlēs nav savienojami ar Bībelē rakstīto. Gara dāvanu uzskaitījums Vēstulē efeziešiem 4:11 to pat nepiemin, un tā parādās tikai līdzīga saraksta beigās 1.Vēstulē korintiešiem 12:28-30. Patiesi, Jaunajā Derībā ir aprakstīti tikai 3 gadījumi, kad šī dāvana tikusi lietota (Ap.d.2:4; 10:46; 19:6).

Apgalvojumi, ka mūsdienu harizmātiskie kristieši var iegūt mēlēs runāšanas un brīnumu darīšanas dāvanas, jāizsver salīdzinot ar vērā ņemamo informāciju, kuru mēs apskatījām šajās nodarbībās, runājot par Svētā Gara darbību. Pamatjautājums, kuru vajadzētu ņemt vērā, ir par to, ka, lai ko arī šādi ļaudis apgalvotu par saviem sasniegumiem, tas nevarētu būt Svētā Gara dāvanu saņemšanas rezultāts. Ikviens, kurš strīdas, apgalvojot, ka viņam ir šīs dāvanas, ir jāizpilda prāvs mājasdarbs, atbildot uz viņam uzrādītajiem Bībeles argumentiem.

Tai pat laikā ir saprātīgi sagaidīt kādu izskaidrojumu kāpēc daļējas dziedināšanas vai ‘mēles’ (mumbo-džumbo runāšana) notiek.

Ir noskaidrots, ka cilvēki lieto tikai daļu no sava smadzeņu potenciāla – saskaņā ar dažiem pētījumiem tikai 1%. Ir noskaidrots arī tas, ka prātam var būt gandrīz vai ‘fiziska’ kontrole pār ķermeni;

psihiski sev ieskaidrojot, ka uguns nevar apdedzināt, jogi var staigāt pa uguni bez apaviem un neapdedzināties. Sevi stimulējot mēs spējam lietot daudz lielāku savu smadzeņu daļu nekā parasti un tādējādi pieredzēt tādus fiziskus efektus, kuros mūsu ķermeņi atrodas ārpus savas normālās pieredzes. Tādējādi cīņas spraugumā kareivis var pat nepamanīt, ka viņa roka ir tikusi norauta jau pirms pāris stundām.

Dedzīgas reliģiskas ticības apstākļos un noteiktas mūzikas ietekmē, ar harizmātiska līdera iedarbības palīdzību, ir stipri vien iespējama tādu lietu norise, kas pārsniedz normālas cilvēciskas pieredzes robežas. Tie šodienas 'brīnumi', par kādiem liecina 'kristieši' ir tāda pat veida izņēmuma vai paranormālās pieredzes kā citās reliģijās; tā maģijas pielūdzēji piedzīvo tādus pašus fenomenus vai 'mumbo – džumbo' runāšanu, arī musulmaņi var liecināt par tādiem pašiem 'brīnumiem' kā modernā kristietība. Tomēr jautājums par Gara dāvanām, kas tika dotas 1.gadsimtā tika apskatīts, lai parādītu acīmredzamo patiesas Kristietības pārakumu pār visām citām reliģijām; fakts, ka mūsdienu kristietības 'brīnumi' ir tādi paši kā citās reliģijās, parāda, ka Svētā Gara dāvanas, kas tika dotas 1.gadsimtā, šodien vairs nav pieejamas.

Daudz svarīgas informācijas šai jomā ir sniegtas Viljama Kempbela darbā 'Pentakostālisms' (The Churches of Christ, 1967). Viņš parāda, ka daudzām pagāņu reliģijām ir raksturīga tā pati 'mēlēs' runāšana. Tā Havajā dieva Oro priesteri it kā atklāj viņa gribu ar neskaidrām skaņām, kuras iztulko citi priesteri. Tieši tas pats notiek arī pentakostāļu saietos.

Nepārtrauktais islama triumfs pār kristietību lielā daļā Āfrikas nenotiktu, ja vien populārā 'kristietība' būtu paveikusi tādus patiesu mēroga un pārlicinoša spēka brīnumus kā pirmajā gadsimtā. Un tie, kuriem patiesi piemīt Svētā Gara dāvanas, darītu vēl "lielākus darbus" nekā darīja Jēzus (Jņ.14:12,16). Aizbildinājums, ka kristieši varētu darīt šādus brīnumus, ja vien viņiem būtu vairāk ticības, sastopas ar lielām problēmām. Vai nu viņiem piemīt Mierinātāja brīnumainās dāvanas, vai arī nē, un ja viņi apgalvo, ka viņiem tās piemīt, tad "tas arī tos darbus darīs, ko

Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs” (Jņ.14:12) – nevis ‘varētu darīt!’

2.5: Bībele kā vienīgā autoritāte

Līdz šim mēs esam apskatījuši to, ka Dieva gars norāda uz Viņa prātu un nolūku, kā arī uz spēku ar kuru Viņš liek visam darboties. Mēs esam uzsvēruši, ka šis gars ir mums skaidri atklāts Dieva Vārdā. Modernās kristietības daudzās problēmas radušās drausmīgā šī fakta novērtēšanas trūkuma rezultātā. Tā kā ir grūti noticēt, ka tik liels spēks ir ietverts tikai vienā grāmatā, kuras atsevišķas nodaļas mums ir grūti saprotamas, ir kārdinājums uzskatīt, ka ir vēl kādas citas Dieva atklāsmes iespējas ārpus Bībeles. Tā kā cilvēka pamatā sabojātā daba (Jer.17:19) atrod tīro Dieva Vārda patiesību par grūti sagremojamu, daudzi ir no tā atteikušies, apgalvojot ka ir arī citi atklāsmes veidi, kuras ir daudz vilinošākas dabiskajam prātam. Šeit arī daži piemēri:

Reliģija	Cits atklāsmes veids	Cilvēciskās priekšrocības/atklāsmes pievilcība
Jehovas liecinieki	Sargtorņa organizācijas publikācijas, kas tiek uzskatītas kā iedvesmotas.	Neprasa personīgu piepūli domājot par Bībeles pareizu skaidrojumu; tiek dota atbilde uz visu.
Romas katoļi	Pāvesta paziņojumi un priesteru viedoklis, kuru viņi uzskata par Dieva prāta patiesu atspoguļojumu.	Nav vajadzības personiskai Bībeles lasīšanai – pagātnē katolisms to neveicināja un pat aizliedza
Mormoņi	Mormoņu grāmata	Izslēdz vajadzību ticēt Bībeles doktrīnām, kuras grūti izprast – mormoņu Bībele piedāvā

		universālas pestīšanas iespēju, kamēr Bībele saka, ka ir daudz cilvēku, kuri dzīvo un mirst bez cerības, jo nav tikuši aicināti iepazīt Evaņģēliju.
Harizmāti skā kristietība	'Tekšējā gaisma', kas tiek uzskatīta par Svēto Garu	Viņi tic, ka viss, ko viņi jūt kā labu, tāds arī ir, Dieva gars tos vada un iedvesmo dažādos veidos, nesaistīti ar Bībeli.

Tas viss vēlreiz pasvīturo vajadzību pašos pamatos pieņemt Bībeli kā Dieva vārdu, un tās lappusēs meklēt patieso vēsti. Jautājums "Viena Bībele, daudz baznīcu – kāpēc?" tiek pilnībā atbildēts, novērtējot cik lielā mērā un līdz kādai pakāpei katra no baznīcām ir apgalvojusi, ka tai piemīt kāda cita Dieva gara atklāsmes, t.i. Viņa gribas, doktrīnas un domāšanas iespēja ārpus Bībeles.

Ja vēlaties atrast vienupatiesu baznīcu, vienu patiesu ticību un vienu patiesu kristību (Ef.4:4-6), tad pār jums jānāk skaļam un skaidram aicinājumam - "Atpakaļ pie Bībeles!"

Atkāpe 4: Vai Svētais Gars ir persona?

2.1 un 2.2 nodaļā tika doti pietiekami pierādījumi tam, ka Dieva gars attiecas uz Viņa spēku, kas ļoti plaši atspoguļo Viņa "prātu". Tā kā Dieva gara darbība ir tik precīzs Dieva personības un būtības atainotājs, daži ir argumentējuši, ka Dieva gars ir persona, kas arī ir Dievs. Uzmanīga iepriekšējo nodaļu pārlasīšana parādīs, ka Dieva gars ir Viņa prāts un spēks; un ja tas ir tā, tad nav iespējams, ka prāts vai spēks varētu būt persona. Elektrība ir neredzams spēks, kad var sasniegt rezultātu, ja kāda persona to kontrolē, bet pati nevar būt persona. Mīlestība raksturo personību, bet tā pati nevar būt persona. Dieva gars sevī ietver Viņa mīlestību, kā Viņa personības daļu, kā arī atspoguļo Viņa spēku, bet nekādi nevar atspoguļot personu, kas ir atdalīta no Viņa.

Acīmredzams un kļūdains kā šis kļūdainais uzskats (par garu kā par personu) tas vēl jo vairāk tāds šķiet, un tam tic vairums 'kristiešu', redzot, ka viņi tic arī doktrīnai par 'trīsvienību'. Tas pārlicinoši apgalvo, ka ir trīs dievi, kuri reizē ir arī viens un tas pats – Dievs Tēvs, Jēzus un Svētais Gars. Tie paši ļaudis apgalvo, ka Dievs nav persona, un tai pat laikā saka, ka Svētais Gars tāds ir; šeit ir skaidri saskatāma pretruna. Tas arī padara Svēto Garu par Jēzus tēvu.

Ir iemesls ticēt, ka 'trīsvienība' pamatā ir pagāniska ideja, ko kristietība ir pārņēmusi – tādēļ arī šāds vārds nav sastopams Bībelē. Pieņemot domu par Dieva trīsvienību, kristieši tiek virzīti pieņemt pozitīvi dīvainu secinājumu, ka Dieva spēks/gars kaut kādā veidā ir persona, kura ir Dievs, kaut arī nav Dievs. Parādot viņu uzskata nelogismu, šiem ļaudīm visbiežāk sastopamā izvairīšanās no jautājuma ir tāda, ka Dievs ir noslēpums, un mums šādas lietas ir jāpieņem ticībā, neprasot tām loģisku izskaidrojumu.

Tas uzskatāmi neievēro Jaunajā Derībā atrodamās atsaucis uz Dieva noslēpumu, kas atklājusies caur Vārdu un Kristus darbību:

“Es jūs, brāļi, negribu atstāt neziņā par šo noslēpumu” (Rom.11:25).

“Bet Tam, kas jūs var stiprināt, kā to rāda mans evaņģēlijs un vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts” (Rom.16:25).

“Redzi, es jums saku noslēpumu” (1.Kor.15:51).

“..atklādams mums Savas gribas noslēpumu pēc Sava labā nodoma” (Ef.1:9).

Pāvils lūdz , lai “bez bailēm varētu sludināt evaņģēlija noslēpumu” (Ef.6:9; Kol.4:3).

“noslēpums, kas ... tagad atklāts Viņa svētajiem” (Kol.1:26,27).

Ar visu uzsvaru – un tāds šeit ir likts – ka nav vairs neviena noslēpuma, kas būtu saistīts ar pamatdoktrīnu, tikai kāds, kurš joprojām maldās tumsā var apgalvot, ka tāds pastāv. Un vai šāds cilvēks nebaidojas par to, ka Bībelē dotais vārds “Babilonai”, viltus reliģijai, kas tiek aprakstīta Atklāsmes grāmatā, ir “noslēpums” (Atkl.17:7)?

Acīmredzama saistība ir tā, ka šī uzskatu sistēma apgalvo, ka tās ticība ir noslēpums; bet patiesi ticīgie saprot šīs sievietes noslēpumu (Atkl. 17:7).

Tik miglaina spriedelēšana, protams, ir sagaidāma no tiem, kas savu izpratni par Dievu balsta uz tik subjektīvām lietām kā cilvēka pieredze vai arī izplūdusi, neaprakstāma kādu ārēju garīgu spēku aktivitāte, kas valda pār viņu prātiem. Ja no mums tiek sagaidīts būt patiesi pazemīgiem iepretim Dieva Vārda mācībai, tad no mums tiek arī prasīts lietot mūsu spriešanas un dedukcijas spējas, lai izsekotu šai vēstij.

Nekad neviens Evaņģēlija sludinātājs, par kuru ir rakstīts Bībelē, nav glābies, sakot “Tas ir pilnīgs noslēpums, jūs nevarat mēģināt to aptvert”. Tā vietā mēs redzam viņus griežamies pie cilvēkiem saprātīgi sasaistot Bībeles secinājumus.

Savā sludināšanā par Bībeles pamatvērtībām, kuras arī mēs apskatām šajās nodarbībās, Pāvils “runāja ar tiem par rakstiem, tos izskaidrodams un pierādīdams, ka Kristum vajadzēja ciest un augšāmcelties no mirušiem” (Ap.d.17:2,3). Tur notika sistemātiska, loģiska Bībeles skaidrošana. Pirms tam vēl tiek uzsvērts, ka “Pāvils, kā parasti... izskaidrodams...”. Tātad tas bija viņa parastais veids (skat. Ap.d.18:19). To ievērojot, savas sludināšanas laikā Korintā, Pāvils “katru sabatu mācīja sinagogā un centās pārliecināt jūdus un grieķus... Bet, kad tie pretojās un zaimoja” (Ap.d.18:4-6). Tie, kuri tika atgriezti, to panāca caur Pāvila Bībelē balstīto pārliecināšanu; šeit nebija nekādu ‘Jēzus redzējumu manā guļamistabā’, ‘neaprakstāmas sajūtas mani pārņēma’, ‘kādu vakaru es vienkārši satiku To Kungu’.

Atzīmēsim arī to, ka iedvesmoti raksti aicina uz loģiku un racionālu rīcību, norādot, ka “tie sev pretojās...”. Līdzīgi arī Antiohijā, Pāvils un Barnaba “viņus pamācīja un paskubināja palikt Dieva žēlastībā” (Ap.d.13:43). Nākamā apstāšanās vieta bija Ikonijā, kur viņi “tā runāja, ka liels pulks ... kļuva ticīgi” (Ap.d.14:1).

Kādu laiku pēc tam, kad Pāvils bija nonācis tiesā, Pāvila cerību nākotnei turpināja iedvesmot tā pati lieliskā loģika: “Kad viņš runāja par taisnību un atturību un nākamo tiesu” ar tik caururbjošu skaidrību, ka pat viņa ciniskais tiesnesis “nodrebēja”. (Ap.d.24:25).

Tā kā arī mums būtu jātiek atgrieztiem caur šādu izskaidrošanu, mums ir jābūt spējīgiem dod loģisku Bībeles viedokli par mūsu cerību un mācību:

“būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos” (1.Pēt.3:15).

Runas skaidrā prātā par kāda personiskajām pieredzēm nedod iemeslu Evaņģēlija cerībai. Patstāvīga paļaušanās un ‘personiskiem pierādījumiem’ kā daudzu evaņģēlisko kristiešu sludināšanas līdzekli, izgaismo “izskaidrojošas atbildes” par viņu “cerību” trūkumu. Šādu kristiešu vidū ir radušās veselas vārdnīcas, kas viņiem palīdz dalīties ‘tajā, ko Kungs ir izdarījis ar manu dzīvi’, utt. Šādi personiski stāsti asi kontrastē ar Pāvila vārdiem “Mēs sludinām ne sevi, bet Kristu” (2.Kor.4:5) .

Loģiskam, Bibliski izskaidrojošam sarunas veidam būtu jāiezīmē modelis mūsu plašākām attiecībām ar Dievu visām mūsu atlikušajām dienām. Mūsu piemēri, kā vienmēr, ir agrīnie kristieši, kuri lietoja “skaidrošanu”, meklējami atrisinājumu savām problēmām (Ap.d.6:2). Jaunās Derības vēstules arī pieņem savu lasītāju piekrišanu lietot Bībeli loģiski. Tāpēc “izskaidrojot ” kam līdzinājās augstie priesteri zem Mozus likuma, mēs varam detalizētāk izprast Kristus darbu. (Ebr.5;3). Runājot par nepārspējamo Dieva mīlestību Kristū, Pāvils uzstāj, ka ir “saprātīgi (grieķu val. ‘logicos’ – tāpat loģiski) nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri”(Rom.12:1). Vārds ‘logicos’ ir

atvasināts no grieķu 'logos', kas parasti tiek tulkots kā "vārds" attiecinot to uz Dieva Vārdu. Mūsu 'loģiskā' atbilde Bībeles terminos tāpat ir tā, kas ir atvasināta no Dieva Vārda.

Pēc visa iepriekšrunātā būtu jābūt acīmredzami, ka apgalvojums, ka Dieva gars ir personiska būtne, kas nav Dievs un reizē arī ir, ir neloģisks – un piebilde, ka viss ir viens liels noslēpums un loģika ir sevi izsmēlusi, nav pieņemami, runājot Bībeles valodā. Ja mēs Rakstos neatrodam loģiskus secinājumus, tad visas Bībeles studijas ir veltīgas, un pēc tādas Bībeles, pret kuru var izturēties kā pret saldu banalitāti vai aizraujošu literatūru, nav vajadzības. Kā tāda tā atrodas daudzu 'kristiešu' grāmatplauktos.

Tomēr, viņiem par labu slavu, daudzi, kuri tic, ka Dieva Gars ir persona, mēģina tam dot arī Biblisku pamatojumu. Viņi citē pantus, kuri runā par Dieva garu ar personiskiem apzīmējumiem, tādiem kā "mierinātājs" Jņ.14 -16, vai atsaucoties uz to, ka gars 'skuma'.

3.4 nodaļā mēs runājam par to, ka cilvēka 'garu' var uzmundrināt (Ap.d.17:16); sakaitināt (1.Moz.41:80 vai iepriecināt (Lk.10:21). Viņa "gars", t.i. viņa pati būtība, viņa prāts un nolūks, kurš nodrošina visas šīs darbības, tiek uzskatīts kā atsevišķa persona, bet burtiskā nozīmē tā, protams, nav. Arī par Dieva garu var runāt tādā pat veidā.

Būtu jābūt skaidram, ka Bībele bieži lieto personifikācijas, runājot par abstraktām lietām, piem. gudrība tiek pielīdzināta sievietei Sal.pam.9:1. Tas mums parāda kā cilvēks, kuram piemīt gudrība, darbotos praktiski; 'gudrība' nevar eksistēt ārpus kāda prāta, tādēļ tiek lietots šī viltība ar personifikāciju. Vairāk par to lasiet 5.atkāpē "Personifikācijas princips".

Atkāpe 5: Personifikācijas princips

Dažiem var šķist grūti pieņemt izskaidrojumu par velna personifikāciju, jo Bībele tik daudz atsaucas uz velnu, it kā tas būtu reāla persona, un tas daudzos cilvēkos izraisa samulsumu. To viegli var izskaidrot, atzīmējot, ka tā ir atzīta Bībeles pazīme, ka tā atdzīvina nedzīvas lietas, tādas kā gudrība, bagātība, grēks, baznīca, kuras tiek personificētas, tikai gadījumā ar velnu tam ir apvītas dažādas fantastiskas teorijas. Sekojošie piemēri to ilustrēs:

Gudrība ir personificēta.

“Labi tam cilvēkam, kas atrod gudrību, un cilvēkam, kas dabū sev skaidru prātu! Jo ir labāk iegūt gudrību nekā sudrabu, un tās augļi ir vērtīgāki par zeltu. Tā ir cildenāka par pērlēm, un viss, ko tu varētu vēlēties, nav salīdzināms ar to.” (Sal.pam.3:13-15)

“Gudrība darīja sev namu un izcirta septiņus stabus”
(Sal.pam.9:1)

Šie panti, un arī visas citas nodaļas, kur tie parādās, rāda gudrību personificētu kā sievieti, bet tādēļ vien nevienam neienāk prātā, ka gudrība ir patiesi skaista sieviete, kura klejo pa pasauli; ikviens konstatē, ka tā ir ļoti vēlams raksturojošs lielums, kuru vēlas iegūt visi cilvēki.

Bagātība ir personificēta.

“Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai” (Mt.6:24).

Šeit bagātība tiek pielīdzināta kungam. Daudz ļaužu smagi pūlas, lai tiktu pie bagātības un tādējādi tā kļūst par viņu kungu. Jēzus mums šeit saka, ka mēs nevaram to darīt un reizē kalpot Dievam. Mācība ir viegla un saprotama, bet neviens tādēļ neiedomāsies, ka bagātība ir vīrs vārdā Mamons.

Grēks ir personificēts.

“..ikviens, kurš grēku dara, ir grēka vergs” (Jņ 8:34). “grēks ir valdītājs nāvē” (Rom.5:21). “Vai nezināt, ka tam, kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa, vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam - uz taisnību” (Rom. 6:16).

Līdzīgi kā gadījumā ar bagātību, grēks ir pielīdzināts kungam un tie, kas to dara, ir viņa vergi. Nekāda loģiska šo pantu lasīšana neattaisnos pieņēmumu, ka Pāvils māca par grēku kā par personu.

Gars ir personificēts

“Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša” (Jņ.16:13).

Jēzus šeit stāsta saviem mācekļiem, ka viņi saņems Svētā Gara spēku, un tas arī piepildījās Vasarsvētku dienā, kā mums vēsta Apustuļu darbi 2:3-4, kur ir rakstīts, ka “.. viņiem parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu”, kas viņiem deva brīnišķīgas spējas darīt brīnumainas lietas, lai pierādītu, ka viņu vara nāk no Dieva. Svētasi Gars nebija persona, tas bija spēks, bet, kad Jēzus par to runāja, viņš lietoja personas vārdu “viņš”.

Nāve ir personificēta

“Es redzēju, un raugi: pelēks zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija vārds – nāve” (Atkl.6:8).

Izraēla tauta ir personificēta

“Es tevi atkal uzcelšu, ka tu stāvēsi atjaunota, Izraēla jaunava! Tu greznosies vēlreiz ar savām roku bungām un iziesi riņķa dejā, priecīgi dziedama” (Jer.31:40). “Es gan dzirdēju, kā Efraims žēlojās: Tu esi mani pārmācījis, un es mācījos kārtību kā iešanai jūgā

nepieradināts teļš. Ļauj man atgriezties mājās, tad es atgriezīšos, jo Tu taču esi Tas Kungs, mans Dievs” (Jer.31:18). Šo pantu konteksts skaidri atklāj, ka pravietis nerunā burtiski par jaunavu vai Efraimu kā par personu, bet gan kā Izraēla tautu, kas šajā gadījumā tiek personificēta, līdzīgi kā Lielbritānija reizēm tiek personificēta kā ‘Britānija’, vai Džons Buls. Nav tādu reālu personu kā pieminētā sieviete vai vīrietis, tomēr par viņiem ir atsauksmes grāmatās un ir zīmēti viņu portreti, par kuriem ikviens zin, ka ar to ir domāta Lielbritānija.

Kristum ticīgie ir personificēti

“..līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru” (Ef.4:13). “viena miesa, viens Gars” (Ef.4:4). “Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi” (1.Kor.12:27). “Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams Savas miesas Pestītājs” (Ef.5:23). “Viņš ir Savas miesas, proti, draudzes, galva, sākums, pirmdzimtais starp mirušiem, lai starp mirušiem būtu pats pirmais. Tad nu es esmu liksms savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, papildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei, kas ir Viņa miesa” (Kol.1:18,24). “Jo es esmu iededzies par jums ar dievišķu karstumu; es jūs esmu saderinājis, lai jūs pievestu vienam vīram, Kristum, kā šķīstu jaunavu” (2.Kor.11:2). “Priecāsimies, gavilēsim un dosim Viņam godu, jo atnākušas Jēra kāzas un Viņa līgava sataisījusies” (Atkl.19:7).

Visi šie panti acīmredzami attiecas uz draudzi, kuri bija patiesi Kristum ticīgie, dažreiz tie tiek nosaukti par “baznīcu”, tam nevajadzētu šķīst pārsteidzoši nevienai no mūsdienu ortodoksālajām baznīcām, kuras jau sen ir pārstājušas būt par patiesām Kristum ticīgajām.

Patiesie ticīgie, tas ir tie, kuri tur un tic patiesai doktrīnai, kas tiek mācīta Bībelē, tiek salīdzināti ar “šķīstu jaunavu”, norādot uz šķīstu dzīvi, kāda būtu jādzīvo, un kā ar “miesu” – tāpat kā mūsu ķermenim ir daudz funkciju, tā arī patiesai baznīcai ir daudz

pienākumu un tā veic dažādas funkcijas. Kad baznīca tiek saukta par “miesu”, neviens nedomā, ka tā ir atsevišķs indivīds, ne arī velnu vai sātanu kāds uzskata par grotesku briesmoni vai kritušu eņģeli, kā tas tiek tulkots, ja vien vīrietis vai sieviete nav pieņēmuši nepareizas idejas, kādas mūsdienās tiek atvasinātas viltus baznīcās.

No “Christendom Astray”, sarakstījis Roberts Roberts

Atkāpe 6: Kalvinisms

Pirms pārsimts gadiem Kalvins mācīja ideju par predestināciju mūsu dzīvē, tādējādi mūsu brīvās gribas lēmumiem nav nekādas ietekmes mūsu pestīšanas jautājumā; mēs esam predestinēti pestīšanai vai noraidīšanai. Šī doma atspoguļojas arī dažās modernās idejās:

- Nav nekādas jēgas pielikt pūles Bībeles studijām vai reliģijai, jo ja mums jātiek pestītiem, tas notiks tā vai tā.
- Ir velns, kurš liek mums grēkot un sagādā mums lērumu problēmas pret mūsu pašu gribu. Šī nepareizā tendence ir izrunāta 6.nodaļā.
- Nav nekādas vajadzības lūgt, lai Dievs parūpējas par kādām mūsu dzīves situācijām, piem. sargā mūs ceļojumos, jo viss vienalga ir iepriekš noteikts. Zināmi vairāki pasaulīgi teicieni, viens no tiem bieži dzirdams lidostās: ‘Ja tava lidmašīna taisās pacelties, tā pacelsies.’
- Evaņģēliskās baznīcas māca, ka nav iespējams ticēt vai saprast Bībeli, ja vien Svētais Gars mums neliek to darīt.

Bībelē ir daudz saskanīgu iemeslu, kas ļauj mums noliegt šādu filozofiju:

Tas padara bezjēdzīgu visu priekšstatu par paklausību Dievam. Mums Bībelē nepārtraukti tiek atgādināts, ka mums jātur Dieva pavēles, un to darot, mēs Viņu varam iepriecināt vai sarūgtināt. Jēdziens par baušļiem kļūst bezjēdzīgs, ja vien Dievs mums neliek tos ievērot. Kristus piedāvā pestīšanu “visiem, kas Viņam paklausa” (Ebr.5:9).

Vēstulē ebrejiem 11. nod. ir parādīts, ka Dieva iejaukšanās mūsu dzīvē un pestīšanas dāvana ir saistīta ar mūsu ticību. Daudzie Bībeles piemēri par lūgšanām Dievam pēc atbrīvošanas grūtos laikos ir bezjēdzīgi, ja jau viss ir iepriekš noteikts. Tāpat arī pestīšana, kas ir mūsu ticības Kristum rezultāts ir kļuvusi bezjēdzīga.

Kristība ir priekšnosacījums pestīšanai (Mk. 16:16; Jņ 3:3-5). Kalvinisti to noliedz. Tai pat laikā pestīšana tika padarīta iespējama pateicoties Kristus darbam (2.Tim.1:10), nevis caur abstraktu pieņemumu par predestināciju. Mums apzināti ir jāizvēlas saistīt sevi ar Viņu, ko mēs arī darām kristību brīdī. Rom.6:15-17 runā par saimnieku maiņu kristību brīdī, mainot dzīvi grēkos pret dzīvi paklausībā. “Jūs, kas bijāt grēka vergi, no sirds esat kļuvuši paklausīgi tai mācībai, kurā esat mācīti”. Doma par kļūšanu paklausīgam norāda uz brīvās gribas darbību, nevis uz kādu beznosacījumu predestināciju. Sekošana notiek caur klausīšanu Evaņģēlija vēstij. (Ro.6:17).

Dievam nav nekādas jēgas runāt savu Vārdu, ja mēs vienalga esam predestinēti. Nav jēgas arī sludināšanai; tomēr Bībele, gan tās pavēles gan tajā aprakstītie piemēri liecina par to, ka no sludināšanas vīri un sievas nāk pie pestīšanas. “Pestīšanas.. vārdam” (Ap.d. 13:26) ir jātop dzirdētam.

Mēs tiksim tiesāti pēc mūsu darbiem (Atkl.22:110. Kāpēc, ja jau mūsu brīvās gribas darbības nav svarīgas saistībā ar mūsu pestīšanu? Pāvils teica, ka jūdi, noraidot Dieva vārdu, sevi notiesāja kā nederīgus mūžīgai dzīvībai (Ap.d. 13:46). Viņi tiesāja paši sevi – un Dievs viņus neaizkavēja. Ja mēs sakām, ka Dievs predestinē

dažus cilvēkus pestīšanai un dažus – nolādēšanai, tad Dievs iedarbīgi cilvēkus virza kļūt par grēciniekiem, tāpat kā Viņš tos virza būt taisnīgiem. Ādama grēka dēļ “pasaulē ienācis grēks un ar grēku - nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši” (Rom.5:12). Cilvēki mirst savu grēku dēļ (Rom.6:23), nevis tāpēc, ka Dievs tiem lika grēkot vēl pirms Ādama grēka.

1.Kor.10 un daudzi citi panti, brīdinot ticīgos, rāda stāsta par tiem ticīgajiem, kuriem pagātnē bijušas attiecības ar Dievu, bet tad beigušās. Fakts, ka ir iespējams ‘atkrīst no žēlastības’(Gal.5:4) nozīmē, ka nav iespējams būt “vienreiz pestītam, tāpat uz mūžiem pestītam”, kā to māca kalvinisms. Vienīgi sekojot skaidrai mācībai mēs varam tikt izglābti (1.Tīm.4:16).

Jēzus skaidri mācīja, ka Dieva vārda izpratne kaut kādā mērā ir atkarīga no mūsu brīvās gribas piepūles. “kas to lasa, lai uzmana” (Mt.24:15). Tā mēs ļaujam sev izprast pasauli – mums tas netiek uzspiests. Ir paralēles starp tikko pieminēto un bieži citētajiem Jēzus vārdiem “kam ir ausis, lai dzird”, vai saprot. Tas, ka mums ir ausis, lai dzirdētu līdzinās Dieva vārda lasīšanai. Dieva gars ir tik nepārprotami manifestējies caur Viņa Vārdu līdz pat tādai pakāpei, ka Jēzus var teikt, ka Viņa iedvesmotie vārdi “ir gars” (Jņ.6:63). Nav iespējams, ka Dieva gars varētu strādāt ar cilvēku atrauti no Viņa vārda, lai ietekmētu cilvēku klausīt vārdam.

“lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas” (Atkl.22:17), atsaucoties uz dzīvības vārdu, kas rakstīts evaņģēlijā. Šeit nepārprotami saskatāma brīvas gribas darbība nevis predestinācija. Līdzīgi kā Ap.d.2:21 rakstīts: “Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts” caur kristību Viņa vārdā.

Atkāpe 7: “Mums saņemsim Svētū Gara dāvanas” (Ap.d.2:38)

Pēteris uzrunāja lielu ļaužu pūli Vasarsvētkos, noslēdzot savu runu ar aicinājumu nožēlot grēkus, tikt kristītiem un saņemt Svētā Gara

dāvanu. Šī atsaukšanās uz Dieva gara dāvanu šobrīd ir kontekstā ar apustuļiem, kas tika lietojuši šīs dāvanas, lai mēlēs sarunātos ar pūli, izskaidrojot, ka ar to viņi piepilda pravieša Joela pareģojumu par brīnumainu dāvanu saņemšanu (Ap.d.2:16-20). Ir saprātīgi pieņemt, ka Pēteris apsolvīja brīnumainas gara dāvanas tam jūdu pūlim, kas viņu klausījās. Pūlī pārsvarā bija jūdi, nevis ne-ebreji. (Ap.d.2:5). Joela pravietojumi par dāvanu saņemšanu pirmkārt attiecās uz jūdiem. Tādējādi Pēteris norāda uz viņiem: “Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem” (Ap.d.2:39), iespējams atsaucoties uz Joela pravietojumu, ka gars tiks dots Jūdiem un viņu bērniem (Ap.d.2:17, sal. ar Joela 2:28-32). Tas var būt arī mājiens par to, ka šo brīnumaino dāvanu apsolvījums attiecas tikai uz divām paaudzēm - tiem, kas klausās Pēteri un viņu bērniem.

Mums tika parādīts, ka pirmā gadsimta beigās (t.i. apm.70 gadus pēc Pētera runas), dāvanas tika atņemtas. To apstiprina arī vēstures pieraksti. Šo divu paaudžu laikā gara dāvanas bija pieejamas arī ne-ebrejiem: “Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās” (Ap.d.2:39). Atzīmēsim ka arī ne-ebreji tiek aprakstīti kā tie, “kas vēl ir tālu” Ef.2:14-17.

Tomēr ir labs iemesls ticēt, ka tas, kas notika Apustuļu d.2, bija tikai Joela 2 rakstīto vārdu neliela papildīšanās. Galvenie apsolvījumi tiks papildīti pēc tam, kad Izraēls tiks ieņemts un tiks iznīcināta uzbrucēju armija (Joela 2:20), un kad Izraēls tika nozēlojis grēkus un dzīvo laimīgā sadraudzībā ar Dievu (2:27). “Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu” (Joela 3:1). Ne līdz tam laikam, kad šie priekšnoteikumi kļūst redzami, mēs varēsim lūkoties pēc jebkura Joela vārdu papildījuma, ārpus tiem apsolvījumiem, kas tika papildīti Vasarsvētku dienā, kā mēs to lasām Ap.d.2.

Apsolvījumu saņemt gara dāvanas pēc kristībām vēl joprojām var izlasīt ar dažām atsaucēm uz mums šodien. “Ir tikai viens Gars, bet tas var tikt manifestēts dažādos veidos.” (1.Kor.12:4-7; Ef.4:4). Pirmajā gadsimtā tas notika caur brīnumainām dāvanām; tagad, kad tās ir atņemtas, ir gluži normāli saskatīt šo “Gara dāvanu “

apsolījuma piepildīšanos kādā citā veidā. 'Svētā Gara dāvana' var attiekties uz 'Dāvanu, kas ir Svētais Gars', vai arī 'dāvanu, par kuru Svētais Gars runā' – t.i. piedošanas un pestīšanas dāvana, kuru mums ir apsolījis Gara iedvesmotais Dieva vārds. Ir pietiekoši daudz citu piemēru par ģenetīva lietošanu saistībā ar vārdiem 'gars', 'Dievs'. 'Dieva atziņā' (Kol.1:10) – tas var nozīmēt gan atziņu, kas piemīt Dievam, gan atziņu par Dievu. 'Dieva mīlestība' un 'Kristus mīlestība' (1.Jņ 4;9; 3:17; 2 Kor.5:14) var apzīmēt to mīlestību, kas Dievam un Jēzum ir pret mums; vai arī mīlestību, ko mēs izjūtam pret viņiem. "Dieva vārds" var nozīmēt vārdus par Dievu, vai arī vārdus, kas nāk no Dieva. Svētā Gara dāvana var tikpat labi attiekties uz dāvanu, ko Svētais gars padara lietojamu un par ko tas runā, tikpat labi uz dāvanu, kas ir Svētā gara spēks.

Gara dāvana – piedošana?

Rom.5:16 un 6:23 apraksta pestīšanu kā "dāvanu" – ierosinot to salīdzināt ar tām gara dāvanām, kas aprakstītas Apustuļu darbos 2:38. Patiešām, Ap.d.2:39 šķietami citē Joela 2:32 saistībā ar pestīšanu, it kā tā būtu gara dāvana. Pētera atsauce uz apsolīto dāvanu kā uz tādu, kas ir "tālu prom" netieši norāda uz Js.57:19 "mieru (Ar Dievu caur piedošanu) - mieru tālajiem un tuvajiem". Ef.2:8 apraksta dāvanu it kā tā nozīmētu būšanu pestītam, sakot ka : "jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā" (2:18). Tas vēlāk tiek vēl vairāk apstiprināts ar faktu, ka Ef.2:13-17 arī norāda uz Js.57:19: "jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi. Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra". Jesajas 30:1 tiek nolādēti jūdi, kuri meklē pestīšanu saviem spēkiem, nevis izmantojot Dieva gara dāvanas: viņi "izpilda nodomu, kas nenāk no Manis; tie slēdz derību bez Manas piekrišanas un tā krāj grēku uz grēka." Jesajas 44:3 apraksta pēdējo dienu piedošanu Izraēlam līdzīgiem vārdiem: "Jo, kā Es izleju ūdeni uz iztvīkušu zemi un straumes uz sausu zemi, tā Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem pēcnācējiem". Abrahama dzimuma svētīšana ir viņiem dāvātā piedošana caur Kristu (Ap.d.25,26) – kas šeit tiek samērīta ar gara izliešanu pār jūdiem. Tas ir skaidri

izteikts Joela 2 un Ap.d.2, Gal.3:4 to izsaka daudz vārdos: “lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem Kristū Jēzū, tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu”. Arī Kor.6:11 runā par mūsu grēku nomazgāšanu “Kunga Jēzus Kristus Vārdā”. Romiešu vēstulēs ir paralēlisms starp mums, kas ir saņēmuši “žēlastību... grēku izpirkšanu... garu” (1:5; 5:11; 8:15) parādot saistību starp Gara dāvanu (“žēlastību”) un piedošanu, kas ved uz grēku izpirkšanu. Atkal un atkal 5 Mozus grāmatās Dievs apsola saviem ļaudīm dot zemi – “tā zeme, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, dos, jums piederēs”, tā ir bieži sastopama frāze. Līdzinieks zemei Jaunajā Derībā ir pestīšana; tādēļ tagad tiek aplūkots jautājums par Dieva dāvanu, kas ir saistīta ar grēku piedošanu.

Gal. 3:2,5 sal. ar 3:8-11 salīdzina gara saņemšanu ar Abrahāma svētību par pestīšanu un piedošanu saņemšanu. “Gara apsolījums” (Gal. 3;14) tiek izrunāts kontekstā ar apsolījumiem Abrahāmam.

Pēteris teica jūdiem nozēlot grēkus, pirms tie varētu saņemt dāvanu; tajā varētu ietilpt arī personiska lūgšana. Tas šķiet labs iemesls ticēt, ka Gara dāvana ir veids kā aprakstīt atbildētu lūgšanu. Dodot “labas lietas tiem, kas lūdz” lūgšanā ir tas pat kā Svētā Gara dāvanu došana (Mt.7:11, sal ar Lk.11:13). Fil.1:19 tiek salīdzināts “jums Dievu lūdzot, ar Jēzus Kristus Gara atbalstu”. Līdzīgi, 1.Jņ. 3:24 saka, ka mums ir dots Gars kā mūsu paklausības rezultāts; 22 pants saka, ka paklausība pavēlēm noved pie tā, ka mūsu lūgšanas tiek uzklašītas. Tādējādi mūsu pārliecība nāk caur to, ka lūgšanas tiek uzklašītas (1.Jņ.5:14) un arī tādēļ, ka mums ir Gars (1.Jņ.3:21,24; 4:13), saskatot ka šie ir līdzīgi izteikumi.

Pētot grieķu vārdu ‘charis’ parasti tulkotu kā “žēlastība” tiks parādīts, ka tas bieži tiek lietots saistībā ar Gara dāvanām. “ar Kunga Jēzus žēlastību tiksīm pestīti tāpat kā viņi” (Ap.d. 15:11). Jēdziens “žēlastība” bieži tiek saistīts ar atbildētām lūgšanām (piem.2.Moz 33:12; 34:9; 4.Moz. 32:5; Ps.84:11; 2.Kor.12:9; Ebr.4:16; Jēk.4:6 sal.ar 3.p) Cah.12:10 runā ka pēdējā dienā tiks izliets “žēlastības un lūgšanas gars” pār jūdiem. Tas apkopo visu, ko mēs esam ieteikuši – ka lūgšana nes gara dāvanas piedošanas

sakarā, un ka šī gara došana atbildētai lūgšanai tiek ilustrēta ar jūdu grēku nožēlu pirmajā gadsimtā un pēdējās dienās. Tajā pat kontekstā Pāvils runāja par “dāvanām un Dieva aicinājumu” uz grēksūdzi un piedošanu.

Aizstāvis

Tā pati pieeja var tikt attiecināta uz Aizstāvja apsolījumu Jāņa ev.14. un 16.nod.Galvenokārt tas attiecās uz brīnumainajām spējām, kas tika dotas mācekļiem, tiek, kuriem pirmajiem tas tika apsolīts. Dāvanas vajadzēja, jo “Svētais Gars, jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis” (Jņ.14:26), laikam tāpēc, lai varētu tikt pierakstīts evaņģēlijs. Vārds “atgādinās” jau pats sevī ierobežo Aizstāvja brīnumaino varu apsolījumam, kurš tika dots mācekļiem, dzīvojošiem kopā ar Jēzu. Tikai viņiem varēja būt tikt atgriezti atmiņā Jēzus teiktie vārdi. “Aizstāvja” valodas solījumi ir arī attiecināmi uz pabeigtas Bībeles spēku. Tādējādi mēs varam secināt, ka šie un citi gar apsolījumi tika piepildīti brīnumainā veidā 1.gadsimtā, bet tagad nonāk pie mums gara manifestācijā caur rakstīto Dieva Vārdu,

Tas, protams, ir patiess Dieva gars, kas atklājās caur rakstīto vārdu pagātnē, bet tā bija tikai daļēja atklāsme salīdzinot ar to pilnību, kura mums tagad ir pieejama Dieva Vārdā. (1.Kor.13:9-13). No tā varam secināt, ka nevar būt nekāda cita rakstīta atklāsme pēc tam, kad tika atņemtas Jaunās Derības rakstīšanas dāvanas. Mormoņu grāmatas un citu līdzīgu izdevumu apgalvojumi netieši norāda uz to, ka Bībele nav pilnīga atklāsme – bet gara dāvanu neesamība šodien pierāda, ka ir gan. Mums ir pilnībā jāizmanto Dieva atklāsmes pilnība, kas ir Bībelē, mums jālieto ikviena tās daļa, gan Jaunā gan Vecā Derība, tikai tad Dieva cilvēks var sākt iet uz Dieva pilnību, kas atklājusies Vārdā.

Atkāpe 8: Bet šīs zīmes tiāgiem ies līdz

Pamatojoties uz šo citātu ir bijuši strīdi par to, ka ikviens, kurš tic, saņems brīnumainas dāvanas. Tomēr tiek apgalvots pārāk daudz – “tie ar rokām pacels čūskas, un, kad tie dzers nāvīgas zāles, tad tās tiem nekaitēs. Neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli. (Mk16:18). Tas nav apsolījums par to, kas teorētiski varētu notikt, ja vien ticīgajam būtu pietiekoši daudz ticības; tie bija apsolījumi, ko ticīgie noteikti varētu izdarīt, ja viņiem būtu pietiekami ticības. Ja vien šāda mēroga brīnumi netiek skaidri nodemonstrēti, tad šim apsolījums neattiecas uz mums mūsdienās. Jūs varat atsaukt atmiņā kā Pāvils varēja turēt indīgu čūsku un netapt sakosts (Ap.d.28:3-7), lai apliecinātu to, ka viņa sludināšana nāk no Dieva.

Visu harizmātisko kristiešu, kuri apgalvo, ka viņiem esot dotas gara dāvanas pēdējo 100 gadu laikā, vidū nav bijis neviena patiesa pierādījuma tam, ka šādas dāvanas patiesi eksistē. Ja vien katrs ticīgais varētu un arī rādītu tāda mēroga zīmes, šis apsolījums attiektos uz mūsdienām. Tas mums ļauj secināt to pašu, ko jau atradām Bībeles mācībā par Garu: šīs brīnišķās dāvanas piemita tikai agrīnajiem kristiešiem pirmajā gadsimtā, bet tās tika atņemtas pēc tam, kad Jaunās Derības raksti tika pilnībā pabeigti.

Pēdējais pants Marka 16 uzvedina uz domām, ka “brīnumi”, kas sekoja tiem, kas ticēja bija domāti noteiktam mērķim – apstiprināt Evaņģēlija runāto vārdu: “Bet šīs zīmes ticīgiem ies līdzī: Manā Vārdā tie ļaunus garus izdzīs, jaunām mēlēm runās, Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Mk.16:17,20). Kad runātais vārds tika pilnībā pierakstīts, vairs nebija nepieciešams, lai ticīgos pavadītu brīnumainas zīmes.

P.s. Apgalvojumi par gara dāvanu esamību ir tik plaši sastopami, ka 1989. gadā notika atklātas debātes starp harizmātisko kristiešu mācītāju Džonu Liliekas un diviem kristodelfiešiem - Džonu Allfree kungu un šī raksta autoru. Debašu priekšlikums bija: Vai šodien ir iespējama brīnumainu Svētā gara dāvanu esamība?” Ielūgumi tika

izsūtīti baznīcām visā Apvienotajā Karalistē, kā rezultātā auditorija pārsniedza 1 000. Varam pieņemt, ka tika demonstrēti labākie pierādījumi gara dāvanu iespējamībai mūsdienās. Šī pasākuma materiālu kopija ir pieejama: PO Box 3034 South Croydon Surrey CR2 0ZA England

2: Nodaļa : Jautājumi

1. Kuri no sekojošiem vārdiem izsaka vārda 'gars' nozīmi?
 - a) Spēks
 - b) Svēts
 - b) Elpa
 - d) Putekļi
2. Kas ir Svētais Gars?
 - a) Persona
 - b) Spēks
 - b) Dieva spēks
 - c) trīsvienības daļa
3. Kā Bībele tika sarakstīta?
 - a) cilvēki pierakstīja savas pašu domas
 - b) cilvēki rakstīja, ko viņuprāt domā Dievs
 - c) caur Dieva gara iedvesmotiem cilvēkiem
 - d) daļa Bībeles ir iedvesmota, daļa nē
4. Kuri no šeit minētajiem ir tie iemesli, kuru dēļ tika dotas brīnumainas Svētā Gara dāvanas?
 - a) Lai dotu apstiprinājumu mutiskai Evaņģēlija sludināšanai
 - b) Lai attīstītu agrīno baznīcu
 - c) Lai mudinātu cilvēkus būt taisnīgiem
 - d) Lai glābtu apustuļus no personīgām grūtībām
5. No kurienes mēs varam uzzināt Dieva patiesību?
 - a) Daļēji no Bībeles, daļēji paši ar savu domāšanu
 - b) Tieši no Svētā Gara, nelasot Bībeli
 - c) Tikai no Bībeles
 - d) No mācītājiem un priesteriem
6. Nosauc kādas no gara dāvanām, kuras tika dotas 1.gadsimtā.
7. Kad tās tika atņemtas? Vai ir iespējams tās iegūt arī tagad?
8. Kā Svētais Gars var darboties mūsu dzīvē šodien?

3 NODAĻA

DIEVA APSOLĪJUMI

3.1: Dieva apsolījumi : Ievads.

Iepriekšējās nodaļās mēs samērā precīzi esam runājuši par Dieva būtību un par Viņa darbiem. Esam noskaidrojuši virkni pašu grūtāk izprotamo jautājumu. Tagad pacentīsimies objektīvi izskatīt, ko "Dievs apsolījis tiem, kas viņu mīl" (Jēk.vēst.1:12 ; 2:5) par Viņa likumu ievērošanu (Jāņa ev.14:15). Dieva apsolījumi Vecajā Derībā pauž patiesu kristieša cerību. Visatbildīgākajā brīdī, kad Pāvils tiesāja, viņš runāja par nākamo balvu, kuras dēļ ir vērts zaudēt visu šajā dzīvē :

"Un nu es stāvu un topu tiesāts par to cerību - uz to no Dieva mūsu tēviem doto apsolišanu ;

Par šo cerību ... es no tiem Jūdiem tieku apsūdzēts" (Ap.d.26:27). Lielu savas dzīves daļu viņš veltīja Evangēlija sludināšanai - prieka vēstij, kas

" mūsu tēviem apsoliņa " , ka Dievs mums, viņu bērniem, to ir piepildījis, Jēzu uzmodinādams (Ap.d. 13:32). Pāvils skaidroja, ka ticība Dieva apsolījumiem, devusi viņam cerību tikt uzmodinātam no miroņiem (Ap.d. 26:6 - 8; sal.23:8), zināt Kristus otrreizējo atnākšanu, to paredzamo tiesu un Dieva Valstības iestāšanos.

Tas ir mīts, ka Vecā Derība būtu tikai kāds Israēla vēstures posms, kurā nepiemin mūžīgo dzīvi. 2000 gadu atpakaļ Dieva lēmums nebija nejaušs - Viņa apsolījumā dot mums mūžīgo dzīvi caur Kristu. Tāds nodoms Viņam bijis jau no aizlaikiem:

"Mūžīgas dzīvošanas cerībā, ko Dievs, kas nevar melot, no mūžīgiem laikiem ir apsolijis,

Bet savā laikā savu vārdu ir darījis zināmu caur to sludināšanu, kas man ir uzticēta pēc Dieva, mūsu Pestītāja, pavēles" (Tit.1:2,3);

"Jo tā dzīvība ir parādīta, un mēs to esam redzējuši, un apliecinājam un pasludinājam jums to mūžīgo dzīvību, kas bija pie tā Tēva un mums ir parādīta" (1.Jāņ.1:2).

Ņemot vērā to, ka Dieva nodoms dāvāt saviem ļaudīm mūžīgo dzīvi, Viņam bijis no pasaules radīšanas sākuma, mēs uzskatām par maziespējamu, ka Viņš būtu klusējis par to 4000 gadu garumā Vecajā Derībā, uzrunājot cilvēkus toreiz. Faktiski Vecā Derība ir pārpilna ar pravietojumiem un apsolījumiem; ikkatrs no tiem dod daudz izskaidrojumu par šo cerību, kuru Dievs sagatavojis saviem

ļaudīm. Mūsu pestīšanai ir svarīgi saprast Dieva apsolījumus dotus ebreju tēviem; arī Pāvils atgādināja ticīgajiem Efezā:

"Ka jūs tanī laikā bijāt bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un svešinieki tām apsolišanas derībām, bez cerības un bez Dieva pasaulē" (Ef. 2:12).

Maz ticams, ka viņu iepriekšējā pagānu ticība deva tiem cerību un zināšanas par Dievu. Nezināt Dieva apsolījumus, par kuriem stāsta Vecā Derība, tas faktiski nozīmē būt "bez cerības un būt bez Dieva pasaulē." Atceraties, ka Pāvils nosaucis kristieša cerību kā "cerību uz apsolījumu, kas dotu no Dieva mūsu (ebreju) tēviem" (Ap.d. 26:6).

Ar nožēlu jāatzīst fakts, ka tikai nedaudzās baznīcās šīm vietām Vecajā Derībā tiek pievērsta uzmanība. "Kristietība" deģenerējusi reliģijā, kas pamatota uz Jauno Derību, bet arī šai gadījumā tā izmanto tikai nedaudzus pantus no tās. Jēzus par to runāja šādi:

"Kad tie neklausā Mozu (tātad pirmās piecas grāmatas Bībelē) un tos praviešus, tad tie arī neticēs, kaut ir kāds no mironiem augšām celtos" (Luk.16:31).

Daži cilvēki uzskatīja, ka viņiem pietiek tikai ar ticību par Jēzus augšāmcelšanos (sal.Luk.16:30), bet Jēzus pats teica, ka ar to vien - nezinot pamatojumu Vecajā Derībā, - nepietiek. Jēzus izskaidroja, ka apustuļi pēc Viņa krustā sišanas zaudēja ticību tieši savas nevērīgās attieksmes dēļ pret Veco Derību: "Tad Viņš uz tiem sacīja: ak! jūs neprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko tie pravieši sludinājuši! Vai Kristum tā nebija jācieš un jāieiet savā godībā? Un sākams no Mozus, no *vīsiem* praviešiem izskaidroja *vīsus*

Rakstus par Sevi" (Luk 24:25 - 27).Pievērsiet uzmanību Jēzus vārdiem, ka visa Vecā Derība runā par Viņu. Ne tāpēc, ka apustuļi nekad nebūtu lasījuši vai dzirdējuši vārdus no Vecās Derības, bet viņi nesaprata šo vārdu dziļāko jēgu. Lai stiprinātu patiesu ticību, svarīgāk ir pareizi izprast Dieva Vārdu, nekā vienkārši to lasīt. Ebreji fanātiski izturējās pret lasīšanu (Ap.d. 15:21), bet tā kā viņi nesaprata Vecās Derības skaidrojumu attiecībā uz Jēzu un Evāņģēliju, tad faktiski viņi neticēja Vecajai Derībai, un tāpēc Jēzus viņiem teica:

"Jo, ja jūs ticētu Mozum, jūs ticētu arī Man, jo par Mani viņš ir rakstījis.

Bet, ja jūs neticiet viņa rakstiem, kā jūs ticēsiet Maniem vārdiem?"
(Jāņa 5:46,47).

Neraugoties uz Bībeles lasīšanu, viņi nesaskatīja tajā reālu vēstījumu par Jēzu, kaut gan viņiem patika doma par apsolīto glābšanu. Jēzum vajadzēja pateikt:

"Meklējiet Rakstos (t.i. lasat tos uzmanīgi - Ap.d. 17:11), jo jūs domājat, ka tajos iegūsit mūžīgo dzīvību; bet tie ir, kas dod liecību par Mani" (Jāņ. 5:39).

Tā var gadīties daudziem cilvēkiem, kuru zināšanas ir virspusējas par atsevišķām Vecās Derības vietām un nostādnēm: ja viņu zināšanas balstās uz nejauši izvēlētām lappusēm Rakstos. Tādā gadījumā Kristus

vārdi un Evanģēlija vēsts par Dieva Valstību joprojām aizslīd no cilvēka. Šai nodaļā mēģināts izskaidrot šādiem cilvēkiem Vecās derības apsolījuma reālo jēgu:

- Edenes dārzā,
- Noasam,
- Abraāmam,
- Dāvidam.

Minēto apsolījumu apraksti atrodami pirmajās piecās Bībeles grāmatās (Pirmā Mozus gr.- Piektajai Mozus gr.), kuras sarakstījis Mozus, kā arī Vecās Derības praviešu grāmatās. Šeit iezīmēti visi kristiešu Evanģēlija elementi. Pāvils paskaidroja, ka viņa sludināšana neko jaunu neienes, "kā vien to, ko pravieši un Mozus par nākošām lietām runājuši; ka Kristum bija jācieš, ka Viņš pirmais no mirušajiem augšāmcēlies sludināt gaismu savai tautai un pagāniem" (Ap. 26:22,23). Līdz pēdējam Pāvils turpina: "apliecinādams Dieva Valstību un pārliecinādams tos par Jēzu, sākot no Mozus bauslību un praviešiem, no agra rīta līdz vakaram (Ap.d. 28:23).

Pāvila, šī patiesā kristieša cerībai - ir jāklūst par mūsu cerību; tāpat kā šī cerība bija kā gaisma viņa dzīves tuneļa galā, tādi ir

jābūt katram nopietnam kristietim. Šāda piemēra iedvesmoti, mēs tagad varam "meklēt Rakstos" .

3.2: Apsolījumi Edenē

Aizkustinošs stāstījums par vīrieša krišanu grēkā mums atklājas Pirmajā Mozus grāmatā, 3.nodaļā. Čūska tika nolādēta par to , ka nepareizi tulkoja Dieva vārdu un ieveda kārdināšanā Ievu, lai tā nepaklausītu Dieva teiktajam. Par savu nepaklausību vīrietis un sieviete tika sodīti. Bet cerību stars tomēr ielaužas šai tumsā, kad Dievs saka čūscai : "Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu un starp tavu sēklu un viņas sēklu: šis samīs tev galvu , un tu viņam iedursi papēdī.(1.Moz.gr. 3:15).

Šis pants ir ļoti lakonisks; mēs centīsimies noskaidrot atsevišķu vārdu nozīmi. Vārds "sēkla" nozīmē pēcnācēju vai bērnu un vienlaicīgi var attiekties uz cilvēkiem, kuri saistīti kā noteikta veida "sēklas". Vēlāk mēs redzēsim ,ka Jēzus bija Abrahāma "sēkla" (Gal. 3:16), bet, ja mēs caur kristību esam saistīti Kristus līdzībā, tad arī mēs kļūstam sēklas (Gal. 3:27-29). Vārds "sēkla" tāpat var nozīmēt atdzimšanas ideju kā tādu (1.Pēt. 1:23). Sēkla nes sava tēva raksturīgās iezīmes. Tāpēc čūskas sēkla:

- sagroza Dieva vārdu,
- melo,
- ieved citus grēkā.

6.nodaļā mēs redzēsim,ka burtiskā nozīmē netiek domāts cilvēks, kurš to izdara, bet mūsos ir :

- " vecais cilvēks " - miesa (Rom. 6:6),
- " garīgais cilvēks " (1.Kor. 2:14),
- " vecais cilvēks, samaitāts caur viltīgām kārībām" (Ef. 4:22)
- " vecais cilvēks ar viņa darbiem " (Kol. 3:9).

Šis " grēcīgais cilvēks " , kurš atrodas mūsos, Bībeles skaidrojumā jāsaprot kā "nelabais" (velns), čūskas sēkla.

Sievietes sēkla nozīmē īpašu individuālu personību - " tu (čūskas sēkla) *viņam* iedursi papēdī" (1.Moz. 3:15). Šis cilvēks nepārtraukti iznīcinās čūskas sēklu, t.i., grēku - kurš "tev sadragās galvu". Sitiens pa galvu nozīmē čūskas nāvi, jo viņas sirds atrodas galvā. Vienīgais cilvēks, kurš spēja kļūt par sievietes sēklu, bija Kungs Jēzus Kristus.

" Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība iekš Kristus Jēzus mūsu Kunga, kas nāvi (vienlaicīgi arī grēka varu Rom. 6:23) izdeldējis un dzīvību un neiznīcību gaismā vedis caur to evaņģēliju "(2.Tim.1:10).

"Dievs ir sūtījis savu paša Dēlu grēcīgas miesas līdzībā un grēka dēļ un grēku pazudinājis iekš miesas" t.i., bībelisko velnu (nelabo), čūskas sēklu (Rom.8:3).

Jēzus ir atklājies, lai grēkus atņemtu (1. Jāņa v.3:5).

"Un tā vārdu tev nebūs saukt Jēzus (nozīmē "Glābējs"); jo Viņš izpestīs savus ļaudis no viņu grēkiem" (Mat.1:21).

Jēzu dzemdēja sieviete (Gal.4:4); viņš bija Marijas dēls, bet viņa Tēvs bija Dievs. Šai nozīmē viņš bija sievietes sēkla, kaut gan Dieva radīts tādā veidā, ka pasaulē ienāca tā - kā neviens cits cilvēks. Sievietes sēkla var īslaicīgi tikt grēka skarta - ar čūskas sēklu: " tu iedzelsi viņam papēdī" (1. Moz. 3:15). Čūskas kodiens papēdī parasti norāda uz īslaicīgu brūci, salīdzinot ar sekām, kas rodas no nāvējoša sitienu pa čūskas galvu. Daudzu patreiz lietoto izteicienu aizsākums atrodams bībelē, piemēram, "iedod viņam pa galvu" (t.n.pilnīgi apturēt vai nobeigt kaut ko), domājams pamatojas uz Jēzus pravietojumu, kurš raidīja nāvējošo sitienu pa čūskas galvu. Grēka nosodījums (čūskas sēkla) tika realizēts, pirmkārt, caur Kristus sišanu krustā. Pievērsiet uzmanību, ka iepriekš citētie panti runā par Kristus uzvaru pagātnes formā. Īslaicīgais ievainojums papēdī sekojoši attiecas uz Viņa nāvi triju dienu garumā.Viņa augšāmcelšanās apstiprināja to, ka šis ievainojums ir īslaicīgs, salīdzinot ar nāvējošo sitienu, kas tika dots grēkam. Jāatzīmē, ka fakti vēsturē pierāda to, ka upuri, kurus

sodīja piesitot pie koka stabiem, tika pienagloti caur pēdām. Tādā veidā Jēzus tika "ievainots papēdī" caur savu nāvi. Panti Jer. 53:4,5 stāsta, ka Dievs Kristu "ievainoja" caur viņa krusta nāvi. Tas saistās tieši ar pravietojumu 1.Mozus gr. 3:15, kas runā par to, ka Kristus tiks ievainots caur čūskas sēklu. Dievs strādāja izmantojot ļaunumu, kas Kristum bija jāizcieš. Viņš šeit tiek parādīts kā tas, kurš nodod Kristu ciešanām (Jes.53:10) vadot ļaunuma spēkus, kas mocīja Viņa Dēlu. Tādā veidā Dievs rada, ar ļaunuma starpniecību, nododot pārbaudījumiem ikkatru no Saviem bērniem.

Konflikts šodien

Jums varētu rasties jautājums: "Ja Kristus iznīcinājis grēku un nāvi (čūskas sēklu), tad kāpēc šis izpaušmes eksistē vēl patreiz?" Atbilde būtu tāda, ka pie krusta Jēzus iznīcināja grēka varu sevī: pravietojums 1. Mozus gr. 3:15 vēsta vispirms par konfliktu starp Jēzu un grēku. Tagad tas nozīmē to, ka Kristus mūs aicina pievienoties viņa uzvarai, jo tādējādi mēs arī spējam uzvarēt grēku un nāvi. protams, arī patiesi ticīgie ir pakļauti grēkam un nāvei, bet caur sievietes sēklu un caur kristību (gal. 3:27-29) viņi var iemantot grēka piedošanu un tikt izglābti no nāves, kas ir grēka sekas. Tādā veidā Kristus ir iznīcinājis nāvi pie krusta perspektīvā (2 Tim.1:10); tikai tad, kad piepildīsies Dieva nodoms attiecībā uz zemi, Kristus tūkstošgadu valdīšana laika beigās, cilvēki faktiski pārstās mirt, - nāve pazudīs no zemes virsas: "Jo Viņam pienākas valdīt, iekams Viņš visus ienaidniekus būs licis sevim apakš kājām. Tas pēdējais ienaidnieks, kas taps ideldēts, ir nāve" (1 Kor.15:25,26).

Ja mēs tiekam kristīti Jēzus vārdā, tad tādi apsolījumi par Jēzu kā 1. Mozus gr. 3:15 attiecas tieši uz mums. tad tie vairs nebūs tikai interesantas vietas Bībelē; šie pravietojumi un apsolījumi doti tieši mums. Kā sievietes sēkla mēs tāpat izjutīsim īslaicīgu grēka uzvaru sevī. Ja mūsu kungs neatgriezīsies mūsu dzīves laikā, mēs tāpat būsim "ievainoti papēdī" un tāpat nomirsim. Bet, ja patiesi esam sievietes sēkla, tad šī "brūce" būs tikai īslaicīga. Tie, kuri

tiek kristīti Jēzus vārdā, iegremdējot ūdenī, saista sevi ar Viņa nāvi un augšāmcelšanos, ko simbolizē iznākšana no ūdens (Rom. 6 : 3-5). Ja savā būtībā esam sievietes sēkla, tad mūsu dzīvē ļoti tieši izjutīsim 1.Mozus gr. 3:15 teikto - vienmēr pastāvīgu konflikta izjūtu (" cīņu ") iekšēji - starp patieso un nepatieso.

Apustulis Pāvils aprakstījis šo gandrīz šizofrēnisko konfliktu starp grēku un sevi pašu, šo iekšējo cīņu (Rom.7:14-25).

Kristības Kristus vārdā šo konfliktu ar grēku, kurš dabiski norisinās mūsos, vēl vairāk saasinās, tas pieaugs ik dienas. No vienas puses konflikts ir smags, jo grēka vara ir liela. Bet no otras puses, šis konflikts nav tik nozīmīgs, jo mēs zinām, ka esam Kristū, kurš jau ir uzvarējis šai cīņā. Pievērsiet uzmanību, ka ticīgie tiek aprakstīti kā sieviete - pants Ef.5:23-32, t.i., būtībā sievietes sēkla.

Tāpat kā sievietes sēkla simbolizē Jēzu un arī tos cilvēkus, kuri cenšas līdzināties Viņam raksturā, tāpat čūskas sēkla pārstāv grēku (bībelisko "velnu") un tos cilvēkus, kuri atklāti pauž grēka un čūskas raksturīpašības. Tādi cilvēki izrādīs necieņu pret Dieva Vārdu vai sagrozīs to, un šī rīcība novedīs viņus kaunā un atsvešinās no Dieva, tāpat kā notika ar Ādamu un Ievu. Tā kā ebreji bija tie, kas faktiski noveda Jēzu līdz nāvei,t.i.,ievainoja sievietes sēklu papēdī, tad jāpieņem,ka viņi bija pirmie, kas simbolizēja čūskas sēklu.Tas tiek apstiprināts no Jāņa Kristītāja un Jēzus:

"Un daudz farizeju un saduceju ieraudzījis nākam pie kristības (ebreju grupa, kas notiesāja Jēzu), viņš tiem sacīja: "jūs odžu dzimums, kas jums ir rādījis izbēgt no tās nākamās dusmības?" (Mat. 12:25,34)

Pasaulei, pat reliģiskai pasaulei arī piemīt čūskas sēklas raksturojuma elementi. Tikai cilvēki, kuri kristīti Jēzus vārdā ir savienoti ar sievietes sēklu; visi pārējie - dažādās pakāpēs pārstāv čūskas sēklu. Turpmākie citāti parāda, kā Jēzus izturējās pret cilvēkiem, kas savā būtībā bija čūskas sēkla:

- Viņš sludināja tiem mīlestības un patiesības garā, bet vienlaicīgi

- Viņš nepieļāva viņu ceļiem un domām ietekmēt sevi, un

- Viņš parādīja tiem Dieva mīlošo raksturu, kā piemēru liekot savu dzīvi.

Neskatoties uz to, Viņu neieredzēja. Greizsirdība vērsās pret Viņu par to, ka sevī Viņš atrada spēku padevībai Dievam. Pat Viņa ģimene (Jāņa 7:5; Marka 3:21) un tuvākie draugi (Jāņa 6:66) lika Viņam šķēršļus, bet citi atstāja Viņu pavisam. Pāvils piedzīvoja to pašu, uzrunādams tos, kuri bijuši līdzās visādos apstākļos: "Vai tad es nu jums ienaidnieks tapis, jums patiesību sacīdams?" (Gal.4:16).

Patiesība nekad nemēdz būt populāra; zinot un dzīvojot tā kā mums jādzīvo, mēs vienmēr radīsim sev kādu problēmu, kura var novest mūs pat līdz vājašanām:

"Bet itin kā to brīdi tas, kas bija piedzimis pēc miesas, vajāja to, kas bija piedzimis pēc Gara, tāpat arī tagad" (Gal.4:29; 1.Pēt.vēst.1:23).

Ja mēs patiesi esam vienoti ar Kristu, tad mums nākas piedzīvot Viņa ciešanas, lai būtu iespējams ņemt līdzdalību Viņa uzvarā. Šeit atkal Pāvils sniedz nepārspētu piemēru :

"Tāpēc es visu panesu to izredzēto dēļ..."

"Tas ir patiesīgs vārds, jo ja mērs līdz mirstam, tad arī līdz dzīvosim; Ja panesam, tad arī līdz valdīsim" (2 Tim. 2:10-12).

"Ja viņi Mani (Jēzu) vajājuši, viņi vajās arī jūs ...

Bet to visu viņi jums darīs Mana vārda dēļ" (Jāņa 15:20,21), t.i., tāpēc, ka esam kristīti mūsu Kunga Jēzus vārdā (Ap.d.2:38; 8:16)

Lasot šādus pantus, nevilus jūtam vēlēšanos sacīt: "Ja jau tas ir tā, un viss, kas saistīts ar Jēzu, ar sievietes sēklu, tas es labāk nevēlos saistīties ar visu šo." Protams, no mums negaida, lai mēs mēs darītu ko tādu, kas nav pa spēkam. Tomēr zināma pašuzpurēšanās ir nepieciešama, lai pilnībā vienotos ar Kristu; mūsu un Viņa saskarsme atnesīs tik lielu uzvaru, ka "šīs ciešanas, kuras pārdzīvojam patlaban, nekādā ziņā nav salīdzināmas ar to slavu, kura mūsos atklāsies." Arī patreiz Viņa upuris palīdz mūsu lūgšanās pēc palīga, lai, pārvarot ikdienas grūtības, mēs

tuvotos Dievam. Un tam vēl pievienojot šo apstiprinājumu, kurš īpaši tiek uzsvērts vairākās kristadelfiešu Bībelēs:

"Bet Dievs ir uzticīgs; tas neļaus jūs vairāk kārdināt nekā spējat, bet tai kārdināšanai arī tādu galu darīs, ka varat panest" (1.Kor.10:13)

"To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī.

Pasaulē jums būs bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis." (Jāņa 16:33)

"Ko lai nu par to sakam? Ja Dievs priekš mums, kas būs pret mums?" (Rom.8:31)

Apsolījumi Noasam

Cilvēces attīstības vēsturē, kopš Ādama un Ievas laikiem, cilvēks kļuva arvien vairāk samaitāts. Notikumi attīstījās tā, ka civilizācija sasniedza morālās degradācijas stadiju, un tad Dievs nolēma noslaucīt no zemes virsas visu miesu, izņemot Noasu un viņa ģimeni (1.Moz.6:5-8).

Dievs lika Noasam izgatavot šķirstu, kurā ar savu ģimeni un dzīvniekiem no visām kārtām varētu paglābties pasaules plūdu laikā. Jāatzīmē, ka bez šo plūdu apraksta Bībelē, ir pietiekami daudz zinātnisku datu, kas apstiprina notikušo plūdu faktu. Pievērsiet vērību tam, ka Zeme (kā planēta) netika iznīcināta; bojā aizgāja sabojātā cilvēces sabiedrība, kas atradās uz tās.

"Tad visa miesa apmira, kas virs zemes kustās" (1.Moz.7:21)

Jēzus (Mat.24:37) un Pēteris (2.Pēt.3:6-12) tajā tiesā, kas norisinājās Noasa laikā, simboliski redzēja to tiesu, kura notiks pie otrreizējās Kristus atnākšanas. Šādi - neprātīgi samaitātā cilvēce Noasa laikā tiek salīdzināta ar mūsdienu pasauli, kurai tiks izņemts spriedums Kristus atgriešanās laikā.

Lielās cilvēku apgrēcības dēļ, kā arī mūsu planētas pašiznīcināšanās programmas realizācijas dēļ, pieaug ticība pat kristiešu vidū, ka mūsu zeme tiks iznīcināta. Šāds uzskats skaidri demonstrē pilnīgu Bībeles vēstījuma neizpratni par to, ka Dievs uzrauga visu, kas notiek uz mūsu planētas un ka Jēzus Kristus drīz atgriezīsies, lai

nodibinātu šeit uz zemes Dieva Valstību. Ja cilvēkam būtu ļauts
iznīcināt savu planētu, tad šie apsolījumu nevarētu tikt izpildīti.
5.nodaļas 4.7. apakšpunktā ir parādīti neapstrīdami pierādījumi
tam, ka Dieva Valstība būs uz zemes.Šeit kā pierādījumu, ka zeme
un saules sistēma netiks iznīcinātas, lasīsim dažus pantus no
Bībeles :

"Viņš cēla savu svētnīcu līdzīgu augstajiem kalniem un tik
spēcīgu kā zemi, kurai Viņš mūžīgus pamatus licis " (P.s..78:69)

" ... bet zeme pastāv mūžīgi nasatricināta" (Sal.māc. 1:4)

"Teiciet Viņu saule un mēness, teiciet Viņu, visas spožās
zvaigznes! Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam; Viņš
tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt " (Ps 148:3-6)

"Tik tiešām ...tā kunga godība piepildīs visu zemi, kā ūdeņi
piepilda jūru (1.Moz. 11:9; 4.Moz.14:210)

- grūti iedomāties, ka Dievs pieļautu zemes pašiznīcināšanu. Šis
apsolījums vēl nav piepildīts.

Dievs, kurš radīja zemi, ne velti to darījis; Viņš radījis to
apdzīvošanai (1.Moz. 45:18). Ja Dievs būtu radījis zemi tādēļ, lai
redzētu tās iznīcināšanu, tad viņa darbs būtu bijis veltīgs.

Taču atgriezīsimies pie 1.Mozus grāmatas, kurā Dievs to visu
apsola Noasam. Kad Noass uzsāka dzīvi pēc plūdiem jaunā
pasaulē, viņam noteikti bija bažas par iespējamu atkārtotu
iznīcināšanu. Šī doma varēja atkārtoties ikreiz, kad lija lietūs.
Tāpēc Dievs deva vairākus apsolījumus, ka tādi plūdi nekad vairs
neatkārtosies:

"Redzi, es ceļu savu derību ar jums un ar jūsu dzimumu pēc jums;
un neviena miesa vairs netaps izdeldēta ūdens plūdus, un plūdi
vairs nemaitās zemi ..."

Šī derība tika apstiprināta ar varavīksni:

"Savu varavīksni padebešos Es esmu licis, un tā būs
derības

zīme starp mani un starp zemi

Tad es pieminēšu savu derību, kas ir starp mani un jums un visām dzīvām dvasām ikvienā miesā. Un ūdensplūdi vairs nenāks samaitāt nevienu miesu" (1.Moz. 9:13-17).

Tā kā šī ir mūžīgā derība starp Dievu un cilvēkiem un dzīvniekiem uz zemes, tad sekojoši cilvēkiem un dzīvniekiem jādzīvo uz zemes vienmēr. Tas pats par sevi ir pierādījums, ka Dieva Valstība drīzāk būs uz zemes nevis debesīs.

Apsolījumi Noasam veido pamatu Valstības Evangēlijam; tas atklāj cik lielu uzmanību Dievs veltī mūsu planētai un kāds ir Viņa nodoms par mūžīgo dzīvi uz tās. Pat dūsmībā viņš atceras žēlastību (Hab. 4:2), tāda ir viņa mīlestība, ka Viņš gādā arī par saviem radījumiem dzīvnieku pasaulē (1 Kor. 9:9 sal.Jon.4:11).

3.4: Apsolījumi Abraāmam

Evangēlijs, kuru sludināja Jēzus un apustuļi, pamatos neatšķiras no tā, ko zināja Abraāms. Dievs visu to "Abraāmam pa priekšu sludinājis" (Gal. 3:8). Kad mēs zināsim, kas bija sacīts Abraāmam, tad mēs iegūsim noteiktu priekšstatu par kristietības evangēliju. Ir arī citi norādījumi uz to, ka "Evangēlija vēsts nav sāka sludināt tikai Jēzus dzīves laikā:

"Un mēs arīdzan jums pasludinājam to evangēliju par to apsolīšanu, kas tiem tēviem notikusi " (Ap.d. 13:32).

-Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuļi sludināt Dieva enagēliju, ko viņš papriekš caur saviem praviešiem (piem, Abraāmu - 1.Moz. 20:7) svētos rakstos apsolījis (Rom.1: 1,2).

- "Jo tāpēc arī mirušajiem tas enangēlijs ir sludināts (1.Pēt.v. 4:6)

- t.i., ticīgajiem, kuri dzīvoja un nomira līdz 1.gs. pirms m.ē.

- "Jo arī mums evangēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem " (Ebr. 4:20, t.i., izraēliešiem tuksnesī.

Apsolījumi Abraāmam ietver divas pamattēmas : 1) par Abraāma īpašiem pēcnācējiem un 2) par zemi pēc apsolījuma.

Šie apsolījumi tiek komentēti Jaunajā Derībā un atbilstoši mūsu nodomam ļaut Bībelei skaidrot pašai sevi, mēs šeit apvienosim abu Derību mācību, lai iegūtu pilnīgu priekšstatu par apsolījumiem, ko Dievs devis Abraāmam.

Iesākumā Abraāms dzīvoja Ūras pilsētā. Plaukstošā pilsētā, kas patreiz atrodas Irakā. Šodienas arheoloģija apliecinājusi augsto civilizācijas līmeni, kas bija sasniegts līdz Abraāma laikiem. Bija attīstīti : banku sistēma, sociālā apkalpošana un attiecīga infrastruktūra. Nezinot neko citu, Abraāms dzīvoja šajā pilsētā; cik zināms, kā mierīgs cilvēks. Bet tad viņš saņēma neparastu Dieva aicinājumu atstāt šo labiekārtoto dzīvi un doties ceļojumā uz apsolīto zemi. Bet nebija pilnīgas skaidrības, kur šī zeme atrodas un kāda izskatās. Kopumā šis ceļojuma garums sastādīja 2400 km. Viņa dzīves laikā Dievs vairākkārt parādījās Abraāmam, atkārtodams un paplašinādams viņam Savus apsolījumus. Tie pamatā sastāda Kristus Evangēliju. Kā patiesi kristieši mēs pieņemam sev šo aicinājumu, kas tika dots Abraāmam, - atlikt savas pārejošās lietas un virzīties uz priekšu, dzīvojot ticībā pēc Dieva Vārda un pieņemot Dieva apsolījumus tādus, kādi tie ir. Mēs labi spējam saprast kā Abraāms pārdomāja šos apsolījumus sava ceļojuma laikā. "Ticības spēkā Abraāms ir paklausījis aicinājumam iet (no Ūres pilētas) uz to vietu (Kanaāna), ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja nezinādamis kurp viņš iet" (Ebr.11:8).

Kad iesākam pārdomāt Dieva apsolījumus, mēs arī nezinām precīzi stādīties priekšā apsolīto Dieva Valstības zemi. Bet mūsu ticībai Dieva Vārdam jābūt tādai, lai mēs pazemīgi paklausītu. Abraāma saskarsme ar apkārtējiem daudzējādā ziņā bija līdzīga mūsējai. Varam iedomāties sevi viņa vietā , - cik smagi mums būtu pieņemt tik grūtu un savijņojošu lēmumu, sekojot Dieva apsolījumam, doties tālā un nezināmā ceļā. Nāktos pieredzēt savādus skatienus no darba kolēģu puses un no kaimiņiem. ("Viņu ķērusi reliģija! "...). Tas viss bija labi zināms Ābraāmam. Noteikti nepieciešama stipra griba un veselais prāts, lai pieņemtu pareizo lēmumu un tad realizētu to. Un tieši apsolījumi bija vienīgais stimulss, lai spētu pārvarēt daudzās grūtības ceļojuma laikā, kurš ilga vairākus gadus. Droši vien tie bija iegūlušī viņa atmiņā un katru dienu viņš

pārdomāja to patieso nozīmi. Stipri ticot un rīkojoties saskaņā ar ticību, mēs varam iemantot tādu godu, kāds bija Abraāmam - saukties par Dieva draugiem, iepazīt Viņu (1.Moz. 18:17) un turēt ciešu cerību uz mūžīgo dzīvi Dieva Valstībā. Šeit vēlreiz atgādināsim, ka Kristus Evāņģēlijs pamatojas uz tiem apsolījumiem, kas doti Abraāmam. Lai patiesi ticētu kristietības vēstij, mums nepieciešami jāzin tos apsolījumus, ko Dievs devis Abraāmam. Bez tiem mūsu ticība nebūs ticība. Ar vērīgām acīm uzmanīgi jālasa un jāpārlasa visi dialogi starp Dievu un Abraāmu.

Zeme

1) "Izej no savas zemes ... uz zemi, kuru Es tev rādīšu" (1.Moz. 12:1)

2) "Un viņš savos pārgājienos gāja ... Un tas Kungs teic Abraāmam:

"Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kurā tu atrodies, ziemeļu virzienā un dienvidu virzienā, uz austrumiem un rietumiem. jo visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem" (1.Moz. 13:3, 14,15,17).

3) "Tanī dienā tas Kungs noslēdza ar Abraāmu derību, sacīdams : "Taviem pēcnācējiem es došu šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielajai upei - Eifratas upei ". (1.Moz. 15:18).

4) "Un Es tev un taviem pēcnācējiem došu šo zemi, kurā tu miti kā svešinieks, visu Kānaāna zemi, par mūžīgu īpašumu". (1.Moz. 17:8).

5) "Jo tā apsolišana, ka viņš būšot pasaules mantinieks, Abraāmam jeb viņa sēklai nav notikusi caur bauslību, bet caur ticības taisnību (Rom. 4:13).

Mēs varam izsekot kā pakāpeniski paplašinās Abraāmam dotās atklāsmes:

1) Ir zeme, uz kuru Es gribētu, lai tu dodies.

2) "Visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem." Pievērsiet uzmanību tam, ka šis

apsolījums par mūžīgo dzīvi tiek izteikts bez romantiska oreola un pacēluma; cilvēks - rakstnieks, bez šaubām, izteiktu šos vārdus ar lielu emocionālu izteiksmību un iedvesmu.

3) Apsolītās zemes teritorija tika noteikta ļoti konkrēti.

4) Abraāmam nebija jāgaida apsolījuma papildījums savas dzīves laikā; viņam bija jākļūst par "cittautieti" zemē, tomēr vēlāk viņš tur dzīvos vienmēr. Jēga šeit ir tāda, ka viņš gan nomirs, bet vēlāk augšāmcelsies, lai saņemtu šo apsolījumu.

5) Pāvils iedvesmas brīdī, jādodomā, uztvēra Abraāma dotos apsolījumus it kā tie nozīmētu visas zemes iemantošanu.

Raksti iziet ārpus saviem pieņemtajiem ietvariem un atgādina mums, ka Abraāms nepiedzīvoja apsolījuma papildījumu savas dzīves laikā:

"Ticības spēkā viņš apmetās apsolītajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs.." (Ebr. 11:9)

Līdzīgi imigrantam, kā sveštautietis viņš dzīvoja šai zemē, ar slēptu nedrošības un neatbilstības izjūtu. Šīs izjūtas bija pavadījušas viņu arī paša dzimtenē. Kopā ar saviem pēcnācējiem Īsaku un Jēkabu (kuriem tāpat bija doti apsolījumi) "Šie visi ir miruši ticībā, apsolītās lietas nesaņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinādami, ka viņi ir svešinieki un piemājoņi virs zemes" (Ebr. 11:13). Pievērsiet uzmanību četriem momentiem: -

- Zināt apsolījumu, - ko darām arī mēs, studējot Bībeli.

- "tās redzēdami un sveikdami" - ja jau Abraāms kaut neilgu laiku piedzīvoja šo īpašo prieka izjūtu, tad cik gan vairāk tas iespējams mums?

- "Šie visi ir miruši ticībā", viņi bija kristīti Kristus vārdā (Gal.3:27-29).

- Ar savu dzīves veidu mēs apliecinām, ka pasaule, kurā mēs dzīvojam - tā nav mūsu īstās mājas, bet mēs dzīvojam cerībā, ka uz zemes atnāks tūkstošgadu miera valstība.

Ja mēs pieņemam šos apgalvojumus, tad Abraāms kļūst par piemēru mūsu dzīvei. Galīgais atzinums, ka apsolījumi tiks papildīti nākotnē, nāca pār nogurušu, vecu cilvēku brīdī, kad

nomira viņa sieva. Faktiski viņam bija jānopērk gabaliņš apolītās zemes, lai apglabātu savu sievu (Ap.7:16). Patiesi, Dievs viņam nedeva nekādu iemantojamu tiesu iekš tās, ir ne pēdas platumā; un tomēr viņam to solīja par mantu dot ... (Apt. 7:5). Šodienas Abraāma sēkla var piedzīvot līdzīgu neizpratni, kad pērk vai nomā īpašumu uz zemes, kura apsolīta mums personīgi, mūžīgā mantojumā !

Dievs uztur Savus apsolījumus. Jāpienāk dienai, kad Abraāms un visi tie, kuriem šie apsolījumi doti, tiks atalgoti. Panti Ebr. 11:13,39,40 pārliecinoši to pierāda:

"Šie visi ir miruši iekš ticības un to, kas bija apsolīts, nav panākuši ...

Tādēļ, ka Dievs priekš mums ko labāku papriekš bija izredzējis, ka tie netaptu pilnīgi bez mums."

Visi patiesi ticīgie būs atalgoti vienlaikus, t.i., tiesas dienā (2.Tīm. 4:1,8; Mat.25:31; 1.Pēt.5:4). Sekojoši, Abraāms un visi, kuri zina šos apsolījumus, tiks uzcelti īsi pirms tiesas, lai stātos dzīvi tās priekšā.

Ja viņi nav saņēmuši to, kas apsolīts, bet saņems apsolīto pēc savas augšāmcelšanās un tiesas, kura notiks pie Kristus atgriešanās, tad jāatzīst, ka tādi kā Abraāms patreiz atrodas bezapziņas stāvoklī un gaida Kristus atnākšanu. Šai pat laikā krāsainas stikla vitrāžas visās Eiropas baznīcās attēlo Abraāmu, kurš atrodas debesīs un priecājas par saņemto godalgu, kas iegūta par ticībā aizvadīto dzīvi. Tūkstošiem cilvēku, simtiem gadu ilgi staigā garām šīm vitrāžām, reliģiozi uztverot tās. Vai jūsos radīsies Bībelē pamatota drosme, atstāt šo ierindu ?

Sēkla

Kā jau teikts 3.2. nodaļā, apsolījumi par sēklu attiecas vispirms uz Jēzu, un otrkārt, uz tiem, kuri "ir Kristū" un tāpat arī pieder Abraāma sēklai:

1) "Un es tevi darīšu par lielu tautu un tevi svētīšu .Un iekš tevis visas ciltis virs zemes taps svētītas" (1.Moz.12:2,3).

2) "Jo visu to zemi, ko tu redzi, es došu tev un tavam dzimumam mūžīgi. Un es darīšu tavu dzimumu it kā zemes putekļus; ja kāds var saskaitīt zemes putekļus, tas arī tavus pēcnācējus varēs saskaitīt".(1.Moz. 13:15,16).

3) "... skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu tās vari izskaitīt? ... tāpat būs tavs dzimums ... tavam dzimumam es esmu devis šo zemi (1.Moz. 15:5,18).

4) "Un tev un tavam dzimumam pēc tevis es došu tavas svešniecības zemi, visu Kanaān - zemi mūžam paturēt un es tiem būšu par Dievu (1.Moz. 17:8).

5) "Vairodams vairošu tavu dzimumu, it kā debess zvaigznes un kā smiltis, kas ir jūrmalā, un tavs dzimums iemantos tavu ienaidnieku vārtus; un iekš tavas sēklas visas tautas virs zemes taps svētītas ..." (1.Moz. 22:17,18).

Tā pakāpeniski Abraāma "sēklas" jēdziens paplašinās:

1) pirmkārt, tika teikts, ka īpatnā veidā viņam būs liels skaits pēcnācēju, un, ka caur viņa "sēklu" tiks svētīta visa zeme.

2) tālāk seko paskaidrojums, ka viņa sēkla tā savairosies, līdz kļūs par lielu tautu. Un šī tauta kopā ar viņu iemantos mūžīgo dzīvi uz zemes, kurā viņš ienācis, t.i., Kanaāna zemi.

3) Un šī sēkla kļūs tik daudzskaitlīga - kā zvaigznes debesīs. Tas, iespējams, nozīmē viņa garīgos pēcnācējus (zvaigznes debesīs), kā arī dabiskos pēcnācējus ("smiltis jūrmalā").

4) Iepriekšējie apsolījumi tiek apstiprināti ar papildus derību, un daudzi cilvēki, kas kļūs par viņa sēklas daļu, iemantos personīgi radnieciskas attiecības ar Dievu.

Pievērsiet uzmanību, ka caur sēklu "svētību" jāsaņem cilvēkiem visā pasaulē. Bībelē doma par svētību bieži asociējas ar grēku piedošanu. Kopumā tā arī ir šī vislielākā svētība, kuru cilvēks, mīlot Dievu, vēlas iegūt. Tādēļ lasām: "Svētīgs tas cilvēks, kam pārkāpumi piedotī, kam grēki nolīdzināti " (Ps.32:1).

" Tas pateicības biķeris " (1.Kor. 10:16) - vai tas nav savienošana ar Kristus asinīm, caur ko iespējama grēku piedošana.

Vienīgais Abraāma pēcnācējs, kurš atnesa piedošanu grēcīgajā pasaulē, protams, bija Jēzus, un Jaunajā Derībā dots ciešs apstiprinājums Abraāmam dotajam apsolījumam :

"Abraāmam un viņa sēklai tās apsolīšanas notikušas. Viņš nesaka: un tavām sēklām, it kā no daudziem, bet it kā no vienas: un tavai sēklai, tas ir Kristus " (Gal. 3:16).

"... Dievs apstiprinājis jūsu tēviem, sacīdams Abraāmam: caur tavu sēklu taps svētītas visas ciltis virs zemes".

"Dievs savu bērnu Jēzu uzmodinājis, to papriekš pie jums sūtījis, ka tas jūs svētītu, ka ikviens atgrieztos no sava ļaunuma" (Ap.d. 3:25,26).

Pievērsiet šeit uzmanību, ka Pēteris citē un interpretē vārdus no 1. Mozus grāmatas 22:18:

Sēklas = Jēzus

Svētība = grēku piedošana

Apsolījums par to, ka Jēzus kā Abraāma sēkla, gūs uzvaru pār saviem ienaidniekiem, šeit ir vietā, ja šo apsolījumu uzlūkojam attiecībā uz Kristus uzvaru pār ļaunumu - kā lielāko Dieva ļaužu un arī Kristus ienaidnieku.

Pievienošanās sēklai

Esam skaidrībā par to, ka Abraāms pareizi saprata kristīgā Evāņģēlija pamatelementus. Pamatā apsolījumi attiecas uz Abraāmu un viņa sēklu - Jēzu. Ko vēl varētu sacīt par citiem? Pat tiešais Abraāma pēctecis ne vienmēr iekļāvās viņa sēklā (Jāņa 8:39; Rom. 9:7). Bet mēs spējam kļūt par Jēzus daļu, lai apsolījumi, kas doti sēklai, attiektos arī uz mums. Kristība Jēzus vārdā dara iespējamu šo pievienošanos (Ap.d. 2:28; 8:16; 10:48; 19:5). Panti Gal. 3:27-29 nav izņēmums :

"Jo jūs visi, kas esat kristīti uz Kristu, jūs Kristu esat apvilkuši. Tur nav ne Jūds, ne Grieķis, tur nav ne kalps, ne svabadnieks, tur nav ne vīrs, ne sieva, - jo jūs visi esat viens iekš Kristus Jēzus. Un ja jūs Kristum piederat (caur kristību), tad jūs esat Abraāma dzimums un pēc apsolīšanas mantinieki" - apsolījumā par mūžīgo dzīvi uz zemes, caur svētību un piedošanu Kristū. Sekojoši sēklā mēs saņemam apsolījumu, kas jau dots. Un tāpēc pants Rom.8:17 mūs atzīst par līdzmantiniekiem Kristum.

Atceraties, ka svētībai jānāk pār visiem zemes iedzīvotājiem, caur sēklu. Un sēkla ir pasaules laužu kopums, līdzīgi "smiltīm jūrmalā un zvaigznēm debesīs". Tas izskaidrojams tā, ka viņi kā pirmie ir saņēmuši svētību, lai kļūtu par šo sēklu. Tādejādi sēkla (vienskaitlī) "Lai par to Kungu stāsta nākamajām paaudzēm un par Viņa taisnību, ko viņš darījis, lai sludinātu radu radiem" (Ps. 22:31).

Avienojot abas Abraāma doto apsolījumu daļas :

1)Zeme

Abraāms un viņa sēkla, Jēzus, kā arī tie kas Viņā, iemantos Kanaānu zemi un tālāk paplašinoties - visu zemi, un dzīvos tajā mūžīgi. Šajā dzīvē viņi neiegūs zemi, bet iemantos to pēdējā dienā, kad Kristus atgriezīsies.

2)Sēkla

Pirmssākumā tas bija Jēzus. Caur viņu tiks uzvarēti visi grēki ("ienaidi") cilvēku vidū, tādejādi piedošanas svētība izplatīsies virs zemes.

Kristībā uz Kristu mēs kļūstam par sēklas daļu.

Šie divi pavedieni vijas cauri Jaunās Derības pravietojumiem, un nav pārsteiguma, ka cilvēki pieņem kristību, kad dzird par tiem. Tāds bija un ir patreiz tas ceļš, pa kuru apsolījumi var nonākt arī līdz mums. Tagad mēs varam izprast kāpēc Pāvils, būdams vecs, jau nāves priekšvakarā varēja noteikt savu cerību: "... jo es esmu saistīts ar šīm važām Izraēla cerības dēļ" (Ap.d. 28:20).

Patiesa kristieša cerība - tā ir sākumā ebrejiem dotā cerība.

Kristus vārdi: " Jo Pestīšana ir no jūdiem" (Jāņa 4:22) tāpat nozīmē mums nepieciešamību kļūt par garīgiem ebrejiem tai nolūkā, lai mēs iegūtu apsolījumus tikt glābtiem caur Kristu (šie apsolījumi tika doti vispirms ebreju tēviem).

Mēs lasām, ka agrīnie kristieši sludinājuši:

- 1) "Labo vēsti par Dieva Valstību " un
- 2) Jēzus Kristus vārdā (Ap.d.8:12).

Šie divi jautājumi tiek izskaidroti Abraāmam ar mazliet citādiem vārdiem :

- 1) apsolījums par zemi un
- 2) apsolījums par sēklu.

Pievērsiet uzmanību, ka vārdi "sludināšana" par Dieva Valstību un par Jēzu tiek apvienoti kā "Kristus sludināšana" (Ap.d.8:5). Tas viss bieži tiek uztverts kā apgalvojums: "Jēzus mīl jūs! Tikai pasakiet, ka jūs ticat Viņa nāvei par jums un jūs izglābsieties". Bet vārds Kristus skaidri apvieno vairākus noteikumus par Viņu un Viņa nākamo valstību, kuru iemantos Abraāms, ieņēma svarīgu vietu agrīnajā Evāņģēlija sludināšanā.

Pāvils Korintā " ...ieģājis sinagogā, atklāti sludināja trīs mēnešus, pārliecinādams par Dieva Valstību " (Ap.d.19:8); Efezā viņš tāpat dzīvoja "sludinādams Dieva Valstību" (Ap.d.20:25) un viņa gulbja dziesma Romā bija tā pati : "Viņš tiem izskaidroja, apliecinādams Dieva Valstību un pārliecinādams tos par Jēzu, sākot no Mozus bauslību un praviešiem, no agra rīta līdz vakaram" (Ap.d.28:23). Šis fakts, ka Pāvils spēja tik daudz runāt, pierāda, ka Evāņģēlija pamatjautājumi par Valstību un par Jēzu nebija tikai vienkārša frāze: "Ticiet Jēzum". Dieva apsolījumu Abraāmam bija daudz konkrētāki par šo frāzi; un tas, ko Viņš apsolīja Abraāmam, faktiski veido patiesu kristietības Evāņģēlija pamatu.

Mēs norādījām, ka kristība uz Jēzu padara mūs par sēklas daļu, un saskaņā ar to līdzdalīgus apsolījumu mantošanā (Gal.3:27-29). Bet šī kristība vien vēl nav pietiekama, lai tiktu glābti pēc apsolījuma. Mums jāpaliek šai sēklā, Kristū, ja gribam saņemt apsolījumu, kas dots sēklai. Kristība simbolizē tikai sākumu; mēs tikai esam pievienojušies skrējēju kolonnai, bet mums jānoskrien visa distance līdz galam. Neaizmirstiet, ka atrašanās Abraāma sēklā vēl nenozīmē, ka esam kļuvuši Dievam pieņemami. Izraēlieši zināmā mērā Abraāma sēkla, bet tas vēl nenozīmē, ka viņi būs glābti bez kristības un savas dzīves Kristū apliecināšanas, sekojot Abraāma piemēriem (Rom. 9:7,8;4:13;14). Jēzus viņiem teicis: "Es zinu, ka jūs esat Abraāma dzimums. Bet jūs Mani meklējat nokaut... Ja jūs būtu Abraāma bērni, tad darītu Abraāma darbus!"

(Jāņa 8:37;39),t.i., dzīvotu ar ticību Dievam un Kristum, apsolvējuma sēklai (Jāņa 6:29).

"Sēklai" piemīt sava priekšgājeja iezīmes. Ja mēs vēlamies būt patiesi

Abraāma sēkla, mums ne tikai jābūt kristītiem, bet jāiegūst ļoti liela ticība Dieva apsolvējumiem, tāda kā bija Abraāma ticība. Tādēļ arī viņš tiek dēvēts par "tēvu visiem ticīgajiem ..., kas staigā ticības pēdās" (Rom.4:11,12).

"Tad saprotat (t.i. patiesi ņemat pie sirds), ka tie, kuri ir no ticības, tie ir Abraāma bērni" (Gal. 3: 7).

Patiesai ticībai ir jāparādās kādā darbībā, citādi Dieva acīs tā nav ticība (Jēk. 2: 17). Pirmais apstiprinājums, ka mēs patiesi ticam apsolvējumiem, kurus mācamies, būs mūsu kristība. Tad šie apsolvējumi attiecas personīgi uz mums (Gal. 3: 27- 29). Un tā, vai jūs patiesībā ticat Dieva apsolvējumiem? Šo jautājumu mums jāuzdod sev nepārtraukti visas dzīves garumā.

Vecā un Jaunā Derība

Ir saprotams , ka apsolvējumi Abraāmam apvienoti Kristus Evāņģēlijā. Citu svarīgu apsolvējumu grupu sastāda tie apsolvējumi, ko Dievs devis ebrejiem Mozus likuma kontekstā. Tajos sacīts, ka tad, ja ebreji ievēros šo likumu, tad fiziski viņi būs svētīti dzīvē (5.Moz. 28). Mūžīgās dzīves apsolvējuma šajā apsolvējuma grupā jeb Derībā nav. Tādējādi mēs varam atzīmēt divējādus apsolvījumus:

1)Abraamam un sēklai, kas runā par piedošanu un mūžīgo dzīvi Dieva Valstībā pie otrreizējās Kristus atnākšanas. Šis apsolvījums bija dots arī Edenē un Dāvidam.

2)Ebreju tautai Mozus dzīves laikā tika apsolvīts miers un laime patreizējā dzīvē, ja cilvēki ievēros likumu, kuru Dievs devis Mozum.

Dievs apsolīja Abraāmam piedošanu un mūžīgo dzīvi Valstībā, taču tas bija iespējams tikai caur Jēzus upuri. Kristus nāve krustā apstiprināja Abraāmam doto apsolījumu (Gal.3:17; Rom. 15:8; Dan. 9:27; 2Kor 1:20), tādēļ Viņa asinis tiek sauktas par "Jaunās Derības asinīm" (Mat. 26:28). Jāatceras, ka Jēzus nolīcis mums regulāri pieņemt viņa kausu, kas simbolizē Viņa asinis (1Kor. 11:25) "Šis kauss ir jaunā derība manās asinīs, kas par jums top izlietas (Luk. 22:20). Nav nozīmes "lauzt maizi" pieminot Jēzu un viņa darbus, ja mēs neizprotam šīs lietas.

Kristus upuris darīja iespējamu piedošanu un mūžīgo dzīvi Dieva Valstībā; ar šo rīcību viņš apstiprināja apsolījumu Abraāmam : "Tad Jēzus par vienas daudz labākas derības galvnieku ir palicis" (Ebr.7:22). Pantā (Ebr 10:9) teikts, ka Jēzus atceļ pirmo derību un nodibina jaunu. Precīzi teikts ir tā : "Atceļ pirmo, lai iedibinātu otro."

Tas liecina par to, ka Jēzus apliecinot apsolījumu Abraāmam, pārtrauca pirmās derības darbību, kas dota caur Mozu. Augstāk minētos pantos teikts, ka ar savu nāvi Jēzus apliecināja Jauno Derību un līdz tam bija Vecā Derība, kuras darbība ir beigusies (Ebr. 8:13). Tas nozīmē to, ka, lai arī derība attiecībā uz Kristu bija dota agrāk, tā pilnībā nestājās spēkā līdz Viņa nāvei. Pēc Jēzus nāves šī derība kļuva par Jauno Derību, atšķirībā no vecās, t.i. Vecās Derības. Caur Mozu dotās Vecās Derības mērķis bija pavēstīt par Jēzus darbiem un izcelt ticības nozīmi apsolījumam par Kristu (Gal. 3:19,21). Savukārt ticība Kristum pasvīturo likuma patiesību, kas dots Mozum (Rom.3:31). Pāvils oriģināli apvienojis

to šādiem vārdiem:

"Tā tad bauslība ir līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti" (Gal.3:24). Tieši šai nolūkā tika saglabāts Mozus likums, un tas mums arī šodien vajadzīgs, lai apgūtu mācību.

Viss iepriekš sacītais nav viegli izprotams, lasot pirmoreiz; to apvienot var sekojoši:

Apsolījumi attiecībā uz Kristu, kas doti Abraāmam:

- Jaunā derība.

Apsolījumi izraēliešiem sakarā ar Mozus likumu:

- Vecā derība.

Kristus nāve. Vecās Derības nobeigums (Kol. 2:14-17);

stājas spēkā Jaunā Derība.

Saistībā ar šo, tādas parādības kā aplikšana ar baznīcas desmito tiesu, sestdienas ievērošana u.t.t., kas bija daļa no Vecās Derības, nav vairs obligātas (skat. nod. 9.5). Jaunā Derība tiks noslēgta ar zemes izraēliešiem, kad viņi parādīs pazemību un pieņems Kristu (Jer.31:31;32;

Rom. 9:26,27; Ecēch. 16:62; 37:26), kaut gan, protams, jebkurš ebrejs, kurš to izdarīs tagad un pieņems kristību Jēzus vārdā, var tūlīt pat pieņemt Jauno Derību (tajā nav iedalījuma ebrejos un neebrejos : Gal. 3:27-29).

Pareiza Vecās un Jaunās Derības izpratne palīdzēs mums Dieva apsolījumu izpratnē. Skeptiķi netaisnīgi apvaino agrīnos kristietības sludinātājus, ka tie neizdara pārlicinošus secinājumus. Tiem atbildot Pāvils teicis, ka ar savu nāvi Kristus ir apliecinājis Dieva apsolījumus, un cerība, par kuru tie stāsta nav īslaicīgs, bet gan pastāvīgs piedāvājums. "Dievs mans liecinieks: mūsu jums dotais vārds nav bijis reizē jā un nē. Jo Dieva dēls Kristus Jēzus, ko esam jūsu vidū sludinājuši, nav bijis jā un nē, bet viņš ir bijis jā. Jo, cik ir Dieva apsolīšanu, tās ir viņa jā, tāpēc caur viņu mūsu - amen (2.Kor.1:17-20).

Nepārprotami, tas dara galu tādai attieksmei, kā : "Nu labi, es pieņemu, ka visā tajā ir kaut kāda patiesība..."

3.5: Apsolījumi Dāvidam

Līdzīgi Abraāmam, Dāvidam un citiem Dieva apsolījuma saņēmējiem nebija viegla dzīve. Dāvids auga kā jaunākais dēls lielā ģimenē. 1000 gadu pirms Kristus dzimšanas Izraēlā t.n., ka viņš ganīja aitas un pakalpoja saviem vecākajiem brāļiem (1Sam. 15-17).Šai laikā viņš iepazīna tādu ticību Dievam, kāda bija tik ļoti nedaudziem.

Pienāca diena, kad izraēliešiem bija jāpieņem viņu agresīvo kaimiņu filistīniešu mestais izaicinājums. Ebrejiem bija jāizvirza

no sava vidus tādu cilvēku, kurš spētu stāties pretim Goliatam, filistīniešu čempionam. Saskaņā ar izvirzītajiem noteikumiem, uzvarētājs tad kļūtu valdnieks pār uzvarēto tautu. Ar Dieva palīdzību Dāvids uzvarēja Goliātu, kaut gan cīnījās pret viņu tikai ar lingu un akmeņiem.

Šī uzvara atnesa Dāvidam tādu popularitāti, kura pārspēja cara (Saula) popularitāti. Bet "rūgtu kā nāvējoša greizsirdība" - Šos vārdus apstiprināja Saula tālākā rīcība, kurš 20 gadus vajāja Dāvidu kā žurku pa dienvidu Izraēlas tuksnešiem, lai nogalinātu viņu.

Tomēr Dāvids kļuva par caru, un, lai izrādītu savu pateicību par Dieva mīlestību pret viņu laikā, kad viņš tika glābts no vajāšanas, Dāvids nolēma uzcelt Viņam templi. Tomēr Dievs teica Dāvidam, ka viņa dēls Salamans uzcelš templi, bet Dāvids lai uzceļot sev māju (2Sam 7:4-13). Tālāk sekoja konkrēts apsoliņums, kurā ietverts daudz kas tāds, kas jau bija teikts Abrahāmam.

"Kad tavš laiks būs piepildījies, un tu dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu tavu dzimumu pēc tevis, kas nāks no tavām miesām, tam es nostiprināšu viņa valstību. Un tas uzcelš namu manam vārdam, un es nostiprināšu viņa valstības troni uz mūžīgiem laikiem. Es viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par dēlu. Ja tad viņš pret Mani apgrēkosies, tad Es viņu pārmācīšu ar rīkstīm un ar cilvēka bērnu sitieniem. Bet mana žēlastība no viņa neatkāpsies, kā tā atkāpās no Saula, tava priekšgājēja. Bet tavš nams un tava ķēniņa valstība, - tie pastāvēs nešaubīgi uz mūžīgiem laikiem manā priekšā; tavam goda krēslam būs nesatricināmam būt mūžīgi!" (2 Sam. 12-16).

No iepriekšējām nodaļām mēs zinām, ka "sēkla" būs Jēzus, Viņa kā Dieva dēla skaidrojums (2 Sam. 7:14) to apstiprina, tāpat kā to apstiprina daudzas citas vietas Bībelē:

- " Es esmu Dāvida sakne un dzimums", teica Jēzus (Jāņa Atkl. 22:16)

- "... par viņa dēlu Jēzu Kristu, ... kas pēc miesas cēlies no Dāvida (Rom. 1:3).

- " No viņa (Dāvida) pēcnācējiem Dievs, kā solījis, Israēlam sūtījis Pestītāju Jēzu (Ap.d. 13:23).

- Enģelis teica jaunavai Marijai par viņas dēlu Jēzu : " Tas būs liels, un viņu sauks par Visaugstākā Dēlu, un Dievs tas Kungs tam dos viņa tēva Dāvida troni.

Un viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi un Viņa Valstībai nebūs gala". (1: 32,33). Šis apsolījums par Dāvida sēklu (2 Sam. 7:13) attiecas uz Jēzu.

Stingri noteikuši, ka sēkla bija Jēzus, mēs tālāk varam pievērsties vairākiem svarīgiem jautājumiem :

"Tavu dzimumu, kas nāks no tavām miesām... . Es Viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par dēlu..." " No tavas miesas augļiem vienu es celšu uz tava troņa" (2 Sam. 7: 12,14; Ps. 132: 11). Jēzus kā sēkla, fiziski bija Dāvida pēcnācējs un tai pat laikā viņa Tēvs bija Dievs. Kā teikts Jaunajā Der ībā, tas notika caur nevainīgu jaunavu. Jēzus māte bija Marija, Dāvida pēcnācējs (Luk. 1:32), Viņa tēvs nebija cilvēks, bet Dievs. Lai Marija ieņemtu Jēzu, Dievs brīnumainā veidā ar Svētā Gara starpniecību padarīja viņu grūtu. Un enģelis tā runāja : " Tāpēc tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls". (Luk. 1:35). Lai piepildītu apsolījumu, - vienīgais veids bija "piedzimt no jaunavas".

- " Un tas uzcelš namu Manam vārdam" (2 Sam. 7:13). Šie vārdi nozīmē, ka Jēzus uzcelš Dievam templi - kā burtiski, tā garīgi. Ecēchiēla 40- 48 nodaļās tiek dots precīzs apraksts templim, kurš tiks uzcelts Jeruzālemē Zelta laikmetā (t.i. pirmajos 1000 Dieva Valstības gados pēc otrās Kristus atnākšanas uz zemes). Dieva " nams" - tas ir nams, kurā dzīvos Dievs. Jesejas 66 : 1,2 pantos vēl tiek teikts, ka Dievs nāks, lai dzīvotu cilvēku sirdīs; to cilvēku, kuri paklausa Viņa vārdam. Jēzus tādēļ šodien ceļ garīgu templi Dievam no visiem patiesajiem ticīgiem, šai templī dzīvos pats Dievs. Apustulis Pēteris par Jēzu runā kā par stūrakmeni Dieva templim (1Pēt. 2: 4-8) un par ticīgajiem kā par dzīviem akmeņiem, no kuriem šis templis tiks celts (1Pēt. 2:5).

" Un es nostiprināšu viņa Kristus Valstības troni uz mūžīgiem laikiem... . Bet tavs nams (Dāvida) un tava ķēniņa valstība, - tie pastāvēs nešaubīgi uz mūžīgiem laikiem (2 Sam 7: 13, 16; Jes. 9: 6,7). Sekojoši Kristus valstība būs dibināta Izraēlā - Dāvida valstī. Tas nozīmē, ka nākamā Dieva Valstība būs Israēla valstības

atjaunošana (precīzāk par to stāstīts nodaļā 5.3). Lai piepildītu šo apgalvojumu, Kristus valdīs Dāvida " tronī" jeb viņa valdīšanas vietā. Burtiskā nozīmē ar to jāsaprot Jeruzāleme. Šis ir vēl viens pierādījums tam, ka Valstība būs šeit uz zemes, lai apsolījums varētu piepildīties.

Vārdi " tavs nams un tava ķēniņu valstība - tie pastāvēs nešaubīgi uz mūžīgiem laikiem (2 Sam. 7: 16) pamatoti liek domāt, ka Dāvids būs liecinieks Kristus mūžīgās Valstības dibināšanai. Šis bija papildus apsolījums, ka viņš atdzims, lai savām acīm redzētu vispasaules Valstību, kuru vadīs Kristus no Jeruzālemes.

Šos Dāvidam dotos apsolījumus ir īpaši svarīgi saprast. Dāvids precīgi sacīja, ka šī ir " mūžīgā derība"... kas visādi labi izkārtota un nodrošināta (2 Sam. 23:5). Tas pats attiecas arī uz mūsu glābšanu; visa mūsu vēlēšanās ir, - lai šie apsolījumi attiektos arī uz mums. Vēlreiz jāuzsver cik svarīgas ir šīs doktrīnas. Traģiski, ka kristietība sludina dogmas, kuras ir pilnīgā pretrunā šai brīnišķīgajai patiesībai :

- ja Kristus būtu fiziski eksistējis kā personība līdz savai piedzimšanai, tad nebūtu pamatojuma tiem apsolījumiem, ka Jēzus būs Dāvida sēkla vai viņa pēcnācējs;

- ja Dieva Valstība būs debesīs, tad Jēzus nevar atjaunot Dāvida Valstību Izraēlā, un tāpat Viņš nevar valdīt no Dāvida troņa vai no viņa valdības vietas.

Tas viss bija virs zemes un tādēļ šai atjaunošanai arī jānotiek uz zemes.

Vai Salamanā apsolījumi tika piepildīti?

Salamans bija Dāvida miesīgs dēls un izpildīja daļu apsolījumu, ko dievs Dievs bija devis Dāvidam. Viņš uzcēla templi Dievam (1.Ķēn. 5-8) un viņa pārvaldītās valstis bija plaukstošas. Apkārtējo tautu valdnieki sūtīja pie Salamana savus pārstāvjus, lai izrādītu cieņu (1.Ķēn. 10), bet no aktīvas tempļa apmeklēšanas nāca garīgas svētības. Salamana valdīšanas laiks vēstīja, ka Dāvidam dotie apsolījumi būs redzami Kristus valdīšanas laikā.

Atsevišķi cilvēki apgalvo, ka apsolījumi Dāvidam pilnībā apstiprinājušies Salamanā, bet par to neliecina sekojoši fakti:

- Daudzās vietās Jaunajā Derībā teikts, ka "sēkla" bija Jēzus, nevis Salamans.

- "Sēklas" Valstībai jābūt mūžīgai, bet Salamans tāds nebija.

- Dāvids atzina, ka apsolījumi bija par mūžīgo dzīvi, bet tam nebija tieša sakara ar viņa ģimeni:

"Vai tāds pats nav mans nams saistībā ar Dievu? Dievs pats taču ir slēdzis ar mani mūžīgu derību (2. Sam. 23 :5).

- Dāvida sēkla ir Mesija, Glābējs no grēka (Jes. 9: 6,7; 22: 22; Jer. 33: 5,6,15; Jāņa 7: 42). Bet Salamans vēlāk atkāpās no Dieva (1. Kēn. 11 : 1-13; Nech. 13: 26) savu svešzemju sievu dēļ.

Atkāpe 9 : Debess un zemes iznīcināšana (J. Atkl. gr. 21: 1; 2.Pēt. 3: 6-12)

Dieva nodoms ir Savu Valstību radīt šeit - uz zemes (skat. 6. nod.-4.4), tādēļ nav iespējams, ka Viņš varētu iznīcināt mūsu planētu. Nodaļā 4.3 stāstīts, ka Viņš vairākkārt apliecinājis nedarīt to. Augšminētā debess un zemes iznīcināšana jāsaprot pārnestā nozīmē.

Citāts no Pētera vēstules rāda sakarību starp sodu virs zemes Noasa laikā, un to, kas notiks tā Kunga dienā " nākotnē". Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus. Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā... ugunij ... tiesas un pazušanas dienai (2.Pēt. 3:6,7). Pēteris uzsver atšķirību starp ūdeni kā iznīcināšanas iemeslu un uguni, kura tiks lietota Kristus atnākšanas laikā. "Debess un zeme" Noasa laikā netika burtiski iznīcināta, bet gāja " visa miesa" kura bija grēcīga (1.Moz. 7: 21; Sal. 6: 5,12). Tātad "debess un zeme" jāsaprot kā priekšmetiskas attiecības vai cilvēku organizācija.

Tie, kas neizprot šo citātu, sliecas neievērot vārdus par "debess iznīcināšanu". Tas nav jāsaprot burtiski - jo tā ir Dieva atrašanās vieta (Ps.123:1), kur grēka nav (Abak 1: 13; Ps 65: 4,5) un vēsta

par Dieva varenību (Ps. 19:1). Ja vārdi par debess pazušanu jāizprot pārnestā nozīmē, tad vēl jo vairāk tas attiecas uz "zemi".

Nākošie citāti liecina, ka " debess un zeme" ir simboliski pieminēti citās Bībeles vietās un attiecas uz priekšmetisko sistēmu pasaulē:

- " Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas! Jo tā saka tas Kungs : " Visa zeme kļūs par tuksnesi; Tādēļ sēro zeme, un debesis augšā tērpjas sēru drēbēs" (Jer. 4: 23-28). Šis ir pravietojums tiesai pār "debesīm un zemi" un pār Israēla tautu. Šo visu apraudās (pārnestā nozīmē) " debess un zeme".

- Mozus vērsās pie visiem izraēliešiem : " Uzklusiet, debesis, jo es gribu runāt, un lai dzird zeme manas mutes vārdus! (5.Moz. 32: 1). Šeit domātas tautas divas kategorijas, pie kurām viņš vērsās : 1) " cilšu vecajie" un 2)" visa Israēla draudze" (5. Moz. 31 : 28,30). Vecajie tiek pielīdzināti "debesīm", bet vienkāršie ļaudis "zemei".

- Arī Jesaja sācis savu pravietojumu ar vārdiem:

" Klausieties, debesis, un ņem labi vērā, zeme,Klausieties tā Kunga vārdu, jūs Sodomas labieši, atver savas ausis mūsu Dieva baušļiem, tu Gomozas tauta (Jes. 1: 2,10). Šeit atkal likta atšķirība starp debesīm un labiešiem, starp zemi un tautu.

- " Viņš uzsauc debesīm augšā un zemei, lai tiesātu savu tautu (Ps. 50: 4). Šis pants runā pats par sevi.

- " Ja mans zobens būs iededzies līdz apreibumam dūsmās debesīs, tas vērsīsies par sodību pret Ēdomu Tā Kunga zobens ir mērķts asinīs... tam Kungam paredzami upuru svētki... un liela kaušana Ēdoma zemē (Jes. 34: 5,6). Šeit " debesis" pielīdzinātas Ēdomai. Un sekojoši - agrāk teiktais pravietojums " arī viss debess pulks iznīks" (Jes 34: 4) attiecas uz Ēdomas iznīkšanu.

- Debess un zeme, par kuru iznīcināšanu runāts Jesajas 13. nod. attiecas uz Bābeles tautu. Vairākos izteikumos par Bābeli Dievs saka : "Tādēļ Es satricināšu debesis, zeme izkustēsies no savas vietas Viņiem tad klāsies kā izbiedētām stirnām; ikviens piegriezīsies savai tautai, ikviens bēgs uz savu dzimteni (Jes. 13 : 13,14). Šeit debess un zemes satricināšana pielīdzināta tautu bēgšanai.

To visu atceroties, jādomā, ka Jaunajā Derībā atsaucas uz jaunām debesīm un jaunu zemi Kristus atgriešanās laikā, norāda uz jaunu organizācijas sistēmu, kura pastāvēs pēc Dieva valstības nodibināšanas. Ja uzmanīgi lasa 2. Pētera vēstules 3. nodaļu, tas apstiprinās. Pēc esošās "debess un zemes" pazušanas, 13. pantā seko : " Bet mēs gaidām pēc viņa apsoliņuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō." Šeit izskaidroti Dieva apsoliņumi, par kuriem teikts Jesejas 65. nodaļā 17.pantā : " Jo, redzi, Es rādīšu jaunas debesis un jaunu zemi." Tālāk 65.nodaļā ir paskaidrota šī jaunā dzīves organizācijas sistēma šeit uz zemes : "Es pārrādīšu Jeruzālemi priekam... . Viņi necels namu, lai citi tur dzīvotu... . Kā pats jaunākais mirs tas, kas vismaz simts gadu vecumā (t.i. mūža ilgums pagarināsies)... . Vilki un jēri ies kopā ganos (Jes. 65:18 -25). Šī pasludināšana skaidri norāda uz nākamo Dieva Valstību zemes virsū - uz jaunām "debess un zemi", kuras nomainīs patlaban esošo nepilnīgo veidojumu.

Atkāpe 10 : " Britu Israēlisma " tendence.

H.U. Armstronga organizācijas " Vienkāršā patiesība" piekritēji izvirzījuši ideju par to, ka apsoliņumi Abramam jau piepildīti angļu un amerikāņu tautās. " Britu Israēlisma" kustības biedri uzskata, ka karaļi un karalienes Anglijā turpina Jūdu izcelsmes līniju, kura sākusies no Dāvida. Ar mērķi attaisnot savu teoriju, viņiem bija jāizdara secinājus, ka ebreji kā Dieva tauta tika noliegti, bet to viņu vietā izvēlētas britu tautas.

Atbilstoši 3. nodaļas skaidrojumiem redzams, ka pēc bībeles šādai kopsakarību meklēšanai nav nekāda pamata. Tālāk tikai nedaudz piemēru, kas apstiprina šo spriedumu kļūdainību :

- " Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības" (Rom. 3 :23), sekojoši - Kristus nāve devusi glābiņa iespēju visu tautību cilvēkiem. Nav nozīmes tam, no kuras tautas esam cēlušies, ja topam kristīti Jēzus vārdā un kļūstam par garīgā Israēla daļu (Gal. 3: 27-29). Mēs esam ieguvuši virzību uz evaņģēlija sludināšanu visām tautām un kristīt visus cilvēkus, kuri tam tic (

Mark. 16 : 15,16). Tādēļ jaunais Israēls sastāv no visām nācijām, ne tikai britu.

Britu un amerikāņu tautas ir dažādu tautu sakopojums, un tas, ka kāds ir piedzimis šajās valstīs, vēl nenozīmē, ka šī ir Dieva izredzēta tauta.

Britu izraēlieši apgalvo, ka Abraāmam dotā apsolījumu svētība ir piepildījies britu tautās, neatkarīgi no viņu pazemības Dieva priekšā. Bet tas ir pilnā pretrunā ar vairākkārt uzsvērtu principu, ka Dieva svētība nāks pār cilvēku tikai pie pazemības noteikuma. 3. Moz. (26) un 5.Moz. (28) nodaļās uzsvērts, ka svētības nāks pār izraēliešiem, ja viņi paklausīs Viņa vārdam, bet lāsti nāks dēļ viņu nepaklausību. Apgalvojums, ka Dievs svētījis britus neatkarīgi no paklausības Viņa vārdam un bieži pat atklātas nepakļaušanās, ir mazliet kas cits nekā tikai noteikumu neievērošana, kam Dievs sūta Savu svētību.

- Apgalvojums, ka Dievs noliedzis Savu tautu Izraēlā un nomainījis to ar britiem, ir pretrunā apgalvojumiem, kas lasāmi Rom. 11 : 1,2 : " Vai Dievs savu tautu ir atstūmis? Nepavisam ne. Jo arī es (Pāvils) esmu israēlietis, Ābrahāma dzimuma... Dievs nav atstūmis savu tautu, ko viņš jau iepriekš bija izredzējis."

- " Dievs Israēlu mīl, gribēdams to uzturēt mūžīgi laimīgu" (2. Laiku 9:8). Tā tika gāzta zemē dēļ savas nepaklausības, bet Valstība tiks atjaunota (Ecēch. 21 :25-27). Tā atgriezīsies Jeruzalemē (Mich. 4:8), kad Jēzus kāps tur Dāvida tronī (Luk. 1:32).

- Patlaban izkaisītie Israēla ļaudis atkal apvienosies no dažādām pasaules daļām : " Redzi, Es izvedīšu Israēla bērnus no pagānu tautu vidus, kurp tie aizgājuši, Es tos salasīšu kopā un atvedīšu atpakaļ viņu pašu zemē... " Es savienošu tos par vienu tautu tai zemē, Israēla kalnos.(Ecēch. 37 : 21 ,22). Šodien tas piepildās, un ebreji atgriežas savā zemē. Pilnībā šī atgriešanās notiks Valstībā, kura, kā pierāda patreizējā ebreju atgriešanās, varētu rasties visdrīzākā laikā.

Piezīme : Tie, kas interesējas par doto jautājumu, var bez maksas pie izdevējiem iegūt brošūru " Britu Israēlisma pētījumi."

3: Nodaļa : Jautājumi

1. Kuri no Dieva apsolījumiem vēsta par nepārtrauktu cīņu starp grēku un patiesību :

- 1) apsolījumi Noasam
- 2) apsolījumi Edenē
- 3) apsolījumi Dāvidam
- 4) apsolījumi Abraāmam.

2. Kuri no minētajiem apgalvojumiem ir patiesi attiecībā uz apsolījumiem Edenē?

- a) čūskas sēkla ir Lucifers
- b) Kristus un taisnei ir sievietes sēkla
- c) Kristus uz laiku ievainoja čūskas sēklu
- d) sievietes sēkla tika ievainota caur

Kristus nāvi.

3. Kur mūžīgi dzīvos Abraāma dzimums?

- a) debesīs
- b) Jeruzalemē
- c) uz zemes
- d) daži uz zemes, daži Debesīs.

4. Kas no tālāk minētā apsolīts Dāvidam?

- a) ka viņa pēcnācējs valdīs mūžīgi
- b) ka viņa " sēklai" būs Valstība Debesīs
- c) ka sēkla būs Dieva dēls
- d) ka viņa dzimums, Jēzus, dzīvos debesīs

līdz savai piedzimšanai uz zemes.

5. Kā mēs varam kļūt Abraāma dzimums?

6. Vai zeme tiks iznīcināta uz visiem laikiem?

7. Kā Dieva apsolījumus apstiprina Jūsu atbilde uz 6. jautājumu?

8. Izkaidrojiet apsolījumu Edenē, par kuru stāsta 1. Moz.
3:15.

4 NODAĻA

DIEVS UN NĀVE

4.1: Cilvēka būtība

Lielākā daļa cilvēku, kā redzams, maz laika veltī pārdomām par nāvi un savu personīgo būtību, kura kopumā kļūst par nāves iemeslu. Sevis izvērtēšanas trūkums noved pie sevis neizpratnes un cilvēki "peld" dzīves straumē, pieņemot savus lēmumus, atbilstoši personiskajām, dabiskajām vēlmēm. Taču dvēseles dziļumos katrs cilvēks atzīst savas dzīves īslaicību un to, ka agrāk vai vēlāk viņam nāksies sastapties ar nāvi. Kas ir jūsu dzīve? " ... tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist " (Jēk.v. 4:14). "Mirt taču mums visiem ir jāmirst: mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets, un kuru nav vairs iespējams sasmelt " (2. Sam. 14:14). Mūsu jaunība : "Kas rītā atzeļ un zied, vakarā vīst un kalst " (Ps 90:6). Mozus, patiesi domājošs cilvēks, to atzina un vērsoties pie Dieva lūdza : "Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam! " (Ps 90:12). Zinot mūsu dzīves īslaicīgumu, patiesā sirdsgudrība mums jāuzlūko par svarīgāko prioritāti.Par nāvi cilvēki mēdza domāt dažādi. Dažās kultūrās nāvi un bēres uzlūko kā dzīves sastāvdaļu, līdz ar to izlīdzinot sāpes par cilvēka zaudējumu un klusinot domu par dzīves īslaicību. Daudzi cilvēki, kuri dēvē sevi par "kristiešiem", izdarījuši secinājumu, ka cilvēkam ir "nemirstīga dvēsele" vai kāda nemirstīga daļiņa, kura pārdzīvos nāvi, aizceļos uz kādu vietu apbalvojumam vai sodam. Tā kā cilvēka esības galvenā problēma un traģēdija ir nāve, tad dabiski, cilvēka prāts cenšas meklēt kādu veidu kā izlīdzināt savu dvēseles trauksmi. Tāpēc nav jābrīnās, ka rodas dažādas maldinošas teorijas ar nāvi un pašu cilvēka būtību. Lai atrastu patiesību šai jautājumā, nepieciešams kā vienmēr - vērsties pie Bībeles un noskaidrot, kas teikts tur šai sakarībā. Jāatceras, ka pirmie meli, par kuriem stāsta Bībele, ir čūskas meli Ēdenes dārzā. Neskatoties uz skaidru Dieva norādījumu "tu ... mirdams mirsi ", ja grēkosi (1.Moz. 2:17), čūska teica : "Jūs nemirsit vis," (1.Moz. 3:4). Šis mēģinājums noliegt nāves noteiktību un pabeigtību ir pamatā visām maldu reliģijām.Lai izprastu mūsu patieso būtību, mums jāzin ko tieši Bībele stāsta par cilvēka radīšanu. Tā aprakstīta vienkāršā un skaidrā valodā un neatstāj nekādas šaubas jautājumā par to, kas mēs esam un kāda ir mūsu būtība (skat. atkāpi 18.,par

to, kas tieši teikts 1.Mozus grāmatā). "Un Dievs tas Kungs izveidoja cilvēku no zemes ... tu esi puteklis, un pie pīšļiem tev būs atkal atgriezies (1.Moz. 2:7; 3:19). Šeit nav pilnīgi nekādas norādes uz to, ka cilvēkam dota nemirstība un nepaliks pēc nāves neviena viņa daļa, kura varētu dzīvot. Bībelē vairākkārt uzsvērts, ka cilvēks pamatā sastāv no zemes pīšļiem : "Mēs esam māls" (Jes. 64:8); "cilvēks ir no zemes, no pīšļiem" (1.Kor. 15:47); cilvēki, "kas no pašiem pamatiem ir veidojums no pīšļiem (Īj. 4:19). Abraāms pieļāva, ka viņš ir "putekļi un pīši" (1.Moz.18:27). Tūlīt pēc tam, kad Dieva norādījums bija pārkāpts Ēdenē, Dievs "tam lika būt par svešinieku ..., ka tas tagad neizstiepj savu roku, un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nekļūst mūžīgs, un nedzīvo mūžīgi!" (1.Moz. 3:24,22). Viss teiktais būtu lieks, ja cilvēkā būtu kāda nemirstīga daļiņa.

NEMIRSTĪBA PIE NOTEIKTA NOSACĪJUMA.

Evanģēlijā vairākkārt atkārtojas vārdi, kas runā par to, ka cilvēks caur Kristus darbiem var atrast ceļu uz mūžīgo dzīvi un nemirstību. Šāds ir vienīgais veids kā iegūt nemirstību, par kuru stāsta Bībele., Sekojoši - domai, ka cilvēks apzināti ciešot par saviem grēkiem, varētu iegūt mūžīgo dzīvi, nav pamatojuma Bībelē. Vienīgais ceļš kā iegūt nemirstību ir paklausība Dieva norādījumiem; un tikai pazemīgi cilvēki iegūs mūžīgo dzīvi, pilnībā, kā balvu par savu taisnīgumu.

Tālākie citāti ir skaidrs pierādījums tam, ka nemirstību iegūst pie noteikta nosacījuma un cilvēkam tā netiek dota jebkurā gadījumā:

- "Bet tagad ir redzama tapusi, mūsu Pestītājam Kristum Jēzum parādoties, kas ir iznīcinājis nāves varu un cēlis gaismā dzīvību un iznīcību ar evanģēliju" (Pāv. 2.Tim. 1:10; Jān.1:2).

- "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvība nav sevī. Kas ēd Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība un Es to uzcelšu pastarā dienā" (Jāņa ev. 6:53,54). Jāņa Evanģēlija 6.nodaļā Kristus vārdi par to,ka Viņš ir "dzīvā maize" paskaidro to pareizo attieksmi pret Viņu, kuras rezultātā var iegūt cerību uz nemirstību (Jāņ. 6:47,50,51,57,58).

- "Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums (ticīgajiem) ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir viņa Dēlā (1. Jāņ.v. 5:11). Cilvēkiem, kuri "nav Kristū", nav cerības uz nemirstību. Nemirstība ir tikai caur Kristu. Viņš ir dzīvības Valdnieks (Ap.d. 3:15); Viņš "ir palicis visiem, kas viņam paklausa, par mūžīgās pestīšanas gādnieku" (Ebr. 5:9). Tāpēc cilvēka nemirstība saistīta ar Kristus darbiem
- Patiess ticīgais cenšas iegūt nemirstību un tiks atalgots ar mūžīgo dzīvību, bet šis atalgojums netiek dots pats par sevi cilvēka dzimšanas brīdī (Rom. 2:7; 6:23; Jāņ.10:28). Mūsu mirstīgajam ķermenim "jātērpjas nemirstībā" Kristus atgriešanās laikā (1.Kor. 15:53). Tāpēc nemirstība ir apsolījums; patreiz tās nevienam nav (1.Jāņ.v. 2:25).
- Vien Dievam "vienīgam ir nemirstība" (1.Tim. 6:16).

4.2: Dvēsele

Saprotot iepriekš teikto, grūti iedomāties, ka cilvēkam ir "nemirstīga dvēsele" vai kāda cita nemirstīga daļa sevī, kura būtu dota no dabas. Tagad pacentīsimies noskaidrot to neizpratni, kas saistās ar vārdu "dvēsele". Senebreju un grieķu valodās vārds, kurš Bībelē tulkots kā "dvēsele", var nozīmēt :

Ķermenis	Elpa	Radījums	
Sirds	Prāts	Personība	Pats

Tādēļ "dvēsele" attiecas uz personību, ķermeni vai pašam uz sevi. Signāls SOS ("glābiet mūsu dvēseles") skaidri nozīmē "glābiet mūs no nāves!" Kā redzams, vārds "dvēsele" nozīmē personību ("tu, jūs") vai

"personība, cilvēks". Dieva radīti arī dzīvnieki "dzīvo radījumu pulki..., katru pēc savas kārtas" (1.Moz.1;20,21). Šeit senebreju "nephesh" tulkots kā "dvēsele". 1.Mozus gr. 2. nodaļā 7.pantā teikts:"tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni". Tātad cilvēks ir dvēsele un dzīvnieki arī dvēseles. Vienīgā atšķirība, ka cilvēks prāta ziņā ir pārāks par citiem dzīvniekiem; viņš radīts "pēc mūsu tēla un līdzības" (1.Moz. 1:26; skat nod.1.2.). Bez tam daži cilvēki ir aicināti zināt Evāņģēliju, caur kuru viņiem atklājas ceļš uz nemirstību (2.Tim. 1:10). Attiecībā uz visiem pārējiem dabas

dotumiem un nāves būtību - nav nekādu atšķirību starp cilvēku un dzīvniekiem. "Kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens tā otrs mirst, visiem ir viena dvaša... Visi noiet vienā vietā (kopā); visi viņi cēlušies no pīšļiem, un visi atgriežas pīšļos". (Sal.māc. 3:19,20); pievērsiet uzmanību trīsreiz uzsvērtam vārdam. Dieva iedvesmotais autors, rakstot citētās rindas lūdza, lai Dievs dotu cilvēkam šo skumjo faktu, ka viņi (cilvēki) "redzētu, ka būtībā viņi ir līdzīgi dzīvniekiem" (Sal.māc. 3:18). Protams, daudzi uzskatīs par pazemojošu atzīt, ka pēc dabas mēs esam dzīvnieki un mūs vada tie paši instinkti: pašsaglabāšanās, vairošanās un dabiskā izlase. Vēl Sal.māc. 3:18 teikts, ka "Tas ir cilvēku bērnu dēļ, ka Dievs grib viņus pārbaudīt" (liekot domāt), t.i., kurš būs pieticīgs, lai kļūtu par Viņa patieso cilvēku, sapratīs šo patiesību, bet tas kurš nesapratīs to - nespēj izturēt šo "pārbaudi". 20.gs. laikā visā pasaulē nemanāmi izplatījusies humānisma teorija - kuras ideja, ka cilvēki pārstāv īpašu vērtību, ir vissvarīgākie. Nāksies veikt smagu uzdevumu, lai atbrīvotu mūsu prātu no humānisma ietekmes. Šeit mums palīdzēs nākošie panti:

"Dari man zināmu, Kungs, manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es saprotu, cik nīcīgs es esmu!" (Ps. 39:5).

"... savā dzīvē vīrs nevar pat droši noteikt savu ceļu" (Jer. 10:23).

Viena no pamatpatiesībām ir tā, ka mēs zinām - visi cilvēki mirst, būtībā mirst visi dzīvi radījumi. Sekojoši mirst arī "dvēsele". Tā ir tieši pretēja kaut kam nemirstīgam. Nebūsim pārsteigti, ka Bībelē apm. viena trešdaļa vārdu tulkoti kā "dvēsele" ir saistīti ar nāvi un dvēseles iznīcināšanu. Jau šāds pielietojums vien norāda uz to, ka "dvēsele" nevar būt nedalāma un nemirstīga.

- "Kura dvēsele grēko, tai jāmirst" (Ecēch. 18:4)

- "Bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē" (Mat. 10:28).

Vēl par dvēseles bojāeju runā šādi panti : Ecēch 22:27; Sal.pamāc. 6:32; 3.Moz.gr.23:30.

- "Viņš tos sita ar zobena asmeni, un viņš pilnīgi iznīcināja visas dzīvās dvēseles ..." (Joz. 10;30-39; 11:11).

- "... visa dzīvā radība ... nobeidzās." (J.atkl. 16:3; salīdz. Ps. 78:50).

- Mozus likums noteica, ka ikviena "dvēsele", kas apgrēkojas pret bauslības noteikumiem, tiks izdeldēta (piem, 4.Mozus 15:27-31).

- Atsauc uz to, ka dvēsele var nokļūt valgos vai slazdā, ir saprotama tikai tad, ja ņem vērā, ka dvēsele var nomirt (Sal.pam.18:7;22:25; Īj. 7:15).

- Kristus "atdeva Savu dvēseli nāvei", tā kā viņa "dvēsele" vai dzīve bija upuris grēka dēļ (Jes. 53:10,12).

Lielākajai daļai pantu lasām, ka "dvēsele" drīzāk attiecas uz cilvēku vai ķermeni, nekā uz kādu nemirstības dzirksteli mūsos.

Tālāk minētie piemēri to apstiprina:

" Teici to, Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto vārdu, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis! (Ps.103:1,2).

" ... kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ ... tas to izglābs" (Mark. 8; 35).

Panti pierāda, ka dvēsele nav kāda garīga sastāvdaļa mūsos, šeit vārds "dvēsele" (grieķu "psuche") nozīmē tikai kāda fizisko dzīvību; tā arī jāsaprot šis tulkojums.

4.3: Cilvēka gars

Daudzu cilvēku galvās, diemžēl, ir sajukums par vārdiem dvēsele un gars. Šo sajukumu rada fakts, ka daudzās valodās un Bībeles tulkojumos angļu vārdiem "dvēsele" un "gars" ir viena nozīme. Dvēsele, kas pamatā attiecas uz visu cilvēka konstitūciju, dažreiz var attiekties arī uz garu. Tomēr parasti eksistē sadalījums nozīmē starp "dvēseli" un "garu", kā tas lietots Bībelē; dvēsele un gars var tikt "pāršķirti" (Ebr.4:12). Senebreju un grieķu vārdi, kas apzīmē "garu" ("Ruach" un "Pneuma") var tikt tulkoti kā:

Dzīve Gars Prāts Vējš Elpa

Nodaļā 2.1. mēs jau izskatījām tēmu "Gars". dievs lieto Savu Garu, lai saglabātu dabiskos radījumus, cilvēku ieskaitot. Dieva Gars, kas atrodas cilvēkā izsakāms kā dzīvības spēks viņā. "Miesa bez gara nedzīva" (Jēk.v. 2:26). Un Dievs tas Kungs izveidoja cilvēku no zemes un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu (garu); tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni (dzīvu dvēseli), (1.Moz. 2:7). Ījabs runā par "Dieva dvesmu" savās nāsīs (Īj. 27:3; sal. Jes. 2:22).

Sekojoši dzīvības gars mums tiek dots piedzimstot un paliek mūsos līdz laikam, kamēr ķermenis ir dzīvs. Kad Dieva Gars kaut kam tiek atņemts, tad šis kaut kas momentā iet bojā, jo Gars ir dzīvības spēks. Ja Dievs atņemtu Garu izplatībai un tās elpu - "Tad visa radība kopā iznīktu un cilvēkam būtu jāklūst atkal par pīšļiem. Bet ja tev ir saprašana, tad paklausī to (Īj. 34:14-16). Šai pēdējā teikumā atkal ir norāde uz to, ka cilvēks ar grūtībām pieņem savu reālo esības būtību. Kad Dievs atņem mums Savu Garu (nāves brīdī), tad mirst ne tikai mūsu ķermenis, bet arī mūsu apziņa. Dāvids to saprata un drīzāk ticēja Dievam, nekā tik vājam radījumam kā cilvēks. 146:3-5 Psalmā diezgan skaidri runāts par humānismu "Nepaļaujieties uz lieliem kungiem, uz cilvēku bērniem, kas taču nevar palīdzēt! Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tanī pat brīdī viņu nodomi aiziet bojā. Svētīgs tas, kura palīgs ir Jēkaba Dievs ... (Ps. 146;3-5). Līdz ar nāvi "pīšļiem būs atkal atgriezties atpakaļ zemē un kļūt par to, kas tie iepriekš bijuši, un garam atkal atgriezties atpakaļ pie Dieva, kas to ir devis " (S.māc. 12;7). Iepriekš mēs redzējām, ka Dievs ir visur klātesošs - caur Savu Garu. Šai nozīmē "Dievs ir Gars" (Jāņa ev. 4:24). Kad mirstam, "mēs ieelpojam pēdējo reizi" tai nozīmē, ka Dieva Gars, kas mūsos, - mūs atstāj. Šis gars ir daļa no Dieva gara, kurš atrodas mums visapkārt, pēc mūsu nāves " gars atgriežas atpakaļ pie Dieva". Tā kā Dieva Gars uztur visu radību, tad šis process notiek arī pēc dzīvnieku nāves. Cilvēkiem un dzīvniekiem ir šis pats Gars vai dzīvības spēks sevī. " Tiešām, kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens tā otrs mirst, visiem ir viena dvaša, un cilvēks nav pārāks par dzīvniekiem" (S.māc. 3:19). Cilvēku un dzīvnieku apraksts, kuriem ir viens un tas gars, un kuri mirst vienā un tai pašā nāvē, dots vēstījumā par vispasaules plūdiem (1.Moz. 2:7; 7:15): "Tad nobeidzās ikviens dzīvnieks, kas rāpoja zemes virsū, arī putni visi radījumi, kas bija zemes virsū, arī visi cilvēki. Viss, kam bija dzīvības dvaša, kas dzīvoja sausumā, nobeidzās." (1.Moz. 7:21-23). Pievērsiet uzmanību tam kā salīdzināta nāve ar plūdiem 90.psalma 5. pantā. Pirmās Mozus grāmatas 7. nodaļas vēstījums skaidri parāda, ka pamatos cilvēks pieder pie tās pašas kategorijas, kur "visa miesa... visi radījumi." Tas tādēļ, ka cilvēkā ir tas pats gars, kas dzīvniekos.

4.4: Nāve ir bezapziņas stāvoklis

No visa, ko līdz šim esam uzzinājuši par dvēseli un garu, var secināt, ka miris cilvēks atrodas pilnīgā bezapziņas stāvoklī. Bībelē teikts, ka tos, kuri ir atbildīgi Viņa priekšā, Dievs atceras, bet tur nav neviena norādījuma, ka mirušajam piemīt apziņa (Mal. 3:16; Atkl. 20:12; Ebr. 6:10). Grūti iebilst pret sekojošiem skaidriem apgalvojumiem attiecībā uz iepriekš sacīto:

- " Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tanī pat brīdī viņu nodomi aiziet bojā (Ps. 146:4).

- "... nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā ... tiklab laiks mīlēt kā ienīst un dzīves iekārēs degt viņiem jau sen pāri (S.māc.9:5,6). Jo pazemē (S.māc.9:10) nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, nedz gudrības.

- Ījabs runā, ka pēc savas nāves viņš kļūs tāds " kas mūžam nav bijis" (Īj. 10:19). Viņš uzlūkoja nāvi kā nebūtības stāvokli, kā bezapziņas un pilnīgas eksistences pārtraukumu, kā stāvokli, kāds bija pirms piedzimšanas.

- Cilvēkam jāmirst tāpat, kā mirst dzīvnieki. Ja cilvēka apziņa kaut kur spētu uzvarēt nāvi, tad arī dzīvnieki to spētu. Bet Evāņģēlijs un arī zinātne par šādu iespēju klusē.

- Dievs "zina, kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi. Cilvēks savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā. Kad vējš to skar, tad tās vairs nava, un neatrod vairs pat tā vietu" (Ps. 103:14-16).

Dieva kalpi pastāvīgi lūguši pagarināt savu dzīvi, jo zināja, ka pēc nāves vairs nespēs slavēt Dievu. Šis fakts norāda, ka arī taisnīgo nāve ir pilnīgs bezapziņas stāvoklis. Uzskatāmi par to liecina Jes,38;17-19;Ps. 6:4,5; 30:9; 39:13; 115:117). Nāve vairākkārt pieminēta kā sapnis vai kā atpūta gan taisnīgajiem, gan grēciniekiem (Īj.3:11,13,16; Dan.12:13). Pamatojoties uz pietiekamu pierādījumu skaitu, mēs varam ar ciešu pārliecību apgalvot, ka Bībelē nav apstiprinājuma tautas ticējumiem par to, ka taisnīgie dodas uz debesīm, lai saņemtu atalgojumu un baudītu svētlaimi. Patiesa mācība par nāvi un cilvēka būtību rada

nomierinošas izjūtas. Pēc visām dzīves traumām un ciešanām, kops ir pilnīgas aizmirstības vieta. Tie, kuri nezināja Dieva norādījumus un likumus, šajā stāvoklī paliks mūžīgi. Viņu priekšā nekad vairs nerādīsies šīs traģiskās dzīves notikumi: ar nepiepildītām vēlmēm, ar veltīgām cerībām un bailēm zaudēt savu cilvēka prātu. Mācoties saprast Bībeli ir noteikta kārtība (sistēma) kā nonākt pie patiesības; bet, diemžēl, ir arī kļūdas cilvēku reliģiskajā domāšanā; tās nosaka viņu neuzmanīgā attieksme pret Bībeli. Bezcerīgā cilvēka tieksme meklēt savas dzīves nobeiguma savas mirstīgās daļas turpinājumu, noveduši cilvēku pie ticības, ka viņam ir "nemirstīga dvēsele". Nonācis pie šī secinājuma, ka viņā ir nemirstīgā daļiņa, cilvēks sāka domāt, kurp šī daļiņa dodas pēc nāves. Jāpastāv taču atšķirībām starp taisnīgo un grēcinieku likteņiem. Pārdomājot šos jautājumus, cilvēks izdara secinājumu, ka jābūt kādai vietai, kur nokļūst "labas, nemirstīgas dvēseles". Par tādu vietu izvēlas Debesis, bet "grēcīgajām, nemirstīgajām dvēselēm" šī vieta nosaukta par elli. Iepriekš mēs jau noskaidrojām, ka Bībelē nav norādes uz "nemirstīgu dvēseli". Citas maldīgas idejas cilvēku prātos ir sekojošas:

1. Nāves brīdī kā balva par mūsu dzīvi "mūsu nemirstīgajai dvēselei" ir ceļš uz noteiktu vietu.
2. Dvēseļu šķirošana taisnīgajās un grēcīgajās notiek nāves brīdī.
3. Kā balva taisnīgajiem ir viņu ceļš uz debesīm.
4. Ja jau katram ir "nemirstīga dvēsele", tad ikvienu sagaida vai nu ceļš uz debesīm, vai ceļš uz elli.
5. Grēcinieku dvēseles dodas uz sodu vietu - uz elli.

Tālāk mēs analizēsim visus minētos agalvojumus, necenšoties sniegt tikai noraidošas atbildes. Mēs vēlamies atklāt to patiesību, ko sniedz Bībele un to patiesību, kas ir cilvēka būtības pamatā.

4.5: Augšāmcelšanās

Bībele uzsver, ka taisnīgo balva būs augšāmcelšanās Kristus atgriešanās brīdī (1.Tes.4:16). Pirmais, ko Kristus darīs atgriežoties, būs mirušo augšāmcelšana, ar tai sekojošo tiesu. Ja jau "dvēsele" ceļotu uz debesīm, tad nebūtu vajadzības pēc mirušo

modināšanas. Savā 1. vēstulē Korintiešiem Pāvils teicis - ja nenotiktu mirušo augšāmcelsšana, tad visas mūsu pūles uz paklausību Dievam būtu nelietderīgas (1.Kor. 15:32). Protams, viņš tā nerunātu, ja ticētu, ka viņa "dvēsele" ceļos uz debesīm, kad viņš nomirs. Pāvils ticēja, ka vienīgā balva cilvēkam ir viņa ķermeņa augšāmcelsšana. Kristus mūs uzmundrināja, ka par savu taisnīgo dzīvi mēs tiksīm apbalvoti "augšāmcelsšanās" dienā (Luk. 14:14). Jāatzīmē atkal, ka Bībele nerunā par eksistenci jebkurā formā - atdalītu no ķermeņa - tas attiecas vienādi uz Dievu, Kristu, Engļiem un cilvēkiem. Atgriezoties Kristus "pārvērtis mūsu zemības miesu, līdzīgu savai apskaidrotai miesai, ar spēku, kurā viņš spēj pakļaut visas lietas" (Filip. 3:21). Tā kā patreiz Viņam ir tāds ķermenis, kuru vairāk vada Gars, ne asinis, tad arī mēs iegūsim līdzīgu ķermeni. Soda dienā mēs saņemsim pēc nopelniem, pēc tā kā dzīvojām miesā būdami (2.Kor. 5:10). Tie, kuri dzīvoja pēc miesas, tiks atstāti savā miesas ķermenī, kurš tiks iznīcināts un pārvērstš pīšļos; bet tie, kas savā dzīvē centušies savu miesu pārvērst Garā, iemantos mūžīgo dzīvi. Evanģēlijā tas ļoti tieši pateikts: "kas sēj garā, tas pļaus no gara mūžīgo dzīvi" (Gal.6:8) tāda ķermeņa veidā, kas pildīts ar Garu. Ir daudz apliecinājumu tam, ka šī balva taisnīgajiem būs ķermeniska. Zinot un pieņemot šos apliecinājumus, kļūst skaidra augšāmcelsšanās nozīme dzīvei. Saprotams, ka mūsu ķermenis beidz eksistēt nāves brīdī. Bet, ja mēs varam iemantot mūžīgo dzīvi un nemirstību ķermeniskā formā, tad sekojoši nāve ir tikai bezapziņas stāvoklis līdz brīdim, kad mūsu ķermenis augšāmcelsies un iegūs Dievišķu būtību. Visa 15.nod. 1.vēst. Korintiešiem stāsta par augšāmcelsanos, tā vienmēr jālasa ļoti uzmanīgi. Panti 35-44 skaidro, ka tāpat kā iesētās sēklas izaug no zemes, iegūstot Dieva noteikto formu, tā arī mirušie celsies no zemes, lai iegūtu ķermenisku veidolu. Tāpat kā Kristus cēlās no kapa un Viņa mirstīgais ķermenis pārvērtās nemirstīgā, tā notiks arī ar patiesajiem ticīgajiem (Filip.3:21). Caur kristību mēs tiekam savienoti ar Kristu gan nāvē, gan pie augšāmcelsšanās; ar to apliecinot savu ticību un daloties tai balvā, kuru Viņš jau saņēmis caur savu augšāmcelsšanu (Rom.3:21). Daloties Viņa ciešanās patreiz, mēs tāpat būsim līdzdalīgi Viņa uzvarā: " Mēs visur (patreiz) nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus

dzīvība parādītos mūsu miesā" (2.Kor.4:10). "Tad viņš, kas Kristu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu" (Rom. 8:11). Ar šādu cerību, mēs gaidām "savas miesas pilnīgo atpestīšanu" (Rom. 8:23), kad tā kļūs nemirstīga. No seniem laikiem Dieva cilvēki saprata šo cerību uz ķermenisku eksistences iespēju. Abraāmam tika apsolīts, ka viņš mūžīgiem laikiem mantos Kanaānu zemi tik pat droši kā viņš staigāja pa to šurp un turp (1.Moz.13;17; skat 3.4. nod.). Viņa pārlicība par šiem apsolījumiem, radīja viņā ticību, ka viņa ķermenis kādreiz nākotnē atjaunosies un kļūs nemirstīgs. Ījabs skaidri parāda savu izpratni par šo visu, teikdams, ka neskatoties uz to, ka viņa ķermenis kapā būs tārpu saēsts, viņš saņems balvu ķermeniskā veidā: "Taču es zinu, ka mans glābējs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pāri pār pīšļiem; Un pēc tam, ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu. Tiešām, es Viņu skatīšu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs un ne jau kā svešinieku un pretinieku, Viņu, pēc kura mana sirds manās krūtīs noilgojusies!" (Īj.19:25-27). Tāda pat bija Jesaja cerība: "Jā, tie celsies augšā; zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai" (Jes. 26:19). Ļoti līdzīgus vārdus, mēs lasām arī par Lācara nāvi (viņš bija Jēzus draugs). Tā vietā, lai mierinātu mirušā māsas un stāstītu, ka Lācara dvēsele aizceļojusi debesīs, Kungs Jēzus saka par augšāmcelšanās dienu: "Augšāmcelsies tavš brālis". Lācara māsa ātri izprata to: "Marta saka Viņam: zinu, ka viņš celsies augšā, kad miroņi celsies ... pastarā dienā" (Jān. 11:23). Šī atbilde parāda seno kristiešu dziļo ticību savai augšāmcelšanai no miroņiem. Tāpat kā Ījabs, arī Marta saprata, ka nāve neatver vārtus uz debesīm bezrūpīgai dzīvei, bet viņa domāja par augšāmcelšanos "pēdējā dienā". Kungs apsolījis: "... ikviens, kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies, nāk pie Manis; Kas man tic, tam ir mūžīga dzīvība" (Jāņa 6:44,45,46).

4.6: Tiesa

Katras ticības viens no pamatprincipiem ir tiesa un šis pamatprincips ir pareizi,- Bībeles skaidrojumā, jāsaprot līdz

kristībām (Ap.d. 24:25; Ebr.6:2). Svētie raksti bieži runā par "tiesas dienu" (2.Pēt. 2:9;3:7; 1.Jāņ. 4:17; Jūd.6); par to laiku, kad tie, kuri zināja Dievu, saņems pēc nopelniem. "Mēs taču reiz visi stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā!" (Rom.14:10) "Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu algu par to, ko miesā būdams darījis ..." (2.Kor. 5:10).Pravietis Daniēls sapnī redzēja Kristus atnākšanu un tiesas dienas sākšanos un "tronis bija no uguns liesmām" (Dan. 7:9-14). Panti līdz zināmai pakāpei sniedz skaidrojumu. Evanģēlijā ir piemērs ar kungu, kurš pasaucis savus kalpus, iedeva tiem naudu (talantus) ar nolūku, lai izzinātu kā viņi tos izmantos, kungam promesot (Mat.25:14-29). Mateja Evanģēlija 13.nodaļas (47-49) pantos runāts par zvejniekiem, kas tīklus izvilkuši sāka šķirot zivis (sal.ar tiesas dienu). Skaidrojums arī šeit sniegts: "Tā tas būs pasaules pastarā galā: enģeļi izies un atšķirs ļaunos no taisnajiem" (Mat.13:49).No visa iepriekš sacītā izriet secinājums, ka pēc Kristus atgriešanās un mirušo augšāmcelšanās, noteiktā vietā un noteiktā laikā notiks to sapulcināšana, kuri bij aicināti iepazīt Evanģēliju.Šīs pulcēšanās laikā būs tikšanās ar Kristu, un katrs atnākušais dos Viņam atskaiti par savu dzīvi. Jēzus Kristus izvērtēs, kurš no visiem saņems godalgu - atļauju ieiet Dieva Valstībā. Tikai šai brīdī taisnīgie tad arī saņems savu godalgu."Bet kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā, ... Un visas tautas tiks pulcētas viņa priekšā; un viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem; Un statīs avis pa savu labo; bet āžus pa kreiso roku. Tad ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: Nāciet šurp, jūs mana tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma" (Mat. 25:31-34). Dieva Valstības iemantošana, pieņemot Abraāmam dotos apsolījumus,- tāda arī ir balva taisnīgajiem. Bet tas viss notiks pēc tiesas, kura sekos pēc Kristus atgriešanās. Tādēļ nav iespējams saņemt šo apsolīto balvu, kamēr Kristus nav nācis. Mums jāsecina, ka no Kristus nāves laika līdz augšāmcelšanās brīdim, ticīgais neatrodas apzinīgā eksistences formā, jo nav iespējams eksistēt jebkurā formā,- bez ķermeņa.Vairākkārt atkārtotais Bībeles princips ir: - *kad* Kristus atgriezīsies, *tad* tiks saņemta godalga, - un ne ātrāk;

- "Tad, kad augstais gans parādīsies, jūs saņemsiet nevīstošo godības vainagu" (1.Pēt. 5:4 sal. 1:13).

- "Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus, un minēdams viņa parādīšanos un viņa valstību ... Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man *viņā dienā*" (2.Tim. 4;1,8).

- "Un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies (sal. 1.Moz. 3:19): citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam" (Dan. 12:2)

- " ... kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un kas būs dzirdējuši, tie dzīvos" (Jāņ.5:15-29).

- " Redzi, es (Jēzus) nākšu drīz un mana alga līdz ar mani, atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem " (J.Atkl. 22:12).Mēs nedodamies uz debesīm, lai saņemtu pēc padarītā - Jēzus atnesīs no Debesīm mūsu godalgu, katram pēc padarītā Vārdi, ka Jēzus atnesīs mūsu godalgu atnākdams, liecina par to, ka šī godalga mums jau sagatavota debesīs, bet atnesta tiks mums uz zemes, Kristus otreizējās atnākšanas laikā. Abraāmam apsolītais mūsu zemes " mantojums" šai nozīmē jāsaprot: "Neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā" (1. pēt. 1:4,5).Pareizi izprotot šeit sacīto, rodas iespēja saprast Jāņa ev. 14.nod. 2. un 3. pantu, kuri nereti tiek kļūdaini skaidroti: "Es noēju jums vietu sataisīt. Un kad Es būšu nogājis un jums vietu ataisījis, tad es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur Es esmu būtu arī jūs". Citā vietā Jēzus stāsta, ka viņš nāks atkal, lai katrs saņemtu pēc padarītā (Ebr. 22:12), un mēs zinām, ka tas notiks tiesas dienā. Viņš valdīs mūžīgi uz Dāvida troņa Jeruzalemē (Luk. 1:32,33). Viņš aizvadīs mūžību šeit uz zemes, un kur būs Viņš - Dieva Valstībā, tur būs arī mēs. Viņa apsolījums ņemt mūs pie Sevis tādēļ izsaka nodomu, ka tiesas dienā viņš pieņems mūs. Grieķu frāze " ņemt kādu pie sevis" tāpat atrodama Mat.1;20 attiecībā uz Jāzepa nolēma "ņemt pie sevis" par sievu Mariju.

Kā redzams, tas ne vienmēr nozīmē fizisku kustību Jēzus virzienā. Tā kā lēmums par godalgu vai sodu tiks pieņemts tikai tiesā, Jēzus atgriešanās laikā, tad secinām, ka pēc nāves kā taisnīgie, tā

grēcinieki dodas uz vienu un to pašu vietu, t.i., kapā. Nāve viņus nešķiro. Nākošie panti to apstiprina:

- Jonatāns bij taisnīgs, bet Sauls grēcīgs, tomēr "nāvē tie netika šķirti" (2.Sam. 1:23).

- Taisnais Abraāms "tika piepulcināts saviem tēviem" (1.Moz. 25:8; Joz. 24:2), kuri bija elku pielūdzēji.

- "Gudrais taču nomirst tāpat kā neprāša" (Sal.māc. 2:15,16).

Viss sacītais ir krasā pretrunā ar tautisko "kristietību". Viņu mācība par to, ka taisnīgie tūlīt pēc nāves dodas uz debesīm, noraida tiesas un augšāmcelšanās nepieciešamību. Bet mēs jau redzējām, ka šie notikumi Dieva glābšanas plānā pārstāv dzīvības nepieciešamību. Atbilstoši izplatītajai idejai, taisnīgais cilvēks pēc nāves apbalvojuma veidā ceļo uz debesīm; aiz viņa ik dienas, ik mēnesi, ik gadu seko citi. Tas ir krasā pretrunā ar Bībeli, kur teikts, ka *visi* taisnie tiks apbalvoti *reizē*, - vienā un tai pašā laikā: - Avis tiks atšķirtas no āžiem viena pēc otras, tiklīdz beigsies tiesa, Kristus teiks visām avīm, kas pie viņa labās rokas: "Nāciet šurp, jūs mana tēva svētie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma" (Mat. 25:34). Šādā veidā visas avis vienlaicīgi mantos Valstību (sal. 1.Kor.15:52).

- Kad pienāks "pļaujas" laiks un Kristus atnāks tiesāt, tad visi tie, kas kalpojuši Evāņģēlijam "lai kopā priecātos" (Jāņ. ev. 4:35,36; sal.Mat 13:39).

- Jāņa Atklāsmes gr. (11:18) "stunda, kur tiesās mirušos" noteikta kā laiks, kur algu saņems tavi kalpi ... svētie un visi, kas Tavu vārdu bīstas ...". tātad visi ticīgie vienlaikus.

Vēstulē Ebrejiem 11.nod. uzskaitīti daudzi Vecās derības taisnīgie cilvēki. Tur teikts (11.p.), ka "visi tie miruši ticībā, nesaņemot apsolījumus", kas doti Abraāmam par glābšanu caur iekļūšanu Dieva Valstībā (Ebr. 11:8-12). No tā izriet, ka šie cilvēki pēc nāves neceļoja viens pēc otra uz debesīm, lai saņemtu pēc nopelnītā. Iemesls aprakstīts 39. un 40. pantā: "nesaņēma apsolīto, tāpēc, ka Dievs mums kaut ko labāku bija paredzējis, lai viņi bez mums nenasniegtu pilnību". Šāda apsolījumu aizkavēšana pamatota ar to, ka Dieva plāns paredz, lai taisnīgie "sasniegtu pilnību" visi kopā, vienā un tai pašā laikā. Tas tiks paziņots viņiem tiesā, kad Kristus atgriezīsies.

4.7: Apbalvošanas vieta : Debesis vai Zeme ?

Visiem, kuri vēl domā, ka absolūtā apbalvojuma vieta un Dieva Valstība būs debesis nevis zeme, nepieciešams izskaidrot sekojošus momentus:

- Savā lūgšanā ticīgie lūdz par Dieva Valstību (t.i., viņi lūdz par Kristus atnākšanu), kad Dieva prāts būs piepildījies uz zemes tāpat, kā tas patreiz ir debesīs (Mat. 6:10). Mēs tāpēc lūdzam, lai Dieva Valstība nāktu virs zemes. Skumji, ka tūkstošiem cilvēku nedomājot izsaka lūgšanu vārdus; būdami pārliecināti, ka Dieva Valstība jau nodibināta debesīs, un zeme tiks iznīcināta.

- "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi" (Mat.5:5), - šeit netiek teikts, ka viņu dvēseles ceļos uz debesīm. Tas attiecas uz 37 psalmu, kas viscaur veltīts tam, ka pēdējā balva taisnīgajiem būs uz zemes. Tieši tai vietā, kur grēciniekiem bija viņu īslaičīgs pārākums, taisnīgie saņems mūžīgo dzīvi kā kompensāciju un uz mūžīgiem laikiem iemantos to pašu zemi, kuru pārvaldīja grēcinieki.

"Bet lēnprātīgie iemantos zemi ... Tā kunga svētītie iemantos zemi ... Taisnie iemantos zemi un dzīvos tur mūžīgi" (Ps.37:11,22,29). Dzīvot uz zemes (apsolītās zemes) mūžīgi, nozīmē, ka nav iespējama mūžīgā dzīve debesīs.

- Par Dāvidu - "tas ir nomiris un aprakts ... Dāvids nav uzkāpis debesīs," (Ap.d. 2:29,34). Pēteris skaidroja, ka tā vietā Viņš licis cerību uz augšāmcelšanos no mirušiem, kad Kristus atgriezīsies (Ap.d. 2:22-36).

- Zeme ir kā arēna, Dieva darbam ar cilvēci: "Debesu debesis pieder tam Kungam, bet zemi Viņš deva cilvēku bērniem" (Ps. 115:16).

- Jāņa Atklāsmes grāmatas 5.nodaļas 10. pantā lasām, ka taisnīgie runās, kad viņiem būs jāstāv tiesas priekšā, lai atbildētu: "Un tu (Kristus) esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi." Šis atgādinājums par

valdīšanu Dieva valstībā virs zemes nozīmīgi atšķiras no miglainās idejas, ka mēs nodosimies "aizmirstībai" kaut kur debesīs.

- Daniēla izteiktie pravietojumi 2. un 7.nodaļā, stāsta par politiskās varas atmiršanu, to tāpat nomainīs Dieva Valstība Kristus atgriešanās laikā.

- Valstība būs "pār visām valstīm apakš debesīm" un "piepildīja visu zemi" (Dan. 7:27; 2:35). Šī mūžīgā Valstība "apakš debesīm" tiks dota "Visaugstākā svēto tautai" (Dan. 7:27); viņu balva tātad būs mūžīga dzīve Valstībā un tā atradīsies uz zemes - zem debesīm.

4.8: Atbildība Dieva priekšā

Ja cilvēkam ir dabas dota "nemirstīga dvēsele", tad kaut kur jābūt vietai, kur viņš aizvada savu mūžīgo dzīvi. Šo vietu viņš iegūst kā balvu vai sodu. Bet kā mēs redzējām, tad Bībelei atbilstoši - cilvēks līdzinās dzīvniekam, tā nepiedēvē cilvēkam nemirstību. Tomēr dažiem tika apsolīta iespēja mūžīgai dzīvei Dieva Valstībā. Saprotams, ka ne katrs cilvēks, kurš kaut kad dzīvojis, augšāmcelsies; tāpat kā dzīvnieks, cilvēks

dzīvo un mirst sairstot pīšļos. Bet tā būs tiesas diena kurā vieni tiks sodīti bet citi iegūs mūžīgo dzīvi tad rodas secinājums ka cilvēces vidū ir kāda cilvēku kategorija kura augšāmcelsies tiesai lai saņemtu balvu. Vai mirušais celsies augšā vai nē to nosaka tas vai cilvēks nes atbildību tiesas priekšā. Par pamatu tiks ņemts jautājums : kāda ir bijusi viņa attieksme pret Dieva vārdu. Jēzus teica : " Kas Mani atmet un nepieņem Manus vārdus tam jau ir kas viņu tiesā : Mans vārds ko esmu runājis tiesās viņu pastarā dienā" (Jāņa 12: 48). Tie kuri nezināja vai nesaprata Kristus vārdus un sekojoši viņiem nebija iespējas pieņemt vai noliegt Viņu tie arī nenes atbildību tiesas priekšā." Kas bez likuma grēkojuši bez likuma ies bojā bet kas grēkojuši, pazīdami likumu pēc likuma tiks tiesāti. (Rom. 2: 12). Tāpēc tie, kuri nezināja Dieva prasības ies bojā kā dzīvnieki bet tie kuri zināja un tomēr pārkāpa tās tiks tiesāti un tādēļ augšāmcelti lai stātos tiesas priekšā. Dieva izpratnē : " līdz bauslībai pasaulē bija grēks bet grēku nepielīdzina ja nav likuma ... grēks ir netaisnība (jeb Dieva likuma pārkāpums) ...

bauslība dod grēka atziņu (Rom. 5: 13; 1. Jāņ. 3: 4; Rom.3:20). Kā atklājas Viņa vārdos tad Dieva likumu nezināšanas dēļ grēcinieki netiks sodīti un augšāmcelti. Sekojoši - tie kuri nezin Dieva Vārdu paliks miruši līdzīgi kā dzīvnieki un augi jo tie visi ir vienā līmenī. " Cilvēks, kas dzīvo godībā un tomēr bez dziļāka ieskata lietu būtībā ir līdzīgs kustonim kuru vienkārši nokauj." (Ps. 49: 21). " Nāve tos gana kā avis taisnā ceļā tie nonāk tās valstī. " ... Pazeme kļūst viņiem par mājokli... " (Ps. 49: 15).Dieva ceļu zināšana mums uzliek atbildību Viņa priekšā par to ko darām. Un tā nepieciešama, lai mēs augšāmceltos un stātos tiesas priekšā.

Jāsaprot ka ne tikai taisnīgi vai tie kuri ir kristīti - augšāmcelsies bet ikkatrs atbilstoši savai Dieva izpratnei tiks modināts lai atbildētu. Šī tēma bieži atkārtojas Svētajos Rakstos:

- Jāņa Ev. 15: 22 norāda ka atbildība liek zināt Vārdu: " Ja Es (Jēzus) nebūtu nācis un viņiem to teicis viņiem nebūtu grēka; Bet tagad viņiem nav ar ko aizbildināt savu grēku." Rom. 1: 20-21 tāpat teikts, ka Dievu zinot " viņiem nav ar ko aizbildināties".

- " ... ikviens kas Tēvu ir dzirdējis un no Viņa mācījies... ; un Es (Kristus) viņu uzcelšu pastarā dienā" (Jāņ. 6: 44,45).

- Uz tiem kuri nezina Dieva ceļus, - Viņš tikai skatās. Bet seko un gaida atbildi no tādiem kuri Dieva ceļus atzinuši (Ap. d. 17: 30).

- " Šāds kalps kas, zinādams sava kunga gribu nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta dabūs daudz sitienus; bet kas nezinādams būs darījis to ar ko viņš pelnījis sitienus dabūs maz (piem. paliks miris). Jo no katra kam daudz dots daudz prasīs, un kam daudz uzticēts no tā jo vairāk atprasīs (Luk. 12: 47,48), - tad, Kungs cik daudz vairāk?

- " Tad nu kas zina labu darīt un to nedara tam tas ir par grēku" (Jēk. 4:17).

- Īpaša izraēliešu atbildība Dieva priekšā bija tādēļ ka Viņš atklāja tiem Pats Sevi (Am. 3,2).

- " Jo labāki viņiem būtu bijis kad tie nebūtu atzinuši taisnības ceļu nekā pie atziņas nākušiem nogriezties no viņiem uzticētā svētā baušļa" (Pēt. 2: 21). Šis temats ir Rakstos lasāms : Jāņa ev. 9: 41; 3: 19; 1.Tim. 1:13; Hoz. 4:14; 5. Moz. 1: 39.

Dieva atziņa padara mūs atbildīgus tiesas priekšā un tādēļ tie kuriem nav šīs atziņas, - netiks augšāmcelti jo nav pamata kādēļ

viņi tiktu tiesāti. Šis atziņas trūkums padara cilvēkus līdzīgus dzīvniekam kas iet bojā (Ps. 49 :21).

Daudz ir apstiprinājumu tam ka ne visi kas kādreiz dzīvojoši, atdzims :

- Senās Babilonas iedzīvotāji " neuzmodīsies" pēc nāves jo viņi neatzina patieso Dievu (Jer. 51: 39; Jes. 43: 17).

- Jesaja uzmundrināja pats sevi : " Kungs mūsu Dievs bez Tevis vēl citi kungi ir valdījuši pār mums (filistieši un babilonieši), bet mēs slavējam Tevi tavu vārdu. Nedzīvie vairs netaps dzīvi mirušie vairs necelsies, tādēļ jau Tu viņus arī piemeklēji iznīcināji un izdeldēji viņu piemiņu (Jes. 26: 13,14).

Pievērsiet uzmanību ka vairākkārt tiek atkārtots par to, ka viņi neatdzims : "... netaps dzīvi... vairs necelsies ... iznīcināji un izdeldēji viņu piemiņu." Pretēji tam izraēliešiem tika dota atdzimšanas perspektīva - tai spēkā, kurā viņi atzina patieso Dievu : " ... tie celsies augšā! ... zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai." (Jes. 26: 19).

- Runājot par Dieva izredzēto Israēla tautu Kristus atgriešanās laikā : " ... Daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai citi mūžīgam negodam un kaunam" (Dan. 12: 2). Tātad " daudzi" bet ne visi ebreji augšāmcelsies atkarības Dieva priekšā, - tikai tie kurus Viņš izraudzījis. Tie no viņiem kuri nemaz patieso Dievu nav zinājuši "... kritīs un nekad vairs nepiecelšies" jo nebūs spējīgi atrast " ... tā Kunga vārda ... " (Am. 8: 12, 14).

Tātad mēs zinām ka :

1. Dieva Vārda zināšana uzliek mums atbildību Viņa priekšā.
2. Tikai atbildīgie augšāmcelsies un tiks tiesāti.
3. Tie kuri nepazīst patieso Dievu paliks miruši kā dzīvnieki.

Šie secinājumi dod stipru triecienu cilvēka lepnībai un dabiski, mums grūti noticēt : miljoniem cilvēku kuri dzīvo patreiz un dzīvojuši agrāk bet nav zinājuši patieso Evāņģēliju ir smagi slimi garīgi un nav spējīgi saprast Bībeles Rakstus; zīdaiņi un mazi bērni kuri nomiruši līdz kļuvuši tik pieauguši, lai saprastu Evāņģēliju. Šīs cilvēku grupas neko nezina par patieso Dievu un

sekojoši nav atbildīgas Viņa priekšā. Tas nozīmē ka viņi augšām necelsies neskatoties uz savu vecāku garīgo statusu. Tas ir pilnīgā pretrunā ar humānisma ideāliem un visām mūsu dabiskajām vēlmēm un jūtām. Un tomēr, - patiesa samierināšanās ar Dieva Vārda galējo taisnību pareizināta ar pieticīgām domām par savu personīgo dabu novedīs mūs līdz spējai pieņemt patiesību. Bezkaislīga cilvēka būtības faktu uzzināšana pat bez Evāņģēlija palīdzības arī noved mūs pie secinājuma ka iepriekš minētām cilvēku grupām nav cerības uz nākamo dzīvi. Mūsu jautājumi par Dieva ceļiem būtu ļoti nevietā :

" Cilvēka bērns! Kas tu tāds esi ka gribi ar Dievu tiesāties..." (Rom. 9: 20). Mēs drīkstam pieļaut savu neizpratni bet nekad nadrīkstam apvainot Dievu netaisnībā vai nepatiesībā. Doma ka Dievs kaut kādā veidā var būt nemīlošs vai kļūdoties pret mums, noved pie drausmīga secinājuma par to ka Visuvarenais Dievs Tēvs un Radītājs izturas pret mums netaisnīgi. Šai sakarā ir derīgi pārlasīt 2. Sam. 12: 15-24 par to kā valdnieks Dāvids zaudēja savu bērnu par to cik izmisīgi viņš lūdza kamēr dēls vēl bija dzīvs un tai pat laikā reāli pieņēma šo nenovēršamo nāvi. " Kamēr bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un raudāju jo es domāju : Kas zina varbūt ka tas Kungs par mani apžēlojas, un bērns paliek dzīvs? Un tagad kad nu viņš ir miris kādēļ man vairs gavēt? Vai tad man ir iespējams to atgriezt atkal pie dzīvības? " Un Dāvids nomierināja savu sievu; drīz pēc tam viņiem piedzima otrs bērns. Jāteic ka daudzi cilvēki izpratuši šo atbildības principu Dieva priekšā zaudē vēlēšanos iegūt vairāk zināšanu par Viņu Baidoties tieši šīs atbildības un soda. Bet līdz zināmai pakāpei šie cilvēki jau ir atbildīgi, jo Dieva Vārda zināšana liek saprast to faktu ka Dievs piedalās viņu dzīvē un piedāvā reālas radnieciskas attiecības ar Sevi. Vienmēr jāatceras, ka " Dievs ir mīlestība" Viņš " ... negribēdams, ka kādi pazustu... Savu vienpiedzimušo dēlu devis lai ikviens kas Viņam tic nepazustu bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (1. Jāņa 4: 8; 2. Pēt. 3: 9; Jāņ. ev. 3: 16). Dievs vēlas lai mēs būtu Viņa Valstībā. Šāds gods un privilēģija neizbēgami uzliek atbildību. Tomēr mums tā neliekas pārmerīgi smaga un apgrūtinoša; ja mēs patiesi mīlam Dievu tad sapratīsim ka Viņa pestīšanas plāns nav automātiska balva par noteiktiem darbiem bet tā ir mīloša vēlme

no Viņa puses darīt visu iespējamo ko Viņš var izdarīt savu bērnu labā lai dotu viņiem mūžīgās dzīves laimi caur Sava abrīnojamā rakstura izpratni. Ja sākam dzirdēt un vērtēt Dieva aicinājumu caur Viņa Vārdu sapratīsim ka laikā kamēr atrodamies pūlī, Dievs ar lielu uzmanību seko mums gaidot drīzāk atbildi uz Viņa mīlestību nekā mūsu neveiksmes dzīvot saskaņā ar atbildību pret Viņu. Nekad šī mīlošā acs nenovērsīsies no mums; ne brīdi mēs nevaram aizmirst vai izdzēst no atmiņas savas zināšanas par Viņu tāpēc, lai izdabānot miesai, atbrīvotos no atbildības pret Dievu. Tā vietā mēs varam un mūsu pienākums ir priecāties par šo īpašo tuvību un tā noticēt Viņa mīlestības varenībai ka rodas vēlēšanās zināt par Viņu vēl vairāk. Šai Dieva ceļu mīlestībai un mūsu vēlmei tos izzināt, lai līdzinātos Viņam ir jāpārsniedz mūsu dabisko bijību Viņa lielā svētuma priekšā.

4.9: Elle

Tautā valda uzskats, ka elle ir tā vieta, kur soda grēcinieku dvēseles, vai moku vieta tiem, kuri tiks atstumti tiesas dienā. Pēc mūsu pārliecības Bībele māca, ka elle ir kaps kur nonāk visi pēc nāves. Senebreju vārds "sheol" tulkojumā kā "elle" nozīmē "apsegtu vietu". Tāpēc izlasot "elle" mēs neuztveram šī vārda precīzu, pilnu tulkojumu. Bībeles izpratnē šī "apsegtā vieta" vai "elle" ir kaps. Ir varāki piemēri, kas apstiprina šī pamatvārda "sheol" tulkojumu kā "kaps". Patiesībā nedaudzi mūsdienīgi Bībeles izdevumi reti lieto vārdu "elle" izmantijot tā precīzāko tulkojumu "kaps". Tālāk izmantotie piemēri parādīs ka tautas uzskats par elli kā vietu kur deg uguns un mocās grēcinieki ir noraidāms:

- "Lai kaunā paliek bezdievīgie lai viņi apklust un aiziet pazemē" (Ps. 31: 18) - viņi nevaids agonijā.

- "Taču manu dvēseli atpestīs Dievs no pazemes varas Viņš mani ņems pie sevis (Ps. 49: 16) - t.n. ka Dāvida dvēsele vai ķermenis celsies augšā no kapa, no "elles". Ticība tam ka elle ir tāda grēcinieku soda vieta no kuras tie nespēj izklūt neatbilst šim pantam; taisnīgs cilvēks var nokāpt ellē (kapā) un aiziet no tā atkal. Pravieša Hozejas gr. 13 : 14 apstiprina : "... Es gribu atsvabināt viņu no pazemes valsts varas un izglābt no nāves". To pašu attiecībā uz augšāmcelšanos Kristus atgriešanās laikā lasām

Pāvila 1. vēst. Korintiešiem (15: 55). Līdzīgi tam paredzot otro atdzimšanu (skat. nod.5.5) " nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos" (J.Atkl. 20: 13). Pievērsiet uzmanību " nāves un viņas valstības" līdzībai t.n. kapa un elles līdzību (skat. arī Ps. 6: 5,6). Annas vārds 1. Samuēla gr. (2:6) ir pilnīgi skaidri saprotami : " Tas Kungs nokauj un Viņš dara dzīvu (aušāmceļot), Viņš nogrūž lejā ellē (sheol) un atkal uzved augšā."

Zinot ka " elle" ir kops jādodomā - taisnīgie tiks glābti caur savu augšāmcelšanos mūžīgai dzīvei. Tieši tādā veidā ir pilnīgi iespējams nokāpt " ellē" vai kapā un vēlāk izklūt no tā caur augšāmcelšanos. Praktisku piemēru tam parādījis Jēzus jo " ... viņš nepalika pazemē un viņa miesa neredzēja satrūdēšanu" (Ap.d. 2: 31), tāpēc, ka Viņš augšām cēlās. Uztveriet šo sakarību starp Kristus " dvēseli" un " miesu" vai ķermeni. Vārdi par to ka Viņa ķermenis netika *atstāts* ellē, paskaidro, ka tas atradās tajā vietā kādu laiku bet konkrēti - trīs dienas. Un tas ka Kristus tur atradās (" ellē") ir pierādījums ka tā nav vieta grēciniekiem. Kā labi tā slikti cilvēki nokļūst " ellē" t.i. kapā; Jēzum " Kapu ierādīja pie bezdievjiem un viņa dusas vietu pie ļaudariem..." (Jes. 53: 9). Papildus ir vēl citi piemēri kad taisnīgi cilvēki dodas uz elli t.i. kapu. Jēkabs sacīja: " Sērodams es sekošu savam dēlam (Jāzepam) uz pazemi!" (1. Moz. 37: 35).Viens no Dieva principiāliem postulātiem ir sodīt ar nāvi par izdarītu grēku (Rom. 6: 23; 8: 13; Jēk. 1: 15). Agrāk mēs apskatījām jautājumu, ka nāve ir pilnīgs bezapziņas stāvoklis. Tā noved pie pilnīgas iznīcināšanas, nevis pie mūžīgām mocībām (Mat. 21: 47; 22: 7; Mark. 12: 9; Jēk. 4: 12), - tas ir tikpat patiesi, kā cilvēku bojā eja plūdus (Luk.. 17:27,29) un kā israēlieši mira tuksnesī (1 Kor. 10:10). Abos gadījumos grēcinieki *mira* nevis tika pakļauti mūžīgām mokām un ciešanām.Tāpat mēs redzējam ka Dievs nepielīdzina grēku par vainu un neieskaita to mums ja mēs nezinām Viņa vārdus (Rom. 5: 13). Tie, kuri atrodas "šādā stāvoklī paliks miruši. Sods kuru saņems grēcinieki - nāve, jo tā ir atmaksa par grēku. Sekojoši, atnākot pie Kristus uz soda vietu tiks pasludināts nosodījums un tad viņi nomirs atkal. Šoreiz viņi būs miruši uz mūžību. Šī būs tā "otrā" nāve par kuru teikts Atklāsmes 2:11; 20: 6. Šie cilvēki vienreiz miruši pilnīgas bezapziņas nāvē. Viņi tiks augšāmcelti un sodīti Kristus atgriešanās laikā un tad

otreizējā nāve kad tāpat kā pirmoreiz iestāsies pilnīga bezapziņa. Šī nāve turpināsies mūžīgi.

.Šai nozīmē sods par grēku būs " mūžīgs" t.i. nāvei nebūs gala. Būt mirušam mūžīgi tad arī ir mūžīgs sods. Šāda izteikuma piemērs atrodams 5. Moz. 11: 4 aprakstītā kur Dievs iznīcināja faraona armiju Sarkanajā jūrā, - kā mūžīgas iznīcināšanas turpināšanas rezultātā tieši šī armija nekad vairs nesatrauks Izraēlu:

" ... Viņš lika ūdeņiem... pāri tiem gāzties..., un kā tas Kungs tos ir iznīcinājis līdz šai dienai."Pat senos Vecās Derības laikos " ticīgie saprata ka pēdējā dienā būs augšāmcelšanās pēc kuras atbildīgie grēcinieki atgriezīsies kapā. Ījabs 21: 30, 32 skaidri sacījis: " ... ļaunais... bardzības dienā... viņu vēl svinīgi pavada uz pēdējo dusas vietu un izliek pie viņa kapa vēl sardzi." Kādā no pantiem par Kristus atgriešanos stāstīts par nokaušanu Viņa klātbūtnē (Luk. 19: 27). Tas diez vai saskan ar ideju par mūžīgu grēcinieku eksistenci saglabājot viņu apziņu un nepārtrauktas mokas. Jebkurā gadījumā tas būtu neatbilstošs sods - *mūžīgas* mokas par 70 gados izdarīto. Dievam nesagādā prieku sodīt grēciniekus; saprotams tāpēc Viņš neuzliek tiem mūžīgas mokas (Jes. 18: 23,32; 33: 11; salīdz. 2.Pēt. 3: 9).Kristieši - atkritēji bieži asociē " elli " ar uguns ideju un mokām. Tas ir krasā pretrunā ar Bībeles mācību par elli (kapu). " Nāve tos gana kā avis taisnā ceļā tie nonāk tās valstī " (Ps. 49: 15). Šis pants norāda ka kaps ir vieta mierīgai aizmirstībai. Neskatoties uz to ka Kristus dvēsele vai ķermenis atradās ellē trīs dienas tas netika pakļauts pārvērtībām (Ap. d. 2: 31). Tas nebūtu iespējams ja ellē degtu uguns. Ecēch. 32: 26-30 dod kaimiņu tautu spēcīgu karotāju aprakstu kuri mierīgi guļ savos kapos : ... visi... zobena nokauti... nogrimuši pazemē (ellē) savā pilnā apbruņojumā kam viņu zobeni likti zem galvas ... un tu gulēsi to kas ar zobenu nokauti vidū" . Tas attiecas uz paradumu ka kritušos karotājus apglabāja kopā ar viņu ieročiem liekot tos pagalvī. Šādi aprakstīta " elle" nav nekas cits kā kaps. Šie spēcīgie karotāji kuri joprojām guļ ellē (t.i. kapā) diez vai apstiprina ideju ka elle ir ugunīs degoša vieta. Atgadījums ar Jonu tāpat ir pretrunā ar to. Kad lielā zivs norija to dzīvu tad viņš " no zivs ķermeņa iekšienes raidīja pie tā Kunga sava Dieva lūgšanu pēc palīdzības, ... es kliecēju no pazemes dziļumiem (jon. 2: 2,3). Šeit

" pazemes dziļumi" (elle) salīdzināta ar zivs iekšieni. Zivs ķermenis patiesībā ir slēgta vieta ko precīzi izsaka vārda " sheol " nozīme kas tulkots kā " elle". Saprotams ka tā nebija ugunīga vieta un Jona izgāja no " elles" , kad valis viņu izgrūda.. Šis stāstījums vēsta par Kristus augšāmcelšanos no elles (kapa) - sk. Mat. 12: 40.

Metaforiskā uguns.

Bībelē bieži izmantots mūžīgās uguns simbols lai parādītu Dieva naidu pret grēku kas galu galā noved grēcinieku kapā - iznīcināšanai. Sodoma tika notiesāta ar " mūžīgo uguni " (Jūd. 7.nod.), t.i. pilnībā iznīcināta grēcīgo iedzīvotāju dēļ. Šobrīd šī pilsēta guļ drupās, zem Nāves jūras ūdeņiem; nekādi tur patreiz nedeg uguns kurai tur vajadzētu būt ja mēs " mūžīgo uguni" saprastu burtiski. Līdzīgi tam Jeruzaleme būtu pakļauta Dieva mūžīgās uguns dusmu liesmām ebreju apgrēcības dēļ: "Bet ja jūs mani neklausīsiet ... tad Es iededzināšu uguni pilsētas vārtos, tā aprīs Jeruzālemes skaistos namus un neizdzīsīs " (Jer. 17: 27). Tā kā Jeruzaleme ir apsoltās Valstības galvaspilsētas (Jes. 2: 2-4; Ps. 48: 2), tad Dievs nav gribējis lai mēs pieņemtu šos vārdus burtiski". Jeruzālemes lielie nami dega (2. Sam. 25: 9), bet šis ugunsgrēks neturpinājās mūžīgi. Līdzīgā veidā Dievs sodīja Ēdoma zemi ar uguni " kas nedzīsīs ne dienu, ne nakti mūžīgi kūpēs tās dūmi, tā paliks tukša uz radu radiem... tur mājās pūces un kraukļi... . Tās pils augs ērkšķi" (Jes. 34: 9- 15). Pieņemot ka dzīvnieki un augi varētu eksistēt izpostītajā Ēdomas zemē tad vārdi par mūžīgo uguni drīzāk attiecināmi uz Dieva dusmām un pilnīgu vietas iznīcināšanu nekā jāuztver tos burtiskā nozīmē. Šis Dieva naidis par Jeruzālemes un Israēla grēkiem vairākkārt salīdzināts ar uguni: "Redzi, manas dusmas un mana bardzība izgāzīsies par šo vietu (Jeruzālemi) ... tā degs un neizdzīsīs!" (Jer. 7: 20; citi piem. Ranolu dz. 4:11 un 2. Sam. 22: 17).Dieva sodam par grēku tāpat ir asociācija ar uguni īpaši pie Kristus atgriešanās : " Jo redzi, nāks diena kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji un šī nākamā

diena tiem pielaidīs uguni " (Mal. 3: 19). Kad salmi vai cilvēka ķermenis sadeg, tad tas viss pārvēršas pīšļos. Neiespējami, ka jebkura lieta īpaši cilvēka miesa degtu mūžīgi; tādēļ vārdi " mūžīgā uguns" burtiskā nozīme neattiecas uz mūžīgām mokām. Uguns nevar tikt uzturēta mūžīgi ja nav kam degt. Jāņa atkl. 20: 14 sacīts " ... un nāves valstību iemeta uguns jūrā" t.n. ka elle nav tas pats kas " uguns jūra "; tas izsaka pilnīgu iznīcināšanu. Atklāsmē simboliski pateikts ka kaps tiks pilnīgi iznīcināts jo Kristus Valstības tūkstošgadu (Zelta laikmets) beigās nāves vairs nebūs vispār. **Tofeta** būs kapsēta jo citur tai nebūs vietas" (Jer. 7: 32,33). Jaunajā Derībā lietoti divi grieķu vārdi, kas tulkojumā nozīmē " elle". "Hades" ekvivalents senebreju " sheol" par kuru mēs runājam iepriekš. "Geheena " - izgāztuves nosaukums kura atradās aiz jeruzalemes robežām tur tika sadedzināti dažādi atkritumi. Kā īpašvārdu to drīzāk nebija jātulko ne arī jāizsaka nozīmē " elle". " Geheena " ir aramiešu ekvivalents senebreju vārdam " Ge - ben - Hinnom." Tā bija vieta Jeruzalemes tuvumā (Jozuas 15: 8) un Kristus laikā izmantota kā izgāztuve. Miruši ķermeņi tika iemesti ugunī kas neizdzisa. Geheena kļuva kā simbols pilnīgai iznīcināšanai un noraidījumam. Jāatzīmē ka viss ugunī iemestais napalika tur mūžīgi - ķermeņi pārvertās pīšļos. " ... arī mūsu Dievs ir uguns kas iznīcina " (Ebr. 12: 29) - tāda būs tiesas diena; Viņa dusmu uguns par grēku visdrīzāk aprīs grēciniekus pavisam nekā ilgstoši svilinās dzīvus. Iepriekšējos Dieva sodības laikos kas nāca pār Viņa tautu Israēlā no babiloniešiem Tofeta bija pilna ar grēcinieku un Dieva ļaužu liķiem (Jer. 7: 32,33). Savā apbrīnojamā veidā Kungs Jēzus apvienojis visas šīs Vecās Derības idejas vienā vārdā Geheena. Viņš bieži teica ka tie kuri tiks noraidīti tiesas vietā Viņa atgriešanās laikā nonāks Geheenā (t.i. ellē), kur viņu tārps nemirst un uguns neizdziest" (Marka 9: 43,44). Tofeta vai Geheena ebreju apziņā izraisīs ķermeņa iznīcināšanas un nolieguma ideju. Un mēs redzam ka neizdziestošā uguns ir Dieva naidis uz grēku un mūžīga grēcinieku iznīcināšana caur nāvi.

Atkāpe 11 : Šķīstītava

Romas katoļu baznīca māca ka Dieva ļaužu dvēseles pēc nāves var doties uz t.s. šķīstītavu kas atrodas starp " debess" un " elli". Baznīca māca ka šī vieta noder " attīrīšanai"; šeit tad dvēsele mocīsies kādu laiku pirms kļūst derīga glābšanai debesīs. Ja cilvēks ar saviem draugiem kopīgi lūgs dedzinās sveces un ziedos baznīcai naudu tad iespējams ka samazināsies dvēseles ciešanu laiks šķīstītavā. Šīs idejas ir liela kļūda, ko apstiprina sekojošais:

- Bībele klusē par šādas vietas eksistenci.
- Mēs iepriekš redzējām, ka dvēsele drīzāk attiecas uz mūsu ķermeni nevis kādu nemirstīgu daļiņu mūsos un " elle" ir drīzāk kaps nekā sodīšanas vieta.
- Taisnīgajiem nekad nav dots apsoliņums par glābiņu debesīs. Glābtie saņems atbildi soda vietā, " kad Cilvēka Dēls nāks savā godībā... atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem" (Mat. 25: 31-34; Atkl. 22: 12), bet ne kādā brīdī pēc nāves pēc " šķīstītavas".
- Visi taisnīgie saņems balvu vienlaicīgi nevis katrs cilvēks atsevišķi.
- Pēc nāves seko pilnīga bezapziņa; pretēji aktivitātei ko piedāvā šķīstītavas doktrīna.
- Mēs attīrāmies no grēkiem caur Kristus kristību un stiprinām savu ticību Viņa darbos visas savas dzīves laikā nevis kādā ciešanu posmā pēc nāves. Mēs lasām " Izmēziet veco raugu" t.i. grēku savā dzīvē (1Kor. 5: 7); šķīstīt mūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem (Ebr. 9: 14; 2Tim. 2: 21). Mūsu dzīves laikā, - tagad ir jāšķīstās negaidot " šķīstītavu" pēc nāves. Jo " Redzi. tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi tagad ir pestīšanas diena" (2 Kor. 6: 2). Mūsu padevība Dievam kristībā un garīgā rakstura attīstība šajā dzīvē " pļaus no gara mūžīgo dzīvi" (Gal. 6: 8), to mums nesniegs " šķīstītava". Citu cilvēku pūles aizdedzinot mūsu labā kādu svecīti vai citādi ziedojumi katoļu baznīcā nekādi neietekmēs mūsu glābšanu. " Viņi lepojas ar savu lielo bagātību. Taču neviens ar naudu nevar savu brāli izpirkt nedz Dievam dot par viņu atpirkšanas maksu no nāves, Lai tas dzīvotu mūžīgi un kapu neredzētu" (Ps. 49: 7-9).

Atkāpe 12 : Gars un iemiesošanās.

No neatminamiem laikiem cilvēks cenšas pārliecināt sevi ka nāve nav viņa dzīves nobeigums. Tā rezultātā rodas ticība ka pēc nāves seko dzīve kādā citā ķermenī kurā gars iemiesojas. Mēs noskaidrojām ka cilvēka gars attiecas uz dzīvības spēku viņā un gars atgriežas pie Dieva kad cilvēks mirst (Sal. māc. 12:7). Gars nemaldās mums apkārt kā " spoks " un tas nespēj brīvi pārceļot uz citu cilvēku vai dzīvnieku tā lai cilvēka personība dzīvotu citā. " ... ikviens saņems algu par to, ko miesā būdams darījis ..." (2 Kor. 5: 10). Ja mūsu rīcība vai raksturīpašības ir turpinājums kāda cita cilvēka raksturam tad koncepcija par Dieva tiesu un atalgojumu atbilstoši katra darbiem (Atkl.22: 12) zaudē jebkuru jēgu. Kad cilvēks mirst un pilnīgi zaudē apziņu - Gars atgriežas pie Dieva. Katrs mēģinājums stāties kontaktos ar mirušajiem liecina par bībeles skaidrojuma nezināšanu šajā jautājumā. Tur pateikts, ka cilvēki neatgriežas savās kādreizējās mājās vai pilsētās kādā īpašā veidā pēc savas nāves. Neeksistē nekādi " gari" vai " spoki" kuri atgrižas pēc cilvēka nāves. Īj. gr. 20: 7-9 izsaka ļoti tieši: " Līdzīgi viņa paša mēsliem tāds ies bojā un tie kas viņu bija redzējuši prasīs : Kur viņš palicis? ... un vairs to nevar atrast... . Tā acs kas viņu tikko bija skatījusi viņu turpmāk vairs nekad neredzēs un viņa paša dzīves vieta viņu vairs neskatīs". Pieticībā atzīstot šo apgalvojumu , mēs nonākam pie izpratnes ka " mirušo gari" vecās pamestās mājās nav sastopami. Šāda " sastapšanās ar gariem" labākajā gadījumā ir redzes apmāns.

Atkāpe 13 : Mūsu augšāmcelšanās būtība

Mēs noskaidrojām, ka mūžīgo dzīvi un pārveidojumu Dieva līdzībā taisnīgi saņems pēc tiesas. Kristus augšāmcelš pirmkārt atbildīgos Viņa tiesas priekšā visus kopā sapulcinātus. Šajā tiesā notiks pāreja uz mūžīgo būtību kuras patreiz nav un ikvienam kurš augšāmcelšies vispirms piemīt mirstīga būtība. Tiesas brīdis

zaudētu jēgu ja nemirstīgs ķermenis kādam būtu pirms šī atalgojuma saņemšanas. Mēs iekļūstam Dieva Valstībā tieši pēc tiesas (Mat. 25: 34); "Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību (tādēļ)... visi tiks pārvērsti. Jo ... mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā... un tam, kas šeit mirstīgs jātērpjas nemirstībā." (1.Kor. 15: 50,51,53).

Apustulis Pāvils par augšāmcēlšanos runā kā par dzīvības atgriešanos. Viņš, protams saprata " ka būs taisno un netaisno augšāmcēlšanās" (Ap.d. 24: 15); viņš apzinājās ka atbildīgie " nāks ārā (no kapa) : tie kas labu darījuši lai celtos augšām dzīvībai bet tie kas ļaunu darījuši lai celtos augšām sodam" (Jāņa ev. 5:29). Šis process tad arī ir " dzīvības atgriešanās". Nav atšķirības starp "iznākšanu" no kapa dzīvības atgriešanos. Pāvils runā par kristīgas dzīves būtību kas ir " Cerībā sasniegt augšāmcēlšanos no miroņiem" (Filip. 3:11). Tādēļ ka viņš bija atbildīgs viņš augšāmcelsies lai sniegtu atskaiti tiesā. Tas, ka Pāvils dzīvoja " cerībā sasniegt augšāmcēlšanos " nozīmē to, ka " augšāmcēlšanās " attiecas uz neiznīcību. Citi piemēri, kur augšāmcēlšanās lietota tai pat nozīmē lasāmi: Luk.20:35; Jāņ.11:24; 1.kor.15:21,42; Ebr.11:35; Atkl.20:6.1. Kor.15:52 - " mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti," - šeit vārds mirušie attiecas uz taisnīgajiem, kuri augšāmcelsies, lai saņemtu mūžīgo dzīvi: 1 KOR. 15:13,21,35,42; 1TES.4:16; FIL. 3: 11; Atkl. 14: 13; 20: 5,6. Pāvila 1. vēstulē tesalonīķiešiem 4: 16,17 pantos lasām par notikumiem saistītiem ar Kristus atgriešanos:

1. Cilvēki redzēs Kristus nākšanu no debesīm.
2. Mirušie augšāmcelsies.
3. Tie atbildīgie kuri tai laikā būs dzīvi tiks nogādāti uz tiesu.

Paziņojumu par mūžīgo dzīvi izteiks pēc tam kad visi būs sapulcināti kopā (Mat. 25: 31, 34; 13: 41- 43), tādēļ nemirstības pasludināšana nenotiks pie augšāmcēlšanās jo " visas tautas tiks sapulcētas viņa priekšā... . Tād ķēniņš sacīs : " Nāciet šurp jūs mana tēva svētītie iemantojiet valstību... ." Mūsu laika uztvere ir ļoti cilvēcīga bet Dieva laiks nav mūsu laiks. Var aiziet ļoti tālu mēģinājumos izstrādāt īpašu notikumu hronoloģiju par Kristus

atnākšanu. Augšāmcelšanās un mūsu pāreja nemirstībā notiks "Piepeši acumirkļi" (1. Kor. 15: 52). Tiem kuri ir atbildīgi tiesas priekšā laika ritējums var tikt izmainīts. Bībeles kopējais princips nosaka to ka ikvienam atbildīgajam tiesas priekšā būs jāatskaitās par savu dzīvi un daļēji šī atskaite būs individuāla saruna ar pašu tiesnesi Jēzu Kristu (Mat. 25: 44; Sal. māc. 3:17; 12: 14; Luk 12: 2,3; 19: 23; Ecēh. 18: 21, 22; 1. Tim. 5: 24,25; Rom. 14: 11,12).Šis atbildīgo skaits būs liels un laika ritējums tādēļ izmainīsies mums zināmajā uztverē lai mūs tiesātu visus vienlaicīgi un tai pat brīdī individuāli. Šai procesā laiks būs tā koncentrēts, ka augšāmcelšanās un tiesa mūsu patreizējā uztverē nozīmē " Piepeši acumirkļi ". Šādā ātrumā mēs no kapa nokļūsim arī soda vietā un tālāk pēc Dieva žēlastības - mūžīgajā dzīvē. Augstāk uzrādītajos pantos Bībele māca, ka mūžīgā dzīve tiks dota tiesā bet ne pie augšāmcelšanās. 1.Tes. 4: 16 norāda ka taisnīgie celsies atskanot Dieva bazūnei bet 1. Kor 15: 52 runā par šo pašu bazūni nemirstības iegūšanas sakarā. Arī Pāvils domāja par augšāmcelšanos un nokļūšanu tiesas vietā kā par identiskiem procesiem (piem. Fil. 1: 23).

Atkāpe 14 : Debesbraukšana

" Evangēlisko" baznīcu vidū ir plaši izplatīta ticība ka Kristus atgriešanās laikā taisnīgie tiks pacelti debesīs. Šī ticība asociējas ar ideju par zemes iznīcināšanu. Atkāpē N° 9 mēs izskatījām šādas idejas maldīgumu. Nodaļā 4.7 noskaidrojām ka Dieva Valstības vieta ir zeme, nevis debesīs. Šīs reliģiozās kļūdas pamatojas 1. Tes. 4: 16, 17 pantu izpratnē: " Pats Kungs nāks no debesīm ... tad pirmie celsies tie kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs dzīvie kas vēl pāri palikuši kopā ar viņiem tiks aizrauti gaisā padebešos pretim tam Kungam. Tā mēs būsime kopā ar to Kungu vienmēr."Ir bīstami izdarīt nopietnu secinājumu tikai no vienas Evangēlija daļas. Minētajos 1. Tes. 4. nod. pantos nav teikts ka taisnīgie pacelsies Debesīs. Kristus nonāks no debesīm *pirms* ticīgie Viņu ieraudzīs; Dāvida tronis būs Viņa mūžīgās pārvaldīšanas vieta Jeruzālemē un mēs būsime kopā ar Viņu uz zemes. Tāpēc ir neiespējama mūsu atrašanās " starp debesīm un

zemi" mūžīgi. " Gaiss" apņem zemi tikai nedaudzu km un nevar tikt attiecināts uz Debesīm kā Dieva mājvietu. Grieķu frāze, kas Evangēlijā tulkota kā " gandarīti būsim" burtiskā tulkojumā nozīmē " aiznesti"; netiek norādīts kāds noteikts virziens. Trešajā Mozus 6: 4 un Piektajā Mozus 28: 31 grieķu Vecajā Derībā (Septuagintā) šī frāze atrodama nozagtā " aiznešanas" sakarībā. Vēl Ap.d. 8: 39,40 lasām " ... tā Kunga Gars Filipu aizrāva un Galminieks viņu vairs neredzēja... . Bet Filips bija nokļuvis Azdotā..." Šeit redzam ka pastāv brīnumaina iespēja nokļūt no vienas kādā citā vietā. Kad Kristus atgriezīsies visi atbildīgie sapulcēsies tiesas vietā bet viņiem nebūs atļauts tur ierasties pēc pašu izvēles. Iespējams ka to varētu saprast kā " aiznešanu" burtiskā nozīmē. Jēzus vārdi : " Tāpat būs tai dienā kad parādīsies Cilvēka Dēls" (Luk. 17: 30 36) liek domāt par negaidītu aiznešanu. Mācekļi patiesi jautāja : " Kur Kungs?" Bet Viņš tiem sacīja : " Kur maita tur salasās ērgļi" (Luk. 17: 37). Tāpat kā ērgļi lido un instingtīvi nolaižas zemē kur atrodas maita tā arī atbildīgie tiks aiznesti uz vietu kur viņi satiks savu Kungu tiesātāju. Vēlreiz jāuzsver cik svarīgi ir saprast mācību par Kristus sprieduma vietu. Kā pirmie uz tiem ieradīsies atbildīgie no viņu vidus godalgu saņems taisnīgie. Virspusēji pārlasot 1. Tes 4: 16,17 var rasties doma ka visi atbildīgie tiks aiznesti debesīs un paliks pie Kristus mūžīgi. Taču mēs tagad zinām ka visi atbildīgie tiks sapulcināti uz tiesu iespējams ka viņi tiks aiznesti pa pēc tam saņems savu algu.

4: Nodaļa : Jautājumi

1. Kas notiek pēc nāves?
 - a) Dvēsele ceļo uz Debesīm.
 - b) Mēs atrodamies bezapziņas stāvoklī.
 - c) Dvēsele uzturas kautkur līdz tiesai.
 - d) Grēcinieki nokļūst ellē bet taisnīgie Debesīs.
2. Kas ir dvēsele?
 - a) Nemirstīga daļiņa mūsos.
 - b) Tā nozīmē " ķermenis personība radījums."
 - c) Tā ir tas pats kas Gars.
 - d) Tā ir kas tāds kas pēc nāves dodas uz Debesīm vai ellī.
3. Ko izsaka cilvēka būtība?
4. Īsi aprakstiet cilvēka būtību.
5. Miniet divus pantus no Bībeles kas apstiprina ka nāve ir bezapziņas stāvoklis.
6. Ko jūs zināt par tiesas vietu kurā Kristus paziņos spriedumu.
7. Kas augšāmcelsies un tiks tiesāts?
8. Kas ir elle?
9. Kas ir " mūžīgā uguns" ?

5 NODAĻA

DIEVA VALSTĪBA

5.1: Dieva Valstības Jēdziens

Iepriekšējās nodaļās mēs parādījām, ka Dieva mērķis ir atalgot sev uzticīgos ļaudis ar mūžīgo dzīvību, kad atgriezīsies Kristus. Šī mūžīgā dzīve tiks pavadīta uz zemes. Dieva apsolījumos par mūžīgo dzīvību nekad nav teikts, ka ticīgie tiks nosūtīti uz debesīm. "Valstības evaņģēlijs (labās ziņas)" (Mat.ev.4:23) tika pavēstīts Ābrahāmam kā Dieva apsolījums attiecībā uz mūžīgo dzīvi uz zemes (Gal.3:8). Dieva valstība būs tad, kad atgriezīsies Kristus un piepildīsies šie apsolījumi. Kaut arī Dievs arī tagad ir visas savas radītās pasaules valdnieks, Viņš piedāvā cilvēkam brīvību pasaules valdīšanā un personīgajā dzīvē. Tāpēc pasaule tagad ir "cilvēka valstība" (Ap.d. 2:37.- 44.; 4:17.).

Kad Kristus atgriezīsies, piepildīsies vārdi: "Pasaules valdība ir nākusi rokā mūsu Kungam un viņa svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam" (Atkl.11:15). Tad Dieva griba būs pilnīgi un atklāti piepildīta uz zemes (Mat.ev.6:10). Šeit vārdi "Dieva Valstība" tiek nomainīti ar vārdiem "Debesu Valstība" (Mat.ev.13:11; Marka ev.4:11). Pievērsiet uzmanību, mēs nekur nelasām "Valstība debesīs", bet debesu Valstību Kristus nodibinās uz zemes, kad atgriezīsies. Kā eņģeļi pilnībā pakļaujas Dieva gribai debesīs (Ps.103:19.-21.) tā būs arī Dieva Valstībā, kad zemi apdzīvos tikai taisnie, kuri tad būs "līdzīgi Eņģeļiem" (Lūk.ev.20:36).

Ticīgo pārbaudījumi šajā dzīvē beigsies ar ieiešanu Dieva Valstībā, kad atgriezīsies Kristus (Mat.ev.25:34; Ap.d.14:22); tāpēc mums ir pilnīgi nepieciešams pareizi visu izprast. Filipa sludināšana par Kristu tiek nosaukta kā "evaņģēlija sludināšana par Dieva Valstību un Jēzus Kristus Vārdu" (Ap.d.8:5.,12.). Pāvila sludināšanā fragments pēc fragmenta mums atgādina, ka Dieva Valstība bija viņa sludināšanas pamattēma (Ap.d.19:8; 20: 25; 28: 23.,31.). Tāpēc vissvarīgākais jautājums ir par mūsu mācības par Dieva Valstību pareizu izpratni, jo tā ir svarīga Evaņģēlija daļa. "Caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva Valstībā"(Ap.d.14: 22.). Tā

ir gaisma mūsu dzīves tuneļa galā un tā pamudina mūs uz upuriem, kuri ievada mūsu Kristīgo dzīvi.

Babilonijas cars Nebukadnēcars gribēja uzzināt pasaules nākotni (Dan.2). Naktī sapnī viņš redzēja lielu statuju, veidotu no dažādiem materiāliem. Daniēls izskaidroja, ka statujas zelta galva simbolizē Babilonijas valdnieku (Dan.2:38). Pēc viņa no Izraēla kaimiņu teritorijām celsies citas lielas valstis un radīsies tādi apstākļi, kuros kāju pirksti būs veidoti no māla un dzelzs, kas norāda uz to, ka šī valsts būs savā būtībā nestabila (Dan.2: 41.,42.).

Pašlaik pasauli apdzīvo dažādas tautas. Citas ir stipras, bet citas vājas. Tālāk Daniēls saka, ka mazs akmens, kas atlūzis no kalna, trāpīja statujai un sagrāva tās kājas, bet pats kļuva par lielu kalnu un piepildīja visu zemi. Šis akmens simbolizē Jēzu (Mat.ev.21:42.; Ap.d.4:11.;Ef.2:20.; 1.Pēt.2:4. -8.). "Kalns", kurš no akmeņa izplatīsies pa visu pasauli simbolizē Dieva Valstību. Tā tiks nodibināta pēc otrās Jēzus Kristus atnākšanas. Šī mācība pati par sevi kalpo par piemēru tam, ka Valstība būs uz zemes nevis debesīs.

Jautājums par Valstības nodibināšanu, kad Jēzus atgriezīsies ir apskatīts arī citās vietās Bībelē. Pāvils vēsta, ka Jēzus tiesās dzīvos un mirušos "Viņa parādīšanās un Viņa Valstībā" (2.Tim.4:1). Miha (4:1) arī piemin Daniēla teikto, ka Dieva valstība būs līdzīga lielam kalnam. "Bet visu dienu galā kalns, uz kura atrodas tā Kunga nams, stāvēs jo stipri". Tad tiek aprakstīta Valstība uz zemes (Miha 4:1.- 4.). Dievs Jēzum dos Dāvida troni Jeruzālemē. "Un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa Valstībai nebūs gala" (Lūk.ev.1:33). Šeit rodas jautājums, kurā momentā Jēzus sāks valdīt Dāvida tronī un kad sāksies Viņa Valstība. Tā būs tad, kad atgriezīsies Kristus. Vārdi "Viņa valstībai nebūs gala" saskan ar vārdiem: (Dan.2: 44.) "Bet šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti... kuras vara nepāries ne uz vienu citu tautu". Atkl.11:15 tiek aprakstīta otrā Kristus atnākšana un tiek lietoti tie paši

vārdi: "Pasaules valdība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņam svaidītam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam". Un atkal - vajag būt kādam noteiktam laikam, kad sāksies Kristus Valstība un Viņa Valdīšana uz zemes. Un atkal atbilde būs tāda pati: tas notiks, kad Viņš atgriezīsies.

5.2: Pašlaik Dieva Valstība Nepastāv

Plaši izplatīts ir uzskats, ka Dieva Valstība eksistē jau tagad un, ka tā sastāv no pašreizējiem ticīgajiem - "baznīcas". Kaut arī teorētiski patiesi ticīgie jau ir glābti un viņiem ir potenciālas vietas Valstībā, tomēr skaidrs, ka mēs pašlaik neesam Valstībā, jo Jēzus vēl nav atgriezies, lai to nodibinātu.

No tā, ko esam lasījuši līdz šim momentam, varam secināt, ka "miesa un asinis nevar iemantot Dieva Valstību" (1.Kor.15: 50.). "Mēs esam Valstības mantinieki, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas viņu mīl" (Jēk.2:5.). Jo kristības mūs padara par Ābrahāma apsolījuma mantiniekiem. Un šie apsolījumi ir Valstības Evāngēlija pamati (Mat.ev.4:23; Gal.3: 8.,27. - 29.). Tas nav pārsteidzoši, jo Bībelē bieži sastopami pantus, kuros ir teikts, ka Ābrahāmam dotie apsolījumi par mantošanu tiks piepildīti, kad atgriezīsies Kristus (Mat.ev. 25:34.;1.Kor.6: 9., 10.;15:50.; Gal. 5:21.; Ef. 5:5.). Šie panti par nākotnes mantojumu pierāda, ka Valstība nesastāv no pašreizējiem ticīgajiem.

Jēzus stāstīja līdzību, lai pamācītu tos, kuri domāja, ka drīz būs Dieva Valstība. Viņš teica: "Kāds augstas kārtas cilvēks devās ceļā uz tālu zemi, lai saņemtu valstību un pēc tam pārnāktu mājās". Savas prombūtnes laikā viņš deva saviem vergiem noteiktus uzdevumus. Viņš pārnāca, kad bija valdību saņēmis un nu lika atsaukt kalpus "un tiesāja viņus (Lūk.ev. 19:11. -27.).

Augstās kārtas cilvēks ir Jēzus, kurš devies uz "tālo zemi" debesīm, lai saņemtu Valstību, ar kuru Viņš atgriezīsies, kad sāksies tiesa un tā būs Viņa otrā atnākšana. Tāpēc ir neiespējami,

ka "vergiem" jau piederētu Valstība viņu kunga prombūtnē. To pamato sekojošie panti Bibelē: -

- "Mana Valstība nav no šīs pasaules" vienkārši paskaidro Jēzus (Jāņa ev.18:36.). Lai gan jau tajā laikā Viņš varēja teikt: "Es esmu ķēniņš" (Jāņa ev.18:37.) ar to parādot, ka toreizējā Kristus "valstība" vēl nenozīmē, ka tāda ir arī tagad.

- Jēzus saviem mācekļiem teica, ka viņš vairs nedzers vīnu "līdz tai dienai, kad es to ar jums no jauna dzeršu sava Tēva Valstībā" (Mat.ev.26: 29.). Te ir skaidri redzams, ka Valstība būs nākotnē. Un cilvēki tā arī Viņu saprata, kad "Viņš staigāja pa pilsētām un miestiem, mācīdams ļaudis un sludinādams Dieva Valstību" (Lūk.ev.8:1.). "Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva Valstībā" (Lūk.ev.14:15.).

- Lūk.ev. 22: 29.,30. turpina šo tēmu: "Un tāpēc es jums novēlu Valstību, kā mans Tēvs man to novēlējis, ka jums būs ēst un dzert pie mana galda manā valstībā".

- Jēzus skaidroja zīmes, kuras ievadīs Viņa otro atnākšanu un nobeidza ar šādiem vārdiem: "Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums būs zināt, ka tuvu ir Dieva Valstība" (Lūk.ev.21:31.). Tas kategoriski noliedz Dieva Valstības pastāvēšanu jau tagad, pirms Kristus otrās atnākšanas.

- "Caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva Valstībā" (Ap.d. 14: 22.). Loģiski, ka katrs patiess ticīgais no sirds lūdzas Valstības atnākšanu (Mat.ev. 6:10.).

- Atsaucoties uz Dieva vārdiem, "kas jūs aicina savā Valstībā un godībā" (1.Tes. 2: 12.), mums ir jācenšas jau tagad garīgi ieiet Viņa Valstībā (Mat.ev. 6: 33.).

Dieva Valstība Jūsos ?

Neskatoties uz šiem pārliecinošajiem piemēriem, daudzi pareizticīgie kristieši pamato savu rīcību ar to, ka Valstība eksistē ticīgo sirdīs jau tagad. Un to viņi pierāda ar vienu vienīgu frāzi:

"Dieva Valstība ir jūsos". Kontekstā Jēzus runāja ar farizejiem un tāpēc vārds "jūs" attiecas uz viņiem. Protams, viņi nebija kristieši - Dieva Valstība nebija radīta viņu sirdīs.

Ebreji no satkšanās ar Mesiju izveidoja lielu publisku atrakciju. Šajā fragmentā vārdus "Dieva Valstība" varēja aizvietot ar vārdu "Mesija", jo Viņš būs šīs Valstības valdnieks. Kad Jēzus iegāja Jeruzalemē, cilvēki kļiedza: "Ozianna, slavēts, kas nāk tā kunga vārdā! Lai ir slavēta mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk" (Marka ev.11: 9.,10.). Šeit vārds "Valstība" ir aizvietojušs vārdam "Mesija". Jānis Kristītājs sludināja: "Atgriezieties no grēkiem, jo debesu Valstība ir tuvu klāt pienākusi. Jo šis ir tas, par kuru pravietis Jesaja runājis..." (Mat.ev.3:2.,3.). Kad farizeji Jēzum prasīja, "kad atnāks Dieva Valstība", Viņš atbildēja viņiem par "Cilvēka Dēla" atnākšanu (Lūk.ev. 17: 20. - 24.).

Kristus redzēja kā ebreji demonstrēja Mesijas atnākšanas gaidīšanu; domājot par negaidīto, spēka pilno Mesijas parādīšanos, viņi nepamanīja Mesiju - "Dieva Valstību" - savā vidū Jēzus pieticīgajā izskatā. Un Viņš viņus brīdināja: "Dieva Valstība nenāk ārīgi redzamā veidā... jo redziet, Dieva Valstība ir jūsu vidū" (Lūk.ev. 17: 20., 21.).

5. 3: Dieva Valstība Pagātnē

Dieva Valstība nāks kā alga ticīgajiem. Kā tāda viņa iedvesmo viņus dzīvot tā, kā dzīvoja Kristus, pārvarot īslaicīgas ciešanas un neērtības. Tāpēc ir sagaidāms, ka ticīgie veltīs visas savas dienas arvien pieaugošai vēlmei saprast un novērtēt gaidāmās Valstības brīnumus. Tās būs visu viņu garīgo centienu pamats un savas mīlestības parādīšana Dievam kā savam Tēvam.

Svētie raksti nestāsta visos sīkumos par to, kāda būs Dieva Valstība. Cilvēkam nāksies veltīt visu savu dzīvi, lai skaidri saprastu kaut nedaudz no tā. Viens no paņēmieniem, ar kura palīdzību mēs varam saprast dažus pamatprincipus par Valstību

ir apziņa par to, ka Dieva Valstība jau ir eksistējusi pagātnē kā Izraēlas valsts. Tāda pati valsts tiks nodibināta, kad atgriezīsies Kristus. Bībelē varam atrast daudz informācijas par Izraēla tautu, lai mēs varētu aptuveni saprast nākošās Valstības organizāciju.

Dievs bieži tiek aprakstīts kā "Izraēla Ķēniņš" (Jozuas 44: 6.; 41: 27.; 43: 15.; Ps. 48: 2.; 89: 18.; 149: 2.), no kā varam secināt, ka Izraēla tauta bija Viņa Valstība. Izraēla kļuva par Viņa Valstību, kad noslēdza derību ar Dievu Sinaja kalnā, drīz pēc savas izešanas no Ēģiptes un Sarkanās jūras šķērsošanas. Tā kā viņi vēlējās sekot šai derībai, Dievs viņiem teica: "Jūs man būsiet par īpašumu visu tautu vidū... un jūs būsiet par svētu tautu" (2.Moz. 19: 5.,6.). Tādā veidā "kad izraēlieši izgāja no Ēģiptes tie kļuva... par Viņa varas apgabalu (valstību) (Ps. 114: 1.,2.). Noslēdzot šādu vienošanos, izraēlieši šķērsoja Sinaja tuksnesi un apmetās apsolītajā zemē Kanaānā. Tā kā Dievs bija viņu Valdnieks, tad viņus pārvaldīja "soģi" (piem. Gideons un Samuēls) nevis valdnieki. Šie soģi nebija valdnieki, viņi bija kā administratori, kurus vadīja Debesis. Viņi pārvaldīja noteiktas valsts daļas, nevis visu valsti. Dievs viņus bija aicinājis noteiktiem mērķiem, piemēram, likt izraēliešiem nožēlot un atbrīvot tos no viņu ienaidniekiem. Kad izraēlieši gribēja, lai Gideons kļūst viņu valdnieks, viņš teica: "Es negribu būt jūsu ķēniņš... tas Kungs ir jūsu Ķēniņš! " (Soģu 8: 23.).

Pēdējais soģis bija Samuēls. Viņa laikā izraēlieši pieprasīja sev valdnieku - cilvēku, lai būtu tādi paši kā citas tautas (1.Sam. 8: 5.,6.). Visā savas eksistences laikā Dieva izredzētā tauta padevās kārdinājumam nenovērtēt savas tuvās radnieciskās attiecības ar Dievu un upurēt šo tuvību, lai līdzinātos apkārtējai pasaulei. Šie kārdinājumi pastāv arī tagadējā pasaulē. Dievs teica Samuēlam: "Tie ir gan Mani atmetuši, lai es vairs nebūtu viņu Ķēniņš" (1.Sam. 8: 7.). Tomēr Dievs deva viņiem daudz valdnieku. Garīgi apdāvinātākie no tiem atzina, ka Izraēls joprojām bija Dieva Valstība, neskatoties uz to, ka tas atteicās no Viņa valdības. Šādi valdnieki saprata, ka viņi valda pār Izraēlu Dieva Vārdā, nevis

pēc savām tiesībām. Šī fakta izpratne dod mums iespēju aprakstīt Salamana, Dāvida dēla, valdīšanu, par kuru Dievs sacījis: "tavs dēls Salamans būs ķēniņš pēc manis un viņš sēdēs uz mana troņa manā vietā" (1.Ķēn. 1: 30.). Salamana valdīšana atnesa Izraēlam mieru un uzplaukumu, un bija prototips Dieva Valstībai. Lūk kāpēc tiek izcelts, ka Salamans valdīja pār Izraēlu Dieva Vārdā, tāpat kā Jēzus sēdēs Dieva tronī un kā viņu valdnieks valdīs pār viņiem Dieva Vārdā (Mat.ev. 27: 37., 42.; Jāņa ev. 1: 49.; 12: 13.).

Daudzi ticīgie valdnieki, par kuriem tiek runāts Vecajā Derībā valdīja tādā veidā, ka to varēja pieņemt kā prototipu nākošajai Kristus valstībai. Kā Salamans Jeruzālemē uzcēla Dievam svētnīcu, tā arī Jēzus izdarīs to pašu nākošajā Valstībā (Eceķ. 40: 48.). Kā Eceķiēlis un Salamons pieņēma dāvanas un atzinības zīmes no kaimiņu tautām (1.Ķēn. 10: 10.) un padarīja svētīto Izraēlas zemi auglīgu un ziedošu (2.Moz. 37: 30.) tā arī tas viss tiks darīts daudzreiz vairāk vispasaules Kristus Valstībā.

Laulības Dzīve

Neskatoties uz labo sākumu, Salamans jau jaunībā sāka izdarīt kļūdas attiecībā uz saviem laulātā drauga pienākumiem, kuri reizē ar novecošanu atņēma viņam arvien vairāk spēka. "Un ķēniņš Salamans ļoti cienīja sveštautu sievietes... moābietes, amonietes, ēdomietes, sidonietes un hetietes un arī no tā tautām, par kādām tas Kungs bija sacījis Izraēla bērniem: Neejiet jūs pie viņiem un arī tie lai neienāk pie jums, ka tie jūsu sirdis nenovērs, un ka jūs nepieķeraties viņu dieviem. Tomēr Salamans viņām pievērsās ar sevišķu mīlestību... Un viņa sievas locīja viņa sirdi. Un īpaši Salamanam vecam kļūstot, viņa sirds pievērsās svešiem dieviem, jo viņa sirds nebija atradusi mieru pie tā Kunga, sava Dieva... Un Salamons darīja to, kas bija launs tā Kunga acīs, un viņš pilnīgi nesekoja tam Kungam... Un tas Kungs sadusmojās pret Salamonu... Un tas Kungs sacīja Salamonam: "Es no tevis

atraušu ķēniņa valsts varu" (1.Ķēn. 11: 1. - 11.).

Ticības kritieni Salamonam turpinājās visu dzīvi. Viņa attiecības ar sievietēm, kuras neatzina Izraēla Dievu, arvien vairāk noveda pie tā, ka viņš sāka zometies to elku dieviem. Mīlestība uz savām sievietēm viņu tā aptumšoja, ka viņš pārstāja saskatīt šos dievus, kā garīgu izkropļojumu Patiesajam Dievam. Ar laiku, viņa sirds pilnīgi atgāja no Izraēla Dieva. "Viņa sirds nebija kārtībā", tas ir, sirdsapziņa viņu vairs neapsūdzēja kad viņš zemojās elku dieviem. Pieķiršanās no sirds patiesajam Dievam trūkums bija "ļauņums Dieva acīs un noveda pie tā, ka Dievs pārāva Savas attiecības ar Salamonu. Izraēla dēliem daudzkārtēji tika sacīts, lai viņi, neņemtu sev sievas no citām tautām (2.Moz.34: 12. - 16.; Jozuas 23: 12., 13.; 5.Moz.7:3.).

Līdz ar kristību Kristū mēs kļūstam par garīgajiem izraēliešiem. Ja mēs esam vientuļi, tad mums jāprecas tikai ar cilvēku, kurš dala mūsu ticību un atrodas "Kungā". (1.Kor. 7: 39.), tas ir ar kristītu ticīgo "Kristū". Ja mēs jau esam precēti tad, kad izpildām kristības rituālu, tad mums nav jāšķiras no saviem laulātajiem. Mūsu laulības attiecības tiek svētītas ar mūsu ticību (1.Kor.7:12. - 14.). Apzināta laulība ar to, kas nepazīst patieso Dievu, galu galā novedīs pie mūsu atkrišanas no ticības. Salamans, iespējams, nenovērtēja cik svarīgs ir Dieva brīdinājums par tādām sievietēm: "Viņi lai nenovērš jūsu sirdis" (1.Ķēn. 11: 2.; 2. Moz. 34: 16.). Ir jābūt neparasti lielai paškontrolei un patiesai grēknožēlai, lai būtu izņēmums no šā likuma.

Mēs agrāk teicām, ka pareizticīgie kristieši nesaprot ebreju pamatu kristīgajam apģērbam; viņi nepazīna patieso Izraēla Dievu. Sajauktas laulības tādiem cilvēkiem parasti noved pie pastāvīgu atkrišanu no patiesības slavenajām doktrīnām, kuras ir mūsu glābšanas pamats. Šā iemesla dēļ Īzaks un Jēkabs ar lielām grūtībām varēja savā ceļā atrast sievietes, ar kurām viņi varēja apprecēties. Īzaks apprecējās tikai 40 gadu vecumā, tik ilgi viņš

meklēja sev nākošo savas ticības sievu. Ezras un Nehemija sarūgtinājumi sakarā ar došanos laulībā ebrejiem ar neebrejiem kalpo par apstiprinājumu tam, cik svarīgs ir dotais jautājums (Ezr. 9: 12.; Neh. 10: 29. - 30.). Mēs saasinājām uzmanību uz šo jautājumu, lai izsauktu lasītājam dvēselisku atsauksmi; daudz sīkāk par laulību tiek runāts nodaļā 11.3.

Dieva Tiesa

Salamona atkrišanas rezultātā Izraēla valsts tika sadalīta divās daļās: Salamona dēls Robeāms valdīja pār Jūdas, Benjamīna un pār pusi no Manasijas ciltīm, tajā pat laikā Jerobeāms valdīja pār citām desmit ciltīm. Šī valstība desmit cilšu sastāvā nosaucās par Izraēlu vai Efrīemu, bet valstība sastāvā no divām ciltīm nosaucās par Jūdeju. Lielākā iedzīvotāju daļa no šīm ciltīm sekoja sliktajam Salamona piemēram - viņi sacīja, ka tic patiesajam Dievam, kaut tajā pašā laikā zemojās kaimiņu tautu elkiem. Dievs vairākkārt caur praviešiem vērsās pie viņiem ar prasību nožēlot, bet bez rezultātiem. Tad Viņš viņus sodīja, izdzenot no Izraēla valsts uz ienaidnieku zemi. Asīrieši un babilonieši ieņēma Izraēlu un aizveda gūstā tās iedzīvotājus. "Daudzus gadus tu bijī iecietīgs pret viņiem un brīdināji viņus ar savu garu, ar saviem praviešiem to viņiem zināmu darot, bet viņi nepiegrieza nekādu vērību tam. Tādēļ tu nodevi viņus pagānu zemju tautu rokā" (Neh. 9: 30.). Izraēla tautas 10 ciltīm nebija labu valdnieku. Jerobeāms, Ahabs, Ahasja un citi bija elku pielūdzēji. Pēdējais Izraēla ķēniņš bija Hosija, viņa laikā asīrieši iekaroja Izraēlu un aizveda visas 10 ciltis gūstā (2.Ķēn. 17.). No šī gūsta viņi nekad neatgriezās.

Jūdas valstij bija daži labi ķēniņi (piem. Ezekija, Josija), bet lielākā daļa bija slikti. Ne vienreiz vien atkārtotās grēkošanas dēļ, Dievs atteicās no Jūdas, kad babilonieši ieņēma Jūdu un aizveda iedzīvotājus gūstā uz Babiloniju (2.Ķēn.25), pār tautu valdīja Cedekija. Sagūstītie 70 gadus palika Babilonijā, pēc tam daži no viņiem Ezras un Nehemija vadībā atgriezās Izraēlā. Kopš tā laika

viņiem vairs nebija sava ķēniņa, pār viņiem valdīja babilonieši, grieķi un romieši. Jēzus piedzima romiešu valdīšanas laikā. Pēc izraēliešu atteikšanās no Jēzus, romieši valdīja pār viņiem un izsēja viņus pa visu pasauli. Tikai 100 gadus atpakaļ ebreji atkal sāka atgriezties Izraēlā, līdz ar to vēstot Kristus atnākšanu (skat. pielikumu 3.).

Eceķiēls 21: 25. - 27. sludināja Dieva valstības beigas acīmredzot, domāta Izraēla: "Bet tu, noziedzīgais bezdievi, Izraēla valdniek (t.i. Cedekija), kura diena pienākusi laikā... Tā saka Dievs tas Kungs: Nost ķēnišķīgo galvas rotu, nost vainagu! (t.i. beidzas Cedekija valdīšana), tas nepaliks tā kā tagad ir!... visu es pārvērtīšu drupās, drupās, drupās... kamēr nāks tas, kam uz to ir tiesība, tam Es to nodošu" (Eceķ. 21: 30. - 32.). Fragmenti pēc fragmenta pareģojumos apdraud Dieva Valstības beigas (Hoz. 10: 3.; Raudu dz. 5:16.; Jer. 14: 21.; Dan. 8: 12. - 14.).

Trīs reizes atkārtotais vārds "drupās" pantos Eceķiēla 21: 30. - 32. attiecas uz trijiem Babilonijas ķēniņa Nebukadnēcara iebrukumiem Izraēlā. Uzmanīgs lasītājs šajos pantos ieraudzīs piemēru tam, kas var notikt ar valsti un tās valdnieku, jo Cedekija krišana notika reizē ar Dieva Valstības krišanu (skat.nodaļu 5.2.). Tā pienāca gals Dieva Valstībai, kāda tā bija Izraēlā: " Es ... darišu galu Izraēla nama ķēniņa valstij " (Hoz. 1:4.). "Un viņa nebūs līdz tam laikam..." tas ir mājiens, ka valstība nāks vēlreiz, kad "nāks tas, kam uz to ir tiesība, tam Es to nodošu". "Un Dievs tas Kungs tam dos viņa tēva Dāvida troni... un viņa valstībai nebūs gala" (Lūk.ev. 1: 32., 33.). Kad atgriezīsies Kristus, tad piepildīsies apsolījumi par Valstības atdzimšanu.

Vecajā Derībā liela nozīme tiek pievērsta pareģojumiem par Dieva Valstības atdzimšanu, kad atgriezīsies Mesija. Arī Kristus mācekļus interesēja šis jautājums. "Pēc tam viņi sanākuši jautāja viņam, sakot: "Kad, tu Kungs, nodibināsi Izraēla valsti?", t.i., "Vai tiks piepildīti Eceķiēla pareģojumi 21: 27.?" Uz to Jēzus atbildēja, ka viņi nekad nezinās oerās atnākšanas precīzu laiku,- un uzreiz

pēc tam eņģeļi viņus pārlicināja, ka Jēzus atgriezīsies tieši tādā pašā veidā, kā viņi redzēja viņu paceļamies debesīs (Ap.d. 1: 6. - 11.).

Dieva Valstības / Izraēla atjaunošana notiks tad, kad atgriezīsies Kristus... Pēteris sludināja, ka Dievs sūtīs "izredzēto Kristu Jēzu, kas debesīm jāuzņem līdz tam laikam, kad viss būs panākts, par ko Dievs jau kopš seniem laikiem runājis ar svēto praviešu muti" (Ap.d. 3: 20., 21.). Otrā atnākšana atnesīs Dieva Valstību kā vecās Izraēlas valsts atdzimšanu. Dieva Valstības atdzimšana ir "visu (Dieva) svēto praviešu" kopējā tēma: -

- "Tad tronis būs nostiprināts ar žēlastību un uz tā Dāvida telti sēdēs (pēc otrās atnākšanas - Lūk.ev. 1: 32.,33.) ar paļāvību un uzticību apveltīts tiesnesis, kas... rūpējas par taisnību" (Jes. 16: 5.).

- "Tai pašā laikā es sabrukušo Dāvida mītņi (t.i. Dāvida troni - Lūk.1: 32.,33.) uzcelšu no jauna, es aizsegšu ar pinumiem tajā radušos caurumus un plaisas, atjaunošu to, kas būs tai nolūzis un beigās, izveidošu to no jauna pilnīgi tādu, kāda tā kādreiz ir bijusi senajās dienās" (Amosa 9:11.). Pēdējā frāze skaidri runā par atjaunošanu.

-"Jēkaba dēli (Izraēls) stāvēs atkal kā agrāk par Mani, un viņa tautas kopā pastāvēs nesatricināmi savā pilnīgā sastāvā manā priekšā" (Jer. 30: 20.).

-"Un tas Kungs... izraudzīs sev atkal Jeruzālemi" (Cak. 2: 16.), padarot to par savas vispasaules Valstības galvaspilsētu (Ps. 48: 2.; Jes. 2: 2. - 4.).

- "Es darišu citādu Jūdas un Izraēla likteni un abas zemes atjaunošu kā agrāk... atkal dzirdēs prieka balsis... Es atvedīšu atpakaļ šīs zemes trimdniekus un viss būs kā agrāk... un visās apdzīvotās vietās Jeruzālemes apkārtnē un pārējos Jūdas novados ganāmie pulki turpmāk atkal būs stingri gana rokās, kas tos skaita!" (Jer. 38: 7. - 13.).

-Kristus atgriešanās, lai atjaunotu šo Valstību ir Izraēla cerība un šo cerību mēs dalām ar viņiem, kad kristāties.

5.4: Dieva Valstība Nākotnē

Iepriekšējās nodaļās mēs paskaidrojām kāda būs Dieva Valstība. Ābrahamam tika apsolīts, ka caur viņa ģimeni tiks svētīti cilvēki visā pasaulē. Rom. 4: 13. iet tālāk un stāsta, ka visu pasauli mantos cilvēki, kuri ir no Ābrahama dzimtas t.i. Kristū. Dan. 2 simboliski salīdzina Jēzus atnākšanu ar maza akmentiņa krišanu un tā izplatīšanos pa visu pasauli (Ps. 72: 8.). Tas nozīmē, ka Dieva Valstība nebūs tikai Jeruzalemē vai tikai uz Izraēla zemes, kaut arī šis rajons būs galvenais.

Cilvēki, kuri tagad dzīvo Kristū, būs "ķēniņi un priesteri, kas valdīs pār visu zemi"(Atkl.5:10). Mēs valdīsim pār dažādu izmēru un dažāda daudzuma apdzīvotām vietām. Viens valdīs pār 10 pilsētām, cits pār 5 (Lūk.ev. 19: 17.). Kristus dalīs savu valdīšanu pār visu zemi ar mums (Atkl. 2: 27.; 2.Tim. 2: 12.)."Tad ķēniņš (Jēzus) valdīs pēc taisnības, un valsts vadītāji (ticīgie) spriedīs taisnu tiesu" (Jes. 32: 1.; Ps. 45: 16.).

Jēzus atjaunotajā Dāvida tronī valdīs mūžīgi (Lūk.ev. 32: 33.), t.i., Viņš ieņems Dāvida vietu, kura atradās Jeruzalemē. Un tā kā Viņš valdīs no šīs pilsētas, tad Jeruzāleme būs nākamās valstības galvaspilsēta. Un tur tiks uzcelta svētnīca (Eceķ. 40. - 48.). Tajā laikā, kad cilvēki slavēs Dievu dažādās pasaules malās (Mal. 1: 11.), šis templis būs vispasaules dievkalpošanas centrs. Tautas "ik gadus dosies augšup, lai tur pielūgtu Ķēniņu, to Kungu Cebaotu un svinētu Lieveņu svētkus" (Cak. 14:16.).

Šie ikgadējie ceļojumi uz Jeruzālemi tāpat tika paredzēti Jes. 2: 2., 3.: "Laiku beigu posmā notiks, ka tā Kunga nama kalns (Valstība - Dan. 2: 35.,44.) stāvēs jo stingri savos pamatos un pacelsies pār visiem kalniem un pakalniem (t.i. Dieva Valstība un

templis pacelsies pār cilvēku valstīm) ... nāks arī vispārīgi daudzas tautas un sacīs: "Iesim, kāpsim tā Kunga kalnā, Jēkaba Dieva namā, lai viņš mums māca savus ceļus un mēs lai staigājam viņa tekas!" Jo no Ciānas izies pamācība un tā Kunga vārds no Jeruzālemes". Tādas būs pirmās dienas Valstībā, kad izplatīsies zināšanas par Kristus valdīšanu un cilvēki ies pie Dieva Valstības "kalna" kura pamazām izplatīsies pa visu pasauli. Tā mēs iedomājamies patiesu pazemīgu kalpošanu Dievam.

Viena no mūsdienu lielākajām traģēdijām ir tā, ka daudzi cilvēki "kalpo" Dievam vairāk politisku, sabiedrisku, kultūras vai ekonomisku apsvērumu dēļ, līdz ar to patiesi nepieņemot Viņu par savu Tēvu un Radītāju. Valstībā būs nebijusi vēlēšanās iepazīt Kunga ceļus un ar šo mērķi cilvēki nāks no visām zemes pusēm uz Jeruzālemi, lai saņemtu vairāk zināšanu par mūsu Radītāju.

Netaisnības un mantkārības vietā, kas radušās mūsu likumu sistēmu un tiesu organizāciju nepilnību dēļ, būs tikai viens vispārējs kodekss - "Kunga likums un vārds", kas piederēs Kristum no Jeruzālemes. "Visas tautas nāks kopā, lai Viņu pašas dzirdētu", un vispārējā vēlēšanās iegūt patiesu Dieva izpratni nogludinās konfliktus starp tautām, kā tas mēdz būt starp atsevišķiem cilvēkiem, kuri veltījuši sevi mūsu Kunga Dieva iepazīšanai šajā dzīvē. Šāds visu tautu apraksts, kuras pulcējas Jeruzālemē ir līdzīgs ainai, kura attēlota pantā Jes. 60: 4., kur ebreji "visi ... sapulcējās" kopā ar neebrejiem slavīnot Dievu Jeruzālemē. Tas viss pilnībā atbilst pareģojumam par Valstību, kā aprakstīts pantos Cak. 8: 20. - 23.: "Vēlāk nāks vēl daudzas tautas un daudzu pilsētu iedzīvotāji, un vienas pilsētas iedzīvotāji griezīsies pie kādas citas pilsētas iedzīvotājiem un teiks: Iesim pielūgt to Kungu un meklēt to Kungu Cebaotu, lai lūgtos Viņa priekšā, es arī iešu. Nāks lieliem pulkiem daudzas tautas, to starpā arī pagāni, lai uzmeklētu Jeruzālemē to Kungu Cebaotu... desmit vīri no dažādām tautām satvers vienu Jūdu vīru

aiz svārku stērbeles un teiks: Mēs iesim ar jums kopā, jo mēs dzirdējām, ka Dievs ir ar jums."

No šejienes redzams, ka ebreju tauta ir "galva", nevis visu tautu "aste", savas nožēlas un padevības dēļ (5.Moz. 28: 13.). Un, ka Dieva glābšanas plāna pamatā ir ebreji, atzīs visi. Tad beigsies pašreizējo kristiešu izrādītā ignorēšana. Cilvēki ar uztraukumu un prieku apspriedīs notikumu gaitu un sacīs ebrejiem: "Mēs dzirdējām, ka Dievs ir ar jums". Un sarunas būs par garīgām tēmām, nevis par tēmām, kuras pārsvarā apspriež mūsdienās.

Kad cilvēki parādīs tik lielu dievbijību, tad Kristus "spriedīs tiesu pagānu starpā un tiesās daudzas tautas. Viņi tad pārkals savus zobenus par lemešiem un savus šķēpus par vīna dārznieku nažiem. Tauta pret tautu nepacels vairs zobenu un nemācīsies vairs karot" (Jes. 2: 4.). Absolūtā Kristus autoritāte un pilnīgais taisnīgums strīdu izšķiršanā novedīs pie tā, ka tautas nomainīs savus ieročus pret lauksaimniecības darba rīkiem un izbeigs jebkuru kara apmācību. "Lai Viņa laikā zeļ taisnīgais, un pastāv liels miers" (Ps. 72: 7.) - tad pieaugs garīgums un cienīti tiks tie, kuri parādīs Dievam raksturīgo mīlestību, žēlsirdību, taisnīgumu, u.t.t.. Salīdziniet to ar pašlaik valdošo lepnumu, iedomību un netaisnību.

Labprātīgā maiņa "zobens pret lemešiem" būs daļa no daudz lielākām izmaiņām lauksaimniecībā uz visas zemes. Ādama grēka dēļ zeme tika nolādēta (1.Moz. 3: 17. - 19.). Tā rezultātā tagad ir vajadzīgas lielas pūles, lai no tās kaut ko izaudzētu. Valstībā "zeme būs labības pilna līdz kalnu galiem, augļu koki viņšos it kā Libanona meži" (Ps. 72: 16.). "Vienā laikā varēs kārtot zemi sējai un pļaut, varēs spiest vīnogas un sēt, kad visi kalni pilēs no salda vīna, visi pakalni būs auglīgi un tos klās augļu pārpilnība" (Am. 9: 13.). Tāda būs atjaunotā zemes auglība un izzudīs Ēdenē izteiktais lāsts. Krasi uzlabojusies lauksaimniecība pievilks daudzus cilvēkus. Pareģojumi par Valstību dod ieskatu par to, ka cilvēki paši nodrošinās sevi ar visu nepieciešamo un dzīvos lauku

dzīves apstākļos, nodarbosies ar lauksaimniecību. "Bet tie ikviens sēdēs un dzīvos bez bailēm zem sava vīna un vīģes koka, jo nebūs neviena, kas tiem iedvestu bailes" (Miha 4: 4.).

Pašiem sevis apgādāšana ar visu nepieciešamo apkaro nepilnības, kuras rodas jebkurā sistēmā, kurā ir algots darbaspēks. Visas savas dzīves pavadīšana darbā, lai nodrošinātu citus cilvēkus tad būs pagātnē. "Kad viņi uzcelš namus, tad viņi tur arī dzīvos, kad viņi stādīs vīna dārzus, tad viņi arī ēdīs to augļus. Viņi necels namu, lai citi tur dzīvotu, viņi nedēstīs vīna dārzus lai citi ēstu to augļus... mani izredzētie paši izmantos to, ko viņu rokas veikušas. Viņi nedarbosies un nepūlēsies velti"(Jes. 65: 21.- 23.).

Jesaja 35: 1. - 7. stāsta par to kā izmainīsies neauglīgā zeme un nesīs prieku un laimi tiem, kuri to apstrādā; kā atvieglosies darbs un cilvēku garīgā dzīve kļūs bagātāka. "Priecāsies tuksnesis un izkaltusī nora, klajums līgs mos un ziedēs kā puķu lauks... tie dziedās un līgs mos priekā un ar gaviļēm... jo ūdens izverd tuksnesī un strauti izkaltušā klajumā. Un kvēloša smilts taps par ezeru un izkaltušā zeme par ūdens avotu". Un beigsies pat mūžīgā cīņa starp dzīvniekiem: "vilki un jēri ies kopā ganos", un bērni spēlēsies ar čūskām (Jes.65: 25.; 11: 6. - 8.).

Tāpat kā samazināsies lāsts pār zemi, mazināsies arī lāsts pār cilvēci. Atkl. 20: 2.,3. simboliskā veidā tiek runāts par velnu [grēku un tā sekām], kurš tiks "sasiets" vai izolēts uz 1000 gadiem. Cilvēka dzīves ilgums tiks pagarināts un, ja cilvēks nomirs 100 gadu vecumā, tad skaitīsies, ka viņš ir nomiris jauns (Jes. 65: 20.). Sievietes mazāk mocīsies dzemdībās (Jes. 65: 23.). "Tad aklo acis atvērsies, un kurlo ausis atdarīsies, tad klibais lēkās kā briedis un mēmo mēle gaviļēs" (Jes. 35: 5.,6.). Tas viss notiks pateicoties brīnišķīgajām gara dāvanām, kurš atkal nolaidīsies pār ļaudīm (Ebr. 6: 5.).

Ir nepareizi domāt, ka Dieva Valstība būs paradīze kādā tropiskā salā, kur taisnie dzīvos bez rūpēm kā cilvēki kuri sauļojas lieliskas dabas fonā. Valstības pamatmērķis būs Kunga Dieva slavināšana

līdz laikam, kad zeme piepildīsies ar Viņa slavu "kā ūdeņi pipilda jūru" (Hab. 2: 14.). Viņa slava nozīmē to, ka zemes iedzīvotāji sapratīs, slavēs un pieņems Viņa svētos atribūtus un tā kā tas tā arī būs, tad Dievs atļaus zemei to visu parādīt. Tādā veidā "lēnprātīgie iemantos zemi (Valstībā) un baudīs mieru pārpilnām (garīgo)" (Ps. 37: 11.) un ne tikai baudīs vieglu dzīvi. "Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti" (Valstībā) (Mat.ev. 5: 6.). Doma par mūžīgās dzīves iegūšanu Valstībā, bieži tiek izmantota kā "konfekte", lai piesaistītu cilvēku interesi kristietībai. Bet tās iegūšana drīzāk būs dāvana. Šīs grāmatas autoram 10 gados no dzīves apziņa par prieku no pilnveidošanās un savienošanās garā ar Dievu, palīdz pārvarēt visas šīs dzīves grūtības. Iedomājieties, ka šāds jauks stāvoklis varētu turpināties mūžīgi, tas ir aiz cilvēka saprašanas robežām.

Tā vietā, lai domās gatavotos tuvākajai nākotnei, Kristus deva padomu: "Bet dzenieties papriekšu pēc Dieva Valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas" (Mat.ev. 6: 30. - 34.). Tas viss, ko mēs sev gribētu un pēc kā mēs ticamies ir mazsvarīgs, salīdzinot ar mūsu galveno mērķi - būt Dieva Valstībā.

Mēs ticamies pēc Dieva taisnīguma, t.i., cenšamies attīstīt sevī mīlestību pret Viņa raksturu un tas nozīmē to, ka mēs gribam būt Kunga Valstībā. Mēs gribam būt morāli tīri un ne jau tāpēc, ka gribam izbēgt no nāves un dzīvot mūžīgu vieglu dzīvi.

Mēs piedāvājam sekojošu ideālu - mūsu pirmā prioritāte izpaužas evaņģēlija sludināšanā un ticībā Viņam, kas izpaužas kā kristīšanās, kuru pieņemam uzticībā Dievam. Cerība, kuru Viņš mums dod un mūsu patiesās pūles iekļūt Valstībā augs pēc mūsu kristīšanās.

5. 5: Kristus Valdības Tūkstošgade

Uzmanīgs lasītājs varbūt tagad gribēs zināt: "Vai šis Dieva Valstības apraksts neizskatās pārāk cilvēcisks?" Cilvēki Valstībā, kā iepriekš, dzemdēs bērnus (Jes. 65: 23.) un pat mirs (Jes. 65: 20.). Viņi strīdēsies savā starpā un Kristus viņus tiesās. Kā iepriekš, viņi apstrādās zemi, lai dzīvotu, kaut arī šis darbs būs vieglāks nekā agrāk. Tas viss neliekas līdzīgs tam, ko mēs esam dzirdējuši par Dieva Valstību kā par vietu, kur taisnajiem būs mūžīgā dzīve un raksturs kā Dievam un, ka viņi būs līdzīgi eņģeļiem, kuri neprecas un nevairojas (Lūk.ev. 20: 35., 36.). Atbilde ir tāda, ka šī Dieva Valstības pirmā daļa turpināsies 1000 gadus (Atkl. 20: 2. - 7.). Šī perioda laikā uz zemes būs divas cilvēku grupas: -

1. Svētie - tie no mums, kuri dzīvo Kristū šajā dzīvē un kuri dzīvos mūžīgi. Pievērsiet uzmanību, ka "svētais" nozīmē "izraudzītais" cilvēks un attiecas uz jebkuru ticīgo.
2. Prastie, mirstīgie cilvēki, kuri Kristus atgriešanās momentā nezinās Evangēliju, t.i., viņi nebūs atbildīgi tiesā.

Tiesā iegūstot Dieva dabu, svētie nemirs un neradīs bērnus. Kas attiecas uz otro cilvēku grupu, viņi tiks atstāti dzīvi. Taisnie kļūs par valdniekiem un sludinātājiem mūsu Dievam un viņi valdīs uz zemes (Atkl. 5: 10.), vadīs tos, kuri nezināja evaņģēliju Kristus otrās atnākšanas brīdī. Kā "esošie" Kristū mēs dalīsim viņa algu, t.i., būsīm pasaules valdnieki: "Un tam, kas uzvar, es došu varu pār tautām. Un viņš tās ganīs ar dzelzs zizli... Kā es arī pats to no sava tēva esmu dabūjis" (Atkl. 2: 26. - 28.).

Ir vietā atcerēties Kristus līdzību par naudu un pilsētām uzticīgie kalpi saņēma 10 - 5 pilsētas Valstībā (Lūk.ev. 19: 12. - 19.). Dieva ceļu zināšana uz zemes izplatās pamazām; cilvēki ceļos uz Jeruzālemi, lai iegūtu vairāk zināšanu par Dievu (Jes.2: 2., 3.). Atceroties kā kalns [kas simbolizē Dieva Valstību] pamazām izpletās pa visu zemi (Dan.2: 35., 44.). Svētie izplatīs zināšanas par Dievu un Viņa Valstību. Kad Izraēla bija Dieva Valstība mācītāju pienākumos ietilpa sludināšana par Dievu (Mal. 2: 5. -

7.). Ar šo mērķi viņi ceļoja pa Izraēlu. Arī atjaunotajā, labākajā Valstībā svētie uzņemsies mācītāju pienākumus (Atkl. 5: 10.).

Ja Kristus Atnāks Šodien:

1. Atbildīgie mirušie augšāmcelsies un kopā ar atbildīgajiem dzīvajiem tiks nogādāti tiesā.
2. Atbildīgie grēcīgie tiks sodīti ar nāvi, bet taisnie saņems mūžīgu dzīvību.
3. Taisnie valdīs pār tiem, kuri tajā laikā būs dzīvi, bet nebūs atbildīgi Dieva priekšā. Viņi mācīs tiem evaņģēliju kā "valdnieki un priesteri" (Atkl. 5: 10.).
4. Tas turpināsies 1000 gadus. Pa šo laiku visi mirstīgie cilvēki iepazīs Evaņģēliju un kļūs atbildīgi Dieva priekšā. Šie cilvēki dzīvos daudz ilgāk un būs laimīgāki.
5. Tūkstošgadu Valstības beigās notiks sacelšanās pret Kristu un svētajiem. Šo sacelšanos izraisīs Dievs (Atkl. 20: 8., 9.).
6. 1000 gadu beigās visi, kas šajā laikā būs nomiruši augšāmcelsies un stāsies tiesas priekšā (Atkl. 20: 5., 11. - 15.).
7. Grēcīgie tiks iznīcināti, bet taisnie pievienosies mums un dzīvos mūžīgi.

Tad Dieva mērķis attiecībā uz zemi būs piepildīts. Zemi apdzīvos nemirstīgie, taisnas būtnes. Dieva Vārds "Jahve Elohim" tiks lietots ikdienā, tas nozīmē: "Tas, kurš parādās izredzētajiem". Nekad vairs nebūs grēka un nāves. Tad piepildīsies apsolījumi par to, ka čūska dzimta tiks iznīcināta ar sitienu pa tās galvu (1.Moz. 3: 15.). Kristus valdīs "tiekāms viņš noliek visus ienaidniekus sev apakš kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta nāve. Jo Tas viņam ir visu nodevis apakš viņa kājām... Bet, kad viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats pakļausies tam, kas viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa" (1.Kor. 15: 25. - 28.). Tas būs "gals, kad viņš (Jēzus) nodod valstību Dievam un tēvam" (1.Kor. 15: 24.). Tas, kas būs pēc tam "kad Dievs būs viss visā" nav zināms. Mēs tikai zinām, ka mums būs mūžīgā dzīvība, Dieva daba, ka mēs slavēsim Dievu un kalposim Viņam. Par pārējo mēs varam izteikt

tikai pieņēmus un minēt, kas būs pēc Kristus tūkstošgadu Valstības.

Dieva Valstības Evangēlija izprašanai ir ļoti liela nozīme katra šo vārdu lasītāja glābšanā. Vai drīkst jūs palūgt pārlasīt šīs nodaļas saturu vēlreiz?

Dievs grib, lai mēs būtu Viņa valstībā. Viņš grib, lai mēs aktīvi darbotos Viņa Valstībā, nevis tikai aprobežotos pārstāstot Viņa radīšanas spējas. Kristības dod apsolījumu par Valstību arī mums. Grūti pat noticēt, ka kristības un daži pēc tam sekojošie gadi dos mums mūžīgo dzīvību. Bet mūsu ticībai Dieva lielajai mīlestībai ir jābūt stiprai. Lai kādas arī nebūtu mūsu laicīgās dzīves problēmas, nekas nedrīkst kalpot par iemeslu, lai atteiktos no svēto rakstu aicinājuma, vai tā nav?

"Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?" (Rom.8: 31.).

"Šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums" (Rom.8:18.).

"Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību" [2.Kor.4:17.].

Atkāpe 15: Valstības Burtiskums

Literārie apraksti, kuri ir Vecajā Derībā, tiek bieži teologu un dažādu kofesiju apsmieti. Viņi saka, ka šo rakstu valoda ir aptuvena un ļauj domāt, ka par atalgojumu var tikt izvēlēta cita vieta nevis zeme un uzskata, ka mūsu planēta ies bojā sadegot.

Bībeles saturs ir jāuzņem burtiski, ja nu vienīgi ir pavisam skaidrs norādījums, ka kādai no aprakstītajām lietām ir garīga ievirze. Piemēram, Atklāsmes grāmatas pirmais pants liek mums saprast, ka redzējums ir simbolisks (Atkl.1:1.). Pati vēstījuma valoda dod mums noteiktu mājienu vai pieņemt aprakstīto

fragmentu kā reālu, vai simbolisku. Kad mēs lasām, ka "zeme zvalstīsies šurpu un turpu, kā piedzērusies" (Jes. 24: 20.), tad mums ir skaidrs, ka tas ir simbolisks zemes apraksts. Un otrādi, kad runa ir par nākamo Valstību, tad valoda ir ļoti viegla burtiskai saprašanai.

Dēļ cilvēku nespējas noticēt Dieva Valstības nodibināšanai uz zemes tika izstrādātas teorijas, kas ir pretrunā ar Bībeles mācību. Ja apraksts par klibu cilvēku dziedināšanu un tuksnešu pārvēršanu auglīgās zemēs ir simbolisks, tad ir jājautā: "Ko tad īsti tie simbolizē". Zemāk ir doti fragmenti par Dieva Valstību. Ja mēs neesam pārliecināti par to realitāti, tad mēs nezinām Evāņģēliju ("labās vēstis") par Valstību un tāpēc nevaram cerēt uz vietu tajā. To pamato sekojošie fragmenti:

" Tā saka Tas Kungs, kas nav debesis, Dievs, kas veidoja zemi, - Viņš to nav radījis par tuksnešaini, bet, lai tā būtu apdzīvota" (Jes. 45: 18.). Zemes radišana būtu veltīga. Ja Dievs grasītos to iznīcināt. Dieva mērķis ir, lai to apdzīvotu nemirstīgi cilvēki.

" Zeme pastāv mūžīgi nesatricināta" (Sal.māc.1:4.).

" Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi [saules sistēmas planētām],mūžam, viņš tiem devis likumu, ko tiem nebūs pārkāpt" (Ps. 148: 6.).

Tūkstošgadu Valstību, par kuru tiek runāts Atkl.20:4. arī ir jāuzņem burtiski, lai vērotu citu vārdu atbilstību attiecībā uz šo periodu. Pat Atklāsmē nevajag visu saprast simboliski. Pievērsiet uzmanību Valstības Atklāsmei 4: 4. - 9. kā sabata aprakstam. Bet " Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu" (2.Pēt. 3: 8.). Pēc sešām "dienām", no kurām katra turpinās 1000 gadus, Dieva attiecībās ar zemi iestāsies sestdienas "diena" tūkstošgadu Valstībā.

Pamatojoties uz Bībeles ziņām par pasaules radišanu 6000 gadu (t.i. 6 dienas) no pasaules radišanas dienas būs 2000 gadā m.ē. (ņemot vērā to, ka pasaule tika radīta 4000 gadus pirms Kristus

dzimšanas). Tas nozīmē, ka tūkstošgadu Valstības sākums var būt apmēram 2000 gadā m.ē.. Tātad mūsu laiks ir ierobežots. Sakarā ar Kristus drīzo atgriešanos, mums vajag izmantot katru iespēju jauno mirkli šajā dzīvē, lai sagatavotu sevi Viņa atnākšanai.

Atkāpe 16: Īsas Ziņas Par Izraēlas Vēsturi No Abrahāma Līdz Mozum

Ābrahāms bija aicināts no kaldēju pilsētas Ūzas. Pirmais ebrejs. Dievs viņam un viņa ģimenei apsoliya Kānaāna zemi. Viņš nomira pirms apsoliījumi piepildījās.

Īzaks. Ābrahāms bija gatavs upurēt savu dēlu Īzaku. Tā kā Ābrahāms bija ticīgs cilvēks, tad Dievs vēlreiz apstiprināja savus apsoliījumus. Īzaka gatavība mirt, padoties sava tēva gribai, ir Kristus ierašanās vēstnese. Apsoliījumi tika atkārtoti Īzakam (1.Moz. 26: 3. - 5.).

Jēkabs - Īzaka dēls. Arī viņam tika atkārtoti apsoliījumi. Viņam bija 12 dēlu. Rūbens - vecākais, Benjamiņš - jaunākais. Trešā dēla Levija pēcnācēji kļuva mācītāji. Jāzeps bija Īzaka mīļākais dēls.

Jāzeps. Bērnībā divreiz redzēja sapņus, kuros viņš valdīja pār saviem brāļiem. Kad Jāzeps brāļiem pastāstīja par sapņiem, viņi sāka viņu ienīst un pārdeva verdzībā uz Ēģipti. Ar laiku viņš kļuva par visas Ēģiptes pārvaldnieku un savāca lielus labības krājumus nākošajiem 7 gadiem, kuros bija paredzams bads. Lai glābtos no bada nāves Jēkabs un viņa dēli atbrauca dzīvot pie Jāzepa uz Ēģipti. Viņi un viņu pēcnācēji dzīvoja Hesemā. Ēģiptē tagad bija ļoti daudz ebreju un faraons sāka viņus uzmanīt, padarot par ēģiptišu vergiem.

Mozus piedzima šajā laikā. Glābjot bērnu no nāves, māte ielika viņu groziņā upes krastā. Garāmejot faraona meita ieraudzīja mazuli un pieņēma pie sevis. Kad Mozus izauga, viņš nogalināja ēģiptieti par to, ka tas sita ebreju. Tad Mozus aizbēga uz

Midiāniju, kur ganīja Tetrus avis. Viņam laukā parādījās Dievs degoša krūma izskatā. Dievs lika Mozum iet pie faraona un atbrīvot ebrejus. Mozus darija brīnumus, lai pierādītu, ka viņu sūtījis Dievs. Bet faraons neatlaida izraēlu. Tad Ēģipti piemeklēja 10 sodības: vardes, tumsa, krusa, un nāve vienā dienā visus pirmdzimušos ēģiptiešu zēnus. Katra ebreju ģimene šajā diena nokāva pa jēram un ar tā asinīm iezīmēja durvis. Tas simbolizē to, ka Jēzus asinis glābj mūs no nāves. Šī diena kļuva par pasā svētkiem.

Iziešana. Beidzot ebrejiem atļāva pamest Ēģipti. Viņus veda Dieva eņģelis mākoņu staba izskatā dienā un uguns staba izskatā naktī. Feraona kareivji izsekoja viņus līdz Sarkanajai jūrai. Šīs jūras ūdeņi pašķīrās, lai izlaistu cauri ebrejus, tad vilņi atkal sakļāvās, noslīcinot ēģiptiešus. Izraēlieši gāja pa tuksnesi uz apsolīto zemi Kanaānu. Dievs deva viņiem dzert ūdeni no klints un katru rītu sūtīja viņiem mannu. Kad viņi nokļuva līdz Sinaja kalnam, Dievs deva viņiem 10 baušļus. Tad viņi kļuva par Dieva Valstību. Viņi izveidoja speciālu telti, kurā lūdza Dievu. Viņiem tika doti priesteri un virspriesteris, lai tie pieņemtu upurus Dievam. Visi upurēšanas un svētīšanas elementi bija Jēzus Kristus vēstneši.

Apsolītā zeme. Beidzot izraēlieši līdz tai aizgāja. Pa priekšu izsūtīja 12 izlūkus. 10 no tiem atgriezās un teica, ka zemē nevar ieiet. Divi citi izlūki, Jozua un Kālebs pateica taisnību par Kanaānu un ieteica iet uz turieni. Viņi teica, ka, ja izraēlieši tic Dieva apsolījumam, tad viņiem ir jāieiet šajā zemē. Bet cilvēki noticēja 10 izlūkiem un ar to sadusmoja Dievu. Par to viņiem bija jāklejo tuksnesī vel 40 gadus, kamēr nedomā visi tie, kuri bija vecāki par 20 gadiem brīdī, kad izgāja no Ēģiptes.

Jozua bija Mozus vietnieks. Viņš ievada izraēliešus Kanaāna zemē. Pirmā pilsēta, kuru viņi ieņēma bija Jērika, kurā dzīvoja Rahaba. Nākošo viņi ieņēma Aju.

Soģi. Kad izraēlieši iekārtojās, pār viņiem valdīja soģi un ķēniņš viņiem bija Dievs. Soģu starpā bija Gideons, Jefajs un Samsons. Viņi visi atbrīvoja izraēliešus no viņu ienaidniekiem, kuri ielauzās

zemē par viņu grēkiem Dieva priekšā. Izraēla vēsturē ir daudz piemēru par viņu nepaklausību Dievam, par ko viņus sodīja ar kaimiņu tautu iebrukumiem valstī. Pēc tam izraēlieši nožēloja savus grēkus Dieva priekšā un Viņš viņus atbrīvoja no ienaidniekiem, bet viņi atkal grēkoja. Pēdējais soģis bija Samuēls. Viņa laikā izraēlieši atteicās no Dieva kā no sava ķēniņa un pieprasīja par ķēniņu cilvēku kā kaimiņu tautām.

Ķēniņi. Pirmais ķēniņš bija Sauls. Sākumā viņš bija labs cilvēks, bet ar laiku palika ļauns. Viņš neklausīja Dieva nolikumiem un izsekoja Dāvidu. Pēc Saula nāves par ķēniņu kļuva Dāvids, kurš bija viens no labākajiem izraēla ķēniņiem. Dievs viņam deva apsoliņumus. Pēc viņa par ķēniņu kļuva Salomons. Pēc laba sākuma viņš vēlāk atkrita no ticības savu daudzo sievu dēļ, kuras bija no kaimiņu tautām. Pēc viņa nāves valsts sadalījās 2 daļās: 10 ciltis kļuva par Izraēlu, kuras pirmais valdnieks bija Jerobeāms, 2 ciltis, Jūda un Benjamiņš, kļuva par Jūdas valsti. Pirmais valdnieks bija Rehobeāms.

Izraēlam nebija labu valdnieku. Šīs valsts iedzīvotāji pastāvīgi neklausīja Dievu. Viņš deva viņiem daudz priesteru, kuri centās pierunāt viņus būt paklausīgiem, bet cilvēki viņos neklausījās. Tāpēc asīrieši ieņēma viņu zemi un aizveda viņus gūstā. Pēc tam sagūstītie tika izsēti pa visu pasauli.

Jūdas valstij bija tikai daži labi valdnieki (piem. Asa un Hezekija), bet arī viņi neklausīja Dievu. Tāpēc viņu valsti ieņēma babilonieši, kuri sagūstīja iedzīvotājus un aizveda uz Babiloniju uz 70 gadiem. Pēc tam viņiem vairs nebija valdnieka. Pēc 70 gadiem viņi atgrizās Izraēlā Ezras, Jozuas un Nehemija vadībā. Zerobābels kļuva par galveno. Sākumā pār izraēliešiem valdīja persieši, pēc tam grieķi un vībeidzot romieši. Kad piedzima Jēzus, pār viņiem valdīja Roma. Par to, ka ebreji atteicās no Jēzus, Dievs sūtīja Romiešus iznīcināt Jeruzālemi 70.g.m.ē.. Un visi ebreji tika izsūtīti no Izraēlas.

Pēdējos 10 gados ebreji ir sākuši atgriezties Izraēlā un tas ir Vecās Derības pareģojumu papildījums. Izraēlas atdzimšana ir nepārprotama zīme, ka drīz atgriezīsies Jēzus un Izraēlas valsts kļūs par Dieva Valstību.

5.Nodaļa: Jautājumi

1. Kad tiks atjaunota Dieva Valstība?
 - a) viņa jau sen ir atjaunota.
 - b) kad atgrizīsies Kristus.
 - c) Vasarsvētku dienā pirmajā gs.
 - d) ticīgo sirdīs, kad viņi sevi ziedo ticībai.
2. Vai Dieva Valstība ir eksistējusi pagātnē? Ja jā, tad kādā veidā?
3. Kad tā beidza eksistēt?
4. Kas ir tūkstošgadu Valstība?
 - a) labestības jūtas mūsu sirdīs.
 - b) ticīgo valdīšana debesīs 1000 gadus.
 - c) sātana valdīšana uz zemes 1000 gadus.
 - d) Dieva Valstības pirmā tūkstošgade uz zemes.
5. Kāda būs Valstība?
6. Ko darīs pašreizējie ticīgie tūkstošgadu Valstībā?
 - a) valdīs pār mirstīgajiem.
 - b) valdīs debesīs.
 - c) mēs nezinām.
 - d) dzīvos uz citas planētas.
7. Vēstījums par Dieva Valstību tika sludināts:
 - a) tikai Jaunajā Derībā.
 - b) to sludināja tikai Jēzus un apustuļi.
 - c) kā Vecajā, tā arī Jaunajā Derībā.
 - d) tikai Vecajā Derībā.

6 NODAĻA

DIEVS UN GRĒKS

6.1: Dievs Un Grēks

Daudzi kristietisku sektu locekļi, arī citu reliģiju piekritēji, tic, ka eksistē briesmonis ar nosaukumu sātans vai velns, kas rada problēmas mūsu dzīvē un pasaulē, kā arī nes atbildību par grēkiem, ko izdarām. Bībele skaidri māca, ka Eņģeļi nevar grēkot. Ja mēs patiesi ticam, tad saprotam, ka mūsu izplatījumā nevar atrasties kaut kāds pārdabisks radījums, kas stāvētu pretim Visvarenajam Dievam. Ja tomēr uzskatām, ka tāds patiesībā eksistē, tad līdz ar to padarām apšaubāmu Dieva visvarenību. Šis jautājums ir tik nozīmīgs, ka pareiza tā izpratne jāuzlūko kā īpaši svarīgu doktrīnu. Ebr.2:14 pantā teikts, ka Jēzus iznīcināja nelabo caur savu nāvi; tādēļ, ja mums nav pareiza priekšstata par velnu, tad nespējam izprast Kristus dabu un darbus.

Pasaulē vispār, un t.s. "kristietības" pasaulē īpaši, eksistē ideja, ka viss labais nāk no Dieva, bet sliktais no velna, jeb nelabā. Šī ideja nav jauna un nav raksturīga tikai kristietības atkritējiem. Babilonieši, piemēram ticēja divu dievu eksistencei- labajam gaismas dievam un ļaunajam tumsas dievam. Viņi uzskatīja, ka šo dievu starpā norisinās nepārtraukta cīņa. Diženais Persijas cars (Kīrs) arī tam ticēja, tādēļ Dievs teica viņam: "Es esmu tas Kungs, un cita nav neviena; bez Manis neviena Dieva nav. Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu tas Kungs, kas visu to dara! " (Jes.45:5-7;22). Šai izpratnē Dievs ir autors, "ļaunuma" radītājs. Un šai izpratnē atrodama starpība starp "ļaunumu" un grēku, kuru izdara pats cilvēks. Grēks ienāca pasaulē caur grēkojušu cilvēku; to neienesā Dievs (Rom.5:12). Dievs teica Kīram un Babilonijas iedzīvotājiem: "...nav cita Dieva...". Senebreju vārds "el", tulkots kā "Dievs", pamatā nozīmē "spēku jeb spēka avotu". Dievs norādījis, ka Viņš ir spēka avots, un cita nav. Šī iemesla dēļ patiess ticīgais nespēj pieņemt ideju par parpārdabisko velnu vai vai dēmoni.

DIEVS: NELAIMJU RADĪTĀJS.

Bībelē ir vairāki piemēri, kā Dievs ienes "ļaunu" cilvēku dzīvēs un pasaulē kopumā. Am.3:6 atzīmēts, ka pilsētā eksistējošs ļaunums ir Dieva pieļauts. Piem., ja pilsētu skārusi zemestrīce, tad cilvēki runā, ka tas ir "velns", kas uzgrūdis nelaimi pilsētai. Bet patiesi ticīgais saprot, ka atbildīgs ir Dievs. Arī Mich.1:12 teikts: "...uzbrukušās briesmas nāca no tā Kunga un ir aizsniegušās līdz Jeruzalemes vārtiem".

Jozuas grāmatā mēs lasām kā taisnīgs cilvēks pazaudēja visu, kas viņam piederēja. Grāmata māca, ka "ļaunuma" pieredzējums dzīvē nav tieši proporcionāls cilvēka paklausībai vai nepaklausībai Dievam. Ījabs atzina: "... tas Kungs bija devis, tas Kungs ir ņēmis..." (Īj.1:21). Viņš nesacīja: "Dievs deva, bet sātans atņēma. Arī savai sievai viņš atbild: "Ja mēs esam no Dieva labu saņēmumi, kā tad lai mēs arī nesaņemam ļaunu?" (Īj.2:10). Grāmatas beigās radi un paziņas "... izteica viņam līdzjūtību... tais nelaimēs, kādām tas Kungs bija licis nākt pār viņu" (Īj.42:11; Sal.19:21; 8:4). Tādejādi Dievs ir ļaunuma radītājs tai nozīmē, ka mūsu dzīvē Viņš ir visu problēmu beidzamais atrisinātājs. "Jo, ko tas Kungs mīl, to viņš pārmāca... Pacietiet pārmācību! ... katra pārmācība... vēlāk... dod taisnības miera augli" (Ebr.12:6-11). Šie vārdi pierāda, ka pārbaudījumi, ko Dievs sūta, beigās noved mūs pie garīgas izaugsmes. Dieva Vārdi būtu pretrunā sev, ja apgalvotu, ka velns piespiež mūs grēkot un būt netaisniem, un tai pat laikā ienes problēmas mūsu dzīvē, kas noved pie "taisnības miera augļa" rezultāta. Ortodoksālā ideja par velnu rada šeit nopietnu problēmu. Īpaši grūti izprotami tad ir citāti par cilvēka saskarsmi ar velnu. "...lai gars tiktu izglābts", vai "...lai viņi (cilvēki) pārmācīti vairs nezaimotu Dievu" (1.Kor.5:5; 1.Tim.1:20). Ja nelabais ir patiesi eksistējoša būtne, kas piespiež cilvēkus grēkot un rada nelabvēlīgu garīgu ietekmi, tad kādēļ šie panti runā par sātanu pozitīvā gaisotnē? Atbilde ir tajā apstākļi, ka "sātans", jeb dzīves grūtības bieži noved pie pozitīvām garīgām sekām ticīgo dzīvē.

Ja mēs ticam, ka ļauno sūta Dievs, mēs varam lūgt Viņam savu problēmu risinājumu, piem. noņemt mums tās. Ja Viņš to nedara,

tad mums jāsaprot, ka Dievs tās sūtījis garīgai labklājībai. Turpretim, ja mēs ticam, ka ļaunums ir sātans vai velns, kas rada mūsu problēmas, tad nav nekādas iespējas atrast ar viņu saprašanos. Spēka zudums, slimība, negaidīta nāve vai nelaime - viss jāuzņem kā neveiksme. Ja velns ir kāds stiprs grēcīgs Eņģelis, tad neapšaubāmi stiprāks par mums, un mums nav nekādas izvēles kā vienīgi ciest no viņa rokas. Un otrādi - mēs mierinām sevi, ka Dieva vadībā "viss (dzīvē) nāk par labu" (Rom.8:28). Tādēļ ticīga cilvēka dzīvē neeksistē tāds termins kā "veiksme".

GRĒKA IZCELŠANĀS.

Jānorāda, ka grēka sākums ir mūsos pašos. Un mūsu grēkā mums jāvaino sevi. Protams, ir patīkamāk domāt, ka neesam atbildīgi par saviem grēkiem. Bet, ja tas būtu tā, tad varētu brīvi brēkot un attaisnoties ar to, ka par visu izdarīto jāatbild nelabajam. Nav jābrīnās, ka vainīgie bieži attaisnojas ar to, ka pārkāpuma vai nozieguma izdarīšanas brīdī pār viņiem valdījis velns un tā teikt, viņi nevar nest atbildību par izdarīto. Pilnīgi atbilstoši šāda neveiksmīga atrunāšanās netiek ņemta vērā un grēcinieki saņem pēc saviem "nopelniem".

Mums jāatceras, ka "grēka alga ir nāve" (Rom.6:23); grēks noved nāvē. Ja domājam, ka nav jāatbild par saviem grēkiem un, ka atbildību nes nelabais, tad taisnīgajam Dievam ir jāsoda velns, bet ne mūs. Tomēr mūsu pašu grēki mūs soda un tas pierāda, ka mēs paši par tiem atbildam. Domai par velna vainu mūsu grēkos ir mērķis noņemt atbildību no sevis par paša padarīto grēku. Šis ir vēl viens piemērs, kas izskaidro cilvēka nevēlēšanos atzīt Bībeles mācību par cilvēka grēcīgo dabu.

"Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes tanī ieiet... jo no iekšienes no cilvēka sirds iziet ļaunas domas, nešķīstības, zādzības, slepkavības, laulības pārkāpšanas. Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un apgāna cilvēku" (Mark.7:15-23).

Ideja par ārpusē eksistējošu substanci, kura ieiet mūsos un piespiež grēkot, nav savienojama ar Kristus mācību. No iekšienes, no cilvēka sirds iziet visas šīs grēcīgās domas. Lūk kādēļ vispasaules plūdu laikā Dievs teica: "... jo cilvēka sirdsprāts ir ļauns no mazām dienām" (1.Moz.8:21) Jēk. (1:4) mums saka: "... katru (tas attiecas uz ikvienu cilvēku) kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama". Mūs kārdina mūsu pašu kārība, mūsu pašu grēcīgās vēlēšanās nevis kāds ārpus mums. Jēkabs jautā: "No kurienes..? Vai ne no kārībām? (sk. 4:1). Katram no mums ir savas raksturīgas, personīgas kārības. Tās ceļas no mūsu grēcīgām vēlmēm un attiecināmas tikai uz mums personīgi. Un pareizi ir sacīts, ka paši sev esam ļaunākie ienaidnieki. Vēstule Romiešiem pamatā runā par grēku: tajā izskatīta grēka izcelšanās, kā arī iespēja to pārvarēt. Īpaši svarīgi ir uzsvērt, ka šai vēstulē ļoti reti pieminēts velns un nelabais un Pāvils tos nepiemin, kad norāda no kurienes ceļas grēks. Tas pats attiecībā uz velna koncepciju ir Jaunajā Derībā. Ja eksistē radījums, kas piespiež cilvēku grēkot, tad noteikti tas vairākkārt tiktu pieminēts Vecajā Derībā, bet tā šajā lietā klusē. Soģu periodā un laikā, kad ebreji atradās tuksnesī, grēkots tika daudz. Bet Dievs viņus nebrīdināja par kāda spēcīga radījuma vai spēka iekļūšanu viņos, lai tādejādi piespiestu grēkot. Tā vietā Viņš aicināja vērsties pie Sava vārda tā, lai viņi nenokļūtu savas miesas vājībās (piem.5.Moz.27:9,10; Joz.22:5).

Pāvils atzīst: "Jo es zinu, ka manī, tas ir manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs... labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru. Bet ja es todaru, ko negribu, tad darītājs neesmu vairs es, bet manī mītošais grēks" (Rom.7:18-20). Šeit viņš neuzliek vainu par izdarīto grēku uz kādu ārpusē eksistējošu būtni - velnu. Viņš runā par savu grēcīgo dabu kā par reālo grēka avotu: "... darītājs neesmu vairs es, bet manī mītošais grēks. Tad nu šādu likumu es atrodu (sevī), ka, gribot darīt labu, man iznāk ļaunais" (Rom.7:20,21). Pāvils uzsver, ka pretējais garīgumam nāk no tā, ko viņš nosauc "manī mītošais grēks". Katrs domājošs garīgi apdāvināts cilvēks nonāk pie šādas sevis iepazīšanas. Arī tāds, ticībā nepārspēts cilvēks kā Pāvils, neizprata savas iedabas

izmaiņas pēc pārejas kristietībā, viņš nenokļuva tādā stāvoklī, kurā nevarētu grēkot un negrēkotu. Mūsdienu "evanģēliskās kustības" dalībnieki apgalvo, ka viņi atrodas bezspēcīgā stāvoklī un vienlaicīgi ierindo Pāvilu pie "neglābjamiem" viņa vārdu dēļ Rom.7:15-21. Šie panti apstiprina galvenās grūtības viņu pretenzijā. Cits, nešaubīgi taisns cilvēks- Dāvids, tāpat bija norūpējies savas pastāvīgās grēcīgās iedabas dēļ: "... es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!" (Ps.51:5).

Bībele ļoti tieši runā par fundamentālu cilvēka dabas grēcīgumu. Ja pareizi to saprotam, tad nav nepieciešams izdomāt kādu būtni, kas atrodas ārpus cilvēka būtības un nes atbildību par viņa grēkiem. Jer.17:9 teikts, ka cilvēka sirds ir viltīga un ļaunprātīgi lokana pret visu; ka mēs nespējam pat iedomāties tās grēcīguma apmērus. Nav iespējams izteikt skaidrākiem vārdiem kā Sal.māc.9:3: "... cilvēku bērnu sirdis ir pilnas ļaunuma... ". Vest. Ef.4:18 tā izskaidrota cilvēku atsvešināšanās no Dieva: "Nezināšanas dēļ, kas ir viņās (sirdis), un savas sirds trulības dēļ... " "Aptumšojušās savā garā un atsvešinājušās no dievišķās dzīvības" tās mūsu prātu aizvirza prom no Dieva. Līdzīgi arī Gal.5:19 runā par mūsu "miesas darbiem"; tā ir mūsu personīgā miesa, mūsu būtība un mūsu daba, kas vedina mūs grēkot. Ipriekšminētajos citātos nav sacīts, ka nelabais (velns) ienesis mūsos grēku. No dzimšanas mūsos mīt grēcīgas tendences, kas satāda galveno mūsu civēciskā rakstura daļu.

6.2: Velns Un Sātans

Vārds "sātans" ir netulkojams senebreju vārds, ar nozīmi "pretinieks", bet vārds "velns" ir tulkojams no grieķu "diabolis" un nozīmē "melis, ienaidnieks vai apmelotājs". Ja mēs ticam, ka sātans un velns ir būtnes ārpus mums, kas atbild par grēkiem, tad vienmēr, kad lasām šo vārdu Bībelē, mums tas jāattiecina uz tādu grēcīgu cilvēku. Bībelē šie vārdi ir lietoti, lai veidotu

papildinājumu aprakstot vienkāršus cilvēkus. Šis fakts dara neiespējamu domu, ka vārdi velns un sātans tādā veidā kā tie lietoti Bibēlē, būtu jāsaprot attiecībā uz lielu grēcīgu būtni vai personu ārpus mums.

Vārds "sātans" Bibēlē.

1.Ķēn.11:14 lasām: "Un tas Kungs lika celties pret Salamanu - ēdomietim Hadadam; tālāk "Tad Dievs lika celties pret Salamanu... (vēl vienam pretinieku t.i. sātanam)... Viņš bija Izraēla ienaidnieks (velns)..." (1.Ķēn.11:23,25). Tas nenozīmē, ka Dievs iecēla kādu pārdabisku būtni vai Eņģeli. Viņš lika celties pret Salamanu parastam cilvēkam. Mat.16:22,23 sniedz citu piemēru. Pēteris cenšas pierunāt Jēzu, lai neiet uz Jeruzālemi nāvē. Jēzus pagriezies, teica Pēterim: "Atkāpies no manis sātans, tu man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkam patīk". Tātad Pēteri nosauca par sātanu. Šeit īpaši skaidri saprotam, ka Jēzus nesarunājās ar Eņģeli vai briesmoni, kad izrunāja šos vārdus; tos Viņš teica Pēterim. Tā kā vārds "sātans" nozīmē pretinieku, tad arī labs cilvēks, arī pats Dievs var tikt nosaukts par "sātanu". Pēc savas būtības šis vārds nenozīmē neko grēcīgu. Grēcīguma nokrāsa, kas piemīt vārdam "sātans" daļēji rodas no fakta, ka mūsu grēcīgā daba ir vislielākais "sātans", jeb pretinieks. Šī nokrāsa rodas arī tāpēc, ka ikdienas valodā cilvēki vārdu "sātans" lieto kaut kādā asociācijā ar grēku. Pats Dievs var kļūt mums par "sātanu", jo Viņš ienes mūsu dzīvē pārbaudījumus vai stāv pretim mūsu nepareizai rīcībai, kuru esam iedomājuši. Pat tad, ja nosaucam Dievu par sātanu, tas nenozīmē, ka Viņš Pats ir "grēcīgs".

Samuēla, Ķēniņu un Laiku gāmatās arī aprakstītas šīs epizodes: četri citāti no Evanģēlija stāsta par vienu un to pašu, bet lietots citā stilistiskā paņēmienā. 2.Sam.24:1 sacīts, ka Dievs sūtīja Dāvidu saskaitīt Izraēla iedzīvotājus. 1.Laiku gr. attiecīgais šī notikuma apraksts izteikts šādi: "Bet reiz cēlās Sātans pret Izraēlu un pavedināja Dāvidu saskaitīt Izraēlu". Vienīgais secinājums, kas šeit seko ir tāds: Dievs pret Dāvidu uzstājās kā

pretinieks t.i. kā "sātans". To pašu Viņš izdarīja arī ar Ījabu, uzsūtīdams viņam tādas pārbaudījumus, ka Ījabs teica tā: "Tu esi pārvērties un kļuvis man par ienaidnieku... Tu mani apkaro ar savas rokas spēku" (Īj.30:21); faktiski Ījabs izteicās: Tu darbojies pret mani kā sātans.

Vārds "velns" Bībelē.

Līdzīgi arī vārds "velns"; Jēzus sacīja: "Vai neesmu izraudzījis jūs divpadsmit (apustuļus) un viens no jums ir velns?" Viņš runāja par Jūdu Iskariotu, kas bija vienkāršs, mirstīgs cilvēks. Jēzus nerunāja par būtni ar ragiem vai t.s. garu. Vārds "velns" šeit attiecas uz grēcīgu cilvēku. 1.Vēst. Timotejam 3:11 sniedz citu piemēru. Mācītāju sievām nav jābūt "mēlnesēm" (apmelotājām). To pašu Pāvils raksta Timotejam 2.vēst. (3:1,3): "... pastarajās dienās ... cilvēki būs ... zaimotāji (velni), apmelotāji..." Tas nenozīmē, ka viņi kļūs pārcilvēki, bet gan vairāk grēcīgi. Jādomā, ir pilnīgi saprotams, ka vārds "velns" un "sātans" neattiecas uz kritušu Eņģeli vai kādu grēcīgu būtni ārpus mums.

Grēks, sātans un velns.

Vārdi "sātans" un "velns" tiek lietoti tai nozīmē, lai aprakstītu dabiskas grēcīgas tieksmes, kuras mums piemīt un par kurām runājam 6.1. nodaļā. Tās ir mūsu galvenais "sātans" jeb pretinieks. Šie vārdi var tikt lietoti, lai norādītu iemiesojumu un tādejādi mūsu pretinieku, apmelotāju un patiesības sagrozītāju apzīmējums ir "velns". Tas ir mūsu dabiskais "cilvēks" - patiesais velns. Dažos citātos tas skaidri saprotams: "Bet tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī viņš tāpat to pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir velns" (Ebr.2:14). Velns šeit parādīts kā nāvi nesošs. Bet "Grēka alga ir nāve (Rom.6:23). Tādēļ grēks un velns ir vienādas nozīmes jēdzieni. Jēk.1:14 sacīts, ka mūsu pašu grēcīgās vēlmes mūs kārdina, noved grēkā un nāvē.

Rom.8:3 parāda, ka " ... Dievs, sūtīdams savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis

uz nāvi". Tātad velns un mūsu grēcīgās tieksmes, kas ir cilvēka dabā, pēc savas būtības ir viens un tas pats. Ļoti svarīgi ir izprast, ka Jēzus bija pakļauts tādām pat kārdināšanām kā mēs. Neizprotot mācību par velnu, mēs nespējam pareizi stādīties priekšā Jēzus dabu un Viņa darbus. Tieši tādēļ, ka Jēzum bija mūsu cilvēciskā daba t.i. "velns" viņā, mums ir cerība: "Jo viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti" (Ebr.2:14-18; 4:15). Ja velns būtu parsonība, tad viņš vairs neeksistētu. Ebr. 9:26 sacīts, ka Kristus "... parādījies, lai iznīcinātu grēku, sevi upurējot". Un "mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa..." (Rom.6:6).

"Kas dara grēku, ir no velna" (1.Jāņ.3:8), jo grēks ir rezultāts, - mūsu personīgām, dabiski grēcīgajām vēlmēm, to papildījums, (Jēk.1:14,15), tieši to Bībele nosauc par "velnu". "Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus" (1.Jāņ.3:8). un vēl "Jūs zināt, ka viņš ir atklājies, lai grēkus atņemtu un grēku nav viņā" (1.Jāņ.3:5). Tas apstiprina mūsu secinājumu, ka "mūsu grēki" un "velna darbi" ir viens un tas pats. Atļaut kaut kam ienākt mūsu sirdī ir tas pats, kas papildīt to ar velnu (Ap.d.5:3). Ja mēs paši ieliekam savā sirdī piem. grēcīgu plānu, tad tas sākas mūsos (līdzīgi kā sieviete ieņem bērnu un tas ir viņā). Jēk.1:14,15 izmanto šo jēdzienu, lai aprakstītu, ka "Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts dzemdē nāvi". 109.Ps.6. pantā grēcīgs cilvēks salīdzināts ar velnu: "Iecel viņam bezdievi par tiesnesi, un sātans lai stāv viņam pie labās rokas!" (t.i. valdīs pār viņu). Salīdz ar Ps 110:1.

Iemiesošana.

Jums ir pamats sacīt, ka viss par velnu pateikts tā it kā viņš būtu cilvēks. Tas tā ir. Ebr.2:14 par viņu teikts kā par nāves valdnieku. Pat neliela iedziļināšanās Bībeles tekstā parāda, ka tur bieži izmantota iemiesošanas ideja runājot gan par abstraktu ideju, gan par cilvēku. Piem. Sal.pam.9:1 sacīts: "... atziņa darīja sev namu..." Bet Rom.6:23 grēks nosaukts par kareivi, kurš izmaksā rēķinu nāves veidā. Vēl precīzāk šis jautājums izskatīts Atkāpē 5.

Mūsu velns, "diabols" bieži pārstāv mūsu grēcīgās vēlmes. Bet cilvēkam nevar būt abstrakts "sātanisms". Grēcīgās vēlēšanās, kas mīt cilvēka sirdī, nevar eksistēt ārpus cilvēka; lūk kādēļ "velns" tiek iemiesots. Grēks bieži uzstājas kā kungs (piem. Rom.5:21; 6:6,17; 7:3). Grēks un velns ir saistībā. Līdzīgi Pāvils runā par mums kā par dalītām personībām, kas atrodas mūsu miesā (Rom.7:15-21), kur miesas cilvēks "velns" cīnās ar garīgo cilvēku. Saprotams, ka mūsos nav divu indivīdu, kas savstarpēji cīnās. Šī grēcīgā daļa mūsu būtībā ir jāsaprot kā bibeliskais velns. 1.Kor.5:13 norāda, ka jāizmet ārā ļauno (velnu) no sava vidus, t.i. nepieķīpties grēkam, lai nekļūtu par nelabo.

"Velns" un "sātans" politiskā kontekstā

Vārdi "velns" un "sātans" tiek lietoti arī, lai aprakstītu samaitāto, grēcīgo pasauli, kurā mēs dzīvojam. Par sabiedriskām, politiskām un pseidorelīģiskām civilizācijas hierarhijām iespējams runāt "velns" nozīmē. Sātans un velns Jaunajā Derībā bieži attiecināts uz ebreju un romiešu varas sistēmu. Mēs lasām par velnu, kas iemet cietumā ticīgos (Atkl.2:10); domātas ir romiešu varas iestādes. Šādā pat kontekstā mēs lasām par Pergamas baznīcu, kura atrodas sātana troņa tuvumā t.i. šeit domāta romiešu kolonijas pārvaldes atrašanās vieta Pergamā, kur arī atradās ticīgo grupa. Protams, ne jau sātana paša (ja viņš eksistētu) tronis atradās Pergamā.

Individuālais grēks tiek noteikts kā Dieva likuma pārkāpums, ko izdara cilvēks viens (1.Jāņ.3:4). Bet grēks, pastrādāts kolektīvi kā politisks un sabiedrisks spēks pret Dievu, ir daudz spēcīgāks par individuālo. Šis kolektīvais spēks nereti tiek izteikts kā velnišķa būtne. Šai nozīmē Irāna un citus islama zemes Savienotās Valstīs nosauc par "lielo sātanu" t.i. par lielo pretinieku viņu kursam politikā un reliģiskā virzienā. Šādi piemēri ilustrē vārdu "velns" un "sātans" pielietojumu Bībelē.

Nobeigumā būtu jāpiemin, ka šajā jautājumā vairāk kā jebkurā citā svarīgi ir pamatot mūsu izpratni apkopotā secinājumā par

visu Bibli un neizdarīt nopietnus slēdzienus pēc atsevišķiem pantiem un frāzēm, kas attiecas uz vispārīzplatītām domām par velnu. 6.1. un 6.2. nodaļas būtu vēlams uzmanīgi pārlasīt; tajās īss paskaidrojums sniedz pareizu izpratni par citātiem kopumā. Vārdi velns un sātans var tikt lietoti vienkāršu papildinātāju veidošanai vai atsevišķās vietās tie attiecas uz grēku, kas rodas mūsu personiskās cilvēciskās dabas dēļ. Daži citāti, kas visvairāk tiek nepareizi saprasti un bieži ir par pamatu plaši izplatītiem ticējumiem tiek izskatīti "Atkāpēs", šīs nodaļas beigās.

6.3. Dēmoni

Iepriekšējās divās nodaļās mēs noskaidrojām, kāpēc neticam velna vai sātana (kā personu vai briesmoņu) eksistencei. Ja runājam, ka dabā tādas būtnes neeksistē, tad tām līdzīgi dēmoni arī neeksistē, kaut gan tautā uzskata tos par velna kalpotājiem. Daudzi cilvēki domā, ka Dievs sūta mūsu dzīvē tikai labo, bet velns un dēmoni - slikto, vai arī atņem to labo, ko Dievs devis.

Bībele skaidri māca, ka Dievs ir visa spēka avots (skat. 6.1.), un ka Viņš ir atbildīgs kā par labo, tā arī par slikto mūsu dzīvē: -

"Es, kas radu gaismu un veidoju arī tumsību, kas dod svētību, bet arī ļaunu; Es esmu tas Kungs, kas visu to dara!" (Jes.45:7).

"... uzbrukušās briesmas nāca no tā Kunga un ir aizsniegušās līdz Jeruzālemes vārtiem" (Mich.1:12).

"Ja pilsētā pūš tauri, vai ļaudis tad lai nesabītos? Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Dievs nebūtu licis notikt?" (Am.3:6).

Tāpēc, ja arī mūsu dzīvē ir grūtības, mums jāzin, ka tās nāk no Dieva un nav jāvaino velns vai dēmoni. Ījabs zaudēja daudz laba, ar ko Dievs bija viņu svētījis, bet viņš nesacīja: Dēmoni atņēma

man visu, ko Dievs bija devis". Tieši otrādi, uzklausiet ko Ījabs teica:

"Tas Kungs bija devis, tas Kungs ir ņēmis, tā Kunga vārds lai ir slavēts!" (Īj.1:21).

"Ja mēs esam no Dieva labu saņēmuši, kā tad lai mēs arī nesaņemam ļaunu?" (Īj.2:10).

Un, ja mēs zinām, ka viss nāk no Dieva, tad,- ja dzīvē sastopamies ar grūtībām, mēs varam lūgt, lai Dievs mums tās atņem; un ja Viņš to nedara,- tas nozīmē, ka grūtības sūtītas mūsu rakstura attīstībai un uz labu tālākajā nākotnē: "Mans bērns, nenicini tā Kunga pārmācību un nepagursti, kad Viņš tevi norāj! Jo, ko tas Kungs mīl, to viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko viņš pieņem (viņš, nevis dēmoni). Pacietiet pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem. Jo kur ir bērns, ko tēvs nepārmāca? Bet ja jūs esat bez pārmācības, ko visi ir saņēmuši, tad jūs esat nelikumīgi bērni un ne īsti bērni (Ebr.12:5-8).

DIEVS - VISVARENĪBAS AVOTS.

Senebreju vārds, kas tulkots kā Dievs, patiesībā nozīmē varenību:

"Es esmu tas Kungs, un citu nav neviena, bez Manis neviena Dieva nav" (Jes.45:5);

"Vai ir bez Manis vēl cits Dievs? Nē, nav nevienas citas klints, Es nezinu nevienas" (Jes.44:8).

"... tas Kungs ir vienīgais Dievs, cits neviens, kā Viņš vienīgi" (5.Moz.4:35).

Šādi panti bieži lasāmi Bībelē. Tāpēc, ka Dievs ir visvarenības avots un vienīgais Dievs, tad bieži Viņš mums atgādina, ka Viņš ir greizsirdīgs Dievs (piem. 2.Moz.20:5; 5.Moz.4:24). Dievs kļūst greizsirdīgs, kad Viņa ļaudis sāk ticēt citiem dieviem un, kad viņi saka: "Tu esi varens Dievs, visvarens Dievs, bet patiesībā mē ticam arī vēl citu dievu eksistencei, pat, ja tie nav tik visvareni kā Tu". Līdzīgu kļūdu izdarīja arī izraēlieši. Vecajā Derībā plaši aprakstīts kā ebreji sarūgtināja Dievu ar savu ticību citiem dieviem tāpat kā Viņam. No Bībeles redzams, ka dēmoni, kuriem cilvēki tic arī patlaban, līdzinās tiem viltus dieviem, kuriem ticēja izraēlieši.

DĒMONI TIE IR ELKI.

1.vēst. Korintiešiem Pāvils skaidro kāpēc kristiešiem nav jāpiekopi elkdievība vai jātic kam līdzīgam. Kādreiz cilvēki ticēja, ka dēmoni ir sikāki dievi, kas jāpielūdz, lai pārvarētu dzīves grūtības. Šai nolūkā tika izgatavotas dēmonu figūras, kas bija tādas pašas kā elki un tās arī pielūdza. Šī iemesla dēļ, Pāvils aizvieto vārdu "dēmoni" ar vārdu "elki": "... tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kā kopīga ar ļauniem gariem. Bet ja jums saka: "Tā ir upura gaļa", tad neēdiet, viņa dēļ, kas jums to ir teicis (1.Kor.10:20,28). Tātad, elki un dēmoni ir viens un tas pats. Pievērsiet uzmanību kā Pāvils runā par to, ka viņi upurē "dēmoniem (elkiem), ne Dievam", un tā kā ir tikai viens Dievs, tad secinām, ka dēmoniem nepiemīt nekāds reāls spēks, viņi nav dievi. Šī doma atklājas 1.Kor.8:4: "Attiecībā uz elku upuru gaļas ēšanu mēs zinām, ka nav neviena elka pasaulē, un ka nav citu Dievu kā viens vienīgs".

Dēmoni vai elki neeksistē vipār. Ir tikai viens Dievs, vienībais patiesais spēks pasaulē. Pāvils turpina: "Lai gan tā saucamie dievi vai debesīs vai zemes virsū- jo dievu un kungu ir daudz-, **Bet mums** (ticīgajiem) ir tik viens Dievs, Tēva, no kura visas lietas (kā labais, tā sliktais)..." (1.Kor.8:5,6). Arī tagad ir cilvēki, kuri tic dažādu dēmonu ("nelabo") eksistencei- viens no tiem palīdzējis pazaudēt darbu, cits devis iemeslu sievai aiziet no mājas.

Tālāko apstiprinājumu, ka cilvēki Jaunās Derības laikā ticēja dēmoniem, elkiem vai "dieviem", atrodam Ap.d.17:16-18. Šeit stāstīts, ka Pāvils sludināja Atēnās, kas bija "elku pilna pilsēta". Atēnu iedzīvotāji pielūdza daudz un dažādus dievus. Izdzirdējuši, ka Pāvils sludina Evanģēliju, cilvēki teica: "Šis šķiet esam jaunu dievu (t.i. jaunu elku) sludinātājs". Jo viņš sludināja Jēzu un augšāmcelšanos. Cilvēki domāja, ka "Jēzus" un "augšāmcelšanās"-tie ir jauni dēmoni vai elki, kas tiek sludināti. Lasot nodaļu tālāk, redzams, ka Pāvils turpina sludināt un 22.pantā viņš saka: "Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi" (burtiski t.i. pilnībā pielūdzat dēmonus); viņš izskaidroja, ka demonos un elkos nav Dieva klātbūtnes. Neaizmirstiet, ka Dievs ir vienīgais varenības avots. Dēmonos nav Viņa klātbūtnes, tādēļ tiem nepiemīt nekāds spēks, tie patiesībā neeksistē.

VECĀS DERĪBAS VELNI (DĒMONI) BIJA ELKI.

Atgriežoties pie Vecās Derības, mēs atrodam vēl vairāk apstiprinājumu tam; ka "velns" ir tas pats, kas elki. 106.Ps.36-39 sacīts par izraēliešu maldiem: "Un kalpoja viņu elkiem, un tie kļuva viņiem par slazda valgu. Ir savus dēlus un savas meitas viņi upurēja ļauniem gariem un izlēja nenoziedzīgas asinis,- ... ko viņi upurēja Kānaāna elkiem: tā tapa zeme negodā likta ar asins grēkiem. Tā viņi kļuva nešķīsti ar saviem darbiem un atkrita no tā Kunga ar savu dzīves veidu".

Pilnīgi ir saprotams, ka dēmoni (velni) t.i. tikai cits elku nosaukums; ticība viņiem ir cilvēku iztēles rezultāts, šos elkus viņi paši sev radījuši. Tie cilvēki, kuri arī patlaban tic velnu eksistencei patiesībā tic izdomai nevis tam, ko māca Dievs 5.Moz.32:15-24 lasām: "Tie Viņu kaitināja ar svešiem dieviem, ar negantībām tie Viņu sarūgtināja. Tie upurēja ļauniem gariem, bet ne Dievam, dieviem, kas tiem agrāk bija nepazīstami, un ko jūsu tēvi nav bijušie.

Un Viņš teica: "Es paslēpšu savu vaigu no viņiem... jo tā ir netikla tauta, bērni bez uzticības. Tie mani sarūgtinājuši ar saviem beznozīmīgiem dieviem... Es sakrāšu ļaunumu pār viņiem, Es raidīšu savas bultas pret viņiem".

Šie elki nosaukti par "nedieviem", tātad nav jātic viņu būtībai, jo tā ir atkāpšanās no ticības Dievam. Protams, nav viegli ticēt, ka Dievs mūsu dzīvē sūta ne tikai labo vien. Daudz vieglāk ir noticēt, ka sliktais nāk no kaut kā cita. Ja ticam, ka arī sliktais nāk no Dieva, tad mums jātic, ka gala rezultātā Viņš to izvērtīs par neizmērojami lielu svētību.

VELNI (DĒMONI) VECAJĀ DERĪBĀ.

Varētu jautāt: "Kā būtu jāsaprot Vecās Derības panti, kuros skaidri teikts par velniem?"

Vienai nostānei ir jābūt pilnīgi skaidrai: Bībele nerunā pretim pati sev; tā pārstāv Visvarenā Dieva Vārdu. Ja mēs lasām, ka Dievs mums sūta problēmas un, ka Viņš ir visa spēka avots, tad Bībele nevar teikt, ka velni ir mazi dievi, kas pretojas Dievam un atnes mums visādas nelaimes. Īpaši nozīmīgs ir fakts, ka vārds "velns" Vecajā Derībā ir sastopams tikai četras reizes un arī tad elku pielūgšanas kontekstā. Jaunajā Derībā šis vārds "velns" lasāms ievērojami biežāk. Mēs saistām to tādejādi, ka laikā, kad tika sarakstīts Evanģēlijs, cilvēkiem bija ticējums, ka jebkura nezināma slimība ceļas no velniem. Tomēr, ja velns eksistētu un būtu par iemeslu mūsu slimībām un problēmām, tad par to runātu Vecā Derība, tie biežāk būtu pieminēti. bet šādā kontekstā velni nemaz nav pieminēti.

VELNI (DĒMONI) JAUNAJĀ DERĪBĀ.

Kad lasām, ka no kāda tika izdzīti velni, tad zinām, ka cilvēki, no kuriem tie tika izdzīti tika dziedināti no kādas garīgas vai citas slimības, ko tolaik nepazīna. Mūsu ēras pirmajā gs. cilvēkiem bija

tendence vairot iedomātus velnus visā, ko viņi neizprata. To laiku medicīnas limenī nespēja izskaidrot garīgās slimības un par šādiem slimniekiem runāja kā "velna apsēstiem". Vecās Derības laikā par cilvēkiem ar prāta novirzēm teica, ka viņi pakļauti ļauna vai nešķīsta gara iedarbībai (Soģ.9:23; 1.Sam16:14; 18:10). Jaunās Derības laikā vārdus par ļauno garu/velniem attiecināja uz garīgi slimajiem. Saistība slimībai ar velniem lasāma sekojošos pantos: "... tie atveda pie Viņa (Jēzus) daudzus velna apsēstus un Viņš (ļautos) garus izdzina ar vārdiem... Ka piepildītos Jesajas vārdi... "Viņš uzņēmās mūsu vājības un nesa mūsu sērgas" (Mat.8:16,17). Tātad cilvēku slimības un vājības ir tas pats, kas ir "velnu" un "ļauto garu" pakļautība. Cilvēki domāja, ka Jēzus nav pie pilna prāta, un ka Viņā pašā ir velns: "Viņam ir velns, Viņš ir prātu zaudējis!" (Jāņ.10:20; 7:19,20; 8:52).

SLIMO DZIEDINĀŠANA.

Pēc dziedināšanas "velna apsēstie" atgriezās savā "veselajā saprātā". Būt "velna apsēstam" nozīmēja būt garīgi slimam. Evāņģēlijā teikts, ka "velna apsēstie" varēja izārstēties, bet "apsēstie" izsaka citu saslimšanu. Lūk.10:9 lasām, ka Jēzus lika saviem septiņdesmit mācekļiem iet un "dziedināt slimos", ko viņi arī darija. Atgriezušies viņi teica: "Kungs! arī velni pakļaujas mums Tava vārda dēļ". Šeit atkal slimības pielīdzinātas velniem. Reizēm apustuļi dziedināja Jēzus vārdā (Ap.d.3:6; 9:34).

LAIKMETA VALODA.

Bībele sarakstīta tādiem vārdiem, lai cilvēki varētu saprast. Redzam, ka Jaunajā Derībā lietota tā laika valoda un, aprakstot "velna apsēstos", domātas garīgās slimības, kuras tolaik nevarēja izskaidrot. Mūsdienās tā ir "mēnessērdzība", kas burtiski nozīmē "mēness paralizētais". Daudzus gadus atpakaļ ticēja, ka tad, ja cilvēks pilnmēness naktī staigā ārpus mājas, mēness var padarīt viņu par garīgi slimu. Tagad mēs lietojam apzīmējumu "mēnessērdzīgs" attiecībā uz jukušu cilvēku, bet tas nenozīmē, ka šī "sajukšana" ir notikusi mēness iedarbībā.

Ja pieņemam, ka šos vārdus lasīs pēc 2000 gadiem, un Jēzus līdz tam laikam nebūs atgriezies, tad cilvēki varētu nodomāt, ka esam ticējuši vājpaprātībai no mēness iedarbības; tomēr viņiem nebūtu taisnība, jo mēs izmantojam tikai sava laika valodu, kā to darija arī Jēzus 2000 gadu atpakaļ.

Protams, ka Jēzus Kristus nav dzimis 25. decembrī, tomēr mūsdienu rakstnieki lieto vārdu "Ziemassvētki", kad domā par šo notikumu, tomēr es nedomāju, ka mūsu pienākums ir atzīmēt to, kā Kristus dzimšanas dienu. Nedēļas dienu nosaukumi cēlušies no elku pielūgšanas,- piem. "svētdiena" (sunday) veltīta saules pielūgšanai, "sestdiena" (saturday) bija Saturna pielūgšanas diena, "pirmdienā" (monday) pielūdza mēnesi u.t.t. Lietodmi šos vārdus, mēs nepievienojamies tai maldu ticībai, kuras laikā radās mūsu valoda.

Pravieša Ecēchiēla laikā eksistēja mīts, ka Izraēla zeme atnes bēdas tiem, kuri uz tās dzīvo. Tā tas nebija, bet Dievs to izmanto it kā pievienodamies šai plaši izplatītajai idejai tautā: "Tā saka Dievs tas Kungs par šo zemi: Tāpēc, ka tev pārmet, tu esot bijusi cilvēku ēdāja un savas tautas bērnu laupītāja, Tad tu turpmāk neēdīsi vairs cilvēkus un nelaupīsi bērnus savai tautai,- tā saka Dievs tas Kungs" (Ecēch.36:13,14). Tolaik bija arī plaši izplatīts ticējums, ka jūra ir milzīgs briesmonis, kas grasās aprīt zemi. Kaut arī tas ir pilnīgi nepareizi, tomēr Bībelē ir bieži pieminēts ar nolūku, lai šo ideju lasītājam palīdzētu izprast (skat. Īj.7:12; Am.9:3; Jer.5:22; Ps.89:10; Hab.3:10; Mat.14:24; Mark.4:37-39). Asīriešu mitoloģijā jūras briesmoni sauca par Rahabu un tieši tāds pats vārds bija dots jūras briesmonim Ēģiptē (Jes.51:9). Tā kā Bībele ir Dieva iedvesmoti raksti, tad nav iespējams, ka tajā atspoguļotos pagāniski strāvājumi, kas eksistēja tās sarakstīšanas laikā. Droši vien Dievs ar nodomu lietojis toreizējos ticējumus, lai parādītu, ka Viņš ir vienīgais varenības avots un Viņa griba spēj darīt visu. Tādā veidā Dievs šeit labo pamatklūdu uzskatā, ka ļaunums būtu spēks pats sevī. Tai pat laikā Bībele nenosoda

ticējumu, ka jūrā dzīvo mizīgs briesmonis vai pati jūra ir briesmonis.

Citā piemērā aprakstīts zibens un krusas mākoņi kā "bēguļojošs pūķis" (Īj.26:13). Droši vien šis salīdzinājums atbilst toreizējam ticējumam, ka zibens un biedinošie krusas mākoņi līdzinājās pūķim. Šie citāti nenoliedz maldīgo izpratni un necenšas dot zinātnisku skaidrojumu. Tai vietā tie uzvedina domu, ka Dievs vada visas dabas norises. Tieši tāda bija arī Kristus attieksme pret toreizējo ticību velniem. Viņa paša brīnumdarbi skaidri parādīja, ka Dieva spēks ir apsolūti pilnīgs un nav saistīts ar cilvēku pašu ticējumiem "velnu" eksistencei. Tie, kuri tic, ka Jaunajā Derībā aprakstītie "velni" apstiprina to eksistenci, ir jāatbild, ka jūra patiesi ir briesmonis, bet zibens patiesībā ir liels pūķis vai skorpions. Vēlreiz jāuzsver, ka Bībele ir rakstīta tā laika valodā, bet tā neapstiprina to ticību, kas ir lietotās valodas pamatā. Kā jau pieminējām, tad šāda īpatnība raksturīga arī mūsu šodienas valodai. Bībelē tāda valoda lietota, lai norādītu uz pamatpatiesībām, par kurām runāts 6.1. un 6.2. nodaļās, t.i. vienīgi Visvarenais Dievs ir atbildīgs par visām mūsu dzīves nedienām, ka grēks nāk vienīgi no mums pašiem un viss iepriekšsacītais tikai apstiprina Dieva varenību mūsu pestīšanā. Tā saucamie "augstie kritiķi" pastāvīgi norāda uz saistību starp Rakstu valodu un toreizējo kultūru ticējumiem, par kuriem runāts Bībelē. Tas ir pilnīgi saprotams, jo Bībele rakstīta valodā, kurā atrodam atsauces uz vietējiem ticējumiem, bet tādā veidā, ka skaidri izprotams ir Dieva patiesais pārākums pār sīkajiem cilvēciskajiem ticējumiem, kas bija zināmi visiem, kuri pirmoreiz lasīja praviešu iedvesmos vārdus.

Kad pārdomājam iepriekš sacīto, neviļus rodas izbrīns par lielo piemēru daudzumu, izteiktu tā laika valodā un bez mazākā mēģinājuma kaut ko mainīt Bībelē. Piemēri:

- Farizeji apvainoja Jēzu, ka savus brīnumainos darbus Viņš darīja viltus dieva Belcebula spēkā. Jēzus teica: "... ja es izdzenu ļaunos garus ar Belcebula palīdzību, ar ko tad jūsu bērni tos

izdzen? (Mat.12:27). 2.Ķēn1:3 skaidri norāda, ka Belcebuls bijis filistiešu viltus dievs. Bet Jēzus neteica: "Ieskatieties 2.Ķēn.1:3 un sapratīsiet, ka jūsu apvainojumi ir nepatiesi". Nē, Jēzus runāja tā, it kā Belcebuls patiesi eksistētu, jo Viņš zināja kā sludinātais vārds nokļūs līdz tiem cilvēkiem, kuri klausījās. Līdzīgi Jēzus runā arī par velnu izdzišanu. Viņš lieto tā laika valodu.

- Ebreji Jēzus Kristus laikā turja sevi par taisnīgiem un domāja, ka viņi ir Abraāma pēcteči. Jēzus ar viņiem apgājās kā ar "taisnīgajiem" un sacīja: "Es zinu, ka jūs esat Abraāma dzimums... (Jāņ.8:37). Bet Viņš neticēja viņu taisnīgumam, un Jāņ.8:39-44 pateikts ļoti tieši, ka viņi nebija Abraāma sēkla. Jēzus pieņēma, ka cilvēku ticība ir patiesa, bet vienlaicīgi praksē pierādīja, kuros gadījumos tas tā nav. Mēs redzējam, kāda ir Dieva attieksme pret ticējumiem, eksistējošiem Jaunās Derības sarakstīšanas laikā. Tāda bija arī Jēzus attieksme pret velniem tajā laikā. Dieva svētītie darbi, kurus Viņš darīja, skaidri norādīja, ka Dievs uzsūta slimības, ne cits spēks, un vienīgi Dievam pieder varenība tās izārstēt.

- Pāvils citējis grieķu dzejniekus, kuri bija īpaši zināmi kā visa bibeliskā noliedzēji, lai tādā veidā kritizētu tos, kas ticēja šiem dzejniekiem (Tit.1:12; Ap.d.17:28). Šeit mēs varam atcerēties arī Pāvila attieksmi pret altāri ar uzrakstu "nezināmam Dievam" t.i. kaut kādam pagānu dieveklim, kas varēja eksistēt, bet kuru Atēnu iedzīvotāji vēl nezināja (Ap.d.17:22,23).

- Ef.2:2 stāstīts par "caru", kas valda gaisā, tādā savā laikā ticēja Pāvila lasītāji; viņš stāsta: kādreiz esot dzīvots pēc "gaisa pārvaldnieka" gribas. Tālāk tekstā šis valdnieks nosaukts par "darbīgu garu" (attiecībā uz saprātu) cilvēkā. Senāk viņi ticēja pagāniskajai idejai par garīgu debesu caru. Tagad Pāvils uzsver, ka vara, kurai viņi formāli pakļāvās, ir biusi viņu maldīgās iztēles radīta. Tādā veidā apustuļi, atklāti nenoliedzot izturējās pret pagāniskajiem ticējumiem, bet vienlaicīgi atklāja grēka būtību.

- 2.Pēt.2:4 stāstīts par grēkojošiem cilvēkiem, kuri nonākuši "ellē", (kapā vai pazemes "tumšajās bedrēs" t.s. mitoloģiskā vietā). Bet Jēzus nenoliedz šādas vietas eksistenci, tiši otrādi, viņš lieto pieņemto apzīmējumu kā simbolu pilnīgai iznīcināšanai u sodam par grēku. Līdzīgi tam Kristus lieto "Tofeta" savos sprediķos.

VAI TIEŠĀM VELNI RADA SLIMĪBAS?

Ikvienam, kurš tic velnu eksistencei, ir jāuzdod sev jautājums: "Vai manu slimību rada velni?" Ja jūs domājat, ka velni, par kuriem teikts Jaunajā Derībā ir ir deviņi apkārt klīstoši un ļaunu radoši, tad jums jāatbild "jā". Bet kā jūs varat izskaidrot to faktu, ka daudzas slimības, ko "tie radījuši", šodien var izārstēt vai kontrolēt ar zāļu palīdzību? Klasisks piemērs ir malārija. Lielākā ļaunā daļa Āfrikā līdz šim domāja, ka malāriju rada velni, bet mēs zinām, ka šo slimību var izārstēt ar hinīnu vai citām zālēm. Vai varbūt jūs teiksiet, ka tai brīdī, kad dzeltenā tablete ieslīd jūsu kaklā, šie velni izbīstas un aizlido? Dažas slimības, ko Jēzus izārstēja un kas aprakstītas kā velnu darbības rezultāts, šodien zināmas kā stinguma krampji un epilepsija (abas ārstē ar zālēm).

Mans draugs atbraucis no Ungadas, mums pastāstīja, ka cilvēki tur ticējuši tam, ka malāriju rada velni, bet tiklīdz redzējuši zāļu ātro iedarbības rezultātu, tā pārstājuši ticēt. Bet, ja cilvēks saslimis ar cerebrālo malāriju (tā izsauc nopietnus prāts traucējumus), tad viņi atkal sākuši ticēt velniem. Ārstam, kurš piedāvājis stipras iedarbības zāles, viņi teikuši, ka šoreiz nepieciešams kaut kas īpašs, - cīņai ar velniem. Ārsta vēlāk atgriezās un teica: "Man ir zāles, ka izdzen velnus". Saslimušais labprāt pieņēma zāles un viņam kļuva labāk. Ārsts neticēja velniem, bet izmantoja valodu, kurā cilvēki viņu saprata, lai spētu piekļūt slimniekam; tieši tāpat kā "Varenais Ārsts", Kungs Jēzus, rīkojās 2000 gadu atpakaļ.

Atkāpe 17: Buršana (Vādošana)

Šī nodaļa rakstīta tiem lasītājiem un studentiem, kas dzīvo Āfrikā u.c. pasaules daļās, kur buršanās ir pieņemta ikdienas dzīves norma. Visi patiesie Bībeles studenti atzīs, ka vēršanās pie vārdotājiem nav savienojama ar patiesbas saglabāšanu. Es saprotu, ka vārdotāju palīdzība ir lētāka un viņi bieži vien ir vieglāk pieejami nekā mediķi- ārsti. Panākumi slimību ārstēšanā padara viņus pievilcīgus vietējo iedzīvotāju vidū. Mēs izskatīsim šo problēmu no loģiska, bibeliska izpratnes viedokļa. Tas ir vienīgais veids, kurā jūs varat atrast sevī spēku, lai pārvarētu kārdinājumu meklēt palīdzību pie šiem cilvēkiem.

BURVJU (VĀRDOTĀJU) TENDENCE UZ BURŠANU.

Vispirms nepieciešams paanalizēt šo noslieci uz burvjiem. Varam būt pārliecināti, ka viņu panākumi ir lielā mērā pārspīlēti. Ārstēšana nekad nenotiek atklāti. Ja patiesībā ārstēšana būtu sekmīga, tad viņi strādātu slimnīcās un būtu zināmi visā pasaulē. Nekad nav zināms to slimnieku reālais stāvoklis, kuri pakļāvušies viņu ārstēšanai, vai patiesi sirgstošajam kļuvis labāk vai nē. Tiem, kuri krituši kārdināšanā un griezušies pēc palīdzības pie burvja jāuzdod sev jautājumu: vai ir saņemts noteikts pierādījums burvja spēkam t.i. vai pieredzēts (ne tikai dzirdēts no cita), ka kāds cilvēks ar amputētu roku caur burvestību to būtu atguvis. Šāds pierādījums nepieciešams, lai pārliecinātos par burvju patiesīgumu 5.Mozus 13:1-3 šai sakarā teikts ļoti noteikti: izraēliešiem mācīja, ka tad, ja pat pravietis vai gaišreģis parādīs zīmes vai brīnumus, cilvēkam nav jātic līdz brīdim, kamēr viņš Dieva vārdam atbilstoši neapstiprina savu uzticību patiesajai mācībai: Saprotams, ka ārstējošie vārdotāji netic patiesībai kā tas parādīts Bībelē, tāpēc nav jāpadodas kārdinājumam uzticēties viņiem un domāt, ka tiem piemīt reāls spēks, jo viss spēks nāk no Dieva (Rom.13:1; 1.Kor.8:4-6). Tālāk- kādas slimības tad viņi izārstē? Ir atzīts, ka cilvēks izmanto tikai tikai 1% savu smadzeņu spēju. Pārējā daļa atrodas ārpus mūsu iespējām (bez šaubām Dieva Valstībā cilvēku spējas būs pilnīgas). Mēs pat neaptveram, ka mūsu smadzenes var gandrīz vai fiziski ietekmēt mūsu

ķermeni. Ir zināms, ka psihologi ārstē asins saslimšanas intensīvi iedvešot pacientam, ka asins sastāvs un cirkulācija ir normāla. Ārsti pieļauj, ka atsevišķos gadījumos iespējams tādas metodes izārstēšanā, kas nav ortodoksālajā medicīnā.

Stresa ietekme uz mūsu smadzenēm var radīt kuņģa čūlu un galvassāpes. Nomierinoties, izpildot noteiktus vingrinājumus ir iespējams šīs sāpes noņemt.

Burvji (vārdotāji) domājams, panāk tādu slimību izārstēšanu, kuras kontrolē mūsu apziņa. Tā kā mēs pilnībā nesaprotam kā darbojas mūsu smadzenes, tad mums liekas, ka burvji to saprot. Tomēr tas tā nav, jo tikai iedarbojoties uz cilvēku apziņu, viņi spēj panākt kādus rezultātus ārstēšanā.

SPĒKA AVOTS

Tomēr viss spēks nāk no Dieva. Viss labais un viss sliktais, tai skaitā slimības, nāk no Viņa, bet ne no burvjiem. Par to daudz sacts Svētajos Rakstos: Jes.45:5-7; Mich.1:12; Am.3:6; 2.Moz.4:11; 5.Moz.5:18. Visas šīs vietas uzmanīgi jālasa. Slimību gadījumā mums jāgriežas ar lūgšanu pie Viņa, vienlaicīgi lietojot zāles, ko parakstījis ārsts. Ja tomēr mēs griežamies pie vārdotāja, tad mums jāzin, ka šie cilvēki paši apgalvo, ka darbojas ar "tumšiem spēkiem" it kā palīdzēdami. Bet mēs zinām, ka patiesībā šādi spēki neeksistē. Vērsties pie būrējiem, nozīmē neticēt Dieva visvarenībai un, ka Viņš ir tas, kurš sūta mums slimības; tas nozīmē, ka domāt, ka darbojas kādi citi spēki, ko pārvalda vārotāji kā viņi paši to apgalvo.

Dievs ir ļoti sarūgtināts, ka cilvēki tā domā, jo Viņš zina, ko Viņš ir sūtījis un, ka Viņš ir visspēcīgš. Izraēlieši ticēja Dievam, bet viņi ticēja arī citu spēku eksistencei, kas ietekmē viņu dzīvi un pielūdzta elkus, ko paši bija radījuši. Tas tik ļoti nokaitināja Dievu, ka Viņš izdzina tos no tautas vidus (5.Moz.32:16-24). Daļēju ticību Dievs neatzīst. tādēļ runāt par patiesu Izraēla Dievu un tai pat laikā atzīt citu spēku eksistenci, pieļaujot, vārdotājiem iedarboties

uzšiem spēkiem, lai tie mūs atstātu, t.i. pielīdzināties izraēliešiem viņu pagātnē. Ilgā un skumjā elkdievības vēstnese par izraēliešiem ir "uzrakstīta mūsu pamācībai". Mums nav jāpakļaujas nekādai saskarei ar tiem, kuri tic šādiem spēkiem. "Kas ir gaismai kopējs ar tumsu? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? jo jūs esat dzīvā Dieva nams... Tāpēc aieita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs... Tad es būšu jums par tēvu, un jūs būsit man par dēliem un meitām" (2.Kor.6:14-18). Ja mēs patiesi atzīstam par maldīgiem ticējumus velniem un pūlamies atdalīties no tiem, tad iegūstam apstiprinājumu tam, ka patiesībā esam Paša Dieva bērni. Kad bērns slimo, vecāki instinktīvi rūpējas par viņu un vai ir grūti apvienot mūsu ticību ar to, ka mūsu Debesu Tēvs gādās par mums, vēl nesalīdzināmi lielākā mērā?

Tas ir fakts, ka būrējiem ir ietekme tikai uz tiem, kuri viņiem tic. Līdzīgi cilvēks, kurš zaudējis savu mīļoto, var griezties pie medija (starpnieka starp "gariem" un cilvēkiem) vai pie vārdotājiem un lūgt tikšanos ar mirušo. Medijs palūgs aizvērt acis un ļoti tieš iedomāties vajadzīgā cilvēka seju. Klients var koncentrēties uz fotogrāfiju ko ļoti atceras. Medijs tad ļoti tieši lasīs klienta domas un, nedaudz pārspilējot, stāstīs par šo cilvēku reālā nozīmē. Klients pēc tam pārlicinās, ka medijs tiešām redzējis mirušo kā dzīvu. Pievērsiet uzmanību, ka nekad nav cieša apstiprinājuma, ka šis cilvēks ir dzīvs. Ja klients atsakās ticēt vai pakļauties medijam, nekāda rezultāta nebūs.

"Burvji", kuri parasti izskaidroja faraonam un Nebukadnēcaram viņu sapņu nozīmi, nevarētu palikt savās vietās, ja negūtu panākumus. Nav šaubu, ka viņi izmantoja domu nolasīšanas tehniku. Bet, ja Dievs iejaucās tā cilvēka dzīvē, ar kuriem burvji nodarbojās, tad viņi zaudēja savu spēku un spēju tulkot sapņus. Tas pats notika ar Bileāmu, kurš arī zināmā pakāpē bija burvis. Moābas valdnieks Balaks ticēja Bileāma spējām nolādēt cilvēkus. Viņš deva daudz naudas atalgojuma par kalpošanu, teikdams, ka no pieredzes zina, ka "tas, ko tu nolādi, tas ir nolādēts" (4.Moz.22:6). Bet Bileāms konstatēja, ka ir zaudējis savu ierasto

spēju nolādēt tai brīdī, kad saskārās ar izraēliešiem. Saprotams, ka tādiem cilvēkiem vairs nav spēka, kad viņi tiekas ar tiem, kuri tic patiesajam Dievam, neskatoties uz visiem iepriekšējiem panākumiem saskarsmē ar citiem cilvēkiem.

BĪBELE PAR LĀSTIEM (VĀRDOŠANU).

Praktiska nozīme parādās tad, ja mēs krītam kārdinājumā apmeklēt burvi (vārdotāju), tad mums ir pilnībā viņam jānotic. Nav nozīmes iet pie tādiem cilvēkiem, ja ceram iegūt tikai savas veselības uzlabošanos (droši vien viņi paši šādam uzskatam piekritīs). Bet pilnībā ticēt vārdotājam un tiem spēkiem, kurus viņi darbina, nozīmē, ka mēs neticam vivarenajam, patiesajam Dievam. Ja mēs ticam tam, kas iepriekš rakstīts par faraonu, Bileāmu un Nebukadnēcaru, tad nespējam atnākt pie burvjiem ar tādu ticību, kāda nepieciešama palīdzības asņemšanai. Tālākie piemēri parāda, ka lāstiem nav varas pār Dieva izredzētiem cilvēkiem, kādi esam mēs pēc aicinājuma un kristības.

Burvību Pāvils nosaucis par "miesas darbu" un pieskaita to pie maldu mācības, netiklības un izlaidības (Gal.5:19-21). Viņš saka: "... kā jau esmu senāk sacījis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību". Tāda bija Pāvila uzrunas emocionālā daļa. Mozus likumā tāpat sacīts, ka burvis, kas lieto riebšanu (cits nosaukums vārdošanai) un tie, kuri savus bērnus ved caur uguni, bija neatliekami jāšoda ar nāvi (5.Moz.18:10,11; 2.Moz.22:18). Tie, kuri savus bērnus veda ugunī, nebija īsti burvji. To sacīja vārdotāji un vadošie elku pielūdžeji, ka aizsardzībai pret ļaunajiem spēkiem bērni bija jāved caur uguni. Redzam, ka burvji un tie, kuri pie viņiem griezās pēc palīdzības, bija sodāmi ar nāvi. Atbilstoši Jaunajai Derībai, sods par šādiem pārkāpumiem būs izdzīvošana no Dieva valstības. Dievs negrib, lai mēs meklētu palīdzību pie vārdotājiem savas konkrētās situācijas uzlabošanai. Mūsu dzīvē Kristū katra lēmuma pieņemšanai, liek mums uzdot pašiem sev svarīgu jautājumu: "Vai Dievs patiesi grib, lai es to izdaru? Vai es spētu to izdarīt, ja Jēzus stāvētu man blakus?" Tā kā Dievs ir

skaidri nosodījis vārdotājus, es domāju, ka uz šiem jautājumiem noteikti būtu jāatbild "nē". Samuēls nosaucis burvestību kā provocāciju Dieva Vārdam (1.Sam.15:23). Patiesi, neiedomājami ir provocēt Visvareno, kā to darīja izraēlieši savā ticībā elkiem un buršanai (5.Moz.32:16-19). Dievs norāda, ka Viņš licis izraēliešiem padzīt hanaāniešus dēļ viņu ticības burvestībām, bet tā vietā viņi pievienojās šai ptaksei (5.Moz.18:9-14). Jaunā Izraēla dēļ, kurš sastāvēs no kristītiem ticīgajiem, mums nav jādara tas, kas notiek apkārtējā sabojātā pasaulē; pretējā gadījumā mēs nespēsīm iemantot mums apsolīto zemi Valstībā. Nav pieņemama pati doma, ka ne mēs, bet burvji spēs to iemantot. Ja mēs ceram, ka burvestības ietekme iespaidos mūs, tad mēs patiesi to izmantojam.

Lai Dievs mūs visus svētī mūsu ceļā, ko ejam patreiz caur tumšo pagānisko pasauli Viņa Valstības virzienā uz gaismu, patiesību un godu.

"... Tāpēc, ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi... Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem... Bet mums pienākas Dievam pastāvīgi pateikties par jums, tā Kunga mīļotie brāļi... Tad nu brāļi, stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies no mūsu runām... pats mūsu Kungs Jēzus Kristus un Dievs mūsu Tēvs, kas mūs ir mīlējis un savā žēlastībā mums devis mūžīgo iepriecu un labu cerību, lai iepriecina jūsu sirdis un lai dara jūs stiprus ikvienā labā darbā un vārdā" (2.Tes.2:10-17).

Atkāpe 18: Kas Notika Ēdenē?

"Tad čūska teica sievai: Jūs nemirsit vis, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un būsiet kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns" (1.Moz.3:4-5).

Izplatīts uzskats: Kļūdaini tiek pieņemts, ka čūskas vietā šeit tiek domāts grēcīgs Eņģelis "sātans". Padzīts no debesīm viņš pakļāva Ievu kārdinājumam izdarīt grēku.

Mūsu komentārs:

1. Citātā ir runa par "čūsku". Vārdi "sātans" un "velns" nav sastopami visā 1.Mozus grāmatā.

2. Čūska nekur nav pieminēta kā Eņģelis.

3. Tāpēc nav brīnums, ka 1.Moz. grāmata nerunā par kādu, kas izdzīts no elles.

4. Grēks atnes nāvi (Rom.6:23). Eņģeļi nemirst (Lūk.20:35-36), tādēļ viņi nevar grēkot. Taisnīgo atalgojums būs tāds, ka viņi kļūs kā Eņģeļi un nemirs (Lūk.20:35-36). Ja Eņģeļi spētu grēkot, tad arī taisnīgie to spētu un sekojoši- nomirtu, tas nozīmētu patiesībā viņu nespēju iegūt mūžīgo dzīvi.

5. Darbojošās personas šeit: Dievs, Ādams, Ieva un čūska. Neviens vairāk nav pieminēts. Nav nekādas norādes uz to, it kā kāds būtu iemājojis čūskā un piespiedis izdarīt to, ko viņa izdarīja. Pāvils teica: "... čūska... ar savu viltību piekrāpa Ievu" (2.Kor.11:3).

"Un Dievs tas Kungs sacīja čūskai: Tādēļ, ka tu to esi darījusi..." (1.Moz.3:14). Ja "sātans" būtu darbojies caur čūsku, tad kādēļ tas netiek pieminēts un kādēļ viņš netiek sodīts?

6. Ādams savā grēkā vainoja Ievu: "... tā man deva no tā koka" (1.Moz.3:12). Ieva vainoja čūsku: "čūska mani pievīla, un es ēdu" (1.Moz.3:13). Čūska nevainoja velnu; viņa netaisnojās.

7. Ja zinām, ka čūskas tagad nespēj runāt, un apšaubām to, kas par čūsku teikts Ēdenē, tad jāatceras, ka:

a) ēzeļmātei tika likts runāt uz cilvēku (Bileāmu): "... bez valodas lops, sākdam runāt cilvēka valodā, aizkavēja pravieša neprātīgo nodomu" (2.Pēt.2:16).

b) "Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs tas Kungs bija radījis" (1.Moz.3:1). Lāsts, kā redzams, atņēma čūskai spēju runāt, kas tai piemita Ādama un Ievas laikā.

8. Kad Dievs radīja čūsku (1.Moz.3:1), cita būtne jeb "sātans" neiemājoja čūskā. Ja to mēs apšaubām, tad pieļaujam iespēju viena cilvēka iemiesošanās otrā, lai pārvaldītu (vadītu) viņu. Bet šī doma ir pagāniska, ne Bībeliska. Ja sakām, ka Dievs nebūtu radījis čūsku dēļ tāda liela grēka, kuru tā izdarīja attiecībā uz Ādamu un Ievu, tad jāatceras, ka grēks ienāca pasaulē caur cilvēku (Rom.5:12), tāpēc čūska bija normāla un sacīja to, ko redzēja un kā tāda nebija atbildīga Dieva priekšā un, sekojoši, čūska grēku neizdarīja.

Daži cilvēki izsaka pieņēmumu, ka 1.Moz.gr. 3.nod. panti attiecas uz Serafīmu. Tomēr senebreju valodā vārdam, kas tulkots tur kā "čūska" nav nekāda sakara ar "Serafīmu", pēdējam pamatnozīme ir "ugunīgais", un 4.Moz.21:8 tas tiek tulkots kā "vara čūska", bet tas nav jātulko kā "čūska" 1.Moz.gr. 3.nod. varš simbolizē grēku (Soģ.16:21; 2.Sam.3:34; 1.Ķēn.25:7; 1.Laiku 33:11; 36:6). Tādā veidā vārds "čūska" var asociēties ar grēka ideju, bet ne ar grēcīgu Eņģeli.

MŪSU SKAIDROJUMI ŠAI NODAĻAI:

1. Mēs uzskatām, ka nav pamata apšaubīt to, kas sacīts par pasaules radīšanu un cilvēka grēkā ķišanu 1.Mozus grāmatas sākuma nodaļās. "Čūska" bija burtiskā nozīmē čūska. Fakts, ka mēs šodien redzam čūsku lienot, ir tā lāsta piepildījums, kas tām uzlikts pirmās čūskas dēļ (1.Moz.3:14). Tāpat redzam, ka vīrieši un sievietes cieš arī šodien no kārdeiz uzsūtītā lāsta. Mēs

pieņemam, ka Ādams un Ieva bija vīrietis un sieviete vārda pilnā nozīmē un salīdzinām viņus ar šodienas vīriešiem un sievietēm, kuriem tomēr ir labāki eksistences apstākļi. Pati pirmā čūska arī bija dzīvnieks burtiskā nozīmē, tomēr prātīgāks nekā čūska šodien.

2. Sekojošie citāti ir apstiprinājums tam, ka 1.Mozus gr. sākuma nodaļas jāsaprot burtiski:

- Jēzus attieksme pret Ādama un Ievas radišanas aprakstu bija pamats Viņa mācībai par laulību un šķiršanos (Mat.19:5-6). Nav nekādas norādes, ka Viņš to būtu uztvēris citādi nekā burtiskā nozīmē.

"Jo Ādams ir pirmais radīts pēc tam Ieva; Un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā" (1.Tim.2:13-14). Arī Pāvils lasīja 1.Moz.gr. burtiskā izpratnē; un, kas īpaši svarīgi, viņš rakstīja: "... čūska, kas ar savu viltību pierunāja Ievu..." (2.Kor.11:3). Pievērsiet uzmanību,- Pāvils nenorāda, ka "velns" pievīla Ievu.

- Vai vispār ir kāds apliecinājums, ka pasaules radišanas apraksts un grēkā krišana mums būtu jāsaprot citādi? Atbilstoši 1.Moz.gr. 1.nod. pasaule tika radīta sešās dienās. Tās bija dienas burtiskā nozīmē,- katra 24 st. garumā; to apstiprina fakts, ka viss radītais katrā atsevišķā dienā nespēja eksistēt bez iepriekš radītā, ilgāk par dažām dienām. Ka tās nebija periodi 1000 un vairāk gadu, apstiprina fakts, ka Ādams tika radīts sestajā dienā, bet nomira pēc septītās dienas 930 gadu vecumā (1.Moz.5:5). Ja septītā diena būtu 1000 gadu periods, tad Ādama vecums pārsniegtu 1000 gadus.

3. Tas, ka čūska tika nolādēta turpmāk list uz vēdera (1.Moz.3:14), liek domāt, ka kādreiz tai bijušas kājas. Ņemot vērā, ka viņa bija viltīgāka par citiem zvēriem, var uzskatīt, ka čūskas dzīves veids kādreiz bijis ļoti līdzīgs cilvēciskajam, kaut arī viņa joprojām bija dzīvnieks- "...lauku zvēru vidū..." (1.Moz.3:14).

4. Iespējams, ka čūska jau bija ēdusi no ļauna un laba atzīšanas koka augļiem, kas arī būtu izskaidrojums viņas viltībai. Ieva "... vēroja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu... un iekārojams, to uzskatot" (1.Moz.3:6). Kā viņa to būtu varējusi zināt, ja nebūtu redzējusi augļa iedarbības sekas tā dzīvē, kas šo augli jau bija baudījis? Iespējams, ka Ieva jau iepriekš vairākkārt bija sarunājusies ar čūsku līdz tam, kad par to teikts 1.Moz. gr. 3.nodaļā. Pirmie vārdi, ko čūska Ievai sacīja ir: "Vai Dievs tas Kungs tiešām jums būtu aizliedzis... ? (1.Moz3:1). Lietotais "vai... tiešām" norāda, ka bijusi kāda iepriekšēja saruna, kas nav aprakstīta 1.Moz. grāmatā.

Atkāpe 19: Lucifers

"Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne...! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locīji! Tu gan domāji savā prātā: Es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visuaugstākais! (Jes.14:12-14).

Izplatīts uzskats: Ir pieņemts domāt, ka Lucifers kādreiz bijis varans Eņģelis, kas apgrēkojies Ādama laikā un tādēļ izdzīts zemes virsū, un tas dara ļaunu Dieva bērniem.

Mūsu komentārs:

1. Vārdi "velns", "sātans" un "Eņģelis" šai nodaļā nav lietoti. Šī vienīgā vieta, kur dažos Bībeles izdevumos rakstīts "Lucifers" (latv. val. "ausekļa dēls" - tulk. piez.).

2. Nav nekāda apstiprinājuma, ka Jes.14. nod. runāts par notikumu Ēdenes dārzā. Ja tāds apstiprinājums eksistē, tad kāpēc mums tas nav zināms 3000 gadu laikā kopš 1.Mozus gr. uzrakstīšanas un pirms uzzinām, kas patiesībā tur ir noticis?

3. Par Luciferu teikts: "... tārpi (ir) tava sega!" (11.pants) un cilvēki būs neizpratnē (16.pants), tādēļ, ka viņš ir pilnīgi bezspēcīgs pēc izdzīšanas no debesīm (5.-8. pants). Tāpēc nav nekāda pamata domāt, ka patreiz Lucifers atrodas uz zemes un novirza cilvēkus no patiesības ceļa.

4. Kāpēc Luciferu soda par viņa nodomu "Es uzkāpšu augstumos" (13.pants), ja viņš jau tur bija?

5. Kapā Lucifers sairst: "Nogrimst ellē tava godība... un tārpi tava sega" (11.pants). Tā kā Eņģeļi nevar mirt (Lūk.20:35,36), tad, protams, Lucifers nevar būt Eņģelis; lietotā valoda drīzāk attiecas uz cilvēku.

6. 13. un 14. panti ir saistbā ar 2.Tes.2:3,4 pantiem, kas runā par "grēcīgu cilvēku". Tādējādi Lucifers drīzāk attiecas uz cilvēku, nevis Eņģeli.

Šīs nodaļas paskaidrojumi:

1. Jaunais Starptautiskais Bībeles izdevums u.c. mūsdienīgi tās izdevumi, skaidro Jer.13-23. nodaļas kā "grūtības", kas nākušas pār dažādām tautām piem. Bābelē, Tirā, Ēģiptē. Jes.14:4 tā skaidro apskatītos pantus: "Tu dziedāsi uzvaras dziesmu Pār Bābeles valdnieku... ". Tādēļ pravietojumi attiecas uz cilvēcisku valdnieku Babilinojā, kurš aprakstīts kā "Lucifers". Pēc viņa krišanas: "Kas tevi redzējuši... domās sevī: Vai tad šis ir tas vīrs, kura priekšā trīcēja zeme...? (16.pants). Te skaidri pateikts, ka runa ir par cilvēku.

2. Tādēļ, ka Lucifers bija valdnieks - cilvēks, tad "visi, kas bijuši vadoņi virs zemes... sacīs tev: Arī tu esi palicis nevainīgs kā mēs visi" (10.p.) Šeit kļūst saprotams, ka Lucifers bijis tāds pats kā jebkurš cits valdnieks.

3. 20.pantā teikts, ka Lucifera sakne tiks iznīdēta, bet 22. pantā, ka Bābeles sēkla tiek savstarpēji pielīdzinātas.

4. Atcerieties, ka šī līdzība ir "uzvaras dziesma pār Bābeles valdnieku" (4.pants). Vārds "Lucifers" nozīmē "rita zvaigzne", t.i. pati spožākā no visām. Tekstā šī zvaigzne lepni apņemas: "...uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm..." (13.pants). Šīs savas lepnības dēļ zvaigzne tika padzīta uz zemes virsu. Viņa iemiesoja Bābeles valdnieku. Dan.gr. 4.nod. apraksta kā Bābeles valdnieks Nebukadnēcars lepni pārlūko vareno valsti, kuru uzcēlis, domādams, ka pats savā spēkā iekarojis un pakļāvis citas tautas. Viņš neatzina, ka Dievs veicinājis viņa panākumus. "Varenība tava (lepnums) izaugusi līdz debesīm". Tādēļ "viņš tika izstumts no cilvēku vidus, ēda zāli kā lopi laukā, debess rasa slacīja viņa miesu, viņam izauga mati tik gari kā ērgļa spalvas, un viņa nagī bija kā putnu nagī" (Dan.4:30). Tik negaidīts kritiens-no pasaules visvarenākā līdz nenormālam mēnessērdzīgā stāvoklim kļuva par tādu dramatisku notikumu, ka uz tā pamata izveidojās līdzība par kritušo zvaigzni. Stipru cilvēku simbolizē zvaigzne kā, piem., 1.Moz.gr.37:9; Jes.13:10 (attiecinot uz Bābeles valdniekiem), Dan.8:10 (salīdz ar 24.p.). Augšāmcelšanās debesīs un kritiens uz zemi ir Bībeles metaforas, bieži izmantotas pārspīlētas lepnības un kritiena apzīmēšanai; attiecīgi skat. Īj. 20:6; Jer.51:53 (par Bābeli), Raudu 2:1; Mat.11:23 (par Kapernaumu): "Un tu, kapernauma, vai tu nebiji līdz debesīm paaugstināta? Tu līdz ellei (kapam) tiksi nogāzta..."

5. Jes. 14:17 Luciferam tiek pārmests, ka "... pasauli padarīja par tuksnesi un tās pilsētas izpostīja, kas savus gūstekņus nekad neatlaida mājās". Šeit runāts par babiloniešu kara politiku-iznīcināt pat veselus ģeogrāfiskos rajonus (kā tas tika izdarīts ar Jeruzālemi), gūstekņu aizvešana uz citām zemēm, aizliedzot viņiem atgriezties dzimtajās vietās (piem. ebrejiem). Šeit izcelts moments, ka savu nodarījumu dēļ Lucifers nebija cienīgs, lai viņu apglabātu ar godu līdzīgi citiem valdniekiem (18.,19. pants). Tiek uzsvērtā doma, ka viņš bijis tikai valdnieks- cilvēks un tāpat kā visus mirušus cilvēkus, arī viņu bija nepieciešams apglabāt.

6. Jes. 14:12 teikts, ka Lucifers "kritis no debesīm", kas dod pamatu uzskatīt, ka viņš bijis koks. Tālākā saistība ar Dan.4:8-16, kur Nebukadnēcars un Bābele tiek salīdzināti ar nocirstu koku.

7. Bābele un Asīrija pravietojumos bieži līdzinās viena otrai. Pravietojumos par Bābeles krišanu (Jes.47) sasaucas ar pravietojumu par Asīrijas izpostīšanu (Nach.3:4,5,18; Cef.2:13,15). 2.Laiku gr. 33:11 stāsta, ka Asīrijas ķēniņa karavadoņi "sagūstīja Manasi... turēja viņu apcietinājumā iekaltu vara važās un pēc tam aizveda viņu uz Bābeli. Šādi ir parādīta represīvo metožu pielietošanas identitāte.

Am.5:27 lasām par to, ka izraēlieši tika pārvietoti "aiz Damaskas" t.i. uz Asīriju, bet Stefans to citē kā "viņpus Bābeles" (Ap.d.7:43). Ezras 6:1 par Babiloijas ķēniņa Dārija apraksta "Zīmējoties uz Dieva namu Jeruzālemē, lai namu atjauno...". Ebreji pateicās Dievam par to, ka "... tas Kungs bija viņus iepriecinājis un piegriezis Asīrijas ķēniņa sirdi viņiem..." (22.p.). Šiet atkal redzam notikumu sakarību.

Jes.14. nod. pravietojums, tāpat kā daudzi citi Jesajas pravietojumi, pilnībā saskaņojas ar kontekstu par Sanheriba armijas iebrukumu Cedekija lakā, un 25. pantā attēlota asīriešu krišana. 13. pantu vieglāk saprast, ja ņem vērā asīriešu ielenkto Jeruzālemi un viņu nodomu ieņemt templi, lai tur kalpotu saviem dieviem. Iepriekš Asīrijas Ķēniņš Tigat-Pilmsers plānoja izdarīt to pašu (2.Laiku 28:20,21). Jes.14:13 par to teikts šādi: "Tu gan domāji savā prātā: Es uzkāpšu debesīs (tempļa un šķirsta simbols- 1.Ķēn.8:30; 1.Laik.30:27; Ps.20:2,6; 11:4; Ebr.7:26) un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos (t.i. Jeruzālemē- Ps.48:1,2).

Atkāpe 20: Jēzus Kārdināšana

Mat.4:1-11: "Tad Gars Jēzu aizveda tuksnesī, ka tas taptu velna kārdināts. Un kad viņš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, tad tam gribējās ēst. Un kārdinātājs piestājās pie viņa un sacīja: "Ja tu esi Dieva dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi". Bet viņš atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes". Tad velns viņu noveda sev līdzī uz svēto pilsētu, uzcēla viņu pašā Dieva nama jumta galā un saka: "Ja tu esi Dieva dēls, tad nolaidies zemē, jo stāv rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem par tevi pavēlēs, un tie tevi nesīs uz rokām, ka tu savu kāju pie akmens nepiedaumi". Tad Jēzus tam sacīja: "Atkal stāv rakstīts: Dievu savu Kungu tev nebūs kārdināt". Atkal velns to ved sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda viņam visas pasaules valstis un viņu godību un saka: "To visu es tev gribu dot, ja tu, zemē mezdami, mani pielūgsi". Tad Jēzus uz to saka: "Atkāpies sātan! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un viņam vien kalpot". Tad velns viņu atstāja. Un redzi, eņģeļi pie viņa piestājās un viņam kalpoja.

Izplatīts uzskats: Šis citāts pierāda, ka radījums, saukts "velns", pakļāva Jēzu kārdinājumam grēkot, piedāvāja viņam konkrētu rīcību, novedot Viņu kārdinošā situācijā.

Mūsu komentārs:

1. Jēzus līdzīgi mums "... tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka" (Ebr.4:15), bet "katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama" (Jēk.1:14). Mēs tiekam "velna" kārdināti pēc savām pašu grēcīgajām vēlmēm un iekārēm, tāpat kā tika kārdināts arī Jēzus. Bet mēs netiekam kārdināti no velna, kas negaidīti nostājas blakus un aicina mūs grēkot- grēks un kārdināšana nāk "... no iekšienes no cilvēka sirds..." (Mark. 7:21).

2. Kārdināšana, acīmredzot, nav jāuztver burtiski:

- Mat.ev.4:8 stāsta, ka Jēzus ticis uzvests samērā augstā kalnā, lai viņš redzētu visas pasaules valstis un to godību. Tomēr patiesībā

nav tāda tik augsta kalna, no kura būtu iespējams redzēt visu pasauli. Un kā gan Jēzum bija iespējams redzēt visas valstis, zinot, ka mūsu zeme ir apaļa; virs zemes nav tādas vietas, no kuras varētu pārredzēt visu.

- Salīdzinot Mat.4. un Lūk.4. nod. redzams, ka kārdināšana aprakstīta dažādā secībā. Tālāk Marka 1:13 rakstīts, ka Jēzus bija "tuksnesī 40 dienas un sātans viņu kārdināja..."; tai pat laikā Mat.4:2,3 teikts, ka Viņš "40 dienas un 40 naktis gavēja, tad tam gribējās ēst. Un kārdinātājs piestājās pie viņa... ". Tā kā Svētie Raksti nevar runāt pretim paši sev, tad varam secināt, ka šie kārdinājumi vairākkārt atkārtājušies. Acīmredzams piemērs ir kārdinājuma gadījums pārvērst akmeņus par maizi. Pilnīgi iespējams, ka kārdināšana- notika Jēzus apziņā. Tā kā Viņam piemita mūsu daba, tad ilgstošā badošanās varēja ietekmēt Viņu fiziski, arī prātu, tādejādi Viņš domās viegli varēja stādi ties priekšā minētās lietas. Kad cilvēkam ilgstoši nav pārtikas, tas var izsaukt murgainu stāvokli (Salīdz. 1.Sam.30:12). Maizes un akmeņu salīdzināšanu Jēzus piemin Mat.7:9 un nav šaubu, ka vīzijas bieži radās Viņa izmocītajā apziņā, kaut gan viņš vienmēr ātri tās atgaiņāja ar Svēto Rakstu vārdiem.

- Domājams, ka Jēzus stāstīja Evāņģēlija rakstītājiem par Savām kārdināšanām, arī tādēļ, lai attainotu pārdzīvotā dziļumu, lietojot metaforisku pieeju, kuru mēs redzam Mat.4. un Lūk.4. nodaļās.

- Liekas neiespējami, ka velns veda Jēzu caur tuksnesi un Jeruzalemes ielām un pēc tam viņi kopā stāvēja uz Dieva nama jumta kores un tas viss būtu noticis ziņkārīgo ebreju acu priekšā. Jāzepejs neko līdzīgu nev teicis par saviem pārdzīvojumiem (ciešanām), droši vien tāpēc, lai pārlietu nesatrauktu prātus. Ja Jēzus kārdināšanas notika vairākas reizes 40 diennakšu laikā, kā arī šī perioda beigās (bet tas noticis vismaz divreiz, ņemot vērā aprakstīto notikumu secības nesakritību), tad nav saprotams, kur Jēzus ņēma laiku, lai to visu izdarītu: aiziet līdz tuvākajam, viaugstākajam kalnam (Izraēla pašos ziemeļos), uzkāpt virsotnē, nokāpt lejā, atgriezties tuksnesī un vēlreiz to visu atkārtot? Visas

kārdināšanas notika tuksnesī, kur Viņš atradās 40 dienas, nepārtraukti pakļauts velna kārdināšanai (tikai pašās beigās tas atstājies- Mat.4:11). Atrāšanās tuksnesī dara neiespējamu Jēzus ierašanos Jeruzalemē vai uzkāpšanu visaugstākā kalnā; sekojošiviss aprakstītais nav jāuztver burtiskā nozīmē.

- Ja jau velns ir fiziska persona, kam nav cieņas pret Dieva Vārdu un kas interesējas tikai par to, kā novirzīt cilvēkus uz grēku, tad kāpēc Jēzus viņam citēja vārdus no Svētajiem Rakstiem lai viņu pārspētu? Pēc tautas ticējuma, tas nevarēja aizgānīt velnu. Pievērsiet uzmanību, ka Jēzus citēja Biblii ikreiz. Ja velns bija Jēzus grēcīgās sirdsdomas, tad, saprotams, ka atgādinot Sev Dieva Vārdu, Viņš pārvarēja šīs sliktās vēlēšanās. Ps.119:11 šeit īsti vietā: "Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi". Iespējams, ka tie pareģo Kristus pārdzīvojumus tuksnesī.

PASKAIDROJUMI ŠAI NODAĻAI:

1. Pēc tam, kad Jānis kristīja Jēzu Jordānā, Viņš saņēma Dieva Gara spēku (Mat.3:16). Tūlīt pēc tam, kad Jēzus izkāpa no ūdens Gars aizveda Viņu tuksnesī kārdināšanai. Zinot Savu spēju pārvērst akmeņus par maizi, lekt no augstuma nesavainojoties u.t.t., šis kārdināšanas, droši vien, notika Viņa domās. Ja to visu būtu piedāvājis cilvēks, un Jēzus zinātu, ka tas ir grēcinieks, tad Viņam būtu bijis vieglāk izturēt šīs kārdināšanas salīdzinot ar tām, kas bija radušās Viņa apziņā.

2. Kārdinājums iegūt Sev valstību būtu jo spēcīgāks, ja nāktu no Paša Jēzus. Viņa domas bija Svēto Rakstu pārņemtas un badošanās izraisītā nelīdzsvarotībā viegli bija iespējams nepareizi izskaidrot Bībeles citātus, lai attaisnotu vieglākā ceļa izvēli, izejot no tās situācijas, kurā Viņš atradās.

Kad Ecēhiēls stāvēja augstā kalnā, tad no tā viņš redzēja Valstību (Ecēch.40:2) un Jānis redzēja "... svēto pilsētu" no "... liela, augsta kalna..." (Atkl.21:10); Jēzus redzēja pasaules godību, kāda tā būs

nākotnē (Lūk.4:5) t.i. tad, kad "Pasaules valdība ir nākusi rokā mūsu Kungam un viņa svaidītam (Jēzum)" (Atkl.11:15). Iespējams, ka tobrīd Viņš domāja par Mozu, par viņa četrdesmit gadus ilgo maldīšanos tuksnesī, par to kā viņš skatīja Apsolīto zemi (valstību) Nebo kalna virsotnē. (5.Moz.32:49; 34:1).

Daniēls uzsvēra (Dan.4:17,25,32; 5:21), ka cilvēku valstību pārvalda Visaugstākais Dievs un noliek valdniekus pār viņiem kādus grib. Jēzus zināja, ka tikai Dievs, un ne kurš katrs cits vareja dot Viņam Valstību. Tādēļ lielāks kārdinājums nebija iespējams kā, kad grēcīgs briesmonis Viņam apsolīja Valstību, jo Viņš zināja, ka tikai Dievam piemīt spēks. Tai pat laikā Jēzus zināja arī Dieva labvēlīgo vēlmi dot Viņam šo Valstību. Nav izslēdzama iespēja, ka tāds priekšlikums nāca no "velna", kas atradās Jēzū, - iegūt Valstību tūlīt pat. Viņš varēja nodomāt, ka Dievs devis Viņam varu pieņemt lēmumu par savu nākotni (Jāņ.5:26,27), ka Viņa varā ir atdot Savu dzīvību un atkal ņemt to (Jāņ.10:18), tomēr beigu beigās visa vara tika dota Viņam tikai pēc nāves un augšāmcelšanās (Mat. 28:18).

3. Labi zinādams Svētos Rakstus, Kristus spēja saskatīt līdzību Sevī vai Elijā, kura ētiskie uzskati neizturēja pārbaudi- čtrdesmit dienas tuksnesī (1.Ķēn.19:8); arī Mozus nesaņēma savu apsolīto zemi pēc 40 tuksnesī pavadītajiem gadiem. Jēzus pēc 40 diennaktīm tuksnesī bija līdzīgā stāvoklī, nonācis ļoti tiešā saskarsmē ar reālu iespēju piedzīvot neveiksmi. Mozus vai Elija cieta savas cilvēciskās vājības dēļ, bet ne kāda subjekta (velna) iespaidā. Tā bija tā pati cilvēciskā vājība, saukta "nelabais" vai "pretinieks", kura pakļāva kārdināšanai Jēzu.

4. "Tad velns viņu uzrunāja: "Ja tu esi Dieva dēls..." (Lūk.4:3). Visai ticami, ka šāda kārdināšana Kristus apziņā bija pastāvīgi - uzdot jautājumu: vai viņš ir Dieva dēls patiesībā, jo kā domāja visi citi cilvēki, tad viņš bija Jāzēpa dēls (Lūk. 3:23; Jāņ.6:42) vai arī nelikumīgi dzimušais (tā pieņem Jāņ.9:29), arī oficiālie baznīcas dokumenti liecināja par Viņu kā par Jāzēpa dēlu (Mat.1:1,16; Lūk.3:23). Vārdi "kā domāja" (Lūk.3:23) nozīmē "skaitījās

likumīgi". Viņš bija vienīgais cilvēks zemes virsū, kuram tēvs nebija cilvēks. Fil.2:8 izteikta varbūtība, ka Jēzus sāka domāt un patiesībā esam sevi par tādu pašu cilvēku kā mēs, ka tā ir kārdināšana domāt par Sevi kā par Dieva Dēlu vai neizprast Savu personīgo dabu.

5. Kārdināšanu uzraudzīja Dievs, Kristus garīgās augšanas nolūkā. Citāti, ko Jēzus piesauca, lai Sevi stiprinātu pret Savām grēcīgajām vēlmēm ("velnu"), visi ņemti no 5.Mozus grāmatas daļas, kas runā par izraēliešu atrašanos tuksnesī. Jēzus skaidri redzēja līdzību starp viņiem un Sevi:

5.Mozus gr.8:2

"Un tev ir jāpiemin viss tas ceļš, pa kuru tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus, ... lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi vai ne.

8.3.

"Un Viņš tevi pazemoja, lika tev badu ciest un ēdināja mannu, ... lai liktu tev atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa tā, kas iziet no tā Kunga mutes".

8.5.

"Tad nu atzīsti savā sirdsprātā, ka tas Kungs, tavš

Mat.4. / Lūk.4.

"Gars aizveda Viņu (Jēzu) tuksnesī" kur "četrdesmit dienas un nakts" Viņš tika kārdināts; bet citējot Svētos Rakstus, šīs kārdināšanas Viņa sirdī tika pārvarētas (Ps.119:11).

Jāņa ev. 6. nod. Jēzus nosauca mannu par Dieva Vārdu, kura dēļ Viņš izdzīvoja tuksnesī. Viņš iepazīna, ka Gars Viņā dzīvo no Dieva Vārda un atbildēja: "Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien".

Domājams, Jēzus apšaubīja Savus pārdzīvojumus; Dievs pārmācīja Savu Dēlu Jēzu (2.Sam.7:14; Ps.89:32).

Dievs, tevi pārmāca tā, kā tēvs pārmāca savu dēlu”.

Jēzus ir parādījis mums kā jālasa un jāsaprot Vārds. Viņš iedomājās sevi izraēliešu vietā, kad bija tuksnesī, un tādēļ, zinot viņu maldīšanās pieredzi tuksnesī, spēja izturēt Savus pārbaudījumus.

Atkāpe 21: Karš Debesīs:

Jāņa Atklāsmes Grāmata 12:7-9: ”Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nogāzts zemē un līdz ar viņu tā eņģeļi”.

Izplatīts uzskats:

Šis ir viens no zināmākajiem citātiem, ar kuru pamato domas par eņģeļu sacelšanos debesīs, kā rezultātā velns un viņa eņģeļi it kā nonākuši virs zemes un čūskas izskatā sākuši izplatīt nelaimes un grēku.

Mūsu komentārs:

1. Viss, ko esam uzzinājuši 6. nodaļā ir jāizmanto, lai apspriestu citātu no Atklāsmes gr.. Mēs sacijām,, ka Eņģeļi nevar grēkot un, ka debesīs nevar notikt sacelšanās. Tad šis citāts - savā veidā vienīgais, jāsaprot bez domas par grēcīgu eņģeļu eksistenci vai, ka tie piespiež cilvēkus grēkot; jo, kā mēs zinām, grēks nāk no mums pašiem, ne no ārpusē (Mat.7:20-23).

2. Ja runājam par čūskas padzīšanu no debesīm, tas nozīmē pieļaut domu, ka viņa tur atradusies līdz padzīšanas momentam.

Bet īstā čūska tika Dieva radīta no zemes pišļiem Ēdenē (1.Moz.1:24-25). Nav pamata domāt, ka velns nonācis no debesīm un "iegājis" čūskā.

3. Pievērsiet uzmanību,- šeit nav pieminēts, ka Eņģeļi grēkojuši un sacēlušies pret Dievu; runa ir tikai par karu debesīs.

4. Pēc dramatiskā notikuma, aprakstīta 7-9 pantos, 10.p. teikts sekojošais: "Tad es dzirdēju stipru balsi debesīs saucam: "Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un viņa Kristus vara, jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas tos apsūdzēja mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm". Ja viss, par ko teikts 7.-9. pantos, noticis pasaules radīšanas sākumā, līdz parādījās Ādams un Ieva, tad kā ir iespējams apgalvot, ka atnākusi pestīšana un Dieva valstība? Pēc Ādama izdarītā grēka, cilvēce uzsāka skumjo verdzības vēsturi, grēka un neveiksmju stāvokli, kuru diez vai var nosaukt par atpestīšanu un Dieva Valstību. Stāsta, ka pēc velna padzišanas uz zemes virsu, debesīs valdījusi liela ligsmība. Kāpēc jāvalda ligsmībai, ja virs zemes iesākās cilvēka bēdu un grēka posms? Ja padzišanau saprotam kā tēlu, kas pārstāv varas zaudējumu (kā Jes.14:12; Jer.51:53; Raudu 2:1; Mat.11:23), iegūstam vairāk izpratnes. Ja tas viss ir noticis līdz Ādama radīšanai, vai vismaz līdz viņa grēkā krišanai, tad kā gan velns varēja vajāt "mūsu brāļus", ja tādi nemaz neeksistēja?

5. Nav nekādas norādes uz to, ka tas viss noticis Ēdenes dārzā. Svarīga piezīme ir Atkl.1:1 un 4:1, ka Atklāsme ir pravietojums "kam drīzumā jānotiek". Tāpēc tas nav apraksts par to, kas noticis Ēdenē, bet vēstījums par to, kas kaut kad notiks pēc pirmā gadsimta, kad Atklāsme tika dota Jēzum. Tas, kurš patiesā cieņā izturas pret Dieva Vārdu, redzēs, ka jau pieminētais noliedz visus mēģinājumus attiecināt Atkl.12. pantu un Ēdenes dārzu. Tāpat jādod atbilde uz jautājumu, kāpēc velna varenība un Ēdenes dārzā notikušais, aprakstīts Bībeles beigās, kad viņš atklājas.

6. "Lielais pūķis, vecā čūska" (Atkl.12:9); "... tam bija septiņas galvas un desmit ragi" (Atkl.12:3), tātad burtiskā nozīmē viņš

nebija čūska. Tas, ka nosaukts par "veco čūsku" norāda rakstura līdzību ar čūsku Ēdenē, t.i. viltnieks. Līdzīgi arī "nāves dzelonis-grēks" (1.Kor.15:56) nenozīmē burtiski, ka nāve ir čūska. Protams, nāvei ir kopīgas raksturiezīmes ar čūsku- grēka sakarā.

7. Kad velns tika padzīts uz zemes virsu, viņš bija "... lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis" (12.p.). Ja velns būtu kritis Ēdenē, tad viņam būtu iespēja mocīt cilvēkus visā savā dzīves garumā un diez vai tad būtu "maz laika atlicis", lai radītu bēdas virs zemes.

8. Kā varēja velns, kurš "... pieviļ visu pasauli" (9.p.) darboties no padzišanas brīža, ja līdz Ādama radīšanai pasaulē neviena nebija?

9. 9. pantā sacīts: "Viņa (pūķa) aste noslaucīja debesīs trešdaļu zvaigžņu un tās krita zemē". Ja šos vārdus ņemtu nopietni, bet pēc vispārpieņemtiem uzskatiem Atkl.9. visu jāsaprot burtiski, tad pūķa patiesie izmēri nemaz nav iedomājami; 1/3 visuma (vai vismaz Saules sistēmas) ietilpa viņa astes izmēros. Uz planētas Zemes neatrastos tik daudz vietas tik milzīgam radījumam. Lielākā daļa Saules sistēmas zvaigžņu pēc izmēra ir lielākas nekā Zeme (kā gan tās varēja nokrist uz Zemes?). Iedomājieties tikai tas viss noticis vai notiks pēc m.ē. pirmā gadsimta, kad tika dots apsolījums.

10. To visu ņemot vērā, kā arī teikto 12. nodaļā (arī par visu pravietojumu), kļūst saprotams, ka aprakstītie notikumi nevar piepildīties burtiskā nozīmē. Tāpēc nav jābrīnās, ka Atklāsmes sākumā teikts, ka rakstītais jāuztver norādoši; t.i. tā rakstīta simbolu un zīmju valodā (Atkl.1:1). It kā tulkojot 12. nod.- 12:1 apraksta sekojošos notikumus kā "varenas zīmes".

11. Velna virszemes darbības aprakstā nav norādes uz to, ka tas būtu provocējis cilvēkus izdarīt grēku. 12.- 16. pantos teikts, ka tiklīdz velns nonācis zemes virsū- viņš cietis neveiksmi mēģinājumos pastrādāt ko sliktu.

12. Viens no pašiem būtiskākajiem jautājumiem citāta satura izpratnē ir jautājums par "kara debesīs" patiesumu; vai "debesīs" nav jāsaprot citādi. Iepriekš mēs paskaidrojām, ka vārds "debesīs" tēlaini var tikt saprasts kā varas atrašanās vieta. Atklāsme ir simbolu grāmata un mēs uzskatām, ka šādi jāaplūko arī minētais jautājums.

12:1 - "sieva saules tērpā, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags". Visi debess spīdekļi, kā arī pati sieviete nav jāsaprot burtiski, jo patiesībā viņas tērps nevar būt Saule un zvaigznes, kas ir Zemes izmēra, nevar atrasties vainagā viņas galvā.

Cita zīme parādās debesīs 3. pantā- sarkanais pūķis. Šeit debesīs tiek uztvertas kā reālas, bet jājautā kāpēc, ja šīs pašas debesīs 1.p., kā saprotams, ir tēls. 4. pantā stāstīts, ka pūķis "noslaucīja trešdaļu zvaigžņu un tās nokrita uz zemes"; tas nevar attiekties uz reālām zvaigznēm un debesīm. Dieva Valstība tiks nodibināta virs zemes (Dan.2:44; Mat.5:5), bet tas nevarētu notikt, ja zemi iznīcinātu milzīgas krītošas zvaigznes.

Sieviete "debesīs" dzemdēja bērnu, kurš "tika aizrauts pie Dieva un Viņa troņa" (5.p.). Dieva tronis atrodas debesīs. Ja jau sieviete atradās debesīs, tad kāpēc bērns tika "aizrauts"? Saprotams, ka viņa bija tēls kaut kam, kas eksistē virs zemes, kaut gan "debesīs" atradās simboliskā veidā. Tad viņa "aibēga tuksnesī" (6.p.). Ja sieviete ir simbols, tad arī tuksnesis atrodas debesīs. Mērķtiecīgāk būtu iedomāties, ka sieviete debesīs atradās kādā simboliskā vietā, bet vēlāk viņa nokļuva virs zemes, kaut kur tuksnesī burtiskā vai simboliskā nozīmē.

Tālāk mēs nonākam pie 7. panta: "Un notika karš debesīs". Tā kā visas iepriekšējās 12. nodaļas norādes uz debesīm ir ar simbolisku nozīmi, tad sekojoši, arī karš debesīs noticis simboliskās debesīs. Un tā patiešām tam jābūt, jo reālās debesīs nav iespējama sacelšanās vai grēks (Mat.6:10; Ps.5:4; Hab.1:13).

Šo rindu autors tiem, kas tic ortodoksālajai velna idejai, mēdz uzdot sekojošu jautājumu: Vai Jūs varat sniegt man īsu

skaidrojumu par velna atbilstoši jūsu Bībeles citātu skaidrojumam? Atbildes mēdz būt visdažādākās. Atbilstoši ortodoksālajai mācībai, atbilde ir apmēram tāda:

- a) Velns bija Eņģelis Debesīs. Viņš tika padzīts uz Ēdenes dārzu. Viņš tika nogāzts uz zemes 1.Moz.gr..
- b) Liekas, viņš nolaidās uz zemes un apracējās 6.Moz.gr.
- c) Runā, ka Ījaba laikos viņš varēja atrasties kā Debesīs tā arī zemes virsū.
- d) Jes.14. sarakstīšanas laikā, viņš jau bija padzīts no Debesīm uz zemi.
- e) Cak. 3. nod. viņš bija atkal Debesīs.
- f) Mat.4. viņš atkal ir zemes virsū. Viņš tika "gāzts" Jēzus miršanas laikā, atbilstoši izplatītajam uzskatam par "šīs pasaules valdnieku", kurš tika "nogāzts".
- g) Atkl. 12. ir pravietojums par velna padzīšanu uz zemi.

No augstāk sacītā izriet- ka atbilstoši cilvēku uzskatiem par velna izdzīšanu no Debesīm par viņa grēkiem- neatbilst patiesībai, ņemot vērā to, ka par viņu runā kā par tādu, kas vēl atrodas Debesīs pēc katras padzīšanas reizes. Svarīgi saprast, ka gan "Debesis", gan velns ir metaforas.

PASKAIDROJUMI ŠAI NODAĻAI.

1. Mēģinājums sniegt sīku šīs nodaļas izskaidrojumu pārsniegtu atzīmētā apjomu. Pilnu skaidrojumu šiem pantiem dod tikai visa Atklāsmes grāmatas izpratne.
2. Konflikts simboliskajās debesīs t.i. varas atrašanās vietā, notika starp diviem valdošiem grupējumiem, katram no tiem bija savi sekotāji- eņģeļi. Atceraties, ka velns un sātans bieži asociējas ar romiešu un ebreju sistēmām.
3. Vai to, ka velns- pūķis pārstāv kādu politiskās varas veidu, norāda "septiņas diadēmas" (3.nod.). Atkl.17:9,10 tāpat runā: "Šeit

vajag gudrības, lai saprastu...” t.i. necenšaties briesmoni uztvert kā dzīvu būtni. ”Septiņas galvas ir septiņi kalni...” un septiņi valdnieki. Viens no šiem valdniekiem valda ”neilgu laiku”, redzams tas asociējas ar velnu- pūķi, kuram ”nedaudz laika atlicis” Atkl.12:12.

6: Nodaļa : Jautājumi:

1. Kas nes galējo atbildību par mūsu problēmām un neveiksmēm?
 - a) Dievs.
 - b) Gadījums.
 - c) Grēcīga būtne, ko sauc par sātanu.
 - d) Grēcīga būtne, ko sauc par dēmoniem.

2. Kas ir atbildīgs par mūsu kārdināšanu izdarīt grēku?
 - a) Mūsu pašu cilvēcīgā daba.
 - b) Dievs.
 - c) Grēcīgi gari.
 - d) Grēcīga būtne, ko sauc par sātanu.

3. Kāda ir vārda "velns" nozīme?
 - a) Grēks.
 - b) Čūska.
 - c) Melīgs apvainotājs /melnesis/ ienaidnieks.
 - d) Lucifers.

4. Kāda ir vārda "sātans" nozīme?
 - a) Grēcinieks.
 - b) Pretinieks.
 - c) Zvērs.
 - d) Velnu (dēmonu) valdnieks.

5. Vai iespējams vārdu "sātans" attiecināt uz labiem cilvēkiem?

6. Uz ko var attiecināt vārdu "sātans" un "velns" pārnestā nozīmē?

7. Kā mums jāsaprot vārds "dēmoni", kas lietots Jaunajā Derībā?
 - a) Grēcīgi Eņģeļi.
 - b) Slimība.
 - c) Sava laikmeta valoda slimību apzīmēšanai, kuras pēc tā laika cilvēku domām radīja dēmoni.
 - d) Gari.

8. Ko jūs saprotat ar vārdu "čūska" Ēdenes dārzā?

*2. daļa:
“...tiem sludināja evaņģēliju
par...Jēzus Kristus vārdu...”
(Apustuļu darbi 8:12).*

7 NODAĻA
JĒZUS IZCELŠANĀS.

7. 1. Vecās Derības Pravietojums Par Jēzu

Šīs grāmatas 3. nodaļā izskaidrots, kā Dieva nodoms cilvēkus atpestīt koncentrējas ap Jēzu Kristu. Ievai, Abrahāmam un Dāvidam Dievs deva apsolījumus, kuros tika runāts par Jēzu, kā par viņu tiešu pēcteci. Patiesi, visa Vecā Derība norāda uz Kristus nākšanu un pareģo to. Mozus likumi, kas izraēliešiem bija jāievēro līdz Kristus atnākšanai, pastāvīgi norādīja uz viņu: "...bauslība ir līdz Kristus bijusi mūsu audzinātāja" (Vēst. gal. 3:24). Tā, ebreju Lieldienās bija jākauj nevainojams upura jērs, (2. Mozus 12:3-6), kas simbolizēja Jēzus upuri: "Dieva jērs, kas nes pasaules grēku" (Jāņa ev. 1:29; 1. Vēst. kor. 5:7). Tīram un nevainojamam bija jābūt upurdzīvniekam, it kā apliecinošam Jēzus nevainojamo raksturu (2. Mozus 12:5, salīdzinoši 1. Pētera vēst. 1:19).

Psalmi un Vecās Derības pravietojumi ir pārpilni ar vēstījumu par to, kāds būs Mesija. Īpaša uzmanība veltīta tam, kā Viņam būs jāmirst. Jūdaisma atteikšanos pieņemt ideju par Mesiju, kam jāmirst, var izskaidrot tikai ar neuzmanību pret šiem pravietojumiem. Tālāk seko daži no tiem:

Vecās Derības pravietojumi

To papildījums Kristū

"Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis?" (Ps. 22:2).

Tieši šādus vārdus Kristus teica, mirdams pie krusta (Mat. 27:46).

"Bet es esmu tārps un ne cilvēks. Cilvēku apsmiets un ļaužu nievāts. Visi, kas mani redz, nievā mani, savelk lūpas un krata galvu: "Lai nu viņš pārmet to tam Kungam, lai tas viņu izglābj, lai izrauj no bēdām, jo tam jau uz viņu labs prāts" (Ps. 22:7-9).

Izraēlieši nicināja Jēzu un to izsmēja. (Lūkas 23:35; 8:53); Viņi kratīja galvas. (Mateja ev. 27:39) un uzrunāja tāpat Kristu, kad Viņš bija piesists pie krusta (Mateja ev. 27:43).

"Mana mēle līp pie manām

Tas papildījās Kristus slāpēs

aukslējām...manas rokas un kājas ir caururbtas” (Ps. 22:15,16).

pie krusta (Jāņa ev. 19:28). Roku un kāju pienaglošana ir fiziskais krustā sišanas paņēmiens.

“Viņi dala manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus” (Ps. 22:19).

Precīzs papildījums atrodams Mateja ev. 27. nod. 35. pantā.

Jāatzīmē, ka Vēstulē ebrējiem 2. nod. 12. pantā attiecībā uz Jēzu precīzi ir citēts 22. Psalmā 23. pants.

“Es esmu kļuvis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem. Jo dedzība Tava nama labad mani ir ēdusi un Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz mani” (Ps. 69:9-10).

Šie vārdi labi apraksta Jēzus atsvešinātības jūtas no ebreju brāļiem un no viņa paša ģimenes (Jāņa ev. 7:3-5; Mat. ev. 12:47-49). Tas citēts Jāņa ev. 2:17.

“...viņi man deva ēst žulti un, kad es biju izslāpis, viņi mani dzirdināja ar etiķi” (Ps. 69:22).

Tas notika, kad Kristus bija piesists krustā (Mateja ev. 27:34).

Visa pravieša Jesajas grāmatas 53. nodaļa ir neparasts pravietojums par Jēzus nāvi un augšāmcelšanos, katrs pants precīzi atbilst tam, kas vēlāk notika. Tālāk tikai 2 piemēri no šīs nodaļas:

“Viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai...” (53:7)

Kristus, Dieva Jērs, klusēja, kad to tiesāja (Mat. ev. 27:12,14).

“Kapu viņam ierādīja pie bezdievjiem un viņa dusas vietu pie ļaundariem” (Jesajas 53:9).

Kristu sita krustā reizē ar ļaundariem (Mat. ev. 27:38), bet viņu apglabāja bagātam cilvēkam rezervētā kapā, kas bija iecirsts klintī (Mat. ev.

Tādēļ nav jābrīnās, ka Jaunajā Derībā mums bieži tiek atgādināts, ka Vecās Derības “likumi un pravieši” ir pamats mūsu Kristus izpratnei. (Apustuļu d. 26:22; 28:23; Vēst. rom. 1:2,3; 16:25,26). Pats Jēzus mūs brīdināja, ka tad, ja nesaprotam “Možu un praviešus”, mēs nespējam saprast arī viņu (Lūkas ev. 16:31; Jāņa ev. 5:46,47).

Fakts, ka Mozus likums norāda uz Jēzus nākšanu un pravieši to pareģoja, var mūs pietiekoši stipri pārliecināt par to, ka pirms savas dzimšanas Jēzus fiziski neeksistēja. Nepareizā mācība, ka Kristus it kā būtu fiziski eksistējis pirms savas dzimšanas, ir pretrunā ar vairākkārt atkārtotajiem solījumiem Ievai, Abrahāmam un Dāvidam, ka viņš būs to “dzimums” (pēctecis). Ja Jēzus minēto apsolījumu došanas laikā jau eksistēja Debesīs, tad būtu nepatiess Dieva solījums dot viņiem pēcteci, kas kļūs par Mesiju. Jēzus ģeneoloģija, kas mums dota Mat. ev. 1. nodaļā un Lūkas ev. 3. nodaļā, norāda viņa izcelsmi, kas sniedzas atpakaļ līdz minētajiem cilvēkiem, kuriem Dievs apsolījumu devis.

Solījums Dāvidam izslēdz iespēju, ka Jēzus varētu fiziski eksistēt tā došanas laikā “Es *uzcelšu* tavu dzimumu *pēc* tevis, kas nāks no tavām miesām...Es viņam *būšu* par tēvu, un viņš Man *būs* par dēlu” (2. Sam. 7:12,14). Pievērsiet uzmanību nākotnes formai. Redzams, ka Dievs sola nākotnē kļūt par Kristus tēvu, tātad Kristus tajā laikā nevarēja jau eksistēt. Šis dzimums būs tiešā nozīmē Dāvida fizisks pēcnācējs, jo, kā ir teikts, “...nāks no tavām miesām”. “Tas Kungs ir devis Dāvidam patiesu zvērestu, no tā Viņš neatkāpsies: No tavas miesas augļiem vienu es celšu uz tava troņa” (Ps. 132:11).

Solījums dot Dāvidam fizisku pēcnācēju, kas būtu arī Dieva dēls, varēja piepildīties vispirms Salamanā, bet Salamans jau dzīvoja, eksistēja laikā, kad šis apsolījums tika dots (2. Sam. 5:14). Tāpēc galvenajai personai, uz kuru solījums attiecas, ir jābūt Kristum, t.i. Mesijai (Lūkas ev. 1:31-33) “Tas Kungs tam dos viņa tēva

Dāvida troni; un viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un viņa valstībai nebūs gala”. “Redzi, nāks dienas”,—tā saka tas Kungs,— “kad Es izrietīšu Dāvidam īstu atvasi, kas valdīs kā ķēniņš, valdīs ar gudrību un uzturēs tiesu un taisnību valstī!” (Jeremijas 23:5).

Nākotnes forma tāpat lietota arī citos vēstījumos par Kristu. “Es viņiem (izraēliešiem) *ceļu* pravieti...no viņu brāļu vidus...” (5. Mozus 18:18). Bet Apustuļu darbos (3:22,23) “pravietis” ir definēts kā Jēzus: “Jo Mozus ir sacījis: Dievs Kungs *iecelis* jums pravieti no jūsu brāļiem tāpat kā mani; tam klausait visās lietās, ko tas uz jums runās”. Bet Jesajas 7:14 pareģots: “Redzi, jaunava *klūs* grūta un dzemdēs dēlu, un viņa tam *dos* vārdu Imanuēls”. Un tas piepildījās Jēzus dzimšanā (Mateja ev. 1:23).

7. 2: Dzimšana No Jaunavas

Jēzus ieņemšanas un piedzimšanas notikumiem veltītais apraksts izslēdz ideju, ka viņš varētu būt eksistējis pirms tam. Tie, kas turas pie nepareizās mācības par “trīsvienību”, laikam nonāk pie secinājuma, ka vienubrīd debesīs bija trīs personas, pēc tam viena no tām izgaisa un kaut kā pārtapa par embriju Marijas klēpī, atstājot debesīs tikai divus. Mēs esam lasījuši Svētajos Rakstos, ka jebkura eksistence, ieskaitot Dievu—ir eksistence fiziskā, ķermeniskā formā. Ja mēs ticētu, ka Kristus jau pirms savas piedzimšanas eksistējis, tad vienīgais iespējamais pieņēmums būtu, ka viņš kaut kādā veidā tika nokāpis lejā no debesīm, un nokļuvis Marijas klēpī. Sarežģītā trīsvienības teoloģija ir ārpus Svēto Rakstu ietvariem. Kristus dzīves iesākuma apraksts nedod nekādu iemeslu uzskatīt, ka viņš būtu fiziski atstājis debesis un aizsācies Marijā. Pierādījumu trūkums šādai iespējai ir liels “trūkstošais posms” trīsvienības mācībā.

Eņģelis Gabriels parādījās Marijai ar sekojošu ziņu: “...tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi dēlu un sauksi viņa

vārdu: Jēzus. Tas būs liels, un viņu sauks par Visaugstākā Dēlu...” Bet Marija sacīja eņģelim: “Kā tas var notikt? Jo es vīra neapzinot” (viņa bija jaunava). Tad eņģelis atbildēja: “Svēts Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls” (Lūkas ev. 1:31-35).

Divas reizes uzsvērts, ka piedzimstot Jēzus *būs* Dieva Dēls. Tas liecina, ka Dieva Dēls neeksistēja līdz savai piedzimšanai, un vēlreiz jāuzsver daudzās vietās lietotā nākotnes forma, piem.: “Viņš *būs* liels”. Jēzus bija Dāvida “sakne un dzimums...” (Jāņa atklāsmes grām. 22:16).

Jēzus ieņemšana.

Svētajam Garam (Dieva elpai/spēkam) nākot pār Mariju, bija iespējams, ka viņa tika ieņēmusi Jēzu bez jebkādam dzimuma attiecībām ar kādu pretēja dzimuma personu. Tādējādi, Jāzeps nebija Jēzus īstais tēvs. Ir jāsaprot, ka Svētais Gars nav persona (skat. šīs grāmatas 2. nodaļu); Jēzus bija Dieva Dēls, bet ne Svētā Gara dēls. “Svēts Gars nāks pār tevi,...*tāpēc* tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls” (Lūkas ev. 1:35). Vārds “tāpēc” nozīmē, ka bez Svētā Gara iedarbības uz Marijas klēpi, Jēzus, Dieva Dēls, nevarētu sākt eksistēt.

Lūkas ev. 1. nod. 31. p. dotais apraksts: “Tu tapsi grūta savās miesās”, arī pierāda, ka pirms tam Jēzus vēl nebija. Ja mēs “ieņemam” sevī kādu ideju, tad tā aizsākas mūsos, tāpat Jēzus tika ieņemts Marijas klēpi, viņš aizsākās kā jebkurš cilvēks sākas embrija stadijā. Bībeles visievērojamākais pants, kas ir Jāņa evaņģēlija 3. nodaļas 16. pants, vēsta mums, ka Jēzus ir Dieva “vienpiedzimušais Dēls”. Miljoniem cilvēku citē šo Bībeles pantu, neievērodami, ko tas izsaka. Ja Jēzus ir “vienpiedzimušais”, tad viņš arī “dzima” no Marijas, un tas bija viņa iesākums. Ja Jēzus ir Dieva kā Tēva vienpiedzimušais dēls, tad tas skaidri pierāda: Tēvs ir vecāks par viņu—Dievam nav sākuma (90. Psalmā 2. pants).

Tādēļ Jēzus pats nevar būt Dievs (skaidrojums šīs grāmatas 8. nodaļā).

Zīmīgi, ka Jēzus ir Dieva “vienpiedzimušais”, bet nevis radītais, kāds savā aizsākumā bija Ādams. Tas arī ir iemesls Dieva ciešajai, radniecīgajai saistībai ar Jēzu—“Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar sevi” (2. Vēst. kor. 5:19). Jēzus piedzima no Dieva kā Tēva, viņš netika radīts no zemes kā Ādams. Šī lielā atšķirība, Jēzum deva spējas iet Dieva, sava Tēva ceļus.

Jesaja savas grāmatas 49. nod. 1., 5., 6. pantos meditē, ka viņš jau no mātes miesām ir ticis izredzēts par Dieva kalpu un pasaules gaismu pagāniem. Tajā pašā laikā šeit redzam pareģojumu, kas attiecas uz Jēzu. Šo pareģojumu papildījums izteikts Jāņa ev. 8. nod. 12. pantā. Šeit varam saskatīt, ka Dievs caur Svētā Gara spēku radīja Jēzu Marijas klēpī, kas arī bija Jēzus fiziskais aizsākums.

Kā jau atzīmējām mūsu grāmatas 7. nodaļas 1. apakšpunktā, 22. Psalmam mums pareģo Jēzus domas, izjūtas pie krusta. “Tu (Dievs) esi tas, kas mani izvedis no mātes miesām, kas mani mācījis paļauties uz Tevi...no mātes klēpja Tu esi mans Dievs” (22. Ps. 9.,10.). Mirdams, tātad, Kristus atskatījās uz savu aizsākumu no Marijas caur Dieva spēku. Evaņģēlijos Marija attēlota kā Kristus “*māte*”, tātad viņš neeksistēja pirms dzimšanas no Marijas.

Marija bija gluži parasta cilvēciska būtne, cēlusies no vecākiem, kas bija normālas cilvēciskas būtnes. To pierāda fakts, ka no viņas māsīcas dzima izcils, tomēr parasts cilvēks Jānis Kristītājs (Lūkas ev. 1:36). Romas Katoļu baznīca piešķir Marijai pārcilvēcisku dabu. Ja taisnība būtu viņiem, tad tas nozīmētu, ka Kristus nevarētu reizē būt “cilvēka dēls” un “Dieva dēls”. Bet abi šie nosaukumi atkārtojas it visur Jaunajā Derībā. “Cilvēka dēls” viņš bija dēļ savas pilnībā cilvēciskās mātes, bet “Dieva Dēls”—būdamas radīts Dieva Svētā Gara iedarbībā uz Mariju (Lūkas ev. 1:35). Šim skaistajam iekārtojuma ir nulles vērtība, ja Marija nebūtu bijusi parasta sieviete.

“Vai tīrs var celties no nešķīsta? nekad ne!...Kas tad ir cilvēks, kas tas šķīsts pastāvētu un ka no sievas dzimušais būtu taisnīgs?” (Ījaba 14:4; 15:14; 25:4). Tas runā pretī idejai par Marijas vai Jēzus pilnīgi pārcilvēcisku dabu.

Marija, būdama “no sievas dzimusi”, ar vecākiem kā parastiem cilvēkiem, noteikti bija kā visi cilvēki ar cilvēciski parasto “nešķīsto” dabu ko, būdams “dzimis no sievas”, pārmantoja arī Jēzus (Vēst. galatiešiem 4:4). Ievērojiet, šeit apstiprinās fakts par Jēzus dzimšanu: “Bet kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu, **dzimušu no sievas**, noliktu zem bauslības” (Gal. 4:4).

Evaņģēlijos bieži norādīts uz Marijas cilvēcīgo parastību. Vismaz trīs reizes Kristus nākas viņai pārnest garīgas izpratnes trūkumu (Lūkas ev. 2:49; Jāņa ev. 2:4); viņa arī neizprata Jēzus teiktos vārdus (Lūkas ev. 2:50), kas izskaidrojams ar sievietes cilvēcisko būtību. Būdams Dieva Dēls, Jēzus bija ar augstāku garīgo uztveri, kaut vienlaicīgi viņam piekrita arī cilvēka iedaba. Pēc Kristus piedzimšanas Marijai ar vīru Jāzepu bija parastas laulāto attiecības un dzima bērni (Mateja ev. 1:25).

Mateja evaņģēlijā minēti Kristus “māte un brāļi”, tas nozīmē, ka Marijai pēc Jēzus vēl bija citi bērni (Mateja ev. 12:46,47). Jēzus tikai bija viņas pirmdzimtais. Katoļu baznīcas mācībai, ka Marija palika jaunava un vēlāk tika uznesta debesīs, nav absolūti nekāda apstiprinājuma Bībelē. Kā jebkurai mirstīgai cilvēciskai būtnei, Marijai būtu jānoveco un jānomirst. Bez tam, kā varam lasīt Jāņa evaņģēlija 3:13, “neviens nav uzkāpis debesīs”. Ja Jēzus bija ar cilvēcisku dabu (kā redzam Vēstulē ebrejiem 2:14-18; Vēst. romiešiem 8:3), arī viņa mātei bija jābūt tādai pašai, ievērojot, ka viņa Tēvam bija dievišķa daba.

7. 3: Kristus Vieta Dieva Plānā

Dieva nodomi nav mirkļa iedoma, un vēstures laika gaitā netiek ieviesti jauni papildinājumi Viņa nolūkā. Dievam bija pilnībā

izteikts, nobeigts plāns jau no paša radīšanas sākuma (Jāņa ev. 1:1). Jau no sākuma šajā plānā ietilpa Dieva griba, lai Viņam būtu Dēls. Visā Vecajā Derībā mums atklājas dažādi skatījumi uz Jēzus kā cilvēces atpestītāja lomu Dieva plānā.

Mēs bieži rādām, kā pareģu solījumi, pareģojumi un Mozus likumi Vecajā Derībā atklāj, kāds Dievam ir nolūks attiecībā uz Kristu. Dievs, zinādams, ka Viņam būs Dēls, deva eksistenci visai dzīvajai radībai (Vēst. ebrējiem 1:1,2): "...dēlu, ko viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, **caur ko** viņš arī pasauli radījis". Tātad **caur Kristu** Dievs atļāvis cilvēcei eksistēt cauri vēstures gadsimtiem (Vēst. ebrējiem 1:2). Jāsecina, ka Dieva atklāsme cilvēkiem Vecajā Derībā ir pilna norādēm uz Kristu.

Mūsu prātam nav iespējams pilnībā aptvert Kristus milzīgo, pamatīgo nozīmi Dieva nolūkos. Pareizi būtu teikt, ka Kristus eksistēja Dieva domās no aizlaikiem, bet fiziski nāca pasaulē, piedzimstot no Marijas. Vēstulē ebrējiem (1:4-7,13,14) lasām, ka Kristus nebija eņģelis un mirstīgajā dzīvē viņš bija mazāk varens kā eņģeļi (Vēst. ebr. 2:7), tomēr viņa slava kā "vienpiedzimušajam Dēlam" bija daudz lielāka nekā eņģeļiem (Jāņa ev. 3:16). Kā jau iepriekš norādījām, vienīgā fiziskās eksistences forma, kā māca Svētie Raksti, ir ķermeniska, tāpēc Kristus pirms dzimšanas nevarēja eksistēt kā "gars". Šo pozīciju summē teikums 1. Pētera vēstulē (1:20): "...gan iepriekš izredzēts pirms pasaules radīšanas, bet atklāts laiku beigās jūsu dēļ".

Jēzum visos Evaņģēlijos ierādīta centrālā vieta: "Ko Viņš jau iepriekš apsolijs ar savu praviešu muti Svētajos rakstos,...par viņa dēlu Jēzu Kristu, Mūsu Kungu, kas pēc miesas cēlies no Dāvida, bet Svētajā Garā ar savu augšāmcelšanos no miroņiem paaugstināts par Dieva dēlu spēkā" (Vēst. rom. 1:1-4).

Koopsavilkumā vēstījums par Kristu izskatās šādi:

1. Kristus Dieva plānā Vecās Derības apsoliījumos.

2. Fiziskās eksistences sākums, piedzimstot no jaunavas Marijas, vienlaicīgi esot arī Dāvida dzimumam.
3. Mirstīga cilvēka dzīve “svētā garā”, pateicoties nevainojamam raksturam.
4. Jēzus augšāmcelšanās, kam sekoja viņa pasludināšana par Dieva Dēlu apustuļu gara dāvanu iedvesmotajā sludināšanā.

Dieva iepriekšparedzējums

Ja nonākam pie izpratnes, ka Dievam zināmas *vīsas* lietas, kas norisināsies nākotnē, tad kļūst saprotams, ka Kristus jau pašā sākumā bija Dieva nodomā, vēl fiziski neeksistēdams. Dievam piemīt absolūts paredzējums. Viņš var domāt un runāt par visu kā par realitāti, kaut atsevišķas lietas dotajā laikā reāli neeksistē. Tāda ir Dieva nākotnes priekšzināšanas pilnība: “Tā Dieva priekšā, kas mirušos dara dzīvus un sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu” (Vēst. romiešiem 4:17). Tāpēc Dievs var pasludināt: “Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis. Es nosaku: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!” (Jesajas 46:10). Šī iemesla dēļ Dievs var runāt par mirušajiem kā par dzīviem un var runāt arī par vēl nedzimušām personām it kā par jau dzīvojošām.

Dieva Vārds pasludināja Kristu no iesākuma; Kristus vienmēr bija Dieva plānā. Tāpēc agrāk vai vēlāk Kristus bija jādzimst. Dievs piepildīja savu apsolījumu Kristū. Tāpēc no Dieva Vārda neapgāzamības redzama Viņa visu notikumu iepriekšzināšana. Bībeles ebreju valodā ir “pareģotas pabeigtas” darbības laiks, kas tiek lietots pagātnes formā, lai apzīmētu Dieva iepriekšpareģotus nākotnes notikumus. Tā, piemēram, Dāvids teicis: “Šeit lai atrodas tā Kunga nams...” (1. Laiku 22:1), kad tamplis vēl tikai bija Dieva apsolīts. Dāvids ielika tik lielu savas ticības spēku izteiktajā solījumā, ka viņš izvēlējās tagadnes formu lai izteiktu nākotnes plānu. Svētajos Rakstos ir ļoti daudz piemēru Dieva priekšzināšanai. Dievs bija pilnīgi pārliecināts par Ābrahāmam

doto solījumu izpildi, tam teikdams: “Taviem pēcnācējiem *Es došu* šo zemi...” (1. Mozus 15:18), bet tajā laikā Ābrahāmam vēl nebija pēcnācēju. Tajā pašā laika periodā, pirms jebkādu pēcnācēju (Īzāka, Kristus) nākšanas pasaulē, Dievs solīja: “Daudzām tautām es tevi esmu cēlis par tēvu” (Vēst. rom. 4:17). Faktiski runāts tika par vēl neeksistējušiem notikumiem kā par jau notikušiem.

Tāpat, Kristus savā mācībā runāja par to, kā Dievs “...visu ir nodevis viņa rokā” (Jāņa ev. 3:35), kamēr šo vārdu izteikšanas brīdī tas vēl nebūt nebija piepildījies. “Visu tu esi licis zem viņa kājām;...bet tagad vēl mēs neredzam, ka viss viņam (Jēzum) pakļauts” (Vēst. ebr. 2:8).

“(Dievs) sendienās solījis ar savu svēto praviešu muti: Mūs pestīt...” caur Jēzu, kā ir paredzējis savā plānā (Lūkas ev. 1:70,71). Par praviešiem runāts tā, it kā šie cilvēki būtu eksistējuši burtiski jau no paša iesākuma, kaut gan tas tā nebija; tik liela ir viņu nozīme Dieva plānā. Tāpēc varam teikt, ka arī pravieši bijuši Dieva plānā no paša sākuma. Piemērs tam ir pravietis Jeremija. Dievs tam vēstīja: “Pirms Es tevi radījis mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām (Jeremijas 1:5). Tā Dievam, vēl pirms radīšanas, bija viss zināms par Jeremiju. Tāpat Dievs runāja par Kīru, Persijas ķēniņu, pirms viņa dzimšanas, it kā tas jau eksistētu (Jesajas 45:1-5). Līdzīgu piemēru var minēt no Vēstules ebrējiem 7. nod. 9.,10. pantiem kas arī satur pareģojumu par vēl nedzimušu personu.

Tieši tāpat, kā Dieva plānā tiek runāts par Jeremiju un citiem praviešiem, it kā tie eksistētu vēl pirms radīšanas sākuma, arī patiesi ticīgie ir ietverti šajā plānā jau kā reāli eksistējoši. Protams, ka mēs nekā citādi vēl toreiz neeksistējām kā vienīgi Dieva prātā. Jo Dievs ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu “...pēc sava nodoma un žēlastības, kas mums ir dota Kristū Jēzū pirms mūžīgiem laikiem” (2. Tim. 1:9). Dievs “mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis...pēc savas gribas labā nodoma...Viņš nolēmis, ka mums būs viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu” (Vēst. efez. 1:4,5).

Doma, ka Dievam jau no paša sākuma bija zināmi izredzēti, “iezīmēti” indivīdi, kam lemta atpestīšana, norāda, ka viņi jau no pasaules radīšanas sākuma varētu būt eksistējuši Dieva prātā (Vēst. romiešiem 8:27; 9:23).

Ņemot to vērā, nav brīnums, ka Jēzus ir pats galvenais, kura eksistence paredzēta Dieva plānā jau no paša sākuma, lai gan fiziski viņš vēl nedzīvoja. Jēzus bija “Dieva Jērs”, kuru upurēja krusta nāvē pēc 4000 gadiem, bet Jāņa atklāsmes grāmatas 13. nod. 8. pantā par viņu teikts: “kopš pasaules radīšanas nokautais Jērs”. (Jāņa ev. 1:29; 1. Vēst. korintiešiem 5:7). Tāpat, kā Jēzus tika izredzēts no iesākuma, arī mēs, ticīgie, tikām izredzēti. Mums nav viegli to visu izprast, jo nevaram iedomāties Dieva darbību ārpus laika jēdziena. “Ticība” ir spēja redzēt lietas no Dieva viedokļa, bez laika ierobežojumiem.

7. 4: “Iesākumā Bija Vārds” (Jāņa Ev. 1:1-3)

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies...” (Jāņa ev. 1:1-3).

Ja šos pantus pareizi izprotam, tie apstiprina un paplašina iepriekš izteiktos secinājumus. Un tomēr, šī nodaļa tiek visvairāk nepareizi skaidrota, lai pamatotu Jēzus eksistenci debesīs pirms viņa dzimšanas. Minētās rindas no Jāņa evaņģēlija varam izprast pareizi, ja pilnībā spējam novērtēt, ko dotajā kontekstā nozīmē “Vārds”. “Vārds” nevar nozīmēt kādu personu tiešā nozīmē, jo šī persona nevar būt “pie Dieva” un būt Dievs vienā un tai pašā laikā. Grieķu valodas vārds “logos”, kas tulkots kā “vārds”, pats par sevi nenozīmē “Jēzus”. Parasti “logos” tulko kā “vārds”, bet vienlaicīgi grieķu valodā tas var nozīmēt: uzskaitījums, iemesls, sazināšanās, doktrīna, nodoms, sludināšana, sakāmvārds, ziņas. Grieķu valodā vārds “logos” ir vīriešu dzimtē. Vācu valodas Luterāņu variantā “das Wort” ir neitrālā dzimtē, bet franču “Segond” variantā “la

parole” ir sieviešu dzimtē. Tā “vārds” obligāti visās valodās nav vīriešu dzimtē.

“Iesākumā”.

Stingri ņemot, “logos” nozīmē kādu domu, izteiktu vai nu ar vārdiem vai kādu citu sazināšanās formu. Iesākumā Dievam bija šis “logos”. Vienīgais tā mērķis bija koncentrēts uz Kristu. Mēs parādījām, kā Dieva Gars ieliek savu domu darbībā, no kurienes veidojas saikne starp Viņa Garu un Viņa Vārdu (skat. šīs grāmatas 2. nod. 2. apakšnod.). Dieva Gars izstrādāja savu plānu ar cilvēkiem un iedvesmoja Savu rakstīto Vārdu no iesākuma; tāpat arī ideja par Kristu realizējās darbībā un vārdā. Kristus bija dievišķais “logos”, un tāpēc Dieva Gars visos tā darbības veidos izrādīja Dieva plānu attiecībā uz Kristu. Šī iemesla dēļ, daudz kas no Vecās Derības – norises, teicieni – ir Jēzus Kristus būtības tipāzs. Tomēr vēlreiz un vēlreiz ir jāuzsver, ka Kristus kā persona nebija pieminētais “vārds”; šis “vārds” bija Dieva glābšanas plāns caur Kristu. “Logos” vai “vārds” bieži tiek lietots Jaunajā Derībā, runājot *par* Kristu—“Kristus vārds” (Vēstule kolosiešiem 3:16; Mateja ev. 13:19; Jāņa ev. 5:24; Apustuļu darbi 19:10; 1. Vēstule tesalonīķiešiem 1:8; utt.) Ievērojiet, “vārds” lietots, runājot par Jēzu, tas nonozīmē “pats Jēzus”. Kristum piedzimstot, šis “vārds” pieņēma miesīga cilvēka formu—“un vārds tapa miesa” (Jāņa ev. 1:14). Jēzus savā personā bija “vārds, kas tapa miesa” un nevis “vārds”. Par “vārdu” viņš personiskā formā tapa, dzimstot no Marijas, drīzāk nekā, jebkad eksistēdams pirms tam.

Tā Dievam jau no iesākuma bija vēstījums un plāns attiecībā par Kristu, bet tikai mūsu ēras pirmajā gadu simtā tas atklājās Kristū kā personā un ar viņu saistītajā Evaņģēlija sludināšanā. Dievs runāja uz cilvēkiem, pauzdams mums Savu Vārdu ar Kristus starpniecību (Vēstule ebrējiem 1:1,2). Vairākkārt Jaunajā Derībā uzsvērts, ka Kristus runāja Dieva vārdus un pēc Dieva vārda pavēles veica brīnumus, lai atklātu mums Dievu (Jāņa ev. 2:22; 3:34; 7:16; 10:32,38; 14:10,24).

Pāvils paklausīja, kad Kristus viņam pavēlēja sludināt Labās Ziņas par viņu “visām tautām”: “Bet tam, kas jūs var stiprināt, kā to rāda mans evaņģēlijs un vēstījums par Jēzu Kristu, kurā atklājas noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts, bet tagad darīts zināms un ar pravieša rakstiem uz Dieva pavēli sludināts visām tautām, lai tās pakļautu ticībai” (Vēstule romiešiem 16:25,26). Salīdzināt ar 1. Vēst. korintiešiem 2:7. Tikai Kristus, veicdams savu lielo darbu, deva iespēju cilvēkam iegūt mūžīgo dzīvību (Jāņa ev. 3:16; 6:53). Dievs jau iesākumā tika paredzējis piedāvāt cilvēkiem iespēju dzīvot mūžīgi, jo Viņš zināja, kādu upuri Jēzus nesīs. Pilnībā šis Dieva piedāvājums atklājās tikai pēc Jēzus dzīves un nāves: “Cerībā uz mūžīgu dzīvību, ko Dievs, kas nemelo, ir apsolījis pirms mūžīgiem laikiem, bet savā laikā savu vārdu ir atklājis vēstī...” (Vēst. Titam 1:2,3). Mēs jau atzīmējam, ka “vārds”, ko Dieva iedvesmoti pareģi izrunāja, bija Dievam zināms no radīšanas sākuma (Lūkas ev. 1:70).

Jēzus, runādams līdzībās, mums daudz par to atklāj, un tādējādi piepildās par viņu iepriekš teiktie pareģojumi: “Es atdarīšu savu muti līdzībās, es runāšu lietas, kas apslēptas no pasaules iesākuma” (Mateja ev. 13:35). Un tā arī ir jāizprot Bībelē sacītais: “Vārds bija pie Dieva...iesākumā”, lai “kļūtu par miesu”, Kristum piedzimstot.

“Vārds bija Dievs”

Tagad varam sākt aplūkot, kādā nozīmē ir teikts “Vārds bija Dievs”. Mūsu plāni un domas ir pamatā tam, kas mēs esam. Mēs varam izteikt vārdos savus nodomus. Līdzīgi Dievs izteica savus nodomus, kas saistījās ar Kristu. Kādas domas cilvēka dvēselē, tāds ir viņš pats (piemērs tam Salamana pamācības 23:7). Tā, var teikt, Dieva vārds vai doma ir Dievs. “Vārds bija Dievs”. Tādēļ varam cieši asociēt, saistīt Dievu pašu ar Viņa vārdu—tipisks piemērs šādiem paralēlismiem ir 29. Psalmā 8. pants: “Tā Kunga balss, liek tuksnesim drebēt, tas Kungs liek drebēt...tuksnesim”. Praviešu grāmatās bieži lasām tādus teikumus kā “Bet jūs neklausījāt *Mani*, saka tas Kungs” (Jeremijas 25:7), kas nozīmē

“Jūs neklausījāt *Manam vārdam*, ko es vēstīju ar praviešu muti”. Dāvids uzskatīja Dieva vārdu par savu lampu, gaismu “*Tavs vārds* ir manu kāju spīdeklis...” (119. Psalmis 105. p.). Bet, par to pašu viņš vēlāk, 2. Samuēla grāmatas 22. nod. 29. pantā, izsakās: “*Tu*...Kungs, esi mans spīdeklis,...tu...apgaismo manu tumsu”. Šeit redzam paralēli starp jēdzieniem “Dievs” un “Viņa vārds”. Tādēļ kļūst saprotams, kā Dieva vārds tiek personificēts par Dievu Pašu, lai gan *vārds* nav persona, par to tiek kā par tādu runāts. (Skat. 5. Atkāpi “Personizēšanas princips”).

Dievs ir pati patiesība, tāpēc arī Dieva Vārds ir patiesība. (Jāņa ev. 3:33; 8:26; 1. Jāņa vēstule 5:10; Jāņa ev. 17:17). Jēzus sevi lielā nozīmē saista ar saviem teiktajiem vārdiem, viņš sevi identificē ar savu vārdu: “Kas mani atmet un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir, kas viņu tiesā: Mans vārds, ko esmu runājis, tiesās viņu pastarā dienā” (Jāņa ev. 12:48). Jēzus izsakās par savu vārdu kā par īstu personu, kā par sevi pašu.

Tāpat, Dieva Vārds tiek lietots personas nozīmē, t. i. kā Dievs Pats. Jāņa Evaņģēlija 1:1-3 lasām: “Caur Viņu (Vārdu) viss ir radies”. Tomēr Dievs *radīja* visas lietas un viņš *sacīja*, noteikdams, kam jātop radītam. Par to lasām Pirmās Mozus grāmatas 1. nodaļā. Arī šeit par Dieva sacīto vārdu tiek runāts kā par Viņu Pašu. Un tāpēc, lielu, aizkustinošu iedvesmu sniedz apziņa, ka mums, sirdī nesot Dieva Vārdu, Dievs ir mūsu tuvumā.

Lasot 1. Mozus grāmatas 1. nodaļu, kļūst skaidrs, ka visu ir radījis Dievs caur savu Vārdu, un nevis ar Kristus personisko palīdzību. (Skat. Jāņa ev. 1:1-3). “Ar tā Kunga Vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu; jo Viņš runāja, un tā notika” (33. psalms 6.,9. p.). Arī patlaban viss dabā norisinās pēc Viņa Vārda: “Viņš noraida savu Vārdu lejup uz zemi, Viņa Vārds izplatās strauji. Viņš izkaisa sniegu kā vilnas pūkas” (147. psalms 15.-18. p.).

Dievs Savu Vārdu kā radošo spēku izmantoja, radīdams Jēzu Marijas klēpī. Vārds, Dievišķais plāns, realizēts praktiski caur

Viņa Svēto Garu, darīja iespējamu Jēzus ieņemšanu. Un Marija, atbildot uz viņai nesto ziņu, tam piekrita: "...lai notiek ar mani pēc tava vārda" (Lūkas ev. 1:38). Viscaur Vecajā Derībā esam lasījuši, ka Dieva Vārds, Gars atspoguļo Viņa nolūku. Ļoti augstā ticamības pakāpē tas izpaužas, kad par Jēzu, paralēli Vecās Derības pareģojumiem, tiek runāts Apustuļu darbu 13. nod. 27. p.: "(ebreji) nezināja par Viņu, nesaprata praviešu valodu". Kad Jēzus piedzima, uzsāka dzīvi, Dieva Vārds/Gars sāka izpausties caur viņu, kā caur Jēzus Kristus personu. Jēzu Kristu viņa mācekļi varēja fiziski redzēt un tam pieskarties. Apustulis Jānis, iedvesmas pacilāts, runāja, kā caur Kristu izteikts Dieva nodoms par mūžīgo dzīvību. Jānis apzinājās: viņiem bijis redzams un taustāms pats Dieva Vārds, Dieva ieplānotā atpestīšana caur Jēzu Kristu (1. Jāņa vēstule 1:1-3). Arī mēs, zinādami un patiesi isprazdami Dieva nolūku attiecībā uz mums, kad Viņš mums solījis mūžīgo dzīvību caur Jēzu Kristu, varam izjust līdzīgu prieku, kaut arī nevaram Jēzu redzēt fiziski (1. Pētera vēstule 1:8,9). Mums jājautā sev: "Vai es patiesi saprotu Kristu?" Nav pietiekami tikai vienkārši pieņemt, ka kādreiz eksistējis labs cilvēks vārdā Jēzus. Tikai sistemātiski studējot Bībeli ar lūgšanām, ir iespējams saprast Kristu kā savu Glābēju un kļūt viņam radniecīgam, pieņemot kristību.

Atkāpe 22: Jēzus vēsture

Ja taisnība tiem, kas apgalvo, ka nav pierādījumu, ka Jēzus no Nacaretas jebkad dzīvojis, tad būtu grūti izskaidrot kristietības esamību. Jābūt lielai pašapziņai, lai apgalvotu, ka miljoniem cilvēku pēdējo 2000 gadu laikā ticējuši nekad reāli neeksistējušai personai, tik ļoti ticējuši un izplatījuši savu ticību visā pasaulē, ka ticības dēļ riskējuši tikt vajātiem un nogalinātiem. Kristieši un jūdi bez grūtībām pieņem faktu, ka Muhameds kādreiz ir dzīvojis, tomēr noraidot viņa apgalvojumus un mācību. Tā, mēs pieņemam, kā pašu par sevi saprotamu, ievērojamāko vēsturisko personu patiesīgumu, kritiski nepārskatot pierādījumus viņu kādreizējai

eksistencei. No relatīvi neapgāžamām liecībām ir zināmi neskaitāmi vēsturiski notikumi.

Pats fakts, ka zināma cilvēku daļa tik neatlaidīgi noliedz Jēzus no Nacaretas esamību, liecina par rīcības pārmērību, vēlēšanos par katru cenu atrast attaisnojumu, kas tiem dotu iemeslus viņu nepieņemt kā Mesiju. Īpaši to varam redzēt, ja ievērojam, ka pirmajā mūsu ēras gadu simtā paši jūdi atzina personas ar vārdu "Jēzus" esamību. Uzskaitīsim vēsturiskus faktus par pierādījumu, ka Jēzu no Nacaretas nekādā ziņā nevar uzskatīt par teoloģisku cilvēku izgudrojumu. Informācijai izmantojam Gary Habermas "Ancient Evidence for the Life of Jesus".

1. Jēzus un kristietība ir aplūkoti romiešu vēsturnieka Tacita divās ievērojamākajās pirmā gadsimta grāmatās "Annāles" un "Vēsture". Tā, apmēram mūsu ēras 115. gadā viņš rakstīja "Annālēs": "Cilvēku šķira, ienīsta dēļ viņu riebeklībām, iedzīvotāju dēvēta par kristiešiem. Kristus, no kura šis vārds cēlies, Tibērija valdīšanas laikā tika notiesāts uz nāvi ar prokurora Poncija Pilāta roku".

Imperators Tibērijs valdīja no mūsu ēras 14. – 37. gadam, šai laikā, pēc liecībām, Kristus tika sodīts ar nāvi. Tacits vēsta, ka šīs cilvēku grupas ticība "izplatījās ne tikai Jūdejā (tās izcelsmes vietā), bet pat Romā", un tālāk apraksta, kā kristīgos Romā vajāja un nogalināja. Tacita grāmatas apstiprina Jaunās Derības liecības par apustuļu sludināšanu vispirms Jūdejā, tad visā Romas impērijā, Romu ieskaitot, visu laiku saņemot ļoti lielu pretestību.

2. Sutonijs (Suetonius), cits romiešu vēsturnieks, izteicis komentāru par imperatora Klaudija valdīšanas laiku (mūsu ēras 41. – 54. g.) "Tādēļ, ka ebreji Romā izraisīja nepārtrauktas nekārtības, pēc Kristus (Chrestus) ietekmes, viņš (Klaudijs) tos padzina no pilsētas". Starp citu, Apustuļu darbu 18. nod. 2. pantā minēts, ka jūdu laulātie vārdā Akvila un Priskilla bija

pametuši Romu, bēgot no Klaudija pret ebrejiem vērstajām vajāšanām.

Tālāk Sutonijs runā par kristīgo vajāšanām imperatora Nerona laikā: “Pēc lielā ugunsgrēka Romā tika sodīti kristieši, sekta, kas piekopa jaunu un kaitīgu ticību...” Liecība, ka mūsu ēras pirmajā gadsimtā bijusi grupa ar vārdu “kristieši”, norāda, ka mazliet agrāk, tajā pat gadsimtā, ir dzīvojis cilvēks saukts “Kristus”.

3. Autors F. Brūss (F. Bruce) savā grāmatā “Kristietības izcelšanās” (Christian Origins) 29. 30. lpp. pievērš mūsu uzmanību vēsturnieka Tallasa (Thallus) apm., m. ē. 52. g. sarakstītajai Vidusjūras rajona vēsturei. Tas pats autors (Bruce) savā sacerējumā “Jaunās Derības dokumenti” (The New Testament Documents) 113. lpp. raksta par kādu zinātnes mācekli vārdā Julius Afrikanus, kas izsmējis Tallasa viedokli, ka Jēzus krustā sišanas laikā tumsa iestājusies saules aptumsuma dēļ. Tādēļ varam domāt, ka Tallass tika uzrakstījis vēstījumu par Jēzus krustā sišanu dažus gadus pirms viņš sarakstīja savu “Vēsturi” mūsu ēras 52. gadā.
4. Plīnijs, Romas valsts valdības darbinieks, minējis kādu ļoti aktīvu grupu sauktu par kristiešiem pirmā gadsimta vēlākajos gados. Par viņu Kristus piemiņai veltītajiem kalpojumiem šis autors rakstīja: “Viņiem bija paradums satīkties noteiktā dienā pirms gaismas aušanas, kad tie dziedāja uz divām balsīm himnas par godu Kristum” (Plīnija vēstules X:96). Romas imperatori Trajans un Adrians abi pieminējuši kristiešu sakarā radušās problēmas. [Plīnija vēstules kā arī Jusibija (Eusebius) “Kristīgās baznīcas vēsture” (Ecclesiastical History IV-IX)]. Kristiešu grupu eksistence 1. gadsimtā un to neparastais sīkstums vajāšanu laikā rāda, ka viņi bija īstas sava gadsimta vēsturiskas personas sekotāji.
5. Talmudā, ebreju svētajā grāmatā, Sanhedrina (ebreju augstā tiesa) 43a ir raksti, kas attiecas uz Jēzus nāvi. Uzskata, ka šī

Talmuda daļa attiecināma uz grāmatas sastādīšanas agrīno periodu (t. i., mūsu ēras 70 – 200 gadiem), “Lieldienu priekšvakarā Ješu (Jēzus) tika pakārts. Visas četrdesmit dienas, pirms sods tika izpildīts, ziņnesis staigāja apkārt, saukdams:” Viņš tiks nomētāts ar akmeņiem, jo piekopa burvestības un mudināja Izraēlu uz maldu ticību. Ja kāds grib ko teikt tam par labu, lai iznāk priekšā un aizstāv”. Bet tā kā nekas netika teikts viņam par labu, to pakāra Lieldienu priekšvakarā”. “Pakāršana” var būt vārds, kas lietots “krustā sišanas” vietā – kā tas lietots atsevišķās vietās Jaunajā Derībā (Vēst. galatiešiem 3:13; Lūkas ev. 23:39). No iepriekš citētā redzams, ka jūdi gribēja nomētāt Jēzu ar akmeņiem (iespējams, pēc Mozus likuma?), tomēr īstenībā viņš tika pakārts. Izskaidrojums tam atrodams Jaunajā Derībā. Lai nāves sods Jēzum tiktu izpildīts, ebrejiem bija jāturas pie romiešu likumiem, kas noteica pakāršanu kā soda izpildi.

Sanhedrina 43a tāpat aprakstīts, ka pieci Jēzus mācekļi tika vesti tiesas priekšā un tiem piespriests nāves sods. Te mēs vēlreiz redzam, ka jūdi pēc tradīcijas ticēja Jēzus vēsturiskajai eksistencei. Sanhedrinā 106b pat teikts, ka, Jēzum mirstot, viņš bija 33 gadus vecs, kas tieši atbilst Jaunajā Derībā teiktajam. Meijers savā darbā “Pirmās Lieldienas” (Maier “First Easter” 117., 118. lpp.) citē 5. gadsimta jūdu dokumentu “Toledoth Jesu”, kurā apgalvots, ka mācekļi mēģinājuši nozagt Jēzus ķermeni pēc nāves, bet dārznieks, saukts Jūda, noklausījies viņu plānus, pārvietojis Jēzus ķermeni citā vietā, vēlāk atdevis to jūdiem. Justins Mocekļis, rakstīdams vēsturiskas atskaites m. ē. 150. gadā, piemin, ka jūdi izsūtījuši īpašus ziņnešus, kas vēstīja, ka Jēzus ķermenis ir ticis nozagts. [“Dialogs ar Trifo” (Dialogue with Trypho), 108. lpp.] Tertulians darbā “Par īpašiem notikumiem” (On spectacles, 30. lpp.), ko

tas sarakstījis m. ē. 200. gadā dod līdzīgu vēstījumu par šo notikumu.

Abas šīs liecības mums rāda, ka agrīnos mūsu ēras gadsimtos jūdi ticējuši Jēzus vēsturiskajai eksistencei un viņa varmācīgajai nāvei.

6. Grieķu dramaturgs Lucians, kas radījis savus sacerējumus m. ē. 2. gadsimtā, izsmēja kristiešus par to, ka tie "līdz šai dienai dievina cilvēku, kurš ticis sistis krustā". [Lucians "Peregrīna nāve", (The Death of Peregrine). "Luciana darbi" 4. sējums. Faulera (Fowler) angļu tulkojuma variants].
7. Josīfus (Josephus), ļoti pazīstams primā gadsimta vēsturnieks, savā grāmatā "Senatnes pieminējumi" (Antiquities), kas sarakstīta m. ē. 90 – 95. g., min Jēkabu "Jēzus, saukta par Kristu, brāli". Šai pašā grāmatā Jēzum veltītais apraksts precīzi saskan ar Jaunajā Derībā sniegto Jēzus attēlojumu: "Un nu, ap šo laiku, bija Jēzus, vieds cilvēks...Jo viņš bija tas, kurš darīja brīnumainus darbus...Viņš bija Kristus...viņš tiem parādījās dzīvs trešajā dienā, kā Dieva pareģi bija par viņu pareģojuši, šo un vēl desmit tūkstošus citu brīnuma lietu par viņu".

Citētais tik ļoti atbilst Jaunajā Derībā rakstītajam, ka to apvairo par interpolāciju, kas nozīmē "rakstu viltošana" – burtiski "iebīdīšana". Tomēr, ir daži iemesli, kuru dēļ minēto citātu var lietot, lai atbalstītu apgalvojumu, ka Jēzus no Nacaretas tiešām ir dzīvojis pirmajā gadsimtā:

Jusibijs savā "Kristīgās baznīcas vēsturē" (Eusebius Ecclesiastical History 1:XI) arī citē šo Josīfus darba nodaļu.

Varam minēt vairākus atzītus pētniekus, kuri uzskata, ka minētā Josīfus grāmatas daļa ir oriģināls; tās stils ir autentisks. Skat.: Daniels Rops "Jēzus līdzgaitnieku klusēšana" (Daniel Rops "The Silence of Jesus' Contemporaries") 21. lpp.; Dž. Andersona "Kristietība

Vēstures liecība” (J. N. D. Anderson “Christianity: The Witness of History”) 20. lpp.; kā arī F. Brūss “Jaunās Derības dokumenti” (F. F. Bruce “The New Testament Documents”) 108., 109. lpp. Tā, pētot tekstu, nevar konstatēt interpolāciju.

Profesors Šlomo Pains (Schlomo Pines), apgalvo, ka ticis atklāts arī Josīfus darbu arābu variants. Tajā ir iepriekšminētais teksts, iztrūkstot tikai doktrināliem apgalvojumiem par Jēzu kā Mesiju un viņa augšāmcelšanos. Ņemot vērā Josīfus ebreju izcelsmi, tas ir pilnīgi saprotams. Pirmo reizi savus atklājumus Pains publicēja 1972. g. 12. februārī laikrakstā “New York Times”, kur viņš citē plaši apspriesto Josīfus darba nodaļu par Jēzu arābu variantā: “Šajā laikā dzīvoja vieds cilvēks, kuru sauca Jēzus. Viņa uzvedība bija laba, un viņu uzskatīja par tikušu. Daudzi ļaudis jūdu un citu tautu starpā kļuva par viņa mācekļiem. Pilāts notiesāja to uz nāvi pie krusta. Un tie, kas bija kļuvuši par mācekļiem, viņa mācību nepameta. Viņi ziņoja, ka trīs dienas pēc krustāsišanas redzējuši to dzīvu; pēc tā spriežot viņš droši vien bija tas Mesija, par kuru pareģi vēstījuši brīnumus”. Un šis uzskaitījums apbrīnojami saskan ar Jaunajā Derībā rakstīto.

Atkāpe 23: “Es esmu no debesīm nonācis”

“Jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību...Es esmu no debesīm nonācis...” (Jāņa ev. 6:33,38).

Šie vārdi un tiem līdzīgi bieži tiek izmantoti, lai atbalstītu nepareizo ideju, ka Jēzus pirms savas dzimšanas fiziski eksistējis Debesīs. Tomēr nevar neievērot sekojošus argumentus:

1. Trīsvienības idejas piekritēji iepriekš minētās rindas māca izprast burtiski, lai tiktu atbalstīts viņu viedoklis. Tiecoties šīs rindas izprast burtiski, būt jāpieņem, ka Jēzus tiešā nozīmē nolaidies lejup no debesīm. Bībele ne tikai absolūti klusē par šādu iespējamību; tajā ļoti zīmīgā valodā tiek aprakstīta Jēzus,

kā bērna *ieņemšana* Marijas klēpī. Jāņa evaņģēlijā Jēzus saka par sevi: “tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi...kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi” (Jāņa ev. 6:58). Bet mācekļi saka: “Šie vārdi ir smagi, kas viņš var klausīties?” (Jāņa ev. 6:60). Tātad, mums lasot ir jāsaprot tēlaina valoda, pārnesta nozīme.

2. Jāņa ev. 6. nod. Jēzus mums paskaidro, ka ar vārdiem “maize, kas nākusi no debesīm”, mums ir jāsaprot viņš pats, maize ir kā simbols viņam. Šī maize bija no Dieva tādā nozīmē, ka Dievs to uz zemes bija radījis, taču tā nenolaidās no Dieva atrašanās vietas debesīs uz zemi. Tāpat Jēzus nākšana no debesīm jāsaprot tā, ka viņš ticis radīts uz zemes, Svētajam garam nākot pār Mariju, kad Jēzus tika radīts viņas klēpī (Lūkas ev. 1:35).
3. Jēzus saka “Un maize, ko es došu, ir mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību” (Jāņa ev. 6:51). Trīsvienības piekritēji apgalvo, ka Jēzus dievišķā daļa nonāca lejā no debesīm. Taču no Jēzus vārdiem ir redzams, ka viņa “miesa” bija “maize, kas nākusi no debesīm”. Tāpat Jēzus saista maizi no debesīm ar sevi kā “*Cilvēka* Dēlu” (Jāņa 6:62), bet ne kā “Dievu Dēlu”.
4. Vēl Jāņa ev. 6. nod. ir nopietns apstiprinājums tam, ka Jēzus nebija kā Pats Dievs, *Sakot*: “Mani sūtījis dzīvais Tēvs” (Jāņa ev. 6:57). Jēzus, kā skaidri redzams, nepielīdzina sevi Dievam, un viņa vārdi “Es dzīvoju caur Tēvu” (Jāņa ev. 6:57) diez vai nozīmē, ka Kristus un Dievs ir mūžam vienlīdzīgi, kā apgalvo trīsvienības atbalstītāji.
5. Jājautā, kad un kā Jēzus “nonāca” no debesīm? Trīsvienības teorijā šī Jāņa evaņģēlija 6. nodaļa tiek izmantota, lai pierādītu, ka Jēzus it kā nonācis no debesīm piedzimstot. Bet pats Jēzus par savu nākšanu no Debesīm runā kā par nepārtrauktu dzīves procesu: “Jo Dieva maize ir tā, *kas nāk* no debesīm un pasaulei dod dzīvību”. (Jāņa evaņģēlijs 6:33,50). Jēzus saka, ka viņš ir mums dots no Dieva: “...mans Tēvs jums dod īsto debessmaizi”

(Jāņa ev. 6:32). Viņš šos vārdus sacīja, būdams zināmā nozīmē jau “nonācis” no debesīm, tādā nozīmē, ka viņš bija Dieva sūtīts. Tādēļ Jēzus par savu atnākšanu runā, kā par pabeigtu darbību pagātnē: “Es esmu dzīvā maize, **kas nākusi** no debesīm” (Jāņa ev. 6:51). Jēzus raksturo arī savu upura nāvi pie krusta kā maizi – savu miesu, ko viņš **dos** par pasaules dzīvību. “Un maize, ko es došu, ir mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību” (Jāņa ev. 6:51). Un tā, Jēzus šeit jau ir nonācis no debesīm, viņš atrodas nākšanas procesā (ceļā) un viņam vēl būs jānoiet savā nāvē pie krusta. Jau šis uzskaitījums vien apstiprina to, ka “nonākšana” ir Dieva izpausme, nevis tikai Jēzus piedzimšana. Tā Vecajā Derībā Dieva “nākšanai no Debesīm” ir tāda pati nozīme. Dievs redzēja savas tautas ciešanas Ēģiptē un nāca tos glābt caur Mozu. Redzēdams mūs grēkam pakļautus, Viņš mums Mozus vietā ir sūtījis Jēzu, tādējādi “nākdams no Debesīm”, lai glābtu mūs no pakļautības grēkam.

Atkāpe 24: Vai Jēzus radīja Zemi?

“Jo viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais; Viņa radītas visas lietas debesis un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur viņu un uz viņu, bet viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv viņā. Viņš ir savas miesas, proti draudzes galva, sākums, pirmdzimtais starp mirušiem, lai starp mirušiem būtu pats pirmais” (Pāvila vēstule kolosiešiem 1:15-18). Šī ir viena no Bībeles nodaļām, kas it kā rada iespaidu, ka Jēzus būtu faktiski radījis zemi.

1. Ja tā būtu noticis patiesībā, tad tas būtu pretstatā citām nodaļām, kuras mums māca, ka Jēzus līdz savai dzimšanai vēl fiziski neeksistēja. Genesis mums skaidri vēsta, ka radītājs bija Dievs. Jēzus būtu Dievam līdzvērtīgs, ja mēs apgalvotu, ka viņš, tāpat kā Dievs, bija visa radītājs, kamēr 1. Mozus

grāmatā lasām, ka radītājs bija Dievs. Šajā gadījumā nebūtu izskaidrojamas mūsu iepriekš aplūkotās atšķirības starp Dievu un Jēzu (skat. piemērus šīs grāmatas 8. nod. 2. apakšnod.).

2. Jēzus bija "*pirmdzimtais*", kas nozīmē sākumu. Bībelē nav pierādījumu, ka Jēzus būtu bijis Dieva "pirmdzimtais", pirms pasaule tika radīta. 2. Samuēla grāmatas 7. nodaļas 14. pantā un 89. Psalmā 28. pantā pareģots, ka Dāvida tiešais pēcnācējs *kļūs*, par Dieva pirmdzimto. Tādēļ šis pēcnācējs nevarēja vēl eksistēt laikā, kad šis rindas tika rakstītas, kā arī 1. Mozus grāmatā dokumentētās radīšanas laikā. Jēzus kļuva par Dieva dēlu "...Svētajā Garā ar savu augšāmcelšanos no mirušajiem" (Vēst. romiešiem 1:4). Ka Dievs tika Jēzu atkal uzcēlis no mirušajiem, ir rakstīts 2. Psalmā, kā arī Apustuļu darbu 13. nod. 33. pantā: "Tu esi mans Dēls, šodien es tevi esmu dzemdinajis". Tā Jēzus augšāmcēlies kļuva par Dieva pirmdzimto. Ievērojiet arī, ka dēla stāvēšana savam tēvam pie labās rokas asociējas ar pirmdzimtību. (Piemērs tam ir Pirmās Mozus grāmatas 48:13-16) Kristus tika paaugstināts ieņemt vietu savam Tēvam pie labās rokas pēc augšāmcelšanās (Apustuļu darbi 2:32; Vēstule ebrējiem 1:3).
3. Par Jēzu teikts "pirmdzimtais no mirušajiem" (Vēst. kolosiešiem 1:18) kā par "visas radības pirmdzimto" (Vēstule kolosiešiem 1:15). Tāpēc Jēzus saka par sevi, ka viņš ir "mirušo pirmdzimtais" un "Dieva radības sākums" (Atklāsmes grāmata 1:5; 3:14). Jēzus bija pirmais no jauna veida radības – vīriešu un sieviešu dzimtes nemirstīgiem cilvēkiem, kuru augšāmcelšanos, lai kļūtu par no jauna radītiem nemirstīgiem Dieva bērniem, padarīja iespējamu Jēzus nāve un augšāmcelšanās (Vēst. efeziešiem 2:10; 4:23,24; 2. Vēst. korintiešiem 5:17). "...Kristū visi tiks dzīvi darīti (patiesi ticīgie D.H.). "Bet ikviens savā kārtā: vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder viņa atnākšanas dienā" (1. Vēst. korintiešiem 15:22,23). Tā šī ideja vairākas reizes tiek atkārtota, kā piemēram, arī 1. Vēstulē kolosiešiem. Kristus bija pirmais, kas tika piecelts no mirušajiem un ieguva

nemirstību, viņš bija pirmais no šīs jauna veida radības, un pēc viņa atgriešanās patiesi ticīgie pēc tāda paša parauga kļūs nemirstīgi.

4. Tādēļ 1. Vēstulē kolosiešiem runāts par pavisam citādu jaunu radību nekā 1. Mozus Grāmatas radīšanas aprakstā. Caur Jēzus darbiem “viss radīts...troņi, valdības...” Pāvils kā piemēru Jēzus darba rezultātam, kuru arī mēs pārmantosim, nemin upes, kalnus, putnus un citas tamlīdzīgas lietas. “Troņi, valdības” rāda, ka augšāmceltie ticīgie būs “Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs pār visu zemi (Jāņa atklāsmes grāmata 5:10). To visu darīja iespējamu Jēzus paveiktais darbs “Viņā radītas visas lietas *debesīs*...” (Vēstule kolosiešiem 1:16). Vēstulē efeziešiem 2:6 lasām: “Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs”. Šis rindas māca, ka tik augsts garīgs stāvoklis, ko mēs nevaram ieņemt pašlaik, bet ko ieņemsim nākotnē, ir mums iespējams tikai Kristus dēļ. “Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes” un “Lai caur viņu un uz viņu salīdzinātu visu, nodibinot ar viņa krusta asinīm visu starpā mieru, gan debesīs, gan virs zemes”. Šie citāti no Vēstules kolosiešiem 1:16., 20. p. drīzāk attiecas uz ticīgajiem, kuri tagad ir “Kristū debesīs”, nevis uz visu fizisko, kas mums apkārt.

Atkāpe 25: “Pirms Ābrahāms tapa, es esmu”. (Jāņa ev. 8:58).

Šos vārdus bieži nepareizi skaidro, it kā Jēzus būtu bijis pirms Ābrahāma. Tomēr, vairāk pētot, atklājas gluži pretējais:

1. Jēzus nesaka: “Pirms Ābrahāms tapa, es *biju*”. Jo Jēzus bija apsolītais Ābrahāma pēctecis, un mēs zaudējam Dieva

apsolījumu jēgu, ja sakām, ka Jēzus fiziski eksistēja pirms Ābrahāma laika.

2. Jāņa evaņģēlijā 8. n. 58. p. Kristus pārrunā ar ebrejiem lietas, kas saistītas ar Ābrahāmu. Ebreju acīs Ābrahāms bija visizcilākais cilvēks. Bet Jēzus saka par sevi “Pirms Ābrahāms tapa, *esmu* es” (Jāņa ev. 8:58). Šo terminu “pirms” var saprast, ka nozīmīguma ziņā Jēzus bija svarīgāks par Ābrahāmu, jo viņam bija vieta Dieva plānā no paša pasaules pirmsākuma.
3. Tam redzam tālāku apstiprinājumu: “Jūsu tēvs Ābrahāms kļuva likums, noprazdams, ka redzēs manu dienu, un viņš to redzēja un priecājās par to” (Jāņa ev. 8:56). Vienīgo reizi redzam Ābrahāmu priecīgu un smejamies tad, kad viņam tiek apsolīts pēcnācējs, it kā viņš saprastu, nojaustu, ka no viņa celsies Jēzus (1. Mozus grāmata 17:17). Ābrahāms “redzēja” papildījumu nākotnē tam, ko Dievs viņam solīja attiecībā uz pēcnācējiem: “Es celšu savu derību ar viņu par mūžīgu derību ar viņa pēcnācējiem pēc viņa” (1. Mozus 17:19). Tā Dievs paredzēja radīt Jēzu jau iepriekš, un Ābrahāms bija klāt, kad Dievs uz kalna pārbaudīja viņa gatavību upurēt Īzāku. Ābrahāms nosauca šo vietu: “Dievs gādā” (1. Mozus 22:14). Jēzus par šo brīdi uz kalna varēja teikt, ka Ābrahāms tika viņu redzējis. Un Ābrahāmam doto apsolījumu dēļ Jēzus varēja teikt: “Pirms Ābrahāms tapa, es esmu”. Jo viņš zināja, ka Dieva solījumos Ābrahāmam bija ietverts plāns par Jēzu kā nākamo pēcteci, un šis plāns bija vēl pirms pasaules radīšanas. Šo solījumu Jēzus redzēja papildāmieš pirmajā gadsimtā ebreju tautas acu priekšā – (apsolījuma) “vārds tapa miesa”.
4. Bieži dzirdami apgalvojumi, ka Jēzus sev piedēvē Dieva Vārdu, teikdams “Es esmu”. 3. atkāpē jau izskaidrojām, ka Jēzus tāpat kā citi mirstīgie *var nest* Dieva Vārdu, un tomēr nebūt Pats Dievs. Jāņa ev. 9. nod. 9. pantā lasāms, ka pēc aklā izdziedināšanas tā kaimiņi jautā, vai tas ir tas pats, kurš sēdēja ubagodams: “Daži sacīja: Viņš tas ir, citi turpretim: Nē, bet viņš

tam līdzīgs. Viņš pats sacīja: Es tas esmu”. Tātad redzam, ka vārdu konstrukcija “Es esmu” var attiekties uz jebkuru ikdienišķu cilvēku.

Atkāpe 26: Melchisedek.

Daudzi cilvēki, studējot Bībeli, saka sirsnīgu “amen” izlasījuši apustuļa Pētera vārdus: “Un uzskatiet mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu, kā jau arī mūsu mīlais brālis Pāvils jums ir rakstījis pēc viņam dotās gudrības. Tā viņš visās vēstulēs runā par šīm lietām. Tanīs ir dažs kas grūti saprotams, ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza, tāpat kā arī citus rakstus, sev par pazušanu” (2. Pētera vēstule 3:15,16). Viena no šādām grūti saprotamām lietām, par ko runā Pāvils, ir viņa komentāri attiecībā uz Melchisedeku Vēstulē ebrējiem. Arī pats Pāvils turpat piebilst, ka viņš nolaižas līdz pašiem dziļumiem, runā par tikai ļoti nobriedušiem ticīgajiem uztveramām lietām (Vēst. ebrējiem 5:10,11,14).

“Šis Melchisedeks, Salēmas ķēniņš, visaugstākā Dieva priesteris, sastapās ar Ābrahāmu, kad tas atgriezās no ķēniņu sakāves, un viņu svētīja. Bez tēva, bez mātes, bez cilts raksta; viņam nav ne dienu sākuma, ne mūža gala, bet, Dieva Dēlam līdzināms, viņš paliek priesteris mūžam” (Vēst. ebrējiem 7:1,3). Tā, šīs rindas var tikt izmantotas, lai apgalvotu, ka Jēzus burtiski tika eksistējis pirms savas dzimšanas, bez cilvēku dzimuma vecākiem.

Jēzum bija Tēvs (Dievs) un māte (Marija), kā arī ģenealoģija (skat. Mateja ev. 1. nod. Lūkas ev. 3. nod., un Jāņa ev. 7:27). Tāpēc Jēzus nevar būt Melchisedeks. Par Melchisedeku teikts “Dieva Dēlam līdzināms, viņš paliek priesteris mūžam” (Vēst. ebrējiem 7:3). Pāvils, mācīdams mūs, atrod līdzības starp Jēzu un Melchisedeku. “...pēc Melchisedeka līdzības ceļas cits priesteris” – Jēzus (Vēst. ebr. 7:15), “...priesteris mūžīgi pēc Melchisedeka kārtas” (Vēst. ebr. 5:5,6).

Vēstulē lietotos vārdus nevar uztvert burtiski. Ja Melchisedekam tiešām nebūtu vecāku, tad viņam būtu jābūt Dievam, un Dievam nav ne sākuma ne gala (1. Vēst. Timotejam 6:16; 90. Psalm 2. pants). Taču šo iespēju apgāž Vēstulē ebrējiem 7. nod. 4. pantā teiktais: “Redziet, cik liels ir *tas* (“cilvēks” oriģinālā), kā arī apstākļi, ka cilvēki Melchisedeku ir redzējuši (bet Dievu nevar redzēt) un viņš nesis upura dāvanas Dievam. Kā cilvēkam viņam vajag būt arī vecākiem. Bet ja teikts “bez tēva, bez mātes, bez cilts raksta”, tad tas varētu nozīmēt, ka ne vecāki, ne ģeneoloģija nekar nav fiksēta. Līdzīgi ir ar ķēniņienes Esteres izcelšanos, arī viņas vecāki nekur nav ieregistrēti. Mordochajs uzaudzināja Esteri, “sava tēvoča meitu, jo viņai nebija nedz tēva, nedz mātes” (Esteres grāmata 2:7).

Visām Mozus 1. grāmatā aprakstītajām personām gari un plaši ir darīta zināma viņu ģimenes vēsture. Bet Melchisedeks parādās, iepriekš nepieteikts, bez ziņām par viņa vecākiem, un tikpat pēkšņi arī no stāstījuma pazūd. Tomēr nav šaubu, ka viņu uzskatīja par liela goda cienīgu; pat Ābrahāms nesa viņam desmito tiesu, saņēma no tā svētību, kas mums skaidri rāda Melchisedeka pārākumu par Ābrahāmu (Vēstule ebrējiem 7:2,7).

Pāvils to visu neraksta bez iemesla. Pirmajā gadsimtā pastāvēja ļoti reāla problēma, kuru varēja atrisināt, ņemot par argumentu Melchisedeka personu. Jūdi sprieda tā: “Jūs, kristieši, mums stāstat, ka Jēzus nu var būt mūsu virspriesteris starp mums un Dievu. Bet priesteru dzimtai ir jābūt zināmai, no Levītu cilts nākušai. Un tad vēl jūs pieļaujāt, ka Jēzus ir no Jūdas cilts (Vēst. ebrējiem 7:14). Lūdzam atvainot, bet mūsu augstākais piemērs un vadonis ir Ābrahāms, tādēļ Jēzu mēs neievērosim” (Jāņa ev. 8:33,39).

Pāvila atbilde jūdiem, spriežot no konteksta, ir: “Atcerieties Melchisedeku. Mozus 1. grāmata pierāda, ka lielajam priesterim nav zināma izcelšanās; un Mesija ir gan Kungs, gan priesteris, kura priesterībai jābūt Melchisedeka līdzībā (Vēst. ebrējiem 5:6; kā

arī salīdzinājumam 110. Psalmā 4. pants). Ābrahāms bija zemāks par Melchisedeku, tāpēc jums ir jāvēršas no Ābrama uz Jēzu, jāpārtrauc pievērst pārāk lielu uzmanību radurakstu jautājumam (skat. 1. Vēstuli Timotejam 1:4). Domājot par Melchisedeku kā Kristus tipāzu, jums būs labāk izprotams Kristus darbs”.

Mēs varam šo pamācību piemērot arī sev.

7 Nodaļa : Jautājumi

1. Miniet divus pravietojumus par Jēzu no Vecās Derības.
2. Vai Jēzus fiziski eksistēja līdz savai piedzimšanai?
3. Kādā nozīmē var pareizi saprast Jēzus eksistenci līdz piedzimšanai?
 - a) viņš bija kā eņģelis,
 - b) kā trīsvienības daļa,
 - c) kā gars,
 - d) viņš bija tikai Dieva nodomā un plānā.
4. Kuri no sekojošiem apgalvojumiem ir patiesi attiecībā uz Mariju?
 - a) viņa bija nevainojama, bezgrēcīga sieviete,
 - b) viņa bija parasta sieviete,
 - c) viņa ieņēma Jēzu no Svētā Gara,
 - d) tagad viņa pieņem mūsu lūgšanas un nodod tās Jēzum.
5. Vai Jēzus radīja pasauli?
6. Kā Jūs saprotat Jāņa evaņģēlija 1. nod. 1. pantu “Iesākumā bija Vārds?” Ko šis “Vārds” *neapzīmē*?
7. Kāpēc, pēc jūsu domām, ir svarīgi būt pārliecinātam jautājumā par to, vai Jēzus fiziski ir eksistējis līdz savai piedzimšanai?

8 NODAĻA

JĒZUS DABA

8.1: Jēzus Daba: Ievads

Viena no lielākajām traģēdijām kristīgajā domāšanā, acīmredzami ir tā, ka Kristus nesaņēma pienācīgu cieņu un pagodināšanu sakarā ar Viņa uzvaru pār grēku, kuru Viņš izcīnīja pateicoties savam ideālajam raksturam. Plaši izplatītā ticība "trīvienībai" dara Jēzu par Pašu Dievu. Apziņa, ka Dievs nevar tikt kārdināts (Jēkaba 1: 13.) un nav iespēja izdarīt grēku, noved pie tā sapratnes, ka Kristum nevajadzēja cīnīties pret grēku. Tā spēkā Viņa dzīve uz zemes būtu bijusi fikcija. Viņš vadītu cilvēcisku dzīves veidu, bet bez reālām garīgām jūtām un fiziskām problēmām, kuras ir raksturīgas cilvēcei, jo tās personīgi neattiektos uz Viņu.

Eksistē cita galējība, tādas grupas, kā mormoni un Jehovas liecinieki kuri nevelta pienācīgu uzmanību tam faktam, ka Kristus bija vienīgais piedzimušais Dieva Dēls. Kā tāds, Viņš nevarēja būt Eņģelis vai Jēkaba miesīgais dēls. Daži izsaka viedokli, ka savas dzīves laikā Kristus daba bijusi tieši tāda, kā Ādamam līdz viņa grēkā krišanai. Bībelē nav apstiprinājums tādām redzes viedoklim; bez tam jāņem vērā, ka Ādams tika Dieva radīts no zemes pīšļiem, bet Jēzus piedzima no Dieva un jaunavas Marijas. Tādējādi, kaut arī Jēzum nebija tēvs cilvēks, visādi citādi Viņš bija tieši tāds pats kā mēs. Daudzi cilvēki nevar iedomāties, ka cilvēkam ar mūsu grēcīgo dabu var būt nevainojams raksturs. Šis fakts rada noteiktas grūtības pieņemt patiesu ticību uz Kristu

Nav viegli noticēt, ka Kristus, ar tādu pašu dabu kā mums, bija bez grēka un pēc sava rakstura vienmēr pārvarēja savus kārdinājumus. Ir nepieciešams daudzko pārdomāt, kas ir sacīts Evanģēlijos par Viņa nevainojamo dzīvi, un izlasīt daudz bībeliskas pamācības, kuras noliedz to, ka Viņš bija Dievs, priekš tam, lai nonāktu pie stingras sapratnes un ticības uz reālu Kristu. Protams, viegli pieņemt, ka Viņš bija Pats Dievs, un tā spēkā Viņš automātiski būtu pilnīgs. Tomēr tāds

redzes viedoklis samazina uzvaras diženumu, kuru Kristus izcīnīja pret grēku un cilvēcisko dabu.

Viņam bija cilvēciska daba, un tāpat, kā mums Viņam bija visas mūsu grēcīgās tieksmes (Ebr.4:15.), tomēr Viņš pārvarēja tās paliekot uzticīgs Dieva ceļiem un lūdzot Viņu palīdzēt grēka uzvarēšanā. Un Dievs aizrautīgi palīdzēja Viņam, jo: "Dievs Kristū salīdzināja pasauli ar Sevi" caur Savu paša Dēlu (2.Kor. 5:19.).

8. 2: Starpība Starp Dievu Un Jēzu

Jāatzīmē tas, kas ir kopīgs starp tām vietām Evāņģēlijos, kur iet runa par to līdz kādai pakāpei

"Dievs bija Kristū" un tām rakstu vietām tajos, kuras pasvītro Kristus cilvēcīgumu. Šīs vietas dara neiespējamu apstiprināt no bibeliskas pozīcijas ideju, ka Jēzus bija pats Dievs, "Patiesais Dievs viens ar Dievu Tēvu", kā kļūdaini apstiprina doktrīna par trīsvienību. (Izteiciens "Patiesais Dievs, viens ar Dievu Tēvu" bija pielietots Pirmajā Vispasaules Sanāksmē Nikejā 325.g.m.ē., kur pirmoreiz tika pasludināta ideja par "trīsvienību"; agrājiem kristiešiem tā bija nepazīstama). Vārds "trīsvienība" nekur nav satopams Bībelē. 9. nodaļā būs sīki runāts par to, kā Kristus uzvarēja grēku, un par Dieva dalību tajā. Bet vispirms, vēlreiz atcerēsimies to, ka glābšana ir atkarīga no reāla Jēzus Kristus pareizas sapratnes (Jāņa ev.3: 36.; 6: 53.; 17: 3.). Kā tiko mēs nonāksim pie šīs patiesās sapratnes par Viņa uzvaru par grēku un nāvi, mēs varēsim kristīties viņā, lai pievienotos Viņa glābšanai.

Viens no pašiem spilgtākajiem radniecīgu attiecību noteikšanu starp Dievu un Jēzu mēs atrodam 1.Tim. 2: 5. "Jo ir tikai viens Dievs kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem,- cilvēks Jēzus Kristus". Pārdomas par šiem vārdiem noved mūs pie sekojoša slēdziena: "

- Ir tikai viens Dievs un nav iespējams, ka Jēzus Kristus bija Dievs; ja Dievs Tēvs un Jēzus ir tas pats Dievs, tad ir divi Dievi. Bet "mums ir tikai viens Dievs Tēvs" (1.Kol.8: 6.). "Dievs Tēvs" tāpēc ir vienīgais Dievs. Un nav iespējams, ka būtu atsevišķa būtne, kura saucas "Dievs Dēls", tā kā to apliecina nepareiza doktrīna par trīsvienību; Vecā Derība tāpat nosauca Jahve par vienīgo Dievu Tēvu. (Piem. Jes.63:16.; 64:8.).

- Papildus tam vienīgajam Dievam, ir starpnieks- cilvēks Jēzus Kristus- "...viens starpnieks un viens Dievs..." sauklis "un" parāda starpību starp Kristu un Dievu.

- Kristus kā "starpnieks" nozīmē, ka Viņš- saistošais loceklis, arbitrs. Skaidrs, ka saistošajam loceklim / arbitram starp grēcīgu cilvēku un bezgrēcīgu Dievu nevar būt Pats bezgrēcīgais Dievs. Tam ir jābūt bezgrēcīgam cilvēkam ar grēcīgu cilvēcisku dabu. Frāze "cilvēks Jēzus Kristus", bez šaubām noņem no mums jebkādas šaubas par šā paskaidrojuma pareizību. Neskatoties uz to, ko Pāvils rakstīja par Kristu pēc Viņa augšāmcelšanās, viņš nenosauca Viņu par "Dievu Jēzu Kristu".

- Vecajā Derībā daudzas reizes ir mums atgādināts, ka "Dievs nav cilvēks" (4.Moz.23:19.; Osija 11: 9.), un tajā pat laikā Kristu nosauca par "cilvēka dēlu" vai arī "cilvēks Jēzus Kristus". Viņš bija "Visaugstākā Dēls" (Lūk.ev. 1:32.). Nosaukt Dievu par "Visaugstāko" nozīmē sacīt, ka tikai Viņam vienam ir pati maksimālā augstība. Nosaukt Jēzu par "Vsaugstā Dēlu" nozīmē sacīt, ka Viņš nevar būt personīgi Pats Dievs. Vārdu lietošana par Tēvu un Dēlu, kad iet runa par Dievu un Jēzu, liecina par to, ka šie vārdi nenozīmēvienu un to pašu. Kaut arī dēlam var būt noteikta līdzība ar savu tēvu, bet tomēr viņš nevar būt vienlaicīgi arī paša tēvs un būt ar to vienā vecumā.

Šajā sakarā, ir rinda acīmredzamu atšķirību starp Dievu un Jēzu, kuras pārliecinoši parāda, ka Jēzus nebija Dievs:

DIEVS

JĒZUS

"Dievs nevar tikt kārdināts" (Jēk. 1:13.) 'Kristus līdzīgi
mums tika kārdināts visās
lietās" (Ebr. 4:15.).

Dievs nevar nomirt - Viņš ir nemirstīgs
pēc savas dabas. (Ps. 90: 2.; 1.Tim. 6:16.) Kristus bija miris
trīs dienas (Mat.ev. 12: 40.;
16: 21.).

Cilvēki nevar redzēt Dievu (1.Tim. 6:16.; Cilvēki redzēja
Jēzu un
2.Moz. 33: 20.) aptaustīja viņu ar rokām. (
1.Jāņa 1:1.).

Kad mēs esam pakļauti kārdinājumam, mēs stāvam izvēles priekšā izdarīt grēku vai paklausīt Dievam. Bieži mēs izvēlamies pirmo un nepaklausam Dievam. Kristus priekšā tāpat bija izvēle, bet Viņš vienmēr izvēlējās paklausību. Tādā veidā Viņam bija iespēja grēkot, bet patiesībā Viņš to nekad nedarīja. Nevar domāt, ka Dievam ir jebkāda iespēja izdarīt grēku. Mēs redzējam, ka Kristus bija no Dāvida cilts (2.Sam. 7: 12.- 16.). 14 pants runā par iespēju Kristum izdarīt grēku: "Ja viņš sagrēkos, es sodīšu viņu".

8.3: Jēzus Daba

Vārds "daba" attiecas uz to, par ko mēs dabiski iedomājamies paši sevi esam. Pirmajā nodaļā mēs parādījām, ka Bībele runā tikai par divām dabām - par Dieva dabu un cilvēka dabu. Pēc dabas Dievs nevar nomirt, tikt kārdināts u.t.t.. Skaidrs, ka savas dzīves laikā Kristum nebija Dieva daba. Sekojoši, Viņam pilnībā bija cilvēka daba. No mūsu definīcijas vārdam "daba" izriet, ka Kristum nevar vienlaicīgi būt divas dabas. Svarīgi, ka Kristus, līdzīgi mums, tika pakļauts kārdinājumiem (Ebr. 4:15.), un tikai pateicoties savai lieliskai spējai tos pārvarēt, Viņš var iekarot piedošanu priekš mums. Grēcīgas tieksmes, kuras sastāda pamatā mūsu kārdinājumus, nāk no mums pašiem (Marka ev. 7:15. -23.),

no mūsu cilvēciskās dabas (Jēk. 1:13. -15.). Tāpēc bija nepieciešams, lai Kristum būtu cilvēka daba un varētu pārciest un pārvarēt šos kārdinājumus:

Vēstulē Ebrejiem (2:14. -18.) tas viss teikts ar šādiem vārdiem:

"Bet tā kā bērniem (mums) ir asinis (cilvēciskās dabas) un miesa, tad arī viņš tāpat to ir pieņēmis (dabu), lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir velnu... Jo viņš jau nepieņem eņģeļus, bet gan Ābrahāma cilti. Tāpēc viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam, lai pār tiem varētu iežēloties un būtu uzticams augstais priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus. Jo tāpēc, ka viņš pats kārdināts un cietis viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti."

Šajā citātā īpaši tiek pasvītrots tas fakts, ka Jēzum bija cilvēciska daba: "Viņš tāpat to ir pieņēmis" (Ebr. 2:14.). Šajā frāzē pilnīgai pārliecībai ir lietoti trīs vārdi, visi ar vienu un to pašu nozīmi. Pats Ebr.2:16. pasvītrot, ka Kristum nav Eņģeļu raksturs, tā kā Viņš bija no Abrahāma cilts, kurš nācis tādēļ lai glābtu daudzus ticīgos, kuri kļūs par viņa cilti. Šā iemesla dēļ Kristum vajadzēja cilvēcisku dabu. Viņam visā bija jābūt "līdzīgam brāļiem" (Ebr.2:17.), lai Dievs varētu mums dot piedošanu caur Viņa upuri. Sekojoši, runāt par to, ka Jēzum nebija pilnīga cilvēciska daba, nozīmē nezināt pašus pamatus par Kristu.

Ja kristīti ticīgie izdara grēku, tad viņi var nākt pie Dieva, atzīties savā grēkā un lūgšanā caur Kristu. Dievs apzinās, ka Kristus, tāpat kā arī viņi, tika pakļauts kārdinājumiem, bet Viņš, pārvarot tādu pat grēku, bija pilnīgs, bet viņi nē. Šā iemesla dēļ "Dievs Kristū" var jums piedot (Ef. 4:32.). Tādēļ svarīgi ir saprast, ka Kristus tika kārdināts tāpat kā mēs, un Viņam pašam vajadzēja mūsu dabu, lai darītu to iespējamu. Pats Ebr. 2:14. skaidri runā, ka Kristum bija priekš tam šī "miesas un asins daba". "Dievs ir Gars" (Jāņa ev. 4: 24.) pēc dabas, un kaut Viņam ir fizisks ķermenis, kā "Garam" Viņam nav "miesas" (Lūk.ev. 24:39.). Tas

fakts, ka Kristus bija "miesīga" daba nozīmē, ka savas dzīves laikā Viņam nekādā ziņā nebija Dieva daba.

Agrākie cilvēku centieni dzīvot pēc Dieva Vārda, tas ir, pilnīgi pārvarēt kārdinājumus, beidzās visi ar neveiksmēm. Tādēļ "Dievs sūtīja savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un *grēka dēļ*, viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi"(Rom.8:3.).

"Grēks attiecas uz dabiskām tieksmēm apmierināt kārdinājumu (grēkot), ko ar savas dabas spēku esam spējīgi darīt. Mēs jau esam gājuši šo ceļu un turpinām to iet, bet "maksa par grēku - nāve". Priekš tam, lai izietu no šī sarežģītā stāvokļa, cilvēkam nepieciešama palīdzība no ārpusē. Pats viņš izrādās nespējīgs uz pilnību, miesa nevar izpirkt miesas grēku. Tad iejaucās Dievs un deva mums Savu paša Dēlu, kuram bija mūsu "grēcīgā miesa" ar tādām pašām tieksmēm uz grēku kā mums. Atšķirībā no jebkura cita cilvēka, Kristus pārvarēja visus kārdinājumus, kaut arī Viņš varēja arī zaudēt un piedzīvot neveiksmi un tāpat sagrēkot, kā to darām mēs. Pantā Rom.8:3. ir aprakstīta Kristus cilvēciskā daba, kurai ir grēcīga miesa. Dažus pantus iepriekš Pāvils saka, ka miesā "nemīt nekas labs", un ka miesa cīnās pret paklausību Dievam (Rom.7:18.-23.). Šajā sakarā vel vairāk apbrīnas izsauca vārdi par to, ka Kristus bija "grēcīga miesa" (Rom.8:3.). Un tikai šā iemesla dēļ un arī tāpēc, ka Viņš pārvarēja savu miesu, mūsu priekšā ir atvēries ceļš uz glābšanu no mūsu miesas. Jēzus ļoti labi saprata Savas pašas dabas grēcīgumu. Vienreiz kad kāds cilvēks griežoties pie Viņa nosauca viņu "labais mācītājs", ar to domājot, ka Viņš bija "labs" un bezgrēcīgs pēc savas dabas. Atbildot uz to Jēzus sacīja: "Kāpēc tu mani sauci labu? Nevienam nav labs, kā vienīgi Dievs." (Marka ev.10:17.,18.). Citreiz ļaudis redzot brīnišķīgos Jēzus darbus, sāka ticēt Viņa varenam. Tomēr tas neatstāja nekādu iespaidu uz Jēzu, "tāpēc, ka viņš visus pazina. Jo viņam nevezadzēja, lai kāds liecību dotu par cilvēku, bet viņš pats zināja, kas bija cilvēkā." (Jāņa ev. 2:23.-25.). Tā kā Kristus bija lielas zināšanas par cilvēka dabu, Viņš negribēja, ka cilvēki slavētu Viņu personīgi, jo zināja kāda grēcīga bija Viņa daba.

8. 4: Jēzus Cilvēciskums

Evangēlijos ir daudz piemēru, kuri parāda Jēzus cilvēcisko dabu visā pilnībā. Ir sacīts, ka vienreiz Viņš bija noguris un viņam vajadzēja apsēsties, lai padzertos no akas (Jāņa ev. 4:6.). Citreiz "Jēzus apraudājās" kad bija nomiris Lācars (Jāņa ev.11:35.). Bet lielākoties par Kristus cilvēciskumu runā panti par Viņa pēdējām ciešanām: "Mana Dvēsele tagad ir sašutusi" Viņš atzinās, kad lūdza Dievu par Viņa glābšanu no nāves uz krusta (Jāņa ev.12:27.). Viņš "lūdza un sacīja: "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis kauss iet man garām, tomēr ne kā es gribu, bet kā Tu gribi" (Mat.ev.26:39.). Tas parāda, ka dažos gadījumos Kristus "griba" vai vēlēšanās atšķiras no Dieva "gribas" vai vēlēšanās.

Visas savas dzīves laikā Kristus savu gribu pakļāva Dieva gribai, gatavojoties savam pēdējam pārbaudījumam uz krusta. "Es no sevis nespēju darīt nekā. Kā es dzirdu, tā es spriežu, un mans spriedums ir taisns, jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani sūtījis" (Jāņa ev.5:30.). Šis atdalījums starp Kristus gribu un Dieva gribu ir pietiekams pierādījums, ka Kristus nebija Dievs.

Tiek uzskatīts, ka mūsu dzīves laikā to pārbaudījumu rezultātā, kurus mums nākas pārvarēt, palielinās mūsu zināšanas par Dievu. Un šeit Jēzus dod mums labāko piemēru. Viņam nebija pilnīgas zināšanas par Dievu un nesaņēma tās vairāk kā mēs. No bērnības "Jēzus pieņēma gudrību, augumā (tas ir, garīgi pieauga, salīdz. Ef. 4:13.) un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem" (Lūk.ev.2:25.). "Bet bērns augs un tapa stiprs garā, pilns gudrības" (Lūk.ev.2:40.). Šie divi panti runā par to, ka fiziskais Kristus augums gāja paralēli viņa garīgajai attīstībai; augšanas process Viņam notika kā fiziski tā arī garīgi. Ja "Dēls ir Dievs", kā apgalvo ticības apliecība par "Trīsvienību", tad viss augstākminētais būtu neiespējams. Pat savas dzīves beigās Kristus sacīja, ka Viņš nezina precīzu savas otrās atnākšanas laiku, kaut arī Tēvs par to zina (Marka ev.13:32.).

Kādā laika posmā mums visiem ir jāmācās pakļauties Dieva gribai. Kristus tāpat vajadzēja iziet cauri šim procesam, lai iemācītos pakļauties savam Tēvam, kā to dara visi dēli. "Un dēls būdams, tomēr ir mācījies paklausību no tā ko ir cietis (tas ir paklausību Dievam). Un pilnību saniedzis (tas ir, kļuvis garīgi pieaudzis), viņš ir palicis visiem, kas viņam paklausa, par mūžīgās pestīšanas gādnieku", tas ir, sava pilnīgā un pabeigtā grīgā auguma rezultātā (Ebr.5:8.,9.). Panti Filip.2:7.,8. (skat. atkāpi 27.) tāpat runā par to pašu Jēzus garīgās attīstības procesu, kurš noslēdzās ar viņa nāvi uz krusta. Viņš "iztukšja, pieņemdams kalpa veidu... pazemojās kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei". Šeit pielietotā valoda ilustrē kā Jēzus apzināti virzījās uz priekšu savā garīgajā attīstībā, kļūstot arvien vairāk un vairāk pazemīgs, tā ka beigās Viņš "kļuva paklausīgs" Dieva gribai, lai nomirtu pie krusta. Savas pareizās attieksmes dēļ pret ciešanām, rezultātā viņš kļuva nevainojams

No tā ir skaidrs, ka Jēzum jāpieliek apzinātas pūles, lai būtu taisns. Dievs nekādā veidā nepiespieda Viņu tādām būt, citādi Viņš būtu tikai marionete. Pastāvīgā pasvīturošana, ka Kristus mūs mīl, būtu tukša skaņa, ja Dievs būtu piespiedis Viņu nomirt pie krusta (Ef.5:2.,25.; Atkl.1:5.; Gal.2:20.). Ja Jēzus būtu bijis Dievs, tad Viņam nebūtu bijusi izvēle, kā vienīgi būt paklausīgam un nomirt pie krusta. Tas fakts, ka Jēzum bija tāda pati izvēle pamudina mūs vēl vairāk novērtēt Viņa mīlestību un nosacīt savu personīgo attieksmi pret Viņu.

Dievs bija priecīgs par Kristus labprātīgo lēmumu atdot Savu dzīvi: "Tāpēc Tēvs mani mīl, ka es atdošu savu dzīvību, lai es to atkal atgūtu. Nevienam to nav man atņēmis, bet es to atdošu pats no sevis." (Jāņ.ev.10:17.,18.). Grūti ir apvienot apziņā divas sapratnes par to, ka Dievs bija ļoti apmierināts ar Kristus labprātīgo lēmumu pieņemt nāvi un tajā pat laikā, ka Viņš bija Dievs, kurš dzīvo kā cilvēks un ir pieņēmis grēcīga cilvēka līdzību (Mat.ev.3:17.; 12:18.; 17:5). Vārdi par Dieva prieku par to, ka Kristus paklausīja, kalpo vel par vienu pierādījumu par iespēju Viņam nepaklausīt un par apzinātu lēmumu paklausīt.

KRISTUS TIEKŠANĀS UZ SAVU GLĀBŠANU

Par cik Jēzum bija cilvēciska daba, viņš tāpat kā arī mēs bija pakļauts vieglām slimībām, nogurumam un t.t.. No tā izriet, ka ja viņš nenomirtu pie krusta, tad nomirtu kaut kādā citā veidā, piemēram, aiz vecuma. Šajā sakarā Jēzum bija vajadzīgs lai Dievs glābtu no nāves. Labi to apzinoties, Viņš "ar stipru balsi un asarām viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu pie tā, kas viņu varēja izglābt no nāves, un ir ticis atpestīts no bailēm" (Ebr.5:7.). Tas fakts, ka Kristum bija jālūdz Dievu glābt Viņu no nāves izslēdz jebkuru jebkādu iespēju, ka Viņš pats personīgi bija Dievs. Vārdi par to, ka pēc Savas augšāmcelšanās "nāve vairs nevaldīs par Viņu" (Rom.6:9.) liecina par to, ka pirms tam Kristus bija nāves varā.

Daudzi Psalmi pravieta par Jēzu. Kad daži panti no Psalmiem tiek citēti Jaunajā Derībā par Kristu, tad rodas iespēja domāt, ka daudzi citi panti Psalmos arī runā par Viņu. Ir daudz vietas, kuras liecina par Kristus tiekšanos uz to, lai Dievs Viņu glābtu:

Pantā Mat.ev.4:6 ir citēti vārdi par Jēzu kuri ir sacīti Ps.91:11.,12.. Bet Ps.91:16. pravieta, ka Dievs dos glābšanu Jēzum: "Es viņam došu ilgu mūžu (tas ir mūžīgo dzīvību) un parādīšu viņam savu pestīšanu".

Ps.69:21. attiecas uz Kristus piesīšanu krustā (Mat.ev.27:34). Viss psalms apraksta Kristus domas pie krusta: "Palīdzi man, ak Dievs... tuvojies manai dvēselei, atpestī to... Tava palīdzība, ak Dievs, lai mani uztur" (Ps.69:2.,19.,30.).

Ps.89 runā par Dieva apsolījumiem Dāvidam attiecībā pret Kristu. Pats 89:27. pravieto par viņu: "Viņš sauks Mani: "Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas pestīšanas klints patvērums".

Kristus lūgšanas par glābšanu tika uzklaušītas. Apraksti par to kā Dievs augšāmcēla Jēzu un pagodināja Viņu par nemirstīgu sastāda svarīgu Jaunās Derības tēmu:

- "Dievs ir uzmodinājis Jēzu... Dievs viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju" (Ap.d.5:30.-31.).

- "Dievs... ir godā cēlis savu kalpu Jēzu... Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem" (Ap.d.3:13.,15.).

- "Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis" (Ap.d.2:24.,32.,33.).

- Jēzus pats to visu atzina, kad viņš lūdza Dievu viņu apskaidrot (Jāņa ev.17:5., salīdz. 13:32.; 8:54.).

Ja Jēzus būtu Pats Dievs, tad visi šie vārdi būtu nevietā, jo Dievs nevar nomirt. Jēzum nevadzētu prasīt glābšanu, ja Viņš Pats būtu Dievs. Tas fakts, ka Dievs paaugstināja Jēzu, liecina par Dieva pārākumu par Viņu un starpību starp Dievu un Jēzu. Nekādā veidā Kristus nevarēja būt "patiesais un mūžīgais Dievs ar divām dabām... Dievišķu un cilvēcisku", kā par to runā pirmais no 39 Anglikāņu baznīcas rakstiem. Pati vārda nozīme parāda, ka jebkurai būtnei var būt tikai viena daba. Mēs domājam, ka pierādījumu ir vairāk, nekā nepieciešams par to, ka Kristum bija cilvēciska daba.

8.5: Dieva Radniecība Ar Jēzu

Jautājuma izskatīšana par to kā Dievs augšāmcēla Jēzu, noved mūs pie pārdomām par par radniecību starp Dievu un Jēzu. Ja viņi ir "vienādi līdzīgi... vienādi mūžīgi", kā par to runā

"trīsvienības" doktrīna, tad mēs sekojoši varētu sagaidīt, ka viņi ir vienlīdzīgi. Bet mēs jau parādījām pietiekami daudz piemēru, kuri parāda, ka tas tā nav. Attiecības starp Dievu un Kristu līdzinās attiecībām starp vīru un sievu: "ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs" (1.Kor.11:3.). Kā vīrs - sievas galva, tā arī Dievs ir galva Kristum, jo viņiem ir tāds pats vienots mērķis kā vīram un sievai. Tādā veidā, Kristus pieder Dievam (1.Kor.3:23.), tāpat kā kā sieva pieder vīram.

Bieži saka, ka Dievs tēvs ir Kristus Dievs. Tas fakts, ka Dievs ir aprakstīts kā "mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs" (1.Pēt.1:3.;Ef.1:17.) pat pēc Kristus pacelšanās, parāda, ka arī tagad viņu attiecības ir tādas pašas, kādas tās bija laicīgās Kristus dzīves laikā. "Trīsvienības" piekritēji dažreiz apgalvo, ka par Kristu runā kā par mazāku, nekā Dievs, ar to domājot tikai Viņa laicīgo dzīvi. Jaunās derības vēstules tika uzrakstītas dažus gadus pēc Kristus pacelšanās Debesīs, bet tomēr par Dievu tajās ir runāts kā par Dievu un Kristus Tēvu. Jēzus tāpat kā iepriekš nosauc Tēvu par Savu Dievu.

Atklāsmes grāmata, pēdējā Jaunās Derības grāmata, tika uzrakstīta vismaz 30 gadus vēlāk pēc Kristus pagodināšanas un pacelšanās, tomēr tajā ir runāts par Dievu kā par "Dievu un Tēvu" (Atkl.1:6.). Šajā grāmatā augšāmcēlušais un pagodinātais Kristus nodeva vēstījumu Saviem ticīgajiem, Viņš runā par: "sava Dieva namu... sava Dieva Vārdu... mana Dieva..." (Atkl.3:12.). Tas apstiprina, ka Jēzus pat tagad domā par Tēvu kā par Savu Dievu, un tāpēc Viņš (Jēzus) nav Dievs.

Savas laicīgās dzīves laikā Jēzus pret savu Tēvu attiecās līdzīgā veidā. Viņš runāja par aiziešanu pie "Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva, pie sava Dieva un jūsu Dieva" (Jāņa ev.20:17.). Pie krusta Jēzus izrādīja Savu cilvēciskumu pilnā mērā: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi mani atstājis?" (Mat.ev.27:46.). Tādus vārdus nav iespējams saprast, ja tos sacītu Pats Dievs. Pats fakts, ka Jēzus lūdza Dievu "ar stipru balsi un ar asarām" jau parāda patieso viņu attiecību dabu (Ebr.5:7.; Lūk.ev.6:12.). Skaidrs, ka

Dievs nevar lūgt Pats Sevi. Pat tagad Kristus aizlūdz Dievu par mums (Rom.8:26.; salīdz. 2.Kor.3:18.).

Mēs jau parādījām, ka Savas laicīgās dzīves laikā Kristus attiecības pret Dievu pamatā neatšķirās no tām attiecībām, kuras eksistē tagad. Kristus attiecās pret Dievu kā pret Savu Tēvu un Dievu un lūdza Viņu; tādas attiecības saglabājās arī tagad, pēc Kristus augšāmcelšanās un uzņemšanas debesīs. Savas zemes dzīves laikā Kristus bija Dieva vergs (Ap.d.3:13.,26.; Jes.42:1.; 53:11.). Vergs izpilda sava saimnieka gribu un nekādā ziņā nav ar viņu vienlīdzīgs (Jāņa ev.13:16.). Kristus pasvītroja, ka tas spēks un griba, kas Viņam bija, ir saņemti no Dieva, nevis Viņa Paša spējas: "Es no sevis nespēju darīt nekā... jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, ka mani sūtījis" (Jāņa ev.5:30.,19.).

Atkāpe 27: Dieva Attēls

"Jēzus... Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu" (Filip.2:6.-7.). Šie panti tiek izmantoti lai apliecinātu, ka Jēzus bija Dievs, bet piedzimstot Viņš pieņēma cilvēka līdzību. Ja tas tā ir, tad nāksies atņemt katru apstiprinājumu, kuri ir nodaļās 7 un 8. Tiek domāts, ka viens citāts nevar būt pretrunā ar kopējo Bībeles mācības saturu. Svarīgi ir atzīmēt, ka šie ir **vienīgie** panti, kuri var būt citēti, lai apstiprinātu "trūkstošo posmu" dogmā par trīsvienību,- kā Jēzus pārveidojās no Dieva līdzības debesīs līdz bērna līdzībai Marijas miesās. Zemāk piedāvātajā analizē ir izdarīts mēģinājums paskaidrot augstākminētā panta jēgu.

1. Pantos Filip.2:5.-11. ir daudz raksturīgu frāžu, kuras pilnīgi ir pretrunā "trīsvienības" idejai.

a) "Tāpēc arī Dievs viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis viņam vārdu pāri visiem vārdiem" (9.pants). Šis pants parāda, ka Jēzus nepaaugstināja pats Sevi; to izdarīja Dievs. No sacītā izriet, ka

Viņš nebija paaugstināts līdz tam, kamēr Dievs to izdarīja Viņu augšāmceļot.

b) Visam Kristus Paša Sevis pazemošanās procesam un sekojošā Viņa pacelšanās pie Dieva, bija jānotiek "Dieva Tēvam par godu" (pants 11.). No tā ir redzams, ka Dievs Tēvs nav vienlīdzīgs ar Savu Dēlu.

2. Ir uzmanīgi jāiedziļinās šā citāta saturā. Pāvils nesāks runāt "ne no šā, ne no tā". Nedaudz augstāk, pantā 1:27. viņš atzīmē mūsu domāšanas veida svarīgumu. Daudz sīkāk viņš iztirzā šo ideju 2. nodaļas sākumā: "...vienā prātā ...dvēselēs vienoti ...ar vienu mērķi ...Neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā savā starpā turiet tādu pat prātu kāds ir arī Kristū Jēzū" (Filip.2:2.-5.). No šejienes ir skaidrs, ka Pāvils runā par to, ka ir svarīgi domāt tāpat kā domāja Kristus, kurš veltīja Sevi pazemīgai kalpošanai citiem. Panti, kuri tālāk drīzāk runā par pazemību, kuru Jēzus izrādīja, nekā viņa vārdi par kaut kādu dabas izmaiņšanu.

3. Jēzus bija "Dieva līdzība". Nodaļā 8.3 mēs parādījām, ka Jēzum bija cilvēciska daba, tāpēc vārdi par Dievišķo dabu neattiecas uz Viņu. Šā citāta tulkojumā, Jaunajā Starptautiskajā Bībeles izdevumā (N.I.V.) ir nopietnas kļūdas. Ir jāatzīmē, starp citu, ka dažiem modernajiem tulkojumiem, domātiem "vieglākai lasīšanai", ir tendence uz aplamu tiešas nozīmes grieķu teksta iztulkošanu un drīzāk pārstāsta, nekā dod precīzu dažu pantu tulkojumu. Filip.2:5.8. kalpo par klasisku piemēru tam. Tomēr mēs neizvirzām savu mērķi samazināt tāda veida Bībeles popularizācijas nozīmi.

Vārds "līdzība" (grieķu vārds "morphe") nevar tikt pielietots izteicienā "kalpa veidu", par ko runā pantā Filip.2:7.. Viņam bija Dieva līdzība, bet Viņš pieņēma verga veidu. Dabiskā verga daba neatšķiras no jebkura cita cilvēka parastās dabas. Atbilstošā kontekstā, mēs varam veiksmīgi interpretēt to tajā ziņā, ka Jēzus bija bez grēka, domāšanas veids Viņam bija līdzīgs Dievam, bet

tomēr ar savu uzvedību Viņš gribēja Sevi atzīt verga veidā. Daži pantus zemāk Pāvils mūs aicina kļūt "pielīdzināties Viņa (Kristus) nāvei" (Filip.3:10.). Mums ir jādalās ar Viņa "morphe", Kristus līdzību, kuru Viņš mums parādīja ar Savu nāvi. Tas nenozīmē, ka mums jādalās ar Viņu tajā dabā, kura Viņam bija tad, jo mums jau ir cilvēciska daba. Mums nav nepieciešamība pašie sevi izmainīt, lai iegūtu cilvēcisku dabu, bet mums vajag mūsu domāšanas veidu izmainīt, lai mums varētu būt "morphe", jeb tas domāšanas veids, kas bija Kristum.

Grieķu vārds "morphe" nozīmē līdzību, izskatu, tēlu. Par cilvēkiem runājot, ka viņiem ir "svētbijības līdzība ("morphe") (2.Tim.3:5.). Pats Gal.4:19. izsaucas "līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos (ticīgajos)!" Tā kā Jēzum bija nevainojams raksturs, ideāla domāšana, līdzīga Dievam, tad Viņš bija Dieva līdzība. Šajā ziņā, Viņš "neturēja par laupījumu" zināt vai domāt, ka Viņš ir "vienlīdzīgs ar Dievu". Jaunais Starptautiskais Bībeles izdevums piedāvā citu šās frāzes tulkojumu, pēc kura iznāk, ka Kristus nesaskatīja līdzību ar Dievu par kaut ko tādu, kam vajadzētu pieķerties. Ja šis tulkojums ir pareizs, tad tas pilnībā apgāž teoriju par to, ka Jēzus bija Dievs. Saskaņā ar šo Bībeles izdevumu, Jēzus ne uz mirkli nav nēsājis ideju par to kā kļūt vienlīdzīgs ar Dievu; Viņš zināja, ka Viņš paklause Dievam un nav vienlīdzīgs ar Viņu.

4. Kristus "pazemoja Pats Sevi" (vai arī, kā ir sacīts uzlabotajā angļu Bībeles izdevumā [R.V.], "iztukšoja Sevi"), ar to domājot pravietojumu par Savu piesišanu krustā Jes.53:12.:"(Viņš) savu dzīvību nodeva nāvei". Jēzus pieņēma "kalpa (rīcības) veidu" kalpa attiecības pret Saviem mācekļiem (Jāņa ev.13:14.), īpaši nodemonstējot to ar Savu nāvi pie krusta (Mat.ev.20:28.). Pantā Jes.52:14. ir pravietojums par Kristus ciešanām pie krusta: "nedabisks, vairs ne cilvēkam līdzīgs bija iztēlots viņa izskats un viņa stāvs nebūt vairs kā līdzīgs cilvēka bērna stāvam". Šī progresīvā sevis pazemošana "līdz nāvei, līdz krusta nāvei", bija kaut kas tāds, kas notika viņa dzīves laikā un mirstot, bet nevis Viņam piedzimstot. Mēs parādījām, ka šā citāta saturs attiecas uz

Jēzus domāšanu šeit, virs zemes, mūsu cilvēciskajā līdzībā un kā Viņš Sevi pazemoja, neskatoties uz to, ka Viņa domāšana bija pilnā saskaņā ar Dieva domāšanu, attiecībā pret mūsu vajadzībām.

5. Ja Kristus pēc dabas bija Dievs, un pēc tam atstāja Debesis Sev aiz muguras un pieņēma cilvēcisku dabu, kā trīsvienības piekritēji cenšas iztulkot šo citātu, tad Jēzus nebija "īsts Dievs" tajā laikā, kad Viņš bija virs zemes. Tomēr trīsvienības pielūdzēji uzskata, ka Viņš arī tad bija Dievs. Tas viss ilustrē pretrunas, kuras ir to radītas, kuri attdala tādu definīciju, kā trīsvienība.

6. Un noslēgumā, apskatīsim frāzi "būdams Dieva līdzība". Grieķu vārds, kurš tulkots kā "būdams" nenozīmē "būdams pēc izcelsmes, no laiku gala". Ap.d7:55. iet runa par Stefanu, kurš "būdams Svēta Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu...". Stefans bija pilns tad ar Svēto Garu un kādu laiku pirms tam, bet ne vienmēr bija ar to piepildīts. Citus piemērus var ieraudzīt Lūk.ev.16:23.; Ap.d.2:30.; Gal.2:14. Tādēļ frāze "būdams Dieva līdzība" nozīmē tikai to, ka Kristus bija Dieva līdzībā (domās). Nav teikts, ka Viņš bija Šajā līdzībā no laiku gala.

8 Nodaļa: Jautājumi

1. Vai Bībelē ir norādījumi uz to, ka Dievs - tā ir trīsvienība?
2. Nosauciet trīs atšķirības starp Dievu un Jēzu.
3. Ar kuru, no zemāk uzskaitītajiem apgalvojumiem Kristus atšķirās no mums?
 - a) Viņš nekad negrēkoja.
 - b) Viņš bija Dievam piedzimušais Dēls.
 - c) Viņš nekad nevarētu sagrēkot.
 - d) Dievs piespieda Viņu būt taisnajam.
4. Ar kuru, no zemāk uzskaitītajiem apgalvojumiem Kristus bija līdzīgs Dievam?
 - a) Viņam bija Dieva raksturs zemes dzīves laikā.
 - b) Viņam bija nevainojams raksturs, tāpat kā Dievam.
 - c) Viņš zināja tikpat daudz, cik zināja Dievs.
 - d) Viņš bija pilnā nozīmē vienlīdzīgs ar Dievu.
5. Ar kuru, no zemāk uzskaitītajiem apgalvojumiem Jēzus bija mums līdzīgs?
 - a) Viņam bija visi mūsu kārdinājumi un cilvēciskie pārdzīvojumi.
 - b) Viņš grēkoja, ka bija vēl bērns.
 - c) Viņš ticās pēc glābšanas.
 - d) Viņam bija cilvēciska daba.
6. Kuri no zemāk uzskaitītajiem apgalvojumiem ir pareizi?
 - a) Jēzum bija nevainojama daba un nevainojams raksturs.
 - b) Jēzum bija grēcīga daba, bet nevainojams raksturs.
 - c) Jēzus bija īsts Dievs un īsts cilvēks.
 - d) Jēzum bija Ādama daba, kāda tam bija līdz grēkā krišanai.
7. Vai Jēzum bija iespēja sagrēkot?

9 NODAĻA

JĒZUS DARBI

9. 1: Jēzus Uzvara

Iepriekšējā nodaļā mēs izskatījām jautājumu par Jēzus cilvēcīgo dabu un par to, kā Viņš līdzīgi mums, bija pakļauts grēka kārdinājumam. Atšķirība starp Viņu un mums ir tajā, ka Viņš pilnībā uzvarēja grēku. Kaut arī Viņam bija grēcīgā daba, neskatoties uz to Viņš vienmēr izrādīja nevainojamu raksturu. Mēs esam sajūsmā par tādu brīnumu un tas vienmēr iedvesmos mūs. Jaunajā Derībā daudzkārt tiek pasvītrots Kristus nevainojamais raksturs.

- Viņš bija "tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka" (Ebr.4:15.).

- Viņš "grēku nepazīna", "grēku nav Viņā" (2.Kor.5:21; 1.Jāņa 3:5.).

- "Viņš grēku nedarīja, nedz arī atrada ļaunumu Viņa mutē" (1.Pēt.2:22.).

- "Svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem" (Ebr.7:26.).

Evangēlijos ir parādīts kā Viņa domubiedri atzina nevainīgumu, kas nāca no Viņa rakstura un bija radzams Viņa vārdos un darbos. Tā atzina Pilāta sieva, ka Viņš bija "taisnais" (Mat.ev.27:19.) un nepelnīja nekādu sodu; romiešu virsnieks, kurš vēroja Kristus ciešanas krustā un viņam nācās atzīt: "patiesi, šis ir bijis taisns cilvēks" (Lūk.ev. 23:47.). Agrāk Jēzus savā dzīvē vērsās pie ebrejiem ar jautājumu: "Kurš no jums man var uzrādīt kādu grēku?" (Jāņa ev. 8:46.). Uz šo jautājumu nebija atbildes.

Sava nevainojamā rakstura dēļ Jēzus bija Dieva iemiesojums (1.Tim.3:16.). Viņš rikojās un runāja tāpat, kā to darītu Dievs, ja vien Viņš būtu cilvēks. Tādēļ Viņš bija pilnīrast Kristus garīgā pārākuma visu kopību un neaptveramību un iedomāties, ka cilvēks ir spējīgs parādīt pilnā mērā Dieva taisnību savā raksturā.

Lai tam noticētu nepieciešams izrādīt daudz vairāk patiesas ticības, nekā vienkārši pieņemt teoloģisku domu par to, ka Kristus bija Pats Dievs. Sprotams, ka melīgas doktrīnas par trīsvienību un "Kristus Dievišķīgumu" ir ļoti populāras, jo vieglāk uztveramas.

Tā kā Kristus bija mūsu daba, viņam vajadzēja nomirt. Viņš bija Ādama pēctecis caur Mariju, un visiem Ādama bērniem bija jānomirst (1.Kor.15:22.). Visiem Ādama pēctečiem nāksies nomirt grēka dēļ, neatkarīgi no viņu personīgās taisnības: "Nāve valdīja no Ādama... viena cilvēka pārkāpumu dēļ neskaitāmi tika pakļauti nāvei... viena cilvēka nepaklausības dēļ daudzi kļuvi grēcinieki" un sekojoši, viņiem bija jāmirst. (Rom.5:14.-19. salīdz. 6:23.). Kristus kā Ādama pēctecis bija "radīts" par grēcinieku un tādēļ bija jāmirst, tāpat kā visiem Ādama pēctečiem, kuri Ādama grēku dēļ kļuva kā grēcinieki, pelnījuši nāvi. Dievs šo principu neizmainīja un tādejādi attiecināja to uz Kristu. Dievs "To, kas grēka nepazīna... mūsu labā ir darījis par grēku" (2.Kor.5:21.).

Izņemot Jēzu, visi pārējie Ādama pēcteči šo sodu nopelna, jo mēs visi personīgi esam grēcinieki. Jēzum bija jāmirst tāpēc, ka viņam bija mūsu daba un ar sevi dalīja lāstu, kurš krita uz Ādama pēctečiem. Bet par cik Viņš personīgi nedarīja neko, kas pelnītu nāvi, "Viņu Dievs uzmodinājis, nāves sāpes raisīdams, jo nevarēja būt, ka tā paturētu viņu savā varā" (Ap.d.2:24.). Kristus "Svētajā Garā ar savu augšāmcēlšanos no miroņiem paaugstināts par Dieva Dēlu spēkā" (Rom.1:14.). Tādā veidā pateicoties savam nevainojamam raksturam, Viņš tika augšāmcēlts ar slavu.

Kristus nomira uz krusta tikai tādēļ, ka viņam bija cilvēcīga daba. Viņš labprātīgi atdeva Savu dzīvi par dāvanu mums, Viņš parādīja Savu mīlestību uz mums nomirstot "par mūsu grēkiem" (1.Kor.15:3.), zinot, ka ar savu nāvi Viņš dod mums glābšanu no grēka (Efez.5:2.,25.; Atkl.1:5.; Gal.2:20.). Tā kā Jēzus bija nevainīgs, Viņš varēja pārvarēt grēku un kļūt par pirmo cilvēku, kas augšāmcēlies no mirušiem un saņēmis nemirstīgu dzīvību. Tādēļ visiem tiem, kuri sevi identificē ar Kristu caur kristību un

līdzību Viņa dzīvei ir cerība uz tādu pašu augšāmcelšanos un apbalvojumu. Tajā ir Kristus augšāmcelšanās brīnišķīgā nozīme. Šis apliecinājums ir tajā, ka mēs tiksim augšāmcelti un stādīti tiesas priekšā (Ap.d.17:31.) un ja mēs izrādīsimies patiesi Viņam līdzīgi, tad arī saņemsim par balvu nemirstību. "Zinādami (droši), ka Tas, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, uzmodinās arī mūs" (2.Kor.4:14.; 1.Kor.6:14.; Rom.6:3.-5.). Kā grēcinieki mēs nopelnam mūžīgu nāvi (Rom.6:23.). Bet sakarā ar nevainojamo Kristus dzīvi, Viņa padevīgo nāvi un augšāmcelšanos, Dievs var mums dot mūžīgās dzīvības dāvanu, kas pilnībā abilst visiem Viņa principiem.

Lai noņemtu mūsu grēku iespaidu, Dievs "piešķir taisnību" (Rom.4:6.) mums caur mūsu ticību un Viņa apsoliņiem par glābšanu. Mēs zinām, ka grēks atnes nāvi, tādēļ mēs patiesi ticam, ka Dievs mūs izglābs no tā, un mums jātic, ka Viņš uzskatīs mūs par taisniem, kaut mēs tādi neesam. Kristus bija nevainīgs, un, ja mēs būsim patiesi Kristū, tad Dievs var izturētis pret mums kā pret nevainīgiem, kaut personīgi mēs tādi neesam "to, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs viņā kļūtu Dieva taisnība" (2.Kor.5:21.), tas ir, lai Kristū caur kristību un vadītu dzīvi līdzīgu Kristum.

Tādā veidā, tiem kuri ir "Jēzū Kristū", Viņš "kļuvis par... taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu" (1.Kor.1:30.). Tādēļ, nākošais pants pamudina mūs pacelt slavu Kristum par lielajiem darbiem, kurus Viņš saniedza. "Jo tanī atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: "No ticības taisnais dzīvos" " (Rom.1:17.). Šo vārdu saprašana satāda nepieciešamo patiesā evaņģēlija zināšanu daļu.

Tas viss ir kļuvis iespējams caur Kristus augšāmcelšanos. Viņš bija "pirmais auglis" no visas cilvēku ražas, kuri būs nemirstības cienīgi caur Viņa darbiem (1.Kor.1:15.-20.) "pirmdzimušais" jaunā, garīgā ģimenē, kur būs dota Dieva daba (1.Kol.1:18. salīdz. Efez.3:15.). Kristus augšāmcelšanās darīja iespējamu Dievam sakatīt ticīgos Kristū kā taisnos, tā kā viņi atrodas zem viņa taisnības segas, Kristus "nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un

uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti" (Rom.4:25.), vārdi, kuri nozīmē "būt taisniem".

Vajadzīga apzinīga, apdomāta ticība, lai būtu patiesi pārliecināti par Dieva mērķiem uzskatīt mūs nevainīgus. Kristus var mūs Tiesas dienā stādīt priekšā "Savas godības priekšā nevainīgus, svētus, bez kļūdām un nevainojamus Savā priekšā" (Jūdas 24.; Kol.1:22. salīdz. Efez.5:27.). Ar mūsu garīgo būtību un pastāvīgām garīgām neveiksmēm, patiešām vajadzīga tāda ticība, lai reāli tam visam noticētu. Šai ticībai nevar pievienoties tikai ar vienīgi roku pacelšanu "Kristus gājienā", vai paceļoties mācību sakopojuma akadēmiskos augstumos.

Tikai caur atbilstošu kristību Kristū, mēs varam būt "Kristū" un zem Viņa taisnības segas. Ar kristības rituālu mēs savienojam sevi ar Viņa nāvi un augšāmcelšanos (Rom.6:3.-5.) un ar to pašu atbrīvojamies no grēkiem caur "attaisnošanu" vai mūsu atzišanu par taisnajiem (Rom.4:25.).

Brīnišķīgie darbi, par kuriem mēs augstāk runājam, paliks ārpus mūsu saprašanas, ja mēs nepieņemsim kristību. Kristībā mēs savienojam sevi ar Kristus asinīm, kuras izlietas uz krusta, ticīgie mazgā "savas drēbes un (dara) tās baltas ar Jēra asinīm (Atkl.7:14.). Līdzībā runājot, tad viņi tērpsies baltā apģērbā, kas ir Kristus taisnība (Atkl.19:8.). Iespējams, ka baltās drēbes kļūs netīras mūsu grēku rezultātā (Jūdas 23.); un ja mēs to darīsim pēc kristības, tad mums atkal būs tās jāmazgā Kristus asinīs un jādara tīras, vēršoties pie Dieva pēc piedošanas caur Kristu.

No augstākminētā izriet, ka pēc kristības mums jātiecas palikt tajā svētīgajā stāvoklī, kurā mēs iegājām. Nepieciešams regulāri, katru dienu, nedaudzu minūšu laikā nodoties pārdomām par saviem darbiem, pavadot tās lūgšanā ar lūgumu piedot. Tādā veidā rīkojoties, mums vienmēr būs neliela pārliecība par to, ka tādēļ ka esam zem Kristus segas, mēs patiesībā nokļūstam Dieva Valstībā. Mums jātiecas uz to, lai mēs būtu pie Kristus krūtīm mūsu nāves dienā lai pie Viņa jaunās atnākšanas "atrastos Viņā;

negūdams savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata" (Filip.3:9.).

Daudzkārtējā ticības pasvīturošana, pieskaitot sev taisnību rezultātā parāda, ka mēs nekādā gadījumā nevaram cerēt uz glābšanu, paļaujoties tikai uz mūsu rīcību; glābšana tiek dota žēlastībā "Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā; un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos" (Efez.2:8.,9.). Kā attaisnošana un taisnība ir "dāvanas"(Rom.5:17.) tā arī glābšana ir dāvana. Ar saviem darbiem kristīgajā kalpošanā mēs izrādam pateicību Dievam par visu, ko Viņš dara mūsu labā, uzskatot mūs par taisniem caur Kristu un ar to pašu atklājot mums ceļu uz glābšanu. Pilnīgi nepareizi ir domāt, ka mēs būsīm glāti caur mūsu darbiem. Glābšana- tā ir dāvana, kuru mēs nevaram nopelnīt. Savos centienos mēs tikai ieliekam mīlestību un lielu pateicību. Patiesa ticība dara darbus, kā neizbēgamu blakus rezultātu (Jēk.2:17.).

9. 2: Jēzus Asinis

Jaunajā Derībā ļoti bieži ir runāts, ka mūsu attaisnošana un glābšana notiek caur Jēzus Asinīm

(piem. 1.Jāņa 1:7; Atkl.5:9; 12:11; Rom. 5:9). Lai varētu iedomāties Kristus asins nozīmi, mums, jāsaprot Bībeles princips: "ikvienas miesas asinis ir viņas dvēsele"(3.Mozus 17:14). Bez asinīm miesa nevar dzīvot, no tā izriet- asinis ir dzīvības simbols. Tas paskaidro Kristus vārdu atbilstību: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevi" (Jāņa ev. 6:53). Grēks noved nāvē (Rom.6:23), tas ir pie asins izliešanas, kura nes ar sevi dzīvību. Šā iemesla dēļ, izraēliešiem bija jāizlej asinis katru reizi, kad viņi grēkoja, lai pieminētu to, ka grēks ved nāvē. "Gandrīz viss tiek šķīstīts asinīs saskaņā ar bauslību, un bez asins izliešanas nav piedošanas" (Ēbr.9:22). Tādēļ ir nepieņemama Ādama un Ievas rīcība, kad viņi piesedza sevi ar vīģes lapām; tā vietā Dievs nogalināja jēru un deva tiem ādas lai apsegtu savu grēku (1.Mozus 3:7, 21). Līdzīgā veidā Dievs

drīzāk pieņēma Ābela dāvanu, kurš atnesa Viņam dzīvnieku, nekā Kaina velti, kurš atnesa Viņam dāvanu no zemes augļiem; jo Dievs atzina principu, ka bez asins izliešanas nevar būt piedošanas un pieeja Dieva (1.Moz.4:3-5).

Šie piemēri parāda Kristus asiņu sevišķo svarīgumu. Diemžēl, bija tāda paraža, ka uz lieldienām cilvēki, ar mērķi saņemt glābšanu no nāves pārklāja savas durvju stenderes ar jēra asinīm. Šīs asinis it kā norādīja uz Jēzus asinīm ar kurām cilvēki apklāj savus grēkus. Tajos laikos, pirms Kristus dzimšanas, ebreji pienesa par upuri dzīvniekus par saviem grēkiem, kā tas tika prasīts pēc Mozus Likuma. Bet tāda dzīvnieku asiņu izliešana tika izdarīta tikai audzināšanas mērķiem. Grēks tiek nosodīts ar nāvi (Rom.6:23) un cilvēks nevar savas paša nāves vietā nogalināt dzīvnieku. Dzīvniekam, kurš tiek pienests par upuri nav priekšstata par labo un ļauno, un tas nevar ar sevi pārstāvēt cilvēku, kurš ir izdarījis grēku "Jo ir neiespējami, ka vēršu un āžu asinis iznīcinātu grēkus" (Ebr.10:4).

Rodas jautājums- kādēļ ebrejiem bija jāpienes par upuri dzīvnieki kad viņi izdarīja grēku? Pāvils apkopo dažādas atbildes uz šo jautājumu tā: "Tātad bausliba ir līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja"(Gal.3:24).

Dzīvniekiem, kuri tika pienesti kā upuri par cilvēku grēkiem, bija jābūt bez vainas, neaptraipītiem (2.Moz.12:5; 3.Moz.1:3,10. u.t.t.) Viņi it kā pārstāvēja ar sevi Kristu,"Nevainīgu un tīru jēru" (1.Pēt.1:19) un šo dzīvnieku asinis attēloja Kristus asinis. Dzīvnieki tika pieņemti kā ziedojumi par grēkiem, tā kā viņi ar sevi atspoguļoja nevainojamo Kristus upuri. Dievs zināja, ka Kristus pienesīs upuri ar Sevi. Šā iemesla dēļ Dievs varēja piedot savu cilvēku grēkus, kuri dzīvoja līdz Kristus atnākšanai. Viņa nāve bija "lai, pēc tam kad Viņš nāvē sagādājis atpestīšanu no pirmās derības laikā izdarītajiem pārkāpumiem, aicinātie saņemtu apsolīto mūžības mantojumu" (Ebr.9:15) tas ir, pēc Mozus Likuma (Ebr.8:5-9). Visas upuru pienešanas, kuras tika izpildītas pēc šā likuma, pareģoja Kristus atnākšanu un Viņa nevainojamo upuri par cilvēku grēkiem. Viņš "parādījās lai

iznīcinātu grēku ar Savu upuri" (Ebr. 9:26; 13:11,12; Rom. 8:3 salīdz. 2.Kor.5:21).

Nodaļā 7.3 mēs paskaidrojām, ka Vecā Derība, īpaši Mozus Likums, pravietoja Kristus atnākšanu. Pēc šā likuma, pietuvošanās Dievam notika caur augsto priesteri; viņš bija starpnieks starp Dievu un cilvēkiem pēc Vecās Derības un caur Kristu pēc Jaunās Derības (Ebr.9:15). "Jo bauslība ieceļ par augstajiem priesteriem cilvēkus ar vājībām, bet zvēresta vārds, kas nāca pēc bauslības,- Dēlu, mūžam pilnīgu" (Ebr.7:28). Tā kā paši augstie priesteri bija grēcinieki, tad viņi nevarēja dot cilvēkiem patiesu piedošanu. Dzīvnieki, kurus viņi atnesa par upuri savu grēku dēļ, nevarēja ar sevi pārstāvēt grēcīgos cilvēkus. Bija vajadzīgs nevainojams cilvēks, kurš varētu visā pārstāvēt grēcīgu cilvēku un pienest ar sevi pieņemamu upuri par izdarītu grēku. Cilvēki iegūtu labumu no līdzdalības ar šo upura pienesanu. Tādējādi bija vajadzīgs augstais priesteris, kurš varētu līdzīgi just grēcīgiem cilvēkiem un būt par starpnieku starp viņiem un Dievu, kurš tāpat kā parasti mirstīgi cilvēki, būtu pakļauts kārdinājumam (Ebr.2:14 -18). Jēzus pilnīgi apmierināja šo prasību -"Jo tāds augstais priesteris mums arī pienācās, svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grēciniekiem" (Ebr.7:26). Šajā gaismā evaņģēlijs nosauc Kristu par mūsu priesteri: "Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos,kas caur Viņu nāk pie Dieva, vienmēr dzīvs būdams, lai tos aizstāvētu" (Ebr.7:25). Tā kā Kristum bija cilvēcīga daba, Viņš izvirzījās kā mūsu ideālais augstais priesteris "Viņšvar iežēloties par nezinātājiem un maldīgiem, tāpēc, ka arī Viņš pats vājības apņēmts" (Ebr.5:2). Tas atgādina tādu apgalvojumu par Kristu: "Viņš tāpat pieņēma" mūsu cilvēcisko dabu (Ebr.2:14).

Kā ebreju augstie priesteri bija starpnieki tikai Dieva tautai - izraēliešiem, tāpat Kristus ir priesteris tikai garīgajiem izraēliešiem, priekš tiem, kuri kristīti Kristū un saprot patieso evaņģēliju. Viņš "Lielais Priesteris pār Dieva namu" (Ebr.10:21), kurš sastāv no tiem, kuri no jauna atdzimuši kristībā (1.Pēt.2: 2 - 5), saņemot patieso evaņģēlija cerību (Ebr.3:6). Tādēļ sajūsmai par

Kristus augstā priestera brīnišķīgajām priekšrocībām ir jāiemieso mūsos vēlēšanos kristīties Viņā; bez tās Viņš nevar izvirzīties par starpnieku mūsu labā.

Pieņemot kristību Kristū, mēs varam iegūt visu labumu no Viņa svētuma. Patiesībā mēs uzliekam sev noteiktu atbildību un tā ir jānes cauri visai mūsu dzīvei. "Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr, tas ir lūpu augli, kas viņa vārdu slavē" (Ebr.13:15). Dieva plāns, nodod mums Kristu kā mūsu priesteri, nopelna to, lai mēs pagodinātu Viņu, un mums vienmēr jāizmanto mūsu iespēju piekļūt pie Dieva caur Kristu, lai pateiktos Viņam. Vēstulē ebrejiem (10:21 -25) ir uzskaitīta tā atbildība, kura mums ir tādēļ, ka Kristus - mūsu augstais priesteris: "Mums ir liels priesteris pār Dieva namu:

1.Tad tuvosimies ar patiesīgu sirdi pilnā ticībā, aplacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunas apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni." Saprast Kristus svētumu nozīmē, ka mums jāpieņem Viņa kristība ("Nomazgājot savas miesas") un nekad mums nevajag sev atļaut, lai mūsu galvā viedotos sliktas domas. Ja mēs ticam uz Kristus izpirkšanu, tad mēs varam ticēt uz mūsu izpirkšanu, ka Dievs mūs izpirks caur Viņa uzupurēšanos.

2." Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecības", mēs nedrīkstam novirzīties no patiesajām doktrīnām, kuras mums atnesa Kristus Svētuma sapratni.

3."Un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem; neatstādami savas sapulces". Mums jābūt saistītiem citam ar citu mīlestībā ar tiem, kuri saprot un saņem palīdzību no Kristus Svētuma. Tas daļēji piepildās caur kopīgām kalpošanas sanāksmēm, kurās mēs atceramies Kristus upuri (skat. nodaļu 11.3.8). Šai postulātu atzīšanai jāpiepilda mūs ar vienkāršu pārlicību par to, ka mēs patiesībā saņemsim glābšanu, ja mēs

pieņemam kristību un būsim Kristū. "Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā" (Ebr.4:16).

Ebreju agstajam priesterim bija jānes upuri vispirms par saviem personīgajiem grēkiem; bet pēc tam, par ļaudīm (Ebr. 5:1 -3). Kristus upurim bija tāda pati divpusēja virzība. Kaut arī Kristus nebija personīgu grēku, tomēr Viņam bija cilvēcīga daba un bija nepieciešama glābšana no nāves. Ievērojiet, ka Kristus pienesa par upuri pats Sevi, Dievs deva Viņam glābšanu. Tādā veidā, Jēzus nomira kā parSavu personīgo glābšanu, tā arī par to, lai izdarītu par iespējamu mūsu glābšanu. Evāņģēlijos par to tiek runāts daudzkreiz.

9. 3: Upura Pienešana Par Sevi Un Mums

Zemāk tiek dots pantu uzskaitījums, kuri pierāda, ka Kristus upuris bija pienests kā par Sevi Pašu tā arī par mums. Šim jautājumam šeit tiek pievērsta lielāka uzmanība, nekā nepieciešams, lai apstiprinātu šo domu, jo es domāju, ka dotajai tēmai ir sevišķi svarīga nozīme, lai pareizi saprastu mūsu Kunga cilvēcīgumu. Nobeidzot šās grāmatas lasīšanu, Jūs, iespējams, uz kādu laiku nākotnē gribēsiet dziļāk izstudēt šo jautājumu un tad jums noderēs tas viss, kas būs pieminēts zemāk.

- Agstajam priesterim priesterim " pienākas kā tautas, tā arī sevis dēļ upurēt par grēkiem... tāpat arī Kristus" izpildīja šajā nozīmē augstā priesteru lomā (Ebr.5:3.,5.).Vārds "parādā" grieķu valodā parasti nozīmē -būt finansu parādā. Attiecībā uz mūsu Kungu tas nozīmēja nopirkt Savu personīgo glābšanu un tāpat mūsu glābšanu. Kristus tas bija jādara Savas cilvēcības dēļ(Ebr.5:3). Tas nenozīmē, ka Viņam bija kaut kādi Savi personīgi grēki, par kuru atpirkšanu vajadzētu maksāt. Tomēr šo momentu nav pārāk krasi jāizdala. Mēs tikām izpirkti ar Viņa upura asinīm. To pašu Viņš darīja arī priekš Sevis.

- Kristus "nevajaga kā tiem augstajiem priesteriem ikdienas upurēt vispirms par Saviem, pēc tam par tautas grēkiem. Jo to Viņš ir izdarījis reizi par visām reizēm, pats sevi upurēdams"(Ebr.7:27). Nav šaubu, ka Pāvils pasvītro līdzību starp divējādiem upuru pienešanas veidiem - priesteru upuru pienešana un Kristus upura pienešana. Viņš to dara atkal 9:7 (skat.panti 12.,25.). Starpība bija tajā, ka Kristus to izdarīja vienreiz, bet augstie priesteri darīja to katru gadu. Ja starpība būtu tajā, ka Kristus Sevi pienesa par upuri tikai tautas dēļ, tad tas arī būtu pasvītrots. Bet kā sacīts, Kristus upuris tika pienests par viņa personīgajiem "grēkiem", kuri bija atdalīti no tautas grēkiem.

- Viņa "grēki" nebija mūsu grēki. Zinot, ka Jēzum bija nevainojams, bezgrēcīgs raksturs, vārds "grēki" šeit piedāvā vēl vienu veidu kā aprakstīt cilvēka grēcīgās dabas būtību. Pēc mentonīmijas, par iemeslu [grēcīgai dabai] tiek runāts kā par sekām. Vēlreiz jāpasvītro, ka mūsu Kungs bija nevainojams un nevar tikt apsūdzēts grēkā.

- Dievs "kas no miroņiem paaugstinājis mūsu Kungu Jēzu, lielo avju ganu, mūžīgās derības asiņu dēļ" (Ebr.13:20).

- Praviša Cakarijas grāmatā (9:9) teikts: "tavs ķēniņš (Jēzus) nāk pie tevis; taisnīgs un tavš palīgs". Angļu Bībeles tulkojumā norādīts uz citiem iespējamiem tulkojuma variantiem: vārdu "tavs palīgs" vietā lietoti vārdi "sevi glājošais", bet Bībeles AV izdevumā - tas kuram pieder glābšana". Šie dažādie tulkojumi dod iemeslu pieņemt, ka glābjot Sevi, mūsu Kungs atnesa glābšanu mums. Caur upura pienešanu uz krusta Kristus izpirka Savu Paša būtību tādā veidā, ka Viņš varēja sasniegt mūsu glābšanu. Nevietā ir domāt par Viņa nāvi ārpus konteksta par mērķi - glābt mūs.

- Vajag domāt, ka visās atsauksmēs uz izlietajām asinīm caur dzīvnieku upuru pienešanu, izpildītām pēc Likuma, ir attiecināmas kaut kādā veidā uz Kristus upuri. Altāris, Kristus

simbols, vienu reizi gadā tika attīrīts ar asinīm (2.Moz.30:10), ar to pašu parādot, ka Kristus šķīstīs Sevi Pašu ar Savām personīgajām asinīm. Un patisībā, viss altāris, pārstāvošs ar sevi Kristu, bija vajadzīgs nomazgāt ar asinīm (Ebr.9:23). Fiziskās altāra mēbeles nedarija nekādu grēku, kaut arī viņām vajadzēja šķīstīšanu savas tuvības ar grēku dēļ. Tāpat arī bija ar mūsu Kungu. Kā augstajam priesterim pašam vajadzēja pirms Savas kalpošanas sākuma apslacīties ar asinīm, tā arī Kristum vajadzēja pirms Savas kalpošanas sākuma par mums uz Debesīm pienest Sevi par upuri (3.Moz.8:23).

Tas, ka Jēzus Sevi izpirka, nenozīmē, ka Viņš pats personīgi bija grēcīgs. Personīgā grēku upura pienesana ne vienmēr nozīmē, ka upurētājs bija grēcinieks.

9. 4: Jēzus Kā Mūsu Pārstāvis

Kā jau augstāk minējām, dzīvnieku upuru pienesana nevarēja ar sevi pārstāvēt grēcīgus cilvēkus, kuri mazgā savus grēkus. Bet Jēzus pārstāvēja mūs, esot visādā ziņā "līdzīgs brāļiem" (Ebr.2:17) "Viņš izbaudīja nāvi par visiem" (Ebr.2:9). Kad mēs izdarām grēku, piemēram, kad mēs dusmojamies, Dievs var salīdzināt mūs ar Kristu, cilvēku līdzīgu mums, kurš bija pakļauts kārdinājumam izdarīt grēku, piemēram, sadusmoties, bet kurš pārvarēja jebkādu kārdinājumu. Tādēļ, Dievs var piedot mums mūsu grēku - dusmas, jo mēs atrodamies Kristū zem Viņa taisnības apsega. Kristus esot par mūsu pārstāvi, tādā veidā, kalpo par līdzekli, ar kura palīdzību Dievs var parādīt mums Savu žēlastību, pie tam turoties pie Savas paša taisnības principiem.

Ja Kristus būtu Dievs, bet ne cilvēks, Viņš nebūtu mūsu pārstāvis. Tas ir vēl viens piemērs, kurš parāda, ka viena nepatiesa ideja ved pie citas nepatiesas idejas. Tā, teologi ir izstrādājuši daudzas sarežģītas teorijas, lai paskaidrotu Kristus nāvi. Populāra kristietības atkritēju teorija ir šāda: "cilvēka grēki viņu dara par parādnieku Dieva priekšā un viņš pats tos nevarēja atpirkt. Tad Kristus atmaksāja katra grēcinieka parādu ar Savām

uz krusta izlietajām asinīm". Daudzi evaņģēlija sludinātāji izskaidro to tā: "mēs visi bijām it kā nolikti pie sienas par mērķi, lai velns mūs nošautu. Bet tad iejaucās Jēzus, velns nošāva Viņu mūsu vietā un tagad mēs esam brīvi".

Tādām mākslīgi izstrādātām teorijām nav kaut jebkāda bībeliska pamata. Skaidri redzamas pretrunības, jo ja Kristus nomira mūsu vietā, tad mēs nenomirtu. Bet tā kā mums ir cilvēcīga daba, tad mums vienalga jāmirst; glābšana no grēka un nāves, galējā rezultātā, atklāsies tiesas dienā, kad mums pasludinās nemirstību. Mēs nesaņēmām to, kad Kristus nomira. Kristus nāve drīzāk iznīcināja velnu (Ebr.2:14), nekā velns nogalināja Viņu.

Ja Kristus parādu būtu atmaksājis ar Savām asinīm, tad mēs varētu gaidīt mūsu glābšanu kā pienākošos daļu. Bet glābšana - tā ir dāvana, pierakstāma mums caur žēlastību un Dieva piedošanu, un tā zaudē jebkādu jēgu, ja mēs Kristus upuri uzlūkojam kā parāda atmaksu. Iznāk tā, ka sadusmotais Dievs nomierinājās, kā tulīt ieraudzīja fiziskās Kristus asinis. Bet mūsu grēknožēlas laikā Dievs redz Savu Dēlu, kurš uzstājas par mūsu pārstāvi; un mēs savukārt, tiecamies drīzāk līdzināties visā Viņam, bet ne vienkārši savienoties ar Kristus asinīm, kā ar talismanu. Daudzas "kristīgas" himnas un dziesmas satur sevī neiedomājami daudz melīgu priekšstatu šajā ziņā. Pati melīgākā doktrīna iespiežas cilvēku apziņā ātrāk ar mūzikas palīdzību, nekā ar racionālu bībelisku pamācību. Mums vienmēr jābūt nomodā pret smadzeņu skalošanu tādā veidā.

Diemžēl vienkārši vārdi: Kristus nomira par mums" (Rom.5:8) rupji tiek izkropļoti saprašānai un it kā nozīmē, ka Kristus nomira mūsu vietā. Ir daudz saiknes starp pantiem nodaļās Rom.5 un 1.Kor.15 (piemēram, pants 12 =1.Kor.15:21; pants 17 = 1.Kor.1:22). Vārdi "Kristus nomira par mums (Rom.5:8) tiek pielīdzināti frāzei "Kristus nomira par mūsu grēkiem" (1.Kor.15:3). Pievārds "par" ne jau obligāti nozīmē "vietā"; Kristus nomira "par mūsu grēkiem", bet ne to "vietā". Sekojoši, Kristus verēja "lūgt" par mums (Ebr.7:25) bet ne mūsu "vietā". Pievārds "par" nenozīmē "vietā" pantos Ebr.10:12 un Gal.1:4.

9. 5: Jēzus Un Mozus Likums

Tā kā Jēzus bija nevainojams upuris par grēku un ideāls Augstais priesteris, kurš varēja patiešām iekarot piedošanu priekš mums, tad pēc Kristus nāves vecais likums par dzīvnieku pienešanu par upuriem, izbeidza savu eksistenci (Ebr.10:5.-14.). Tāpēc ka "priestera amatam mainoties (no Levītiem līdz Kristum], nepieciešami mainās arī likums (Ebr.7:12). Kristus kļuva par priesteri "ne pēc cilvēku pavēles un likuma [tas ir, priesteris varēja būt tikai Levija pēctecis), bet neiznīcīgās dzīvības spēkā", kuru Viņš saņēma sava nenainojamā upura dēļ (Ebr.7:16). Tāpēc "iepriekšējo pavēli (tas ir, Mozus Likumu) atceļ tās nespēcības un nederības dēļ. -Jo bauslība neko nav vedusi pie pilnības- bet tiek nodibināta labāka cerība (caur Kristu) (Ebr.7:18.,19.).

No šā visa ir skaidrs, ka Kristus upura pienešanas rezultātā Mozus Likums ir noslēdzies. Pilnīgi skaidrs, ka ar savu nāvi uz krusta Kristus paņēma Likumu "no apgrozības", tā kā mēs varam pretoties jebkādam spiedienam ievērot kādu tā daļu, piemēram, svētkus un sestdienu. Viss Likums bija nomērķēts uz Kristus atnākšanas pareģošanu. Pēc Viņa nāves, specifiskā Likuma nozīme bija pazaudēta un tādēļ nav nepieciešams ievērot to turpmāk.

Pirmajā gadsimtā m. ē. pirmā kristīgā draudze bija pakļauta pastāvīgam spiedienam no ortodoksālo ebreju puses, kuri pieprasīja ievērot Likuma daļas. Jaunajā derībā ir daudzkārtēji brīdinājumi par nepieciešamību pretoties šiem centieniem. Šajā sakarā ir ārkārtīgi svarīgi atzīmēt, ka arī tagad ir dažas sekta, kuras sludina daļēju Likuma ievērošanu. Augstāk mēs parādījām, ka jebkuram mēģinājumam dabūt glābšanu caur paklausību Likumam ir jābūt nomērķētam uz visa Likuma ievērošanu, citādi mēs būsīm automātiski nosodīti par nepakļaušanos Viņam (Gal.3:10).

Cilvēka dabā ir viena rakstura īpatnība - tiekties uz ideju par glābšanu caur saviem darbiem; mums gribas domāt, ka mēs kaut

ko darām savas glābšanas labā. Šā iemesla dēļ obligāta draudzes desmitās tiesas nomaksa, krustiņu nēsāšana, publiska noteiktu lūgšanu lasīšana, lūgšanas īpašā pozā - tie visi ir pieņemti atribūti vairākumam reliģiju, ieskaitot kristīgo. Glābšana tikai ar ticību Kristum ir gandrīz unikāla doktrīna kristietībā, kuras pamatā ir ticība uz patieso Bībeli.

Jaunajā Derībā bieži ir doti Bībeliski brīdinājumi par nepieļaujamo sekot jebkurai Mozus Likuma daļai lai saņemtu glābšanu. Saskaņā ar šo Likumu daži sludinātāji runā par nepieciešamību kristiešus pakļaut apgrauzīšanai. Visu ticīgo vārdā apustulis Jēkababs vienzīmīgi nosodīja šo ideju sakot, "mēs neesam pavēlējuši"(Ap.d.15: 24). Apustulis Pēteris sacīja par tiem, kuri māca to, ka nepieciešams klausīt Bauslībai, ka viņi cenšas "uz mācekļu kakla likdami jūgu, ka ne mūsu tēvi, ne mēs nespējam panest. Bet mēs ticam, ka ar Kunga Jēzus žēlastību tiksīm pestīti" (Ap.d.15:10.,11.). Apustulis Pāvils daudzreiz pasvītroja to pašu. Tā viņš iedvesmots sacīja: " neviens cilvēks netiek taisns pēc bauslības darbiem bet ticībā uz Kristu Jēzu. Pēc bauslības darbiem neviens cilvēks nekļūst taisns...ar bauslību neviens netop taisns...visās lietās, kurās Mozus bauslība jums nespēja sagādāt taisnošanu, ikviens, kas tic, caur Viņu (Kristu) tiek taisnots" (Gal.2:16;3:31;Ap.d.13:38.,39.).

Droša kristiešu atkāpšanās no kristietības pazīme ir tāds fakts, ka vesela rinda viņu praktisko darbību ir balstītas uz Mozus Likumu, neskatoties uz skaidru šo jautājuma izklāstu, kā par to teikts augstāk, ka kristiešiem nav jāievēro Likums, jo tas tika piepildīts Kristū. Tagad mēs apskatīsim daudz sīkāk dažus aspektus, kuri parāda kādā veidā Mozus Likums kalpo par pamatu moderno "kristiešu" praktiskajai rīcībai.

PRIESTERI

Katoļu un anglikāņu draudzes atklāti izmanto cilvēcīgu priesteru sistēmu. Romas katoļi uzskata svēto tēvu, kā vienlīdzīgu ebreju augstajam priesterim. Bet patiesībā ir tikai: "viens starpnieks

starp Dievu un cilvēku, cilvēks Jēzus Kristus"(1.Tim.2:5). Tādēļ ir neiespējami, ka svētais tēvs vai priesteri būtu mūsu starpnieki, tā ka pēc Vecās Derības par tādiem starpniekiem bija priesteri. Kristus tagad ir mūsu Augstais priesteris Debesīs, kurš nodod Dievam mūsu lūgšanas.

Pilnīgi iztrūkst Bibeliskas liecības par to, ka pirmā gadsimta vecaju autoritāte, kāda bija, piemēram, Pēterim, pārietu uz nākamajām paaudzēm, konkrētāk uz svētajiem tēviem. Ja arī tika pieļauta tāda iespējamība, tad nav pierādījumu, ka personīgi svētais tēvs vai priesteri ir tie, uz kuriem krita pirmā gadsimta vecaju garīgā mantija.

Tā kā Gara dāvanas tika atņemtas, tad visiem ticīgajiem ir vienāda pieeja pie Gara - Vārda Bibelē (skat. nod. 2.2 un 2.4). Tādēļ mēs visi esam brāļi un nevienam no mums nav lielāka garīga paaugstinoša stāvokļa kā citiem. Patiesībā visi patiesi ticīgie - tie ir jaunās priesterības locekļi caur Kristu, jaunās kristības spēkā;tājā nozīmē, ka tie "izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā (1.Pēt.2:9). Tādēļ viņi kļūs par ķēniņiem un priesteriem pie Kristus atnākšanas uz zemes. "Un tu esi padarījis viņus mūsu Dievam par ķēniņiem un priesteriem, kas valdīs par visu zemi"(Atkl.5:10).

Katoļiem ir paraža saukt savus priesterus par "svētajiem tēviem". Bet tas ir skaidrā pretstatā ar Kristus vārdiem: "Nevienu virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesīs (Mat.ev. 23: 9). PatiesībāJēzus brīdināja pret sava veida garīga goda parādīšanu cilvēkam, ko pieprasīja laicīgie priesteri: "Bet jums nebūs saukties par "rabi"(mācītāju), jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi"(Mat.ev.23:8).

Izgreznotajai mantijai (apmetnim), kuru nēsā episkopi un citi priesteri ir savs pamats speciālā apģērbā, kuru nēsāja Mozus priesteri un augstie priesteri. Šis apģērbs tad pavēstīja

nevainojamo Kristus raksturu, bet par cik Mozus Likums zaudēja savu darbību, tā arī apģērba atribūta nozīme jau sen ir izpildīta. Patiesībā, sāp sirds, kad iedomāties, ka drēbes, kuras pagodināja Kristus diženumu, tagad tiek izmantotas, lai paaugstinātu cilvēkus, kuri tās apģērbj. Daži no viņiem pat netic uz Kristus augšāmcelšanos un, ka Dievs vispār eksistē.

DESMITĀ TIESA

Arī tā bija Mozus Likuma daļa (2.Moz.18:21), kuru izpildot ebrejiem bija jāizmaksā desmitā daļa no savas rocības priesteru ciltij levītiem. Mēs zinām, ka tagad vairs nepastāv cilvēcīga priesterība, tādēļ nav arī nepieciešams maksāt desmito tiesu jebkādiem draudzes vecajiem. Un atkal, viena nepareiza ideja [dotajā gadījumā attieksmē pret priesteriem] ved pie citas (t.i. pie desmitās tiesas). Dievam pašam nevajag mūsu upuru pieešana, zinot, ka viss Viņam pieder (Ps. 50:8.-13.). Mēs atdodam Dievam to, ko Viņš devis mums (1.Laiku 29:14). Mums nav iespējams saņemt glābšanu materiālu pienesumu rezultātā, piemēram finansiālā formā. Pateicībā par lielo dāvanu, kuru Dievs mums devis, mums jānes Viņam ne tikai desmito tiesu no savas naudas, bet visu mūsu dzīvi. Pāvils parādīja mums tam piemēru, praktiski izpildot to, par ko viņš sludināja: "Nododiet sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tas lai ir jūsu garīgais dievkalpojums"(Rom.12:1.).

GAĻA

Ebreju Likums noteicis dažus gaļas veidus kā nesķīstus. Tas tagad praktiski tiek ievērots dažās ticībās, īpaši, attiecībā pret cūkas gaļu. Tā rezultātā, ka Kristus anulēja Likumu pie krusta: "Neviens lai jūs netiesā ēdienu un dzērienu dēļ" (Kol. 2:14.-16.). Tādā veidā, ar Kristus atnākšanu Mozus Baušļi attiecībā pret gaļu ir novecojuši. Tas bija Viņš, par ko pravietoja "šķīsta" barība.

Jēzus saprotami paskaidroja, ka jebkura barība nevar garīgi aptraipīt cilvēku. To var izdarīt tikai tas, kas iziet no viņa sirds (Marka ev. 7:15.-23.). Marks pieveda Jēzus vārdus, kurš teica, ka visa barība ir šķīsta. Pēteris un Pāvils tāpat dzirdēja līdzīgus vārdus (Ap.d. 10:14.,15.). Pāvils rakstīja: "Es zinu un esmu pārliecināts Kungā Jēzū, ka nekas nav nesķīsts pats par sevi" (Rom.14:14.). Iepriekš viņš atzīmēja, ka atteikšanās no noteiktas barības lietošanas - tā ir garīga vājuma pazīme (Rom.14:2.). Mūsu attieksme pret gaļu ir tāda: tā "mūs netuvina Dievam"(1.Kor.8:8.). Pats iecienītākais kristiešu-atkritēju brīdinājums ir,"tie pavēl atturēties no barības vielām, ko Dievs ir radījis" (1.Tim.4:3.). Uz to Pāvils atbildēja tā:"Jo katra Dieva radība ir laba, un nekas nav atmetams, ko saņem ar pateicību"(1.Tim.4:4.).

9. 6: Sestdiena

Viena no pašām izplatītākajām saiknēm starp tagadējo "kristietības" praktiku un Mozus Likumu parādās idejā par sestdienas ievērošanu. Dažas grupas pieprasa, lai mēs ievērotu ebreju sestdienu tieši tāpat kā tas bija nolikts Likumā. Daudzi citi uzskata, ka kristiešiem vajag vienu noteiktu dienu nedēļā dievkalpojumiem, un bieži viņi nozīmē šim mērķim svētdienu. Pirmais, kas ir jānoskaidro, ir sekojošais: sestdiena bija pēdējā nedēļas diena, kad Dievs atpūtās pēc sešām radīšanas dienām (2.Mozus 20:10.,11.). Svētdiena bija pirmā nedēļas diena, un būtu nekorekti ievērot šo dienu kā sestdienu. Sestdiena bija par zīmi starp Mani [Dievu] un viņiem [izraēliešiem], lai zinātu, ka Es Kungs "kurš viņus šķīsta" (Eceķ. 20:12.). Kā tāda, pati par sevi viņa nekad nebija nozīmēta priekš neebrejiem.

Mēs zinām, ka caur Kristus nāvi krustā Mozus Likums izbeidza savu eksistenci, tā ka tagad nav nepieciešamība ievērot sestdienu, vai patiesībā jebkurus svētkus, piemēram Kristus dzimšanas

dienu (Kol.2:14.-17.). Pāvils vērsties pie agrīnajiem kristiešiem, kuri no jauna saāka ievērot Mozus Likumu, ieskaitot sestdienu, sacīja sekojošo: "Bet tagad, kad jūs Dievu esat atzinuši, jeb labāk sakot: kad Dievs jūs ir atzinis, kā tad jūs atkal atgriezieties pie nespēcīgajām un nabadzīgajām pirmbūtnēm un tām atkal no jauna gribat kalpot? Jūs cienījat dienas (t.i. sestdienu), mēnešus gadus un laikus (t.i. ebreju svētkus). Es bīstos, ka tikai nebūtu velti pie jums strādājis (Gal.4: 9.-11.). Šis nopietnais atgādinājums ir tiem, kuri cenšas ievērot sestdienu kā līdzekli lai iegūtu glābšanu. Skaidrs,ka šīs dienas ievērošanai nav nekas kopējs ar glābšanu: "Dažs ievēro vienu dienu vairāk par otru (tas ir garīgā nozīmē), dažs turpretim visas dienas tur vienādas: ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā! Tas, kas kādu dienu sevišķi ievēro, to ievēro tam Kungam par godu".

Kļūst skaidrs, kādēļ mēs nesastopam aprakstu par to, kā ticīgie atzīmēja sestdienu. Patiesībā, ir vārdi, kuri runā ka viņi satikās "pirmajā nedēļas dienā", tas ir, svētdienā. "Pirmajā nedēļas dienā, kad mēs bijām sanākuši maizi lauzt..."(Ap.d. 20:7.). Tā bija plaši izplatīta tradīcija un Pāvils ieteica ticīgajiem Korintā noturēt sanāksmes priekš svētajiem "pirmajā nedēļas dienā" (1.Kor.16:2.), tas ir, savas parastās sapulces šajā dienā. Visi ticīgie tiek aprakstīti kā priesteri (1.Pēt.2:9.), kuri neievēroja sestdienu.

Ja mums vajag ievērot sestdienu, tad tas mums jādara pienācīgā veidā. Agrāk mēs parādījām, ka ir slikti izpildīt Mozus Likumu tikai daļēji, tā kā tas noved pie mūsu nosodījuma (Gal.3:10.). Glābšana tiek sasniegta ātrāk caur Kristus Likumu, nekā caur Mozus Likumu. Izraēliešiem nebija atļauts darīt jebkādu darbu sestdienā. "Ikviens, kurš tajā dienā darīs (kādu) darbu, tiks nodots nāvei". Viņiem tāpat bija nolikts: "Neaizdedziniet uguni visos savos mājokļos sestdienā", un tādēļ viņiem tika aizliegts gatavot ēdienu tajā dienā (2.Mozus 35: 2.,3.;16: 23.). Cilvēks, kurš lasa malku sestdienā, acīmredzami priekš tam, lai kurinātu uguni, tika nosodīts par to ar nāvi (4.Mozus 15:32.-36.).

Tajās konferencēs, kurās sludina sestdienas ievērošanu, šajā sakarā tāpat vajadzētu arī nosodīt savus biedrus ar nāvi par tās neievērošanu. Šajā dienā nedrīkst gatavot ēdienu vai lietot uguni jebkurā veidā, piemēram, vadīt automašīnu, lietot apsildīšanas ierīces u.t.t.. Ortodoksālie ebreji parāda piemēru tādā veidā: viņi paliek telpas iekšienē visu dienu, izņemot vienīgi reliģisku pasākumu noturēšanu, un personīgi nepiedalās barības gatavošanā, transporta līdzekļu vadīšanā u.c.. Lielākā daļa to "kristiešu", kuri cenšas ievērot sestdienu, tālu atpaliek šajā lietā.

Bieži apgalvo, ka sestdienas ievērošana bija viena no Mozus dotajiem desmit baušļiem un kaut pārējā Mozus Likuma daļa pārstāja darboties, paliek pienākums ievērot visus desmit baušļus. Septītās dienas adventisti dara atdalīšanu starp "morālo likumu desmit baušļiem" un tā saucamajiem "rituāla likumiem", kuri tika Kristus atcelti. Bet par tādu atdalīšanu netiek runāts Evangēlijā. Mēs jau sacijām, ka Vecā Derība attiecās pret Mozus Likumu, kurš tika nomainīts pie kruta ar Jauno Derību. Var parādīt, ka desmit baušļi, ieskaitot arī bausli par sestdienu, bija Kristus atcelti:

- Dievs "jums (izraēliešiem) pasludināja Savu derību, ko Viņš jums [izraēliešiem] pavēlēja turēt, desmit baušļus, ko Viņš ierakstīja divās akmens plāsnēs" (5.Moz.4:13.). Atkal jāatzīmē, ka šī derība, balstīta uz desmit baušļiem tika noslēgta starp Dievu un Izraēli, bet ne ar tagadējiem neebrejiem.

- Mozus uzkāpa Horeba kalnā, lai saņemtu akmens plāksnes, uz kurām Dievs uzrakstīja desmit baušļus. Mozus vēlāk tā arī sacīja par to: "Tas Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums noslēdzis derību Horeba kalnā" (5.Moz.5: 2.), tas ir, caur šiem desmit baušļiem.

- Un "viņš" [Mozus] uzrakstēja uz akmens plāksnēm derības vārdus (2.Moz.34: 28.). Šī pati derība iekļāva sevī sīkumus, tā saucamo "rituālu likumu" (2.Moz.34: 27.). Ja mēs runāsim par nepieciešamību izpildīt derību desmit baušļos, tad mums tāpat

būs jārūnā par visu norādījumu izpildīšanu, izklāstītos visā Likumā, bet tos, bez šaubām izpildīt nav iespējams.

- Ebrejiem 9:4 tiek runāts par "derības plāksnēm". Desmit baušļi tika uzrakstīti uz akmens plāksnēm, kuras iekļāva sevī "Veco Derību".

- Kristus pie krusta atcēla "pret mums vērsto rakstu ar visām viņa prasībām" (1.Kol.2:14.). Tas attiecas uz Dieva rakstītiem desmit baušļiem uz plāksnēm. Tāpat Pāvils, runājot par Likumu, kurš ir kļuvis nedzīvs, bet tā burti novecojuši, acimredzot runāja par desmit baušļu burtiem, rakstītiem uz plāksnēm.

- Viens no desmit baušļiem nosaucas par "Likumu" Rom.7:8 "Bet grēks, šī baušļa ierosināts modināja manī visādas iekāres. Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs". Iepriekšējie panti Rom.7: 1.-7. parāda, ka Likums tika atcelts ar Kristus nāvi: "Likums", tādēļ iekļāva sevī desmit baušļus.

- Pēc tā visa kļūst skaidrs, ka Vecā Derība un "Likums" iekļāva sevī desmit baušļus. Tie visi tika anulēti ar Jauno Derību. Tomēr deviņi no desmit baušļiem bija atjaunoti Jaunajā Derībā. To nummurus 3.,5.,6.,7.,8., un 9. var atrast tikai vienā 1.Tim., bet nummuri 1.,2., un 10. - 1.Kor.5.. Bet ceturtais bauslis par sestdienu Jaunajā derībā nekur netiek atkārtots, kā obligāts priekš mums. Zemāk tiek dots pantu uzskaitījums Jaunajā derībā, kuri apliecina deviņu baušļu atjaunošanu:

1. - Ef. 4:6.; 1.Jāņa 5: 21.; Mat.ev. 4: 10.
2. - 1.Kor.10: 14.; Rom.1: 25.
3. - Jēkaba 5: 12.; Mat.ev. 5: 34.,35.
5. - Ef. 6: 1.,2.; Kol. 3: 20.
6. - 1.Jāņa 3: 15.; Mat.ev.5: 21.
7. - Ebr. 13: 4.; Mat.ev. 5: 27., 28.
8. - Rom. 2: 21.; Ef. 4: 28.
9. - Kol. 3: 9.; Ef. 4: 25.; 2.Tim. 3: 3.

Atkāpe 28 : Krustā Piesišana

Kristietībā plaši izplatīta ir ticība, ka Jēzus nomira pie krusta. Bet vārds "stauros", kurš parasti tika pārtulkots kā "krusts", angļu Bībelēs faktiski tas nozīmē stabs vai miets. Patiesībā, krustā piesišanas simbolam, iespējams ir pagāniska izcelsme. Visticamāk, Kristus nomira ar paceltām rokām virs galvas, bet ne ar izplestām rokām, krusta formā. Paceltas rokas - tas ir simbols Dieva baušļu apstiprinājumam.(Jesajas 20: 5., 6., 15.; 36: 7.; 47:14.), tāpat kā arī patiesā lūgšana (Jer. Raudu dz. 2:19; 1.Tim. 2: 8.; 2.Laiku 6: 12., 13.; Ps. 28: 2.), kuru Kristus izteica pie krusta (Ef. 5:7.). Iepriekš Viņš runāja, ka tā kā bronzas čūska tika pakārta uz staba, kad Izraēlieši bija tuksnesī, tā arī viņu publiski pacels, kad Viņš mirs; tādā veidā; Viņš salīdzina krustu ar stabu (Jāņa 3: 14.).

Romas katoļu baznīca piedēvējusi lielu mistisku nozīmi krutam. Tomēr, tam nav nekāda bībeliska pamata. Tas noticis tādēļ, ka krusts kļuva par talismanu, fizisku simbolu Dieva atrašanās uz mums. Cilvēki sāka domāt, ka nēsājot krustiņu vai regulāri pārmetot krusta zīmi, Dievs būs ar viņiem. Bet tie ir tikai simboli; patiesais krusta spēks ir mūsu savienošanās ar Kristus nāvi drīzāk ar ticību un kristību, nekā no fiziski izveidotas krusta zīmes. Protams, ka vieglāk ir darīt pēdējo, nekā ievērot pirmo.

Atkāpe 29 : Vai Patiesām Kristus Piedzima 25. Decembrī ?

Cita liela kļūda kristiņu starpā ir attieksme pret noteiktu Kristus dzimšanas datuma noteikšanu. Gani gulēja uz laukiem ar saviem ganāmpulkiem, kad Kristus piedzima (Lūk.ev. 2: 8.). Viņi to nedarītu ziemā. Kristus dzīvoja 33,5 gadus un nomira Pashas

svētku laikā. Sekojoši, viņam vajadzēja piedzimt 6 mēnešus pirms Pashas, tas ir, kaut kad septembrī vai oktobra mēnesī.

25. decembris iesākumā bija pagānu svētku diena, pirmskristietības eiropā. Svēto Apustuļu Darbos tiek runāts par to, cik spēcīgi tika vajāti patiesie kristieši par savu ticību. Apustuļi daudzkārt brīdināja, ka tā rezultātā dažiem kristiešiem būs pagānu ticējumi, lai ar to savu ticību padarītu vairāk ciešamu priekš apkārtējiem pagāniem (piem. Ap.d. 20: 30.; 1.Jāņa 2: 18.; 2.Tes. 2: 3.; 2.Pēt. 2: 1.- 3.). 25. decembra datuma pieņemšana kā kristiešu svētkus, ir tam piemērs Ziemssvētku egles u.c. - tas viss tika izmantots pagānu rituālos, kurus izpildīja 25. decembrī.

No tā visa kļūst skaidrs, ka kristiešiem nevajag svinēt Kristus dzimšanas dienu 25. decembrī. Praktiski, patiesi ticīgie izmantos lielāko daļu tautas svētkus, piemēram Ziemassvētkus, lai kontaktētos cits ar citu, tur kur tas ir iespējams.

9 Nodaļa: Jautājumi:

1. Kādēļ Jēzus nāve bija vairāk vajadzīga mūsu glābšanai, nekā jebkura cita cilvēka nāve?
2. Kādēļ dzīvnieku upurēšana, izpildīta pēc Mozus Likuma, bija nepietiekama, lai atņemtu grēkus?
3. Vai Jēzus bija mūsu pārstāvis vai mūsu aizvietotājs kad Viņš nomira?
4. Kuri no sekojošiem apgalvojumiem ir pareizi?
 - a) Kristus nomira mūsu vietā.
 - b) Kristus mūs stādīja priekšā, tāpēc Viņa dēļ Dievs var mums piedot.
 - c) Kristus bija līdzīgs mums, bet Viņš nestādīja mūs priekšā.
 - d) Kristus nāve nozīmēja, ka Dievs vairāk nevienam nevainos par grēku.
5. Vai Kristum bija kāds labums no savas paša nāves?
6. Kad Kristus nomira uz krusta,
 - a) vai Viņš atcēla jebkādus Mozus Likuma noteikumus, bet ne desmit baušļus?
 - b) vai Viņš atcēla visu Mozus Likumu, ieskaitot desmit baušļus?
 - c) vai Viņš atcēla Mozus Likumu, izņemot ebreju svētkus?
 - d) vai Viņš nekādi neiespaidoja Mozus Likuma statusu?
7. Vai mums ir tagad jāievēro sestdiena?
8. Paskaidrojiet Jūsu atbildes uz septīto jautājumu iemeslu.

10 NODAĻA

KRISTĪBA JĒZUS VĀRDĀ

10. 1: Kristība kā vitāli svarīga nepieciešamība

Iepriekšējās nodaļās vairākkārt pieminējām, cik svarīga ir kristība – tā ir pirmais solis uz paklausību Evaņģēlijam. Vēstulē ebrējiem 6. nodaļas 2. pantā kristība tiek minēta kā viena no pamatdoktrīnām. Patiesa kristība var notikt vienīgi pēc pareizas Evaņģēlija pamatpatiesību izpratnes, tāpēc šo jautājumu aplūkojam tikai tagad, kad esam jau veikuši iepriekšējas studijas. Kristība ir absolūti nepieciešama, ja vēlaties nokļūt saistībā ar lielo cerību, ko Bībele mums sola caur Jēzu Kristu.

“Pestīšana ir no jūdiem” (Jāņa ev. 4:22) tādā nozīmē, ka solījumi par pestīšanu tika doti vienīgi Ābrahāmam un viņa dzimumam. Lai apsolijs attiektos arī uz mums un mēs tāpat kļūtu par Ābrahāma dzimumu; mums jāpieņem kristība Jēzus vārdā (Vēstule galatiešiem 3:22-29).

Jēzus tādēļ skaidri norādījis saviem sekotājiem: “Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai. Kas tic *un* top kristīts, tas taps svēts...” (Marka ev. 16:15,16). Šeit lietotais saiklis “un” norāda, ka ticība un kristība ir vienlīdz nepieciešamas, kristība nav tikai kā vēlams papildinājums kristīgai dzīvei – tā ir nepieciešams priekšnoteikums, lai mēs tiktu pestīti. Ar to nav jāsaprot, ka kristība pati par sevi mūs glābs, pēc kristīšanas visu mūžu ir jāklausa Dieva Vārdam. Jēzus ļoti tika to uzsvēris: “Patiesi, patiesi, es tev saku, ja kas nepiedzimst no ūdens un Gara, tas nevar ieiet Dieva valstībā!” (Jāņa ev. 3:5).

Šī “piedzimšana no ūdens” nozīmē iznākšanu virs ūdens un ārā no tā pēc kristības; pēc tam cilvēkam ir jāpārdzimst garā. “Jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda” – nozīmē, ka, nepārtraukti vēršoties pie Dieva Vārda Garā, mēs varam atdzimt, tas ir nepārtraukts process (1. Pētera vēstule 1:23). (Salīdzināt ar šīs grāmatas 2. nod. 2. apakšnod.).

Mēs esam “...kristīti Kristus *vārdā*” (Vēstule galatiešiem 3:27; Apustuļu darbi 19:5; 8:16; Mateja ev. 28:19). Ievērojiet, kristīti Kristus vārdā, nevis kristadelfiešu vai kādas citas cilvēku radītas

organizācijas vārdā. Bez kristības mēs neesam “Kristū”, un bez tās Kristus pestīšanas darbs kā glābjošs aizsegs mūs nesedz (Apustuļu darbi 4:12). Izmantodams šo faktu, apustulis Pēteris mums sniedz iespaidīgu līdzību: viņš salīdzina Noasa šķirstu ar Kristu, norādot, ka šķirsts paglāba Noasu un viņa ģimeni no tiesas, kas nāca pār grēciniekiem; tāpat kristība paglābs ticīgos no mūžīgās nāves (1. Pētera vēstule 3:21). Noass, ieejot šķirstā, tiek pielīdzināts mūsu “ieiešanai” Kristū caur kristību. Visi, kas neiegāja šķirstā, plūdos aizgāja bojā, atrašanās blakus šķirstam vai draudzīgas attiecībās ar Noasu viņu bojāeju nenovērsa. Vienīgi būdami Kristū, šķirstā, mēs bijām un varam būt pestīti. Ir skaidri redzams, ka Kristus otrā atnākšana, ko var salīdzināt ar plūdiem, ir ļoti tuvu (Lūkas ev. 17:26,27). (Skat. 3. papildinājumu). Tāpēc īpaši jāsteidzas iet Kristū, kā Noass iegāja šķirstā. Patiesībā, pietrūkst vārdu, lai paskaidrotu cilvēkiem šo neatliekamību, bet to varam pilnīgi izprast, lasot Bibelē par Noasa ieiešanu šķirstā.

Agrīnie kristieši sekoja Kristus pavēlei sludināt evaņģēliju un kristīt visā pasaulē. Par to stāstīts Apustuļu darbu grāmatā. Tur uzsvērts, ar kādu *steigu* cilvēki likās kristīties, kad viņi bija pieņēmuši evaņģēliju (Apustuļu darbi 8:12,36-39; 9:18; 10:47; 16:15). Šis uzsvars kļūst saprotams, ja nonākam pa atziņas, ka bez kristības mūsu evaņģēlija studēšana būtu nesekmīga; kristība ir pirmais solis ceļā uz glābšanu. Dažos gadījumos ļoti iedvesmojošos aprakstos lasāms, kā, ar Dieva palīdzību, cilvēki pielika visus spēkus, lai pārvarētu visus šķēršļus kristībai vai grūtības tās praktiskā veikšanā.

Spēcīgā zemestrīce, kas sagrāva Filipijas stipri būvēto cietumu, radīja krasu pavērsienu cietuma uzrauga dzīvē. Cietumniekiem pavērās plašas iespējas bēgt, bet uzraugam šāda viņu rīcība maksātu dzīvību. Tieši šai brīdī cietuma uzrauga ticība evaņģēlija mācībai kļuva patiesa, jo “...tanī pašā nakts stundā...viņš tika kristīts...” (Apustuļu darbi 16:33). Viņam būtu daudz iemeslu atlikt kristību uz vēlāku laiku, jo bija notikusi briesmīgākā zemestrīce Grieķijā 3000 gadu laikā, maniakāla ieslodzīto grupa patlaban grasījās izbēgt, un pār viņa galvu draudēja nākt augstākais soda mērs par dienesta pienākuma neizpildīšanu. Tomēr, neskatoties uz to visu, cietuma uzraugs aptvēra, ko ir

jāpaspēj izdarīt visneatliekamāk mūžīgās dzīves labad. Tā viņš pārvarēja neatliekamās problēmas (zemestrīci), sava ikdienas darba grūtumu, pārvarēja stipru nervu satricinājumu un – pieņēma kristību. Daudzi, kas vēl vilcinās, var ņemt piemēru no šī cilvēka. Tik stiprs ticības pierādījums liecina, ka viņam jau bija pamatīgi pazīstama evaņģēlija mācība, ir redzams, ka tāda īsta ticība nāk vienīgi no Dieva Vārda uzklaušanās (Vēstule romiešiem 10:17 salīdzinājumam; Apustuļu darbi 17:11).

Apustuļu darbos (8:26-40) lasām par kādu etiopiešu galminieku, kurš veica Bībeles studijas sava tuksneša ceļojuma laikā. Tur Filips viņu satika un pilnībā izskaidroja tam evaņģēlija saturu, ieskaitot nosacījumu, ka ir jātiek kristītam. Liekas neiespējami, ka kristīt varētu tuksnesī, kur nav ūdens. Bet Dievs neizdod tādas pavēles, ko neiespējami izpildīt. Un "...pa ceļu braukdams, viņš nonāca pie kāda ūdens" (acīmredzot, oāzē, kur bija iespējams izdarīt kristību (Apustuļu darbi 8:36). Šī epizode parāda, ka kristība ar pilnīgu iegremdēšanu ūdenī nav paredzēta tikai apvidos, kur ūdens ir daudz un viegli pieejams. Dievs vienmēr nodrošina savu norādījumu reālu izpildīšanas iespēju.

Dramatiskais moments, kad Kristus vīzijā parādījās Pāvilam, tik ļoti urdīja Pāvila sirdsapziņu, ka viņš "uzcēlies tika kristīts". Tas tika izdarīts bez kavēšanās (Apustuļu darbi 9:18). Pāvila augstais stāvoklis starp jūdiem un viņam sagaidāmā karjera varēja likt tam vilcināties ar kristīšanos. Bet apustulis Pāvils, šis ebreju pasaules gaišums, pieņem pareizu un ātru lēmumu par kristību un atklāti atsakās no sava iepriekšējā dzīves veida. Vēlāk viņš atcerējās savu kristību: "Bet kas man bij ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas visai augsto cildenumu...aizmirdams to, kas aiz manis (iepriekšējā saistība ar jūdaismu), stiepdamies pēc tā kas priekšā. Es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū (Vēstule filipiešiem 3:7,8,13,14).

Tā varētu runāt atlēts, tiekdams sasniegt finišu sportā. Arī mūsu dzīvēs pēc kristības pieņemšanas vajag būt tādai garīgo un fizisko spēku koncentrēšanai. Jāsaprot, ka kristība ir sākums mērķtiecīgai virzībai uz Dieva Valstību; nevis baznīcas un ticības

pārmaiņas simbols, un ne pasīva ieiešana bezrūpīgā attieksmē pret miglaini izteiktiem kristīgiem principiem. Kristība mūs sasaista ar nepārtrauktu Kristus krustāšanās un augšāmcelšanās apziņu – un tie ir visādā ziņā dinamiski notikumi.

Būdams jau vecs un noguris, bet guvis uzvaru pār sevi garīgajā ziņā, Pāvils atceras: “...es šai dabesu parādībai neesmu bijis nepaklausīgs” (Apustuļu darbi 26:19). Tai patiesībai, kas Pāvilam bija patiesība, jāklūst par ikviena pareizā nozīmē kristīta cilvēka patiesību. Kristība ir lēmums, ko dzīves garumā nenāksies nožēlot, reti kad cilvēku lēmumi ir tik pārlicinoši. Nopietni pajautāsim sev: “Kādēļ gan man nepieņemt kristību?”

10. 2: Kā mums jātiek kristītiem?

Eksistē plaši izplatīts uzskats, ka kristība izdarāma agrīnā bērna vecumā, uzšļakstot tiem uz galvas ūdeni. Tas ir krasā pretrunā ar Bībeles noteikto kārtību kristību gadījumos.

Grieķu vārds “baptizo”, kas tulkots kā “kristīt”, **nenozīmē** apšļakstīšanu ar ūdeni, bet gan pilnīgu iegremdēšanu kādā šķidrumā. Šis vārds klasiskajā grieķu valodā lietots attiecībā uz grimstošiem kuģiem; tāpat to lieto, runājot par tekstilmateriālu krāsošanu, kad tos iegremdē krāsā. Saprotams, ka pārkrāsojamais materiāls ir pilnīgi jāiegremdē šķidrumā, nevis jāapšļaksta. Par to, ka iegremdēšana ūdenī ir pareizais kristības veids, liecina sekojošas rindas:

“Bet arī Jānis kristīja Enonā, netālu no Salimas, jo tur bija daudz ūdens; un ļaudis **gāja** un likās kristīties” (Jāņa evaņģēlijs 3:23). Minētais parāda, ka kristībai bija nepieciešams daudz ūdens; ja pietiktu ar apšļakstīšanu, tad no viena spaiņa pilnīgi pietiktu simtiem cilvēku. Ļaudis nāca uz Jordānas upes krastu, lai kristītos, nevis Jānis gāja pie viņiem ar ūdens trauku.

Arī Jēzus tāpat tika no Jāņa kristīts Jordānas upē: “Un...viņš tūdaļ **izkāpa** no ūdens” (Mateja ev. 3:13-16). Saprotams, ka kristīšana notika iegremdējot. Viens no Jēzus kristīšanas iemesliem ir nepieciešamība rādīt

piemēru, kā kristība izdarāma, lai neviens neuzskatītu sevi par patiesu Jēzus sekotāju, nebūdams kristīts ar iegremdēšanu ūdenī.

Līdzīgi arī Filips un etiopiešu galminieks “abi nokāpa ūdenī...” un viņš (Filips) kristīja viņu. Kad tie **no ūdens bija izkāpuši**, tā Kunga Gars Filipu aizrāva...” (Apustuļu darbi 8:38,39). Neaizmirstiet, ka šis galminieks lūdza, lai viņu nokrista, ieraudzījis oāzi: “Lūk, ūdens! kas kavē mani kristīties?” (Apustuļu darbi 8:36). Pilnīgi saprotams, ka cilvēks neceļo caur tuksnesi bez ūdens trauka. Ja pietiktu ar pudeli ūdens – apšļakstīšanai, tad nebūtu jāgaida oāzes sasniegšana.

Kristība ir salīdzināma ar apbedīšanu, kā pagremdēšanu zem ūdens, pilnīgu aplāšanu (Vēstule kolosiešiem 2:12).

Kristības sauc arī par “grēku nomazgāšanu” (Apustuļu darbi 22:16). Mirkļis, kad notiek patiesa atgriešana, ir pielīdzināts “mazgāšanai” Jāņa atklāsmes grāmatā 1:5; Vēstulē Titam 3:5; 2. Pētera vēstulē 2:22; Vēstulē ebrējiem 10:22 utt. Ja salīdzinām kristību ar nomazgāšanu, tad kādu drīzāk var nomazgāt iegremdējot to ūdenī, bet nevis apšļakstot ar ūdeni.

Vecajā Derībā ir vairākas norādes, ka tiem, kas vēlas tuvoties Dievam, piedienas kaut kādi izdarīt nomazgāšanās rituālu. Priesteriem, pirms tie tuvojās svētajai vietai kalpot Dievam, vajadzēja pilnībā nomazgāties (3. Mozus grāmata 8:6; 2. Mozus grāmata 40:32). Izraēliešiem bija jāmazgājas tādēļ, lai attīrītos no zināmas netīrības, kas simbolizēja grēku (5. Mozus 23:11).

Cilvēks vārdā Naāmans, nebūdams ebrējs, slimodams ar lepru, vērsās pie Izraēla Dieva, lai tiktu dziedināts. Tādā veidā Naāmans pārstāv grēka pārņemtu cilvēku, kas grēka dēļ mirst lēnā garā. Viņa dziedināšana notika caur iegremdēšanu Jordānas upes ūdeņos. Īstenībā viņš šo vienkāršo procedūru uzņēma ar neticību, sagaidīdams, ka Dievs viņam liks izdarīt kādu dramatisma pilnu darbību, kaut vai iegremdēties kādā lielā, pazīstamā upē, kāda bija Abanas upe. Līdzīgā veidā arī mums var likties grūti noticēt, ka tik vienkārša darbība mums var nest pestīšanu. Pievilcīgāka izliekas doma, ka drīzāk mūsu rīcība un mūsu attiecības ar lielu,

plaši zināmu baznīcu (salīdzinājumam, kā upe Abana) varētu mūs glābt, un nevis šī vienkāršā norise, kas mūs saista ar patieso Izraēla tautai doto cerību. Pēc Naāmāna ieniršanas ūdenī: "...viņa miesa kļuva tik vesela kā maza bērna miesa, un viņš bija šķīsts" (2. Kēniņu grāmata 5:9-14).

Tagad, kad esam iepazinušies ar evaņģēlija saturu, nav vairs pamata šaubām par to, ka kristība ir pilnīga cilvēka iegremdēšana ūdenī. Bībeles dotais kristīšanas apraksts nedod kritērijus, kādam jābūt tā cilvēka statusam, kas faktiski veic kristīšanu. Tā kā kristīšana ir iegremdēšana zem ūdens, pēc tam, kad ir ar ticību pieņemts evaņģēlijs, teorētiski ir iespējams pat pašam sevi nokristīt. Tomēr, kristība tiek izdarīta tikai *pēc tam*, kad cilvēks ir izpratis Kristus mācības pamatus, un tāpēc kristīšanu ir ieteicams izdarīt vairāk pieredzējušam kristietim, kurš pirms tam ir spējīgs novērtēt kristāmā cilvēka zināšanu pakāpi.

Tādēļ kristadelfiešiem ir tradīcija pirms kristības izdarīšanas noturēt dziļas pārrunas ar jebkuru kristības kandidātu. Šādas diskusijas pamatjautājumi ir līdzīgi šīs grāmatas nodaļu beigās atrodamajiem. Kristadelfieši ir ceļojuši tūkstošiem jūdžu, lai palīdzētu tikai vienam atsevišķam cilvēkam tikt kristītam. Ir tik liels ir brīnums, kad kāds atsevišķs cilvēks nonāk pie mūžīgās dzīvības cerības, un mēs neesam ieinteresēti pirmām kārtām palielināt atgriezto skaitu. Kvalitāte mūsu attieksmē ir svarīgāka par kvantitāti.

10. 3: Kristības nozīme

Viens no lielākajiem iemesliem kristībai ar pilnīgu iegremdēšanu ūdenī ir tas, ka tādējādi mēs sevi saistām ar Kristus nāvi. Mūsu paiešana zem ūdens simbolizē apbedīšanu, mēs mirstam savai iepriekšējai dzīvei grēkā un nezināšanā. Iznākšana no ūdens savieno mūs ar Kristus augšāmcelšanos un dod mums cerību mūžīgai dzīvei pēc viņa atgriešanās; tā ir jaunas dzīves uzsākšana, garīgā uzvara pār laicīgo, tāpat kā Kristus uzvara tika nākusi caur nāvi un augšāmcelšanos.

“Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus vārdā esam kristīti, esam iegremdēti viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus sava Tēva godības spēkā uzcelts no miroņiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē (mūsu ikdienas dzīve). Jo, ja mēs viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsīm tādi arī augšāmcelšanā” (Vēst. romiešiem 6:3-5).

Ir svarīgi saistīt mūsu dzīvi ar Kristus nāvi un augšāmcelšanos, ja gribam tikt glābti, un simboliskā nozīmē to varam izdarīt, tiekot kristīti. Apšlakstīšana ar ūdeni neizpilda šī rituāla būtību. Kristības laikā mūsu “vecais cilvēks (vai mūsu iepriekšējais dzīves veids) tiek sists krustā” reizē ar Jēzu (Vēst. rom. 6:6), un Dievs mūs darījis dzīvus līdz ar Kristu (Vēst. efeziešiem 2:5). Neskatoties uz to, mums vēl joprojām piemīt cilvēciska daba pēc kristībām, un, zināmā mērā, miesiskajai dabai ir vara pār mums. Miesas krustā sišana ir nepārtraukts process, kas *tikai sīkas* ar kristību, šī iemesla dēļ Jēzus teica: “...tāds lai aizliedz sevi, ikdienas ņem uz sevi savu krustu un staigā man pakal” (Lūkas ev. 9:23; 14:27). Lai gan dzīve, patiesi aizliedzot sevi Kristus upura dēļ, nav viegla, tomēr saistība ar viņa augšāmcelšanos sniedz neizsakāmu mierinājumu un prieku.

Kristus atnesis mieru ar “krusta asinīm” (Vēstule kolosiešiem 1:20) – mieru, “kas augstāks par visu saprašanu...” (Vēstule filipiešiem 4:7). Un šajā sakarībā viņš teica: “Mieru es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu” (Jāņa ev. 14:27). Šis miers un patiesi garīgs prieks pārspēj sāpes un grūtības, kas saista mūs ar viņa krusta upuri: “Jo kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu” (2. Vēst. korintiešiem 1:5).

Iegūstam brīvību, kuru mums nes apziņa, ka mūsu dabiskais “es” ir miris, un Jēzus aktīvi dzīvo mums līdzīgi visos mūsu dzīves pārbaudījumos. Lielais apustulis Pāvils varēja runāt sekojoši, guvis ļoti bagātu pieredzi savā notikumiem bagātajā dzīvē: “Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu” (Vēstule galatiešiem 2:20).

“Tas attēlo kristību, kura tagad arī jūs glābj...dibinoties uz Jēzus Kristus augšāmcēlšanos” (1. Pētera vēstule 3:21). Lai Viņa atgriešanās laikā mūsu ceļš uz mūžīgo dzīvi būtu atvērts. Tikai ar līdzdalību šajā augšāmcēlšanā mēs topam glābti. Jēzus to pateicis vienkārši: “...tāpēc ka Es dzīvoju, arī jūs dzīvosiet” (Jāņa ev. 14:19). Tāda pati nozīme ir Pāvila teiktajam: “...mēs...tikām salīdzināti ar viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksim izglābti viņa dzīvībā!” (Vēst. romiešiem 5:10).

Vairākkārt uzsvērts, ka kristība asociējas ar Kristus nāvi, un ciešanas turpmākajā dzīvē nešaubīgi noved mūs pie līdzdalības brīnumainajā augšāmcēlšanā:

“...Ja mēs esam līdzīgi miruši, tad mēs arī līdzīgi dzīvosim. Ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzīgi valdīsim; ja mēs aizliegsim, tad arī viņš aizliegs mūs” (2. Vēstule Timotejam 2:11,12).

“Mēs visur nesam Jēzus nāves zīmi savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā...Zinādami, ka tas, kas uzmodinājis Kungu Jēzu, uzmodinās arī mūs...” (2. Vēst. kor. 4:10,11,14).

Pāvils savā grūtajā dzīvē tika dalījies ar Kristu ciešanās: “...tā es pielīdzinos viņa nāvei...cerībā sasniegt augšāmcēlšanos no miroņiem” (Vēst. filipiešiem 3:10,11, salīdzināt ar Vēst. galatiešiem 6:14).

10. 4: Kristība un atpestīšana

Kristība, saistot mūs ar Kristus nāvi, nozīmē to, ka tikai caur šo rituālu mēs spējam saņemt piedošanu. Varam attiecināt uz sevi apustuļa Pāvila vārdus: “Kristībā līdz ar viņu aprakti un viņā līdzīgi uzmodināti, ticēdami Dieva spēkam, kas viņu uzmodinājis no miroņiem. Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos...Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus” (Vēst. kolosiešiem 2:12,13). “...jūs esat nomazgāti...Kunga Jēzus Kristus vārdā...” (1. Vēstule korintiešiem 6:11) – tāpat kristība Jēzus vārdā ir veids, caur kuru tiek nomazgāti mūsu grēki. 10. nod. 2. apakšnodaļā teicām, ka ar kristību nomazgājam no sevis grēkus

(salīdzināt ar Apustuļu darbu 22:16). Bībeles nodaļās, kur lasām, ka ticīgie tiek nomazgāti no grēkiem Jēzus asinīs, jāsaprot, ka tas notiek ar kristības palīdzību (Atklāsmes grāmata 1:5; 7:14; Vēstule Titam 3:5). Šajos pantos tiek runāts par “piedzimšanu no ūdens...” kas notiek kristību rituāla laikā (Jāņa evaņģēlijs 3:5).

Ņemot vērā visu iepriekšējo, kļūst skaidra apustuļa Pētera atbilde uz jautājumu “Ko lai mēs darām?” (lai kļūtu glābti). – “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, **lai** jūs **dabūtu** grēku piedošanu” (Apustuļu darbi 2:37,38). Bez kristības nav piedošanas. Tādēļ nekristītajiem jāsaņem atmaksa par saviem grēkiem – t. i. nāve (Vēst. romiešiem 6:23). Nav citas glābšanas, kā tikai Jēzus Kristus vārdā (Apustuļu darbi 4:12), un kristībā mēs gūstam līdzdalību šajā vārdā. Šis fakts nozīmē, ka reliģijas, kuras nav kristīgas, neved pie atpestīšanas. Nevienam patiesi Bībelei ticošs cilvēks nevar ticēt, ka tādas reliģijas arī sniedz glābšanu. Ja katolicisms vai kāda plašāka ekumeniskā kustība apgalvo, ka tas ir iespējams, tad līdz ar to parādās viņu attieksme pret Svētajiem Rakstiem.

Kristus augšāmcelšanās mūžīgai dzīvei iezīmēja viņa personīgo uzvaru pār grēku. Pieņemot kristību, mēs saistām sevi ar šo uzvaru, un tāpēc par mums runā kā par atdzimušiem reizē ar Kristu; grēkam vairs nav varas pār mums tāpat kā pār viņu. Ar kristību mēs atbrīvojamies no grēka, “grēks vairs nebūs jūsu kungs” (Vēstule romiešiem 6:8,14). Tomēr, pēc kristībām mēs vēl joprojām grēkojam (1. Jāņa vēstule 1:8,9). Ja novēršamies no Kristus, grēks atkal var kļūt par mūsu kungu. Tagad mums ir līdzdalība Kristus nāvē un ciešanās, kā arī esam vienoti ar viņa augšāmcelšanos, tajā mēs ar viņu dalīsimies, kad Kristus atgriezīsies.

Tikai perspektīvā esam brīvi no grēka. “Kas tic un top kristīts, tas taps svēts...” (Marka evaņģēlijs 16:16). Galīgā atpestīšana nenāk uzreiz, tā piepildīsies tiesas dienā (1. Vēstule korintiešiem 3:15). Ja saņemam pestīšanu, tiekot kristīti, tad nav vajadzīga doktrīna par tiesu, un mums nav vajadzīgs mirt. “...Bet, kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts” (Mateja evaņģēlijs 10:22).

Pat vēl pēc savas kristības apustulis Pāvils un citi kristieši vēl tiecās pēc pestīšanas (Vēstule filipiešiem 3:10-13; 1. Vēstule

korintiešiem 9:27). Pāvils runāja par mūžīgās dzīves **cerību** (Vēstule Titam 1:2; 3:7; 1. Vēstule tesalonīkiešiem 5:8; Vēst. romiešiem 8:24) un par mūsu “pestīšanas mantojumu” (Vēstule ebrējiem 1:14). Nonākuši Kristus soģa krēsla priekšā, taisnie **nokļūs** mūžīgajā dzīvē (Mateja ev. 25:46). Brīnišķīgā, iedvesmojošā Pāvila loģika izgaismojas viņa Vēstulē romiešiem (Vēst. romiešiem 13:11), kur viņš stāsta, ka pēc kristības mēs zināsim to, kā katra mūsu dzīves diena un mūsu ciešanas tuvina mūs Kristus atnākšanai, un varam gūt iepriecu, jo “tagad atpestīšana mums ir tuvāk, nekā tad, kad sākām ticēt”. Tātad, atpestīšanas vēl patlaban nav. Tā ir nosacīta; būsīm glābti, **ja** cieši un patiesi ticēsim (Vēstule ebrējiem 3:12-14), **ja** paturēsim evaņģēlija pamatprincipus (1. Vēstule Timotejam 4:16; 1. Vēstule korintiešiem 15:1,2), un **ja** rikosimies atbilstoši mūsu lielajai cerībai (2. Pētera vēstule 1:10). Grieķu darbības vārds “glābt” tiek lietots arī ilgstošajā gramatiskajā darbības vārda laika formā, tādējādi apzīmējot ilgstošu procesu, kas notiek mūsos, ja pastāvīgi turam evaņģēlija norādījumus. Par ticīgajiem tiek runāts, ka tie “**tiek** glābti” dēļ viņu atsaucīgās attieksmes pret evaņģēliju (1. Vēst. korintiešiem 1:18; Apustuļu darbi 2:47; 2. Vēst. korintiešiem 2:15). Grieķu vārds “glābt” lietots pagātnē tikai attiecībā uz atpestīšanu, kuru Kristus ar savu upurēšanos pie krusta darījis iespējamu, un ar kuru mēs arī varam nokļūt ciešā saistībā, pieņemot kristību (2. Vēstule Timotejam 1:9; Vēstule Titam 3:5).

Kā piemērs tam visam ir Dieva attiecības ar izraēla tautu, kuras veido pamatu Viņa attiecībām ar garīgo, pieņemto izraēla tautu – mums, kas caur savu ticību par tādu kļuvuši. Izraēla tauta atstāja Ēģipti, kas pārstāv miesīgās dzīves un māņu reliģiju, pasauli, kādā mēs dzīvojam pirms savas kristības. Viņi šķērsoja Sarkanā Jūru un tad Ciānas tuksnesi, nokļūdami apsolītajā zemē, kur nodibināja Dieva Valstību. Mūsu kristība asociējas ar Sarkanās jūras pāreju (1. Vēst. korintiešiem 10:1,2); mūsu pašreizējā dzīve – ar ceļojumu cauri tuksnesim, bet Kanaāna – ar Dieva Valstību. Jēkaba Vēstulē 5. pantā aprakstīts, cik daudzi tika pakļauti nāvei tuksneša ceļojuma laikā: “tas Kungs gan izglāba tautu no Ēģiptes zemes, bet pēc tam nomaitāja tos, kas neticēja”. Izraēlieši tika “glābti” no Ēģiptes un visi kristītie tāpat tiek “glābti” no grēka. Ja vienam no

tiem izraēliešiem pajautātu: “Vai jūs esat glābts?” – atbilde būtu “jā”, taču tas nenozīmē, ka viņi visi iegūs *galgo* atpestīšanu.

Tāpat kā izraēlieši savās sirdīs atgriezās Ēģiptē (Apustuļu darbi 7:39), tātad iepriekšējā dzīvē, pēc miesas kārībām un maldīgām reliģijām, tā arī car kristību rituālu “glābtie no grēka” var novirzīties no “svētības”, kurā tie ienākuši. Šāda iespējamība uzsvēta 1. Vēstulē korintiešiem 10:1-12; Vēstulē ebrējiem 4. nod. 1., 2. p. un Vēstulē romiešiem 11. nod. 17.-21. p. Svētajos Rakstos minēti daudzi piemēri, kad cilvēki, jau vienreiz “glābti” no grēka kristībā, atkal krituši grēkā, un saņems nosodījumu Kristus atgriešanās laikā (Vēstule ebrējiem 3:12-14; 6:4-6; 10:20-29). “Evaņģēliskie” sludinātāji, kas propagandē uzskatu” vienreiz glābts = glābts uz visiem laikiem”, šādu Bībeles nodaļu gaismā parādās kā grēka un kārību atbalstītāji.

Kā visās lietās, ir nepieciešama mēra izjūta, lai saprastu, līdz kādai pakāpei esam glābti ar kristību. Nedrīkst uzskatīt vienīgi, ka kristoties mums ir lielāka iespēja tikt glābtiem nekā to nedarot. Stājoties uz Kristus ceļa, mēs glābjam sevi perspektīvā; mums pieder *reāla* cerība nokļūt Dieva Valstībā, ja mēs tikpat droši, kā iznākam no kristības ūdeņiem, turpmāk paliekam Kristū. Jebkurā dzīves momentā pēc kristības mums ir jābūt spējīgiem izjust pazemīgu paļāvību, ka noteikti tiksīm uzņemti Dieva Valstībā pēc Kristus atgriešanās. Protams, mēs nevaram būt *pilnīgi* pārliecināti, jo jau rītu varam atkrist; mums nav zināma mūsu personīgās garīgās dzīves nākotne šai pasaulē.

Par visu vairāk ir jācenšas uzturēt tīru sirdsapziņu pret Dievu; tādu, kāda mums ir bijusi kristības laikā. “Tā nav miesas netīrības mazgāšana, bet ir uz Dievu vērsta labas sirdsapziņas izlūgšanās”, saka apustulis Pēteris 1. Vēstulē 3. nod. 21. p. Kristību kandidāts izlūdzas, apsola uzturēt labu sirdsapziņu pret Dievu.

Kaut gan kristība ir vitāli nepieciešama, lai mēs gūtu lielo, caur Kristu doto iespēju tikt glābtiem, ir jāuzmanās, lai nerastos iespaids, ka tikai ar šo kristību “aktu” vien tiksīm izglābti. Iepriekš jau pieminējām nepieciešamību dzīvot pastāvīgā līdzpārdzīvojumā ar Jēzu viņa krusta nāvē: “...ja kas nepiedzimst no ūdens un Gara, tas nevar ieiet Dieva valstībā!” (Jāņa ev. 3:5). Salīdzinot šos vārdus ar apustuļa Pētera sacīto (1. Pētera vēstule

1:23) redzam, ka Gara piedzimšanai, kas seko kristībai, ir jābūt nepārtrauktai atdzimšanai caur Garu/Vārdu. Glābšanu nenosaka tikai kristība, tā ir atkarīga, starp citām lietām no: svētības (Vēst. efeziešiem 2:8), ticības (Vēst. romiešiem 1:5) un cerības (Vēst. romiešiem 8:24). Kādreiz dzirdam uzskatu, ka glābšana ir atkarīga no ticības vien, tāpēc kristība nav obligāta. Bet apustulis Jēkabs (Jēkaba vēstule 2:17-24) skaidri norādījis, ka šāds uzskats nozīmē ticības un ticības darbu nepareizu izpratni, patiesa ticība evaņģēlijam tiek parādīta patiesos ticības darbos, kas noved pie kristības: "...no darbiem cilvēks top taisnots un ne no ticības vien" (Jēkaba vēstule 2:24). Atsevišķos gadījumos ticīgie jautāja, kas viņiem "jādara", lai tie tiktu glābti, un atbilde vienmēr ietvēra kristību (Apustuļu darbi 2:37; 9:6; 10:6; 16:30). Tāpēc "izdarīt" kristību – nozīmē parādīt savu ticību glābšanai. Dievs un Kristus jau ir paveikuši karbu, kas nepieciešams, lai mēs tiktu glābti, bet mums pašiem ir jābūt tādiem, "kas nožēlo savus grēkus un atgriežas pie Dieva un dara darbus, kas grēku nožēlas cienīgi" (Apustuļu darbi 26:20; Marka ev. 16:15,16).

Jēdziens "grēku nomazgāšana", nozīmē piedošanu no Dieva pēc mūsu kristības Jēzus Kristus vārdā. Dažās Bībeles nodaļās teikts, ka mēs paši nomazgājam savus grēkus ar ticību un nožēlu (Apustuļu darbi 22:16; Atklāsmes grāmata 7:14; Jeremijas 4:14 Jesajas 1:16), citās vietās rakstīts, ka Dievs nomazgā mūsu grēkus (Ecēchiēla 16:9; 51. Psalm 4,9; 1. Vēstule korintiešiem 6:11). Tādējādi tiek parādīts, ka, ja mēs izdarīsim to, kas no mums tiek prasīts, un tiksīm kristīti, tad Dievs no savas puses nomazgās mūsu grēkus. Ir vitāli nepieciešams veikt tādu "darbu" kā kristība, lai iemantotu Dieva žēlastības apsolījumu, "nepelnītu apžēlošanu", kuru Viņš mums caur Savu Vārdu ir apsolījis.

Atkāpe 30: Otrreizēja kristība

Daudzi cilvēki izrāda lielu atturību kristības pieņemšanā, jo tie bērnībā jau tikuši "kristīti", apšļakstot ar ūdeni, vai arī tikuši kristīti ar pilnīgu iegremdēšanu citas konfesijas baznīcā. Tomēr, pirms kristības rituāla veikšanas, nepieciešama grēku nožēla un

patiesa ticība evaņģēlijam (Ap. darbi 2:38; Marka ev. 16:15,16). Kristība tikai tad ir kristība, ja, pirms iegremdēšanas ūdenī, tiek izpildīti iepriekšminētie nosacījumi. Agrā bērnībā neviens nav spējīgs ne nožēlot grēkus, ne izprast evaņģēliju; jebkurā gadījumā, apšļakstīšana ar ūdeni nav kristība. Tāpat peldētāja atrašanās zem ūdens baseinā nekādi nav saistīta ar kristību, jo attiecīgā persona ar savu rīcību apzināti neatbild patiesajam evaņģēlijam. Tas pats attiecas uz cilvēkiem, kuri iegremdēti ūdenī, ticēdami nepatiesām doktrīnām; viņi nav kristīti.

Ir tikai "viena ticība"; t. i., viena ticības mācība, kura ietver patieso evaņģēliju un, sekojoši, ir tikai "viena kristība" – kristība, kas notiek, ja cilvēkam ir šī "viena ticība". "Viena miesa (t. i. – viena patiesa baznīca) un viens Gars – jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti, viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem" (Vēst. efeziešiem 4:4-6). Nav divu cerību, kā domā tie cilvēki, kas nepiešķir nozīmi tam, vai atmaksu saņemsim debesīs vai uz zemes. Ir tikai "viens Dievs" – tāpēc Jēzus nav Dievs. Ja kādreiz esam tikuši kristīti bez tādu jēdzienu kā "Dieva Valstība", "Dieva un Jēzus daba", utt. izpratnes, tad tāda "kristība" neskaitās.

Jānis Kristītājs iegremdēja cilvēkus ūdenī, iepriekš aicinājis tos nožēlot grēkus un iemācījis tiem nepieciešamās zināšanas par Jēzu (Marka ev. 1:4; Lūkas ev. 1:77). Tomēr ar to nebija diezgan. Apustuļu darbos (19:1-5) uzzinām, ka dažus ko Jānis bija kristījis, vajadzēja kristīt no jauna, jo iepriekš tie nebija pietiekoši apguvuši noteiktas mācības. Tāpat kā Jāņa kristītie, arī mēs varam justies, it kā mūsu pirmajā kristībā būtu patiesi nožēlojuši pagātni, lai uzsāktu jaunu dzīvi. Varbūt tā tas arī ir, bet tomēr paliek vajadzība saņemt "vienu (patiesu) kristību", kura iespējama vienīgi tad, ja esam pieņēmuši visas "vienas ticības" pamatnostādnes.

Atkāpe 31: Nepieciešamo zināšanu līmenis līdz kristībai.

Daudzi lasītāji minēs “evanģēlisko” baznīcu uzskatus, ka, lai gūtu pestīšanu, nav nepieciešams izprast doktrīnas, pietiek tikai vārdos atzīt: “Es ticu ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls”. No virspuses tas skan ļoti jauki, jo šeit atspoguļojas mūsu laikmetam raksturīgas idejas par “mīlestību” un “ieciētību”. Šinī nodaļā aplūkosim, kāpēc doktrīna, ticības pamatnostādne, ir tik svarīga.

Kāpēc tik ātri?

Nav šaubu, ka, ātri izlasot Apustuļu darbus, rodas iespaids, ka daudzas kristības tika izdarītas ar ļoti nelielu iepriekšēju instrukciju par evanģēlija pamatmācībām, kā arī ar ļoti īsu atzišanos ticībā Kristum kā Dieva Dēlam. Pateikt tikai šos trīs vārdus “Es ticu Kristum”, acīm redzami, ir nepietiekami, lai cerētu gūt pestīšanu. Pat citu reliģisku kustību pārstāvju vairākums piekritīs, ka cilvēks nevar nokļūt uz pestīšanas ceļa, izsacīdams vienu īsu teikumu, ja tas nebalstās viņa jūtās un ticībā. Tālākās rindas var noderēt skaidrojumam, kāpēc dažkārt tik ātri notika pievēršanās ticībai:

- Notikumu uzskaitījums Apustuļu darbos, tāpat kā vairums citās Rakstu vietās, nepieciešamības dēļ ir ļoti kompakts. Skaļi lasot dažas no runām Apustuļu darbos, interesanti atzīmēt lasīšanas ilgumu. Īstenībā runas noteikti bijušas garākas, ieskaitot to, kas nav ietverts Rakstos. Piemēram:
- Pāvila aizstāvības runu Jeruzālemē var izlasīt 4 minūtēs (Apustuļu darbu 22. nod.), Feliksa priekšā teikto runu – 4 minūtēs; apustuļa Pētera Vasaras svētku runa ilgst tikai 4 minūtes, Kornēlijam teiktā – 3 minūtes, bet Kunga Jēzus runa pēc piecu tūkstošu paēdināšanas (Jāņa evanģēlija 6. nodaļā) ilgst 6 minūtes; Kalna sprediķis – 18 minūtes. Pētera sprediķis (Apustuļu darbi 3:12-26) aizņem 2 minūtes, lasot skaļi, bet reālajā vidē notiekošais aizņēma daudz ilgāku laiku, jo, “tiem uz ļaudīm runājot, pienāca priesteri, svētnīcas sardzes priekšnieks un saduķēji (Ap. d. 4:1). Vairāk ļaudīm nākot, vajadzīgs arī vairāk laika, lai to norunātu visu priekšā.
- Fakts, ka lielāki laika sprīži sagatavošanai pirms kristībām nav pieminēti, nav pierādījums, ka tādu nav bijis. Tāpēc

iebildums, ka nav notikušas pārrunas, šajā gadījumā ir ļoti abšaubāms.

- Brīnumainā dāvana saprast garu (domu) deva iespēju agrīnajiem sludinātājiem precīzi lasīt to cilvēku domas, kuriem tika adresēta sludināšana; tādējādi pilnīgi atkrita teoloģiskas intervijas nepieciešamība, kura mums tik nepieciešama.
- Ebreju masveida kristības Jeruzālemē kristietības sākuma periodā bija īpaša parādība. Nav liecību, ka kristības ar tādām metodēm vai tādos apmēros būtu notikušas arī vēlāk pirmajā gadsimtā. Ja kristības būtu turpinājušas notikt tādos apmēros, tad dažu gadu laikā visi Jeruzālemes iedzīvotāji būtu kļuvuši par kristiešiem. Tā kā viņi bija ebreji, viņiem bija lielas Vecās Derības zināšanas, kā arī Dieva ceļu izpratne. Pāvila vēstule ebrējiem ir ļoti dziļa un pamatīga, tāpat Pētera vēstule – arī adresēta jūdiem – tās abas veltītas lasītājiem, kas spēj saprast vēstuļu norādes uz Vecās Derības notikumiem. Ir gandrīz neticami, kā Pāvils salīdzina savu mācību kas attiecas uz Melchisedeku ar pienu, ne cietu barību, nožēlodams, ka nevar ar viņiem runāt sarežģītāk, to nepietiekamā garīgā brieduma dēļ (Vēstule ebrējiem 5:11,12). Tas norāda uz ebreju zināšanu līmeni, Pāvilam runājot ar viņiem. Pāvils pārmet, ka šis līmenis nav audzis kopš pēdējās tikšanās reizes. Jādomā, šīs vēstules sākotnēji tikušas rakstītas Jeruzālemes draudzei, no kuras daudzi tika kristīti agrīnajā Apustuļu darbos aprakstītajā laika posmā.
- Lasot 1. Vēstuli korintiešiem 1:17, ir jāsecina, ka Pāvils (un citi apustuļi?) rīkojās sadarbībā ar veselu pārliecinātu un sagatavotu instruktoru un kristītāju grupu, tāpēc viņam bija nepieciešams pavadīt relatīvi īsu laiku katrā atsevišķā vietā, kur viņš sludināja.

Jēzus vārds

Dieva Vārds ietver mācību par Viņu un Viņa ceļiem – Dieva tituli un Vārdi, kas personīgi attiecas uz Viņu, izsaka Viņa raksturu un nolūku. Jēzus Kristus vārds kalpo viņa mācības precīzākai apzīmēšanai. Kristībai tiek vilktas paralēles ar ticību Kristus vārdā (Jāņa evaņģēlijs 3:5,18,23). Vēstulē Galatiešiem (3:26,27) redzam,

ka ticība Kristum ir nenovēršami saistīta ar kristību viņa vārdā: “Jūs jau visi ticēdami un Jēzu Kristu esat Dieva bērni. **Jo** jūs visi, kas esat kristīti Kristus vārdā, esat tērpušies Kristū”. Saikni starp ticību un kristību atrodam Apustuļu darbos (19:4; 10:42, 2:37,38); Lūkas evaņģēlijā (24:47). Apolls pazina Jāņa kristību, tas norāda, ka kristība nav tikai noteikta rituāla izpilde, tai nepieciešamas noteiktas mācības zināšanas (Apustuļu darbi 18:24,25).

“Filips...**sludināja** tiem **Kristu** (Apustuļu darbi 8:5); tas skan it kā viņš būtu teicis “ticiet Kristum”; par šo **Kristus** sludināšanu lasām Apustuļu darbos 8:12: “Kad tie ticēja Filipam, kas tiem sludināja evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus Kristus vārdu...tie likās kristīties, vīrieši un sievietes”. Tātad viņš tiem sludināja **evaņģēliju** par Kristus vārdu, kas ietvēra ne tikai vēstījumu par Kristu, bet arī visu, kas ar viņu sakarā, ieskaitot kristību viņa vārdā. Jāņa evaņģēlija 6. nodāļa 40. pantā lasām, ka Dieva griba ir: “...lai ikvienam, kas skata Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība”. Tālāk Jēzus saka: “Ja kāds grib Viņa prātu darīt, tas sapratīs, vai mana mācība ir no Dieva, jeb es runāju pats no sevis” (Jāņa evaņģēlijs 7:17). Tādējādi saprast Kristus mācību nozīmē “skatīt Dēlu”. Vārdi no Atklāsmes grāmatas arī norāda, ka Jēzus vārds ir ciešā kopsakarā ar viņa mācību: “...manu mācību tu esi turējis un neaizlēdzis manu vārdu” (Atklāsmes grāmata 3:8). Kristus attiecībā uz sevi iedvesmots citē Jesajas 42. nod. 4. p.: “Jūras salas cer jau uz viņa (Jēzus) norādījumiem”, “...tautas cerēs uz viņa vārdu” (Mateja ev. 12:21), viņš atkal lieto terminu “vārds” Labās vēsts nozīmē. Otrajā un trešajā Jāņa vēstulē ir norāde uz ceļojošiem sludinātājiem: “Tu darīsi labi, tos izvadīdams tā; kā tas ir cienīgi Dieva priekšā (3. Jāņa vēst. 6,7). Tas mūs noved atpakaļ pie Kristus pavēles doties visā pasaulē sludināt evaņģēliju. Redzam, ka sludināt Kristu un Viņa evaņģēliju ir viens un tas pats (Marka evaņģēlijs 16:15,16). “Būt Kristū” bibeliskā nozīmē ir “tapt kristītam”: “Jūs jau visi ticēdami uz Jēzu Kristu esat Dieva...visi, kas esat kristīti Kristus vārdā, esat tērpušies Kristū” (Vēst. galatiešiem 3:26,27). Šeit Pāvils izsakās, ka ticība Kristum, kā pašu par sevi saprotamu, ietver arī kristību kā ticības izpausmes formu. Tādēļ ticība Kristum izpaužas nepārtrauktā tieksmē viņu izprast, kam seko paklausība Kristum, un nevis tikai atzīšanās ar

vārdiem: “Es ticu Kristum”. Arī Jāņa evaņģēlija 6. nod. 35. pants dod tam apstiprinājumu: “...Kas pie Manis nāk, tam nesalks un, kas Man tic, tam neslāps ne mūžam” – tātad šeit ticība Kristum rādīta vienlīdzīga ar *nāksanu* pie viņa – ticība parādās pā process.

Kristus sludināšana ietver sevī vairākas mācības pamatnostādnes. Lūkas evaņģēlijā 9. nod. 11. p. Kristus sludina Dieva Valstības evaņģēliju (salīdzināt ar Mateja ev. 4:23), kamēr paralēlā stāstījumā Marka evaņģēlija 6:34 lasām, ka Viņš tiem mācīja “daudz”. Tātad evaņģēlijs vispār ietver sevī ļoti daudz ko, nevis tikai īsos vārdos konstatējamus faktus par Kristu. Sludināšana un mācīšana bieži tiek aprakstīta kā viens un tas pats: “Pasludinājuši evaņģēliju šinī pilsētā un ieguvuši labu pulku mācekļu...” (Apustuļu darbi 14:21). Ja evaņģēlija mācība sastāvētu no dažiem ātri pasakāmiem konstatējumiem, tad nebūtu nepieciešams sludināšanas un mācīšanas darbs. Pāvila sludināšana Berojā noveda pie tā, ka cilvēki ik dienas rūpīgi izskatīja Rakstus (varbūt lietodami Vecās Derības kopijas no sinagogām?), gribēdami pārbaudīt to, ko Pāvils tiem mācīja (Apustuļu darbi 17:11). Tātad Pāvila sludinātais evaņģēlijs bija caurcaurēm Vecās Derības pamatots, un šie cilvēki ticēja Pāvila teiktajam, pārliecinājušies par to savās Bībeles studijās. “Daudzi no viņiem kļuva ticīgi” (Apustuļu darbi 17:12). Nav jābrīnās, ka izskaidrošana mūsdienās paņem ilgāku laiku nekā pirmajā gadsimtā, jo nākas sastapties ar cilvēkiem kam ir ļoti mazas Bībeles zināšanas un kuri ik dienas nemeklē tajā atbildes uz diskutējamiem jautājumiem. “Ikviens kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir no Dieva dzimis...” (1. Jāņa vēstule 5:1) – tas teikts par ticīgajiem, kuri nonākuši pie ticības, kad tā tiem tikusi sludināta... “viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu...” (Jēkaba vēstule 1:18), “...Bet tas ir vārds, kas jums ir tapis...sludināts” (1.Pētera vēstule 1:23,25). Visu rezumējot, jāsaka, ka ticība Kristum kā Dieva Dēlam ir fakta apliecinājums, ka esam sapratuši Dieva Vārdā ietverto evaņģēliju.

Valstības Kungs

Dažās Bībeles nodaļās vārds “Kristus” lietots kā sinonīms Kristus valstībai, un šai sakarā ticība Kristum iegūst īpašu jēgu.

Farizejiem tika sacīts, ka nevajag iet un meklēt mesiju, jo Viņš jau atrodas to vidū, norādot, ka valstība ir Jēzus pats – “jo redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū” (Lūkas evaņģēlijs 17:21). Jāna sludināšana, ka Dieva valstība ir tuvu, vēstīja par Dieva valstību Kristus personā. Akmens, kas satrieca ķēniņa Nebukadnēcara sapnī redzēto tēlu, ir Dieva valstība (Daniēla 2:44). Šī valsts “satrieks un iznīcinās citas valstis”; tas norāda, ka Dievs valstība tās tiešām satrieks un pēc tam ieņems to vietu. Par to pašu vēsta līdzība Ecēchiela grāmatā par ciedru koka atvasi: “Es...to dēstīšu augstā...kalnā...lai tas top par krāšņu ciedru koku, zem kura atradīs patvērumu” (Ecēchiela 17:22,23). Vards “atvase” attiecas uz Kristu, jo Jesajas grāmatā 53. nod. 2. pantā ir teikts: “kā atvase un kā saknes atzarojums izkaltušā zemē”. Varam uztvert sakarību ar minētajām līdzībām Kristus pašā dotajā līdzībā par Dieva valstību kā par sinepju graudiņu, no kura izaug varens koks, kura zaros putni vij ligzdas. Jēzus teiktajās līdzībās viņš sevi saskatīja kā dzīvo Dieva valstības vārdu. Tādēļ “ticēt Kristum” un ticēt Dieva valstības evaņģēlijam ir viens un tas pats.

Kas ir Evaņģēlijs?

Tagad nonākam pie tā, ko pirmā gadsimta ticīgie uzskatīja par svarīgu mācības pamatnostādni. Jaunās Derības sarakstīšanas laikos bija mācības pamati, kuri apmēram līdzinās mūsu “ticības apliecinājumam”. Jāņem vērā, ka toreiz vēl pasaulē dzīvoja brāļi ar pareģu spējām, kuri iedvesmas pārņemti varēja pareģot atklāsmes no Dieva. Ir iemesls ticēt, ka ar laiku daži no šiem Dieva iedvesmotajiem pareģojumiem pievienojās pamatmācības saturam.

Mācības pamatsaturs.

Pāvils varēja sacīt par romiešu draudzes locekļiem: “...no sirds esat kļuvuši paklausīgi tai mācībai, kurā esat mācīti” (Vēstule romiešiem 6:17); domādams mācību pirms to kristībām. Šeit tiek runāts par plaši izplatītu mācību pēc noteikta veida, parauga. Tātad Pāvils norāda, ka, lai tiktu kristīti, ir nepieciešams apgūt mācību. Daži “izrādīdami ārēju svētībību bet tās spēku noliedzdami”, (2. Vēstule Timotejam 3:5) paļaujas uz savām ticības doktrīnas pamatzināšanām un tai pat laikā neatzīst Patiesības

spēku savā ikdienas dzīvē. Pāvilam bija jāatgādina Vēstulē galatiešiem "...jūs, kuru acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais..." (Vēstule galatiešiem 3:1). Šajā vietā grieķu vārds "tēlots" nozīmē "izteikts rakstiskiem vārdiem", kas norāda, ka galatieši tika saņēmuši mācības saturu rakstiskā formā.

Mācību par augšāmcelšanos Pāvils definē ar vārdiem: "...es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris..." (1. Vēstule korintiešiem 15:3), norādīdams, kādā veidā viņš saņēmis atklāsmi no Dieva un pavēstījis to kā doktrīnu, kas jāpieņem par pamatu. Šajā sakarā ļoti atbilstoši iederas vārdi no 2. Pētera vēstules 2. nod. 21., 22. pantiem: "...labāki viņiem būtu bijis, kad tie nebūtu atzinuši taisnības ceļu, nekā pie atziņas nākušiem nogriezties no viņiem uzticētā svētā baušļa. Bet...cūka mazgājusies atkal vārtās dubļos". No iepriekš teiktā redzams, ka pirms kristībam viņiem tiek "uzticēts taisnības ceļš" un "svētais bauslis". Daudzās nodaļās runāts par evaņģēlija mācības saņemšanu (Vēstulē galatiešiem 1:9,12; Vēstulē filipiešiem 4:9; Vēst. kolosiešiem 2:6; 1. Vēst. tesaloniešiem 1:6; 2:13; 4:1). Un šeit rodams apstiprinājums tam, ka evaņģēlijs ir īpašs mācības pamats, kas sastāv no noteiktiem norādījumiem, kurus vispirms saņēma apustuļi, un ko tie tad sludināja tālāk.

Ticība.

Jēkabs runā par "...ticību, kas svētiem reiz uzticēta" (Jēkaba vēstule 3). Vārds "ticība" lietots paralēli jēdzienam "pamatdoktrīna", ko svētie bija apguvuši pirms savas kristības. Pāvila aicinājums: "Turēsīmies nešaubīgi pie cerības apliecības" (Vēstule ebrējiem 10:23), var būt attiecināts uz viņu pirms kristībām publiski izsacīto ticības apliecinājumu. Uzturēt "sludināšanu, kas atbilst mācībai" (Vēstule Tītam 1:9) pamatā nozīmē ievērot šo no sākuma izsacīto "ticības apliecinājumu". Vārdi "kopīgā ticība" (Vēstule Tītam 1:4) norāda, ka visiem ticīgajiem bija viena pamatmācība, bija tikai "viena ticība" (Vēst. efeziešiem 4:5). Vārdi "Kristus" un "ticība" ir saistīti viens ar otru Apustuļu darbos 3:16. Kristus vārds ir cits nosaukums tai pašai mācībai, kas ietverta "ticībā". Tas attiecas gan uz praktisko dzīvi Kristū (1. Vēst. Timotejam 6:10), gan uz pamatmācību (1. Vēst.

Timotejam 4:1). Pāvils tika brīdinājis, ka daži “nomaldīsies no ticības”. Ja sakām, ka “ticību” nav iespējams definēt, tad esam ceļā uz nomaldīšanos.

Praktiski jautājumi.

Tie sastāda daļu no mācības. Ticība Kristum ietver pārliecību par “taisnību un atturību un nākamo tiesu” (Apustuļu darbi 24:24,25). Pāvils runā par norādījumiem lauzt maizi, pieminot Kristus nāvi, kā arī par mācību par augšāmcelšanos: “no tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju” (1. Vēstule korintiešiem 11:23). Liekas, ka Pāvilam bija zināmi praktiski norādījumi, kurus viņš vēlāk papildināja, runādams par sieviešu vietu draudzē, piemēram: “ – es gribu, lai jūs ņemtu vērā, ka...sievu galva ir vīrs...” (1. Vēstule korintiešiem 11:2,3). Šo lietu izskaidrošanai ir jānotiek pirms kristības, tās bija dažas no mācības pamatsastāvdaļām, kuras bija nepieciešamas 1. gadsimtā. “Mēs aizrādām jums, brāļi, Kunga Jēzus Kristus vārdā: atraujaties no katra brāļa, kas nekārtīgi dzīvo, neievērodams mācības...stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules” (2. Vēst. tesalonīkiešiem 3:6; 2:15). Teiktais parāda šīs mācības nepieciešamību dzīvē, nepieciešamību novērsties no tādiem, kas to nepieņem; “lai viņš būtu spējīgs...atpēkot tos, kas runā pretim” (Vēst. Titam 1:9).

Mēs zinām, ka agrīnajās eklezijās darbojās “viltus pravieši”, kuri apgalvoja, ka ir saņēmuši atklāsmes no Dieva un prasīja to pievienošanu mācībai. Pāvils tādēļ norāda, ka ir tikai viena patiesi iedvesmota uzticama mācība (Vēstule Titam 1:9; 3:8; 2. Vēst. Timotejam 2:11; 1. Vēst. Timotejam 4:9). Un tikai tā ir vērtā, lai to pieņemtu: “Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē” (1. Jāņa vēstule 4:1).

Specifiskas detaļas.

Tālāk seko daži skaidri piemēri, no kuriem redzams, ka pirms kristības rituāla izdarīšanas bija nepieciešams zināt evaņģēlija pamatmācības, ka nepietika tikai atzīties “ticībā Kristum”:

- “Tai dienā, kad Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts, pēc mana evaņģēlija” (Vēstule romiešiem 2:16). Doktrīnu par atbildību Kristus soģa krēsla priekšā var uzskatīt par “pirmo principu” – (skatīt arī Apustuļu darbi 24:25; Vēstule ebrējiem 6:1,2).
- Turēšanos pie noteikuma par apgraizīšanu kā glābšanas nepieciešamību Pāvils nosaucis par “citu evaņģēliju” (Vēstule galatiešiem 1:6). Tādēļ pie patiesas evaņģēlija izpratnes pieder mūsu apzināšanās, ka mums nav stingri jāievēro viss Mozus likumā prasītais, arī, piemēram, par sabatu.
- “Labā Vēsts par valstību” – vēsta ne tikai par Kristu, bet arī par viņa nākamo valstību (Jesajas 52:7; Vēstule romiešiem 10:15), un šajā nozīmē evaņģēlija sludinātājs runā par nākotni, kad Ciānai tiks teikts: “Tavs Dievs ir ķēniņš!” Un tas būs Dieva valstībā.
- Visiem sludinātājiem kolektīvi tika doti norādījumi palikt Kristus mācībā, neaiziet no tās (2. Jāņa vēstule 7-10), un šī evaņģēlija mācība ietvēra daudzas lietas. Tātad atkal, nepietiek tikai vienkārši pateikt, ka ticam Kristum.
- Dieva valstības apsoliņjums ir vitāli svarīga evaņģēlija sastāvdaļa, caur šiem solījumiem evaņģēlijs ir ticis sludināts Abrahāmam un Izraēlam (Vēstule galatiešiem 3:8; Vēstule ebrējiem 4:2). Tā Pāvils Dieva dotos apsoliņjumus Dāvidam uzskata par “pestīšanas vārdu”, un viņš tos sludināja tālāk (Apustuļu darbi 13:23,26). Tāpēc tie ir pestīšanas vēsts svarīga sastāvdaļa. “Mēs jums sludinām, ka Dievs...piepildījis solījumu ko Viņš tēviem devis” (Apustuļu darbi 13:32). Līdzīgi teikts Vēstulē romiešiem 1:1-4: “...sludināt Dieva evaņģēliju par viņa dēlu Jēzu Kristu,...kas pēc miesas cēlies no Dāvida”.
- Lai šos solījumus izprastu, nepieciešamas zināmas izraēla tautas vēstures zināšanas. Pāvils, sludinādams Antiochijas draudzē (Apustuļu darbi 13. nod.), galvenās līnijās iezīmē izraēla tautas vēsturi un uzsver, kā senie apsoliņjumi piepildījušies Jēzū Kristū. Pāvils brīdina arī par tiesu un spriedumu, ja netiks izpildīts tas, par ko viņš sludināja (Apustuļu darbi 13:40,41).

Secinājumi.

Iepriekšminētā svarīgums nav pārvērtējams. “Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā; jo darīdams to, tu izglābsi ir pats sevi, ir tos, kas klausās tevi” (1. Vēst. Timotejam 4:13-16). Šīs grāmatas 1. papildinājumā uzskaitītās svarīgās doktrīnas, autora skatījumā, summē tās Bībeles nodaļas, kurās runāts par “ticībai”, “tradīcijām” svarīgām lietām. Cerams, ka šī studija parāda noteiktas mācības pamatnostādnes nepieciešamību, kuru mēs pieņemsim un kurai izrādīsim piekrišanu. Un šīs mācības pamatnostādnes jautājumus mums ir jāietver kristības kandidātiem veltītos mācībasursos. Ir tikai taisnīgi, ja diskusijās pārbaudām viņu uzskatus, pirms to iegremdēšanas ūdenī, lai tos kristītu, tādējādi uzzinot, ko tie ir mācījušies. Bieži ticīgie tiek iedvesmoti “grūtos laikos turēties pie ticības”. “Dieva liktais pamats ir nešaubīgs”. Dieva apsolījumu brīnišķīgajai pilnībai un mūsu zināšanām par pirmajiem pamatprincipiem vajadzētu mums dot pietiekamu iedvesmu. Tikai sludinādami tālāk un nepārtraukti izzinādami šīs lietas, varēsim teikt tāpat kā Pāvils teica savā vientulības un tumsas stundā: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis”, “...es zinu, kam es esmu paļāvies, un esmu pārliecināts, ka viņš ir spējīgs pasargāt man uzticēto mantu (mūsu dzīvi, mūs visus) līdz viņai dienai” (2. Vēstule Timotejam 4:7; 1:12).

Papildinājums: Mūsu Kunga Jēzus apliecināšana.

“...Ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts” (Vēst. romiešiem 10:9).

Jāatzīmē sekojoši punkti:

- Esam jau minējuši daudzus piemērus, kur par Kungu Jēzu runāts kā par sinonīmu vienotai mācībai “par Dieva Valstību un Jēzu Kristu”, ietverot šajā mācībā kristību (Apustuļu darbi 8:5,12). Ticības apliecinājums, par ko runāja Pāvils, varēja būt pirms kristības dots. Tas sasaucas ar Marka evaņģēlijā teikto: “Kas tic un top kristīts, tas taps svēts...” (augšāmcelsies no mirušiem tāpat kā Jēzus. Marka ev. 16:16).

- Lai izprastu Kristus augšāmcelšanos, ir jāzina, ko Bībele māca par elli un par cilvēka dabu.
- Vēstules romiešiem 10. nod. 8., 9. panti sasaucas ar sekojošo: “Jo ikviens, kas piesauc tā Kunga vārdu, tiks izglābts”. Kad apustulis Pāvils tika kristīts, viņam bija jāpiesauc Jēzus vārdu (Apustuļu darbi 22:16). Tikai pieņemot kristību varam ieiet Kunga Jēzus Kristus Vārdā, apliecināt to (Mateja ev. 28:19).
- Kristības nozīme ir ļoti uzsvērtā Vēstulē romiešiem 6. nod., tādēļ nav iespējams pieļaut, ka vēlāk. 10. nodaļā Pāvils būtu mācījis, ka tā nav nepieciešams pestīšanas priekšnoteikums.
- Vēstulē romiešiem 10. nod. 9. pantā, bet pirms tam arī 6.-8. pantos lasām: “Nesaki savā sirdī: kas uzkāpis debesīs? Nedz arī: kas nokāps bezdibenī? Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti ticības vārds, ko mēs sludinām”. Sekojoši, “ticības vārds” ir vārdiskais ticības apliecinājums un nozīmē paralēli “apliecināt Kungu Jēzu”. Esam redzējuši, kā vārdā “ticība” ir iekļauta visa evaņģēlija mācība. Pāvils citē 5. Mozus grāmatas 30. nod. 11.-14. pantus: “...šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu turēt...neatrodas debesīs...tas nav arī viņpus jūras...tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis”. Liekas, ka Pāvils interpretē šo “bausli, vārdu” kā pašu Kristu. Tāpat kā izraēlieši tika svētīti, ja viņi turēja vārdu, arī jaunais, pieņemtais izraēls tiks glābts, ja ticēs Kristum. Kristus apliecināšana mutiski nozīmē, ka piekrtam mācībai par Viņu. Sekojošie divi citāti atbilst viens otram: “Ja vien tu klausīsi tā Kunga, sava Dieva balsij” (5. Mozus grām. 30:10); “...ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu” (Vēst. romiešiem 10:9). Vārdi “apliecināt Jēzu par Kungu” ietver Dieva Vārda pamatmācību kopumā.

Atkāpe 32: Ļaundaris pie krusta

Ļaundaris sacīja: “Jēzu, piemini mani, kad tu nāksi savā valstībā!” Un Jēzus tam sacīja: “Patiesi, es tev saku: “Šodien tu būsi ar mani paradīzē” (Lūkas evaņģēlijs 23:42,43). Šīs rindas bieži tiek interpretētas tā, it kā kristība glābšanai nebūtu nepieciešama, un it kā pēc nāves mēs dotos tieši uz debesīm. Ja neskaitām visus citus

Bībeles pierādījumus, ka tas tā nenotiek, uzmanīgāk izlasot doto nodaļu, redzam sekojošo:

1. Norādījums pieņemt kristību Jēzus nāvē un atdzimšanā tika dots **prec** Kristus augšāmcelšanās (Marka ev. 16:15,16).
Ļaundaris dzīvoja vēl Mozus likuma laikā, kad šī saruna notika.
2. Patiesa kristība ir kristība Jēzus nāves un augšāmcelšanās vārdā. Līdz Jēzus sarunai ar ļaundari kristība Jēzus vārdā nebija iespējama, jo augšāmcelšanās vēl nebija notikusi.
3. Kristība simbolizē mūsu nāvi reizē ar Kristu (Vēstule romiešiem 6:3-5). Ļaundaris bija vienīgais cilvēks, kas burtiskā nozīmē miris kopā ar viņu.
4. Pilnīgi iespējams, ka ļaundaris bija viens no tiem, ko kristīja Jānis Kristītājs. Vairāki ticībai pievērstie bija ar tumšu pagātni (Mateja ev. 21:32). Runāt par to, ka ļaundaris nebija kristīts, nozīmē strīdēties par nezināmo. Kas attiecas uz došanos uz debesīm, vārdi “dvēsele” un “debesis” nodaļā par Jēzus nāvi nav skaidroti.
5. Ļaundara lūgums “pieminēt” to, kad Jēzus nonāks savā “valstībā”, norāda, ka viņam bija zināšanas par evaņģēliju un par “Dieva valstību”, ko sludināja Jēzus (Mateja ev. 4:23). Viņš zināja arī, ka Jēzus celsies no mirušiem, ka pienāks tiesas diena pirms valstības nodibināšanas, un tādēļ lūdza Jēzu pieminēt viņu. Saprazdams, ka Jēzus celsies no mirušiem un tiesās augšāmcelšanās un tiesas dienā, viņš atzina, ka glābšanas vēsts izskanēs no Jēzus lūpām.
6. Jēzus atbildēja, ka ļaundaris **būs** kopā ar viņu paradīzē. Grieķu valodā vārdu “paradīze” lieto, lai attēlotu ideālus apstākļus uz **zemes**. Bībelē tas tiek lietots attiecībā uz Ēdenes dārza atjaunošanu, kuru būs iespējams skatīt nākamajā Dieva valstībā (Jāņa atklāsmes grāmata 2:7). Pasaule tiks atgriezta Ēdenes dārza paradīzes stāvoklī (Jesajas 51:3; Ecēchiēla 36:35), jo būs noņemts lāsts (Jāņa atklāsmes grāmata 22:3). Vecās Derības grieķu valodas variantā (Septuagint) šis pats vārds “paradīze” lietots attiecībā uz idillisku dzīvi zemes virsū (Salamans mācītājs 2:5; Nechemijas 2:8; Salamana augstā dziesma 4:13; 1. Mozus grāmata 13:10). Vārds “paradīze” sāka

asociēties ar vārdu “debesis”, piemēram, kad Miltons sniedza šādu ideju savā darbā “Zaudētā paradīze”. Jēzus apsoliņa ļaundarim vietu paradīzē, atbildot uz tā vēlēšanos nokļūt Kristus valstībā. 5. nodaļā mēs parādījām, ka valstība būs uz zemes, tāpat arī “paradīze” būs uz zemes.

7. Pēc tā, kā 43. pants parasti tiek tulkots, izliekas, ka Kristus un ļaundaris nokļūs “paradīzē” tai pašā dienā. Bet, protams, Dieva valstība vēl nav zemes virsū, un viņi nenokļuva valstībā tai dienā. Jēzu novietoja kapā, saskaņā ar pravietojumu (Apustuļu darbi 2:32), un viņš atradās “zemes klēpī trīs dienas un trīs naktis” (Mateja ev. 12:40; 16:21) pēc savas nāves pie krusta. Pat, būdams augšāmcēlies, viņš teica: “Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Mana Tēva” (Jāņa ev. 20:17). Tātad Jēzus nenokļuva debesīs dienā, kad viņš nomira.

Tomēr, Jēzus apsoliņa ļaundarim: “Šodien tu būsi ar mani paradīzē”. Atbildi uz šo pretrunu var atrast ebreju un grieķu oriģinālajos Bībeles tekstos, kur nav ne pieturas zīmju, ne lielo sākuma burtu. Pārceļot komatu tekstā: “Patiesi saku tev šodien, tu būsi ar mani paradīzē” (Lūkas ev. 23:43), iegūstam citu nozīmi. Roterhama (Rotherham) tulkojumā komats arī ir likts pēc “šodien”. Ļaundaris lūdza Jēzu pieminēt viņu tiesas dienā, viņš apzinājās, ka ir atbildīgs Jēzus priekšā un nonāks viņa soģa krēsla priekšā. Un Jēzus viņam deva brīnišķīgu pārliecinājumu: – “Es varu pateikt tev *tuht!* Tev nav jāgaida uz manu spriedumu pār tevi – tu būsi ar mani valstībā!”

8. No iepriekš sacītā iespējams uzskaitīt mācības pamatpunktus, ko ļaundaris acīmredzot saprata:
 - Dieva valstību,
 - Kristus otrreizējo atnākšanu,
 - augšāmcelšanos un tiesu,
 - atbildību,
 - atpestīšanu, ticībā Kristum,
 - Kristus augšāmcelšanos,
 - Kristus bezvainīgumu (“šis cilvēks neko ļaunu nav darījis”),
 - nepieciešamību sekot Kristum (viņš nosauca to par “Kungu”),

- cilvēcisko grēcīgumu (“mēs esam sodīti taisnīgi”).

Sekojoši – ļaundaris pie krusta nevar būt piemērs apgalvojumam, ka jebkurš tiks izglābts, ja vien izrādīs vismazāko interesi par kristietību; ir jābūt skaidriem mācības pamatiem. Nezinādams mācības pamatus, viņš nekad nevarētu pacelties līdz parādītās ticības augstumiem. Kristus nebūt neapsolīja atpestīšanu otram ļaundarim, kura attieksme bija: “Ja tu esi Kristus, glāb sevi un mūs”. Šis cilvēks, acīmredzot, sprieda tā: “Ja arī ir kaut kas šai Kristus lietā, kāpēc gan nemēģināt to izmantot sev par labu”. Otrajam ļaundarim trūka zināšanu par mācības pamatiem, tādēļ viņš nesaņēms atpestīšanu, neraugoties uz viņa īslaicīgo paļāvību uz Kristu.

Atkāpe 33: Ieskats kristības rituālā

Kā piemēru pareizi veiktam kristības rituālam apskatīsim kristadelfiešu kristībām veltītu dievkalpojumu, kāds tas notika Anglijā Hartlipulā 1990. gada novembra sestdienas pēcpusdienā. Jāatgādina, ka kristība ir pilnīga iegremdēšana ūdenī pēc grēku patiesas nožēlas ticībā evaņģēlijam. “Dievkalpojums” ir tikai vēlams papildinājums, lai notikumam piešķirtu lielāku nozīmīgumu. Kārtība bija sekojoša:

- ievadlūgšana,
- Vēstules romiešiem 6. nodaļas nolasīšana,
- runa, kas veltīta kristībai (seko tālāk, personu īstie vārdi mainīti),
- lūgšana,
- cilvēka iegremdēšana peldbaseina ūdenī,
- lūgšana.

Kristībai veltītā runa.

Nav nekādu šaubu, ka šī diena ir svarīgākā diena Deivida dzīvē; pēc dažām minūtēm viņš tiks iegremdēts ūdenī un iznāks no tā,

būdams pilnīgi “Kristū”, kā Ābrahāma pēctecis, iemantojis brīnišķo evaņģēlija patiesību. No ārpuses šī darbība var izlikties vienkāša, tomēr Deivids un mēs pārējie ticam, ka šī iegremdēšana zem ūdens saistīs viņu ar Kristus nāvi un augšāmcelšanos, kā lasījām Vēstulē romiešiem 6. nodaļas 3.-5. pantos:

“Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus vārdā esam kristīti, esam iegremdēti viņa nāvē? Jo mēs līdz ar viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus sava Tēva godības spēkā uzcelts no miroņiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, *mēs būsim* tādi arī augšāmcelšanā”.

Mēģināsim stādīties priekšā Kristus augšāmcelšanos, jo Deivids, iznākot no ūdens, būs vienots ar Kristu un tā augšāmcelšanos no mirušajiem.

Cik gan lieliskas jaunas dzīves izjūtas pavērās Kristum, kad viņš modās. Nakts klusums un svaigums, tālumā redzamas Jeruzālemes pilsētas ugunis, bet tās iedzīvotāji neko nenojauta par nozīmīgo notikumu turpat netālu no viņiem – cilvēka pamošanos jaunai dzīvei pēc nāves.

Līdzīgi, apkārtējai pasaulei nebūs nojausmas par brīnišķīgajiem notikumiem Deivida dzīvē, viņam ieejot un iznākot no kristības ūdeņiem; ja kāds nejauši palūkosies, tas redzēs tikai nelielu cilvēku grupu stāvam peldbaseina malā, kamēr kāds cilvēks iegremdēs otru ūdenī. Bet eņģeļi priecājās par Jēzus augšāmcelšanos, un tāpat tie priecāsies par grēcinieku, kas nožēlo savus grēkus.

Vēstulē romiešiem 6. nodaļā mēs izlasījām, ka ieiesim “atjaunotā dzīvē, priekā, kuru Deivids jutīs visā atlikušajā dzīvē. Kā lasījām, viņš vairs nav grēka vergs, bet ir Dieva gribas pildītājs, pēc Bībeles atklāsmēm. Mēs varam maldīgi uzskatīt, ka vēlamies būt brīvi. Kalpojot sev pašiem, mēs neesam brīvi, bet esam grēka vergi. Deivids ir mainījis kalpošanas objektu, viņš ir gatavs kalpot Dievam. Būs reizes, kad liksies – ir pārāk grūti ievērot tos ierobežojumus, ko esam sev uzlikuši jaunajā dzīvē, un mūs pārņems kārdinājums no tiem atbrīvoties. Bet tas atkal novedīs mūs grēka verdzībā.

1. Vēstulē korintiešiem 10. nod. 1., 2. pantā Pāvils mums izskaidro, ka iešana cauri kristības ūdeņiem ir kā izraēla tautas

iešana caur Sarkanās jūras ūdeņiem. Šeit saskatām līdzību, no kuras daudz varam mācīties. Ēģiptē izraēla tauta kalpoja elku dieviem, vergoja smagā darbā un dzīvoja bezmērķīgi. Viņi raudādami griezās pēc Dieva pēc kādas glābšanas, nezinādami vai Viņš dos tiem kādu atbildi.

Par atbildi Dievs tiem sūtīja Mozu, lai tas izvestu izraēla tautu no Ēģiptes, caur Sarkanā jūru un tuksnesi, līdz beigās tie sasniedza Apsolīto zemi. Deivids līdz savai kristībai līdzinājās izraēliešiem Ēģiptē, tagad viņš it kā stāv Sarkanās jūras priekšā; izgājis caur ūdeni, viņš nenokļūs Dieva Valstībā – Apsolītajā zemē uzreiz, viņš pievienosies mums – tiem kas ceļo caur tuksnesi. Dievs sūtīja savu eņģeli pie izraēla tautas, kas tos neatstāja ne dienu ne nakti, viņiem ejot caur tuksnesi. Ikvienam no mums ir šāds eņģelis līdzās, kas ved mūs cauri dzīvei uz atpestīšanu (34. Psalmis 8. pants; Vēstule ebrējiem 1:14).

Izraēlieši katru dienu saņēma mannu kā barību, Jēzus to sauc par Dieva Vārdu (Jāņa evaņģēlijs 6. nodaļa). Šo mannu nebaudījuši, viņi drīz būtu miruši tuksnesī, jo tur nekā cita ēdama nebija. Tāpēc ir visvairāk ieteicams ikdienas lasīt Bībeli, izmantojot lasīšanas procesā Bībeles kalendāra tabulas, un iegūstot pilnu kontekstu. Pārtraukums mūsu ikdienas aktivitātēs, ko veltām Bībeles lasīšanai un pārdomāšanai, ir vitāli svarīgs.

Izraēliešiem ceļojot, tiem tika norādīts, nesavākt mannu vairākām dienām uz priekšu, bet vākt to katrai tekošajai dienai. Arī Dieva Vārda barības uzņemšanai ir jānotiek dienišķi. Tāpat kā mēs atceramies uzņemt parastu barību, mums ik dienas vajag instinktīvi tiekties uzņemt arī Dieva Vārdu. Arī Ījabs ir teicis, ka Dieva Vārdu viņš vērtē **vairāk** nekā dabisko uzturu!

Izraēlieši dzēra no ūdens, kas izplūda no Mozus zižļa sistas klints. 1. Vēstulē korintiešiem 10. nod. lasām, ka šis ūdens simbolizē Kristu.

Mums jāēd un jādzē, simboliski sekojot Jēzus piemēram, un to varam darīt, noturēdami savu iknedēļas dievkalpojumu. Attiecībā uz sanāksmēm, ir jāizjūt dabiska vēlēšanās satikt tos, ar kuriem mūs saista viena kopēja cerība. Ceļinieks tuksnesī būs priecīgs satikt sev līdzīgu, lai dalītos pieredzē un apspriestu iespējamās

grūtības turpmākajā ceļā. Tāpat arī mums šajā ļaunajā, grēcīgajā pasaulē jācenšas uzturēt savstarpējus kontaktus. Visiem nav iespējams vienmēr ierasties kopīgās sanāksmēs, tādēļ jāizmanto iespēja sarakstīties, lasīt periodiku, utt.

Esam jau runājuši par atbildību, ko no mums prasa jaunā dzīve, bet ir maldīgi iedomāties, ka Dievam mūs būtu jāatalgo tikai par noteiktas darbības, kā piemēram Bībeles regulāras lasīšanas, veikšanu. Dievs, ja vēlēties, sev par iepriecinājumu, dos mums valstību kā dāvanu, bet ne kā algu par mūsu darbiem (Vēst. romiešiem 6:23). Nav pareizi uzskatīt, just – kāpēc gan nekristīties, ja ar to varam sev sagādāt diezgan lielu iespēju nokļūt Dieva valstībā. Iemesli kristībai ir lieli, tie prasa pilnu pozitīvu atdevi. Iemesli kristībai ir – Bībeles Patiesība, Dieva mīlestība un Kristus uzvara. Dievs patiesi vēlas, lai Deivids un pārējie klātesošie nokļūtu Viņa valstībā. Tas ir brīnišķīgs fakts, kas liek mums visu laiku sev atgādināt, ka tā gaismā mums ir jājūtas pateicīgiem saņemt Dieva mīlestību.

Kad izraēlieši pārgāja Sarkano jūru, valdīja vispārēja līksmība; Mozus dziedāja savu pateicības dziesmu Dievam un tauta līksmojās. 105. Psalmā 35.-41. pantos labi izteikts, kā Dievs nodrošināja visu šai pārejai nepieciešamo:

“Un noēda visu zāli viņu zemē, apēda visus zemes augļus. Tad Viņš nokāva visus pirmdzimtos viņu zemē, viņu pirmo spēku. Un izveda savus ļaudis ar visu sudrabu un zeltu, un neviena gurdena nebija viņu ciltī. Ēģipte priecājās par viņu aiziešanu, jo bailes no viņiem to bija pārņēmušas. Padebesi Viņš deva viņiem par segu un uguni naktī par gaismu. Tad Mozus lūdza, un Dievs sūtīja viņiem paipalas un paēdināja viņus ar debesu maizi. Viņš pāršķēla klinti, tad iztecēja ūdens un plūda pa tuksnesi straumēm...”

Tāpat par tavu kristību priecājamies mēs, kas esam tās liecinieki, tavi nākamie brāļi un māsas. Liels ir Dieva prieks, Jēzus un enģeļu prieks, kuri uzmanīgi mūs šobrīd vēro. Lai ikviens no mums šo prieku saglabā “līdz pašam galam”, lai tad mēs visi reizē nonāktu Dieva valstībā.

10 Nodaļa: Jautājumi

1. Vai bez kristības mēs varam tikt glābti?
2. Ko nozīmē vārds "kristība"?
 - a) sevis veltīšanu,
 - b) apšļakstīšanu ar ūdeni,
 - c) ticību,
 - d) iegremdēšanu ūdenī.
3. Kā kristības nozīme ir skaidrota Vēstulē romiešiem 6:3-5?
4. Kad mums jāpieņem kristība?
 - a) pēc patiesas evaņģēlija mācības apgūšanas un grēku nožēlas,
 - b) kad vēl esam mazi bērni,
 - c) kad sākam interesēties par Biblii,
 - d) vēloties pievienoties kādai baznīcas draudzei.
5. Kā vārdā topam kristīti?
 - a) tās baznīcas, kurā mēs tiekam kristīti,
 - b) Dieva Vārdā,
 - c) Kristus vārdā,
 - d) Svētā Gara vārdā.
6. Kas notiek pēc kristības?
 - a) kļūstam par daļu no Ābrahāma dzimuma,
 - b) mēs nekad vairs negrēkojam,
 - c) mēs ar garantiju tiekam glābti uz visiem laikiem,
 - d) mūsu grēki ir piedoti.
7. Vai kristība vien spēj mūs glābt?
8. Vai pēc kristības iegūstam Svētā Gara brīnumdarītāja spēju dāvanas?

11 NODAĻA

DZĪVE KRISTŪ

11.1: Ievads

Kristīšanās mums dod cerību uz mūžīgo dzīvi Dieva Valstībā. Jo vairāk mēs ticam, ceram un kļūstam pārliecinātāki, jo acīmredzamāka kļūst atbildība, kas gulstas uz mums. Tas attiecas uz to cilvēku dzīves veidu, kam ir cerība saņemt Dieva dievišķo dabu (2.Pēt.1:4.), faktisko saplūšanu ar Dieva Vārdu (Jāņa atkl. gr. 3:12.) kļūstot pilnīgiem visādā ziņā.

10.3. nodaļumā paskaidrots, ka pēc kristīšanās mēs apņemamies dzīvot pakāpeniski atbrīvotu no grēcīgām mūsu dabas vēlmēm (Rom.6:6.). Ja mēs nevēlamies to darīt, tad kristīšana kļūst bezjēdzīga. Tā var notikt tikai tad, kad cilvēks ir gatavs nest atbildību par jauno dzīvi, kas sekos pēc kristīšanas.

Līdz ar kristīšanos mēs mirstam vecajam, dabiskajam dzīves veidam un, tēlaini izsakoties, atdzimstam ar Kristu. "Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies (kristīšanā), tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši... Tāpēc nonāvējiet sevi... netiklību, nesķīstību, ... mantkārību" (Kol.3:1.-3.). Pēc kristīšanās mēs apņemamies dzīvot tādu dzīvi, kurā uz visu skatāmies ar Dievišķo Debesu perspektīvu, domājot par Debesīm (t.i. par garīgo), nomainot mūsu pasaulīgo godkārību pret tieksmi pārvarēt mūsu miesīgās vēlmes, kā rezultātā varēs iekļūt Dieva Valstībā.

Cilvēka dabas tendence ir vērsta uz to, lai laiku pa laikam parādītu savu tieksmi uz Dieva paklausību. Bet Dievs bieži mūs brīdina par to. Attiecībā uz Saviem norādījumiem Viņš saka: "... kas cilvēkam jāpilda, lai tas dzīvotu" (Eceķ. 20:13.). Ja mēs apzināmies Kunga Dieva norādījumus un kristošanās sākam tiem pakļauties, tad mūsu pienākums ir vienmēr dzīvot saskaņā ar tiem.

11.2: Svētums

"Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs Cebaots!" (Jes.6:3.). Šeit trīsreiz atkārtotais vārds ir tikai viens no atzinumiem par Dieva svētumu. Vārds "svētums" galvenokārt nozīmē "atdalīšanās" - atdalīšanos kā no nesvētas rīcības, tā arī atdalīšanos garīgai dzīvei. "Sekojiet Dievam, kā Viņa mīļie bērni" (Efez.5:1). Tātad, "bet ... sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā. Jo ir rakstīts: "Esiet svēti jo es esmu svēts" (1.Pēt.1:15.,16.; 3.Mozus 11: 44.).

Izraēlas pamat iedzīvotāji tika izglābti no Ēģiptes ar viņu kristīšanos Sarkanajā jūrā, lai "būtu par svētu tautu!" (2.Mozus 19:6.). Pēc kristīšanas garīgās Izraēlas tauta līdzīgā veidā saņem "svētu aicinājumu" (2.Tīm.1: 9.). Pēc kristīšanās mēs kļūstam par kalpiem taisnībai (Rom.6:19.,22.)

Svētums kā tāds ir Dieva būtības nozīmīga daļa un tam ir jākļūst par galveno rūpi visiem tiem, kas cenšas "sekot Dievam". Ja mēs to darīsim, mēs "kļūsim viņa svētuma dalībnieki", kad mums dāvina Viņa Dievišķo dabu (Ebr.12:10.; 2.Pēt.1: 4.). Tāpēc ticīgais bez svētuma šajā dzīvē "neredzēs to Kungu" (Ebr.12:14.), t.i. viņš tiešām nevarēs ieraudzīt Dievu un saieties ar Viņu personīgi valstībā.

Lai mēs iegūtu lielo cerību, mums ir jāatdalās no tās apkārtējās pasaules, kas nav ticīga un ir atdalījusies no Dievišķās dabas mūžībai. "Atdalīšanos" mēs nedrīkstam uztvert kā piespiešanu, jo sakarā ar mūsu aiziešanu uz cerību un aicinājuma cēlo pasauli ir pilnīgi dabiski justies atdalītam no tādas pasaules, kurā dominē miesas kārdināšana.

Tagad mēs izskatīsim jautājumus, kas attiecas uz tām cilvēka darbības sfērām, kas sastāda pasauli, no kuras mums ir jāatdalās, bet nodalījumā 11.3. runa ies par to pasauli, kurai mums ir jāpievienojas.

11.2.1: SPĒKA PIELIETOŠANA

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā dominē grēks. 6.1. nodaļumā mēs runājam par valdībām, kā par "velnu", tā pēc ka tās ir radītas ar mērķi apmierināt miesas vajadzības, t.i. bibelisko "velnu".

Bībelē vairākkārt ir teikts, ka grēks un ļaunuma sēkla izrādīsies par uzvarētājiem tajā laikā, kad pēc pārejošām ciešanām, pārciestām dažādos veidos, sievietes sēkla gala rezultātā tiks attaisnota. Tāpēc ticīgajiem pastāvīgi rekomendē: "jums nebūs pretim stāvēt ļaunumam" (Mat.ev.5:39.; Rom.12:17.; 1.Tes.5:15.; Pēt. 3:9.).

Mēs redzējam, ka ļaunums parādījās pēc Dieva pavēles (2.Moz.45:7.; Āmosa 3:6.; skat. nod. 6:1.). Tātad, pretoties ļaunumam, nozīmē cīnīties pret Dievu. Šā iemesla dēļ Jēzus novēlēja mums fiziski nestāties pretim ļaunumam: "Bet kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī otru. Un kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī mēteli" (Mat.ev.5:39.,40.). Kristus mums ir piemērs šajā lietā: "Savu muguru pagriezu tiem, kas mani sita" (Jes.50:6.).

Kristus salīdzina prāvošanās ierosināšanu tiesā ar pasaulīgu darbību, kas ir pretrunā ticīgo pārliecībai. Šis - pirmais pretošanās ļaunumam piemērs un neviens cilvēks nedarīs to, ja viņā būs stingra ticība Dieva vārdam: "Man pieder attriebšana, es atmaksāšu, saka tas kungs" (Rom.12:19.). "Nesaki: "Es atriebšu ļaunu!" Cerē uz to Kungu, Viņš tev palīdzēs" (Sal.pam.20:22.; 5.Moz.32:35.). Šā iemesla dēļ Pāvils pārmeta korintiešiem par citu cilvēku piespiedu atvešanu uz tiesu (1.Kor.6:1.-7.).

Mūsu Cerības cēlums nedod mums tiesības pievērst īpašu uzmanību pašreizējās dzīves netaisnībām: "Ja jums citam pret citu ir kāda sūdzība, vai tad jāgriežas pie tiesas un ne pie svēto tiesas? Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli?" (1.Kor.6:1.,2.). Prāvošanās ierosināšana tiesā, lai tā būtu zemes

dališana vai šķiršanās nav savienojama ar patiesi ticīga cilvēka rīcību.

Ļauno spēku apspiešanai un grēcinieku noturēšanai (atsevišķos gadījumos) pie varas, valdības izmanto policiju vai karaspēku. Šis ir konstitucionālās formas kā pretoties ļaunumam un patiesi ticīgajam nav jāpiedalās tajās. "Visi, kas ņem zobenu, no zobena aizies bojā" (Mat.ev.26:52.). Tas ir atkārtojums iepriekš zināmajam Dievišķajam principam: "Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis caur cilvēkiem tiks izlietas, jo pēc Dieva tēla Viņš cilvēku ir radījis" (1.Moz.9:6.). Tīša varmācība pret mūsu biedru, ir varmācība, kas iet pret Dievu, ja tikai Viņš nav sankcionējis to. Pēc kristīgā Dieva nodoma mums teikts: "Mīliet savus ienaidniekus, darait labu tiem, kas jūs ienīst, svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs kaitina" (Mat.ev.5:44.; Lūk.ev.6:27.,28.). Armija un policija rīkojas tiešā pretrunā ar šiem principiem, un tāpēc, patiesi ticīgais centīsies izvairīties no jebkuras sadarbības ar tiem. Nedrīkst piedalīties ne tikai tieši vardarbības izdarīšanā, bet arī netieši veicināt to, strādājot karaspēka un policijas struktūrās, kā arī organizācijās kas saistītas ar tām. Patiešām, jebkurš atbalsts zvēresta pieņemšanai, patiesībā atņem mums apziņas brīvību Dieva norādījumu paklausīšanai Tādēļ patiesi ticīgie vienmēr atsakās no karadienesta un darba policijā jebkurā formā, lai gan vienmēr ir gatavi piedalīties alternatīvajā dienestā nacionālās krīzes laikā, līdz ar to palīdzot sniegt materiālo palīdzību saviem biedriem.

11.2.2: POLITIKA

Dieva Valstības iestāšanās skaidra izpratne un stingra ticība nozīmē atzīt faktu, ka valdība nav spējīga veicināt pilnveidošanos. Tāpēc jebkura piedalīšanās valsts politikā nav savienojama ar cerību uz Valstību. Kristus pareģoja, ka stāvoklis "pēdējās dienās", tieši pirms Viņa atnākšanas, kļūs arvien sliktāks un sliktāks (Lūk.ev.21:9. -12.;25. - 27.). Nedrīkst vienlaicīgi ticēt Viņa vārdiem un tajā pat laikā mēģināt uzlabot stāvokli pasaulē ar valsts politiku vai palīgstruktūrām. Līdzība par labo samarieti

parāda, kā kristiešie vajag palīdzēt apkārtējai pasaulei, darīt labu visiem cilvēkiem cik vien tas ir iespējams (Gal.6:10.).

Dieva Valstības iestāšanās skaidra izpratne un stingra ticība nozīmē atzīt faktu, ka valdība nav spējīga veicināt pilnveidošanos. Tāpēc jebkura piedalīšanās valsts politikā nav savienojama ar cerību uz Valstību. Kristus pareģoja, ka stāvoklis "pēdējās dienās", tieši pirms Viņa atnākšanas, kļūs arvien sliktāks un sliktāks (Lūk.ev.21:9. -12.;25. - 27.). Nedrīkst vienlaicīgi ticēt Viņa vārdiem un tajā pat laikā mēģināt uzlabot stāvokli pasaulē ar valsts politiku vai palīgstrukturām. Līdzība par labo samarieti parāda, kā kristiešie vajag palīdzēt apkārtējai pasaulei, darīt labu visiem cilvēkiem cik vien tas ir iespējams (Gal.6:10.).

Vēstījums par agrākajiem ticīgajiem parāda to, kā viņi vadīja savu garīgo dzīvi gaidot Kristus atnākšanu, paužot savu attieksmi pret apkārtējo pasauli galvenokārt ar patiesības sludināšanu. Nav norādījumu pret viņu attieksmi pret apkārtējās pasaules sabiedriskajām, ekonomiskajām politiskajām problēmām.

"Cilvēka liktenis nestāv viņa paša rokās" (Jerem.10:23.), tāds cilvēka dabas galvenā trūkuma novērtējums nozīmē, ka mēs neatzīstam cilvēka vadošo lomu sabiedrības vadīšanā, kas ir pieņemama Dieva cilvēkiem. Tādēļ balsošana arī nav savienojama ar patieso ticību. "Visaugstākajam ir vara pār cilvēku ķēniņa valstīm, un Viņš var ķēniņa valsti piešķirt, kam vien Viņš grib" (Dan.4:29.). "Nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas (Rom.13:1.), tātad, balsot demokrātiskā sabiedrībā nozīmē balsot pret to, kam Dievs izraudzījis būt pie varas. Zināms, ka Dievs nodeva atsevišķas tautas Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara valdīšanai rokās (Jer.27:5.,6.).

Par cik mēs zinām, ka Dievs nodeva tautas to valdītāju rokās, mums jācenšas būt priekšzīmīgiem pilsoņiem, pakļaujoties tās valsts likumiem, kurā dzīvojam, ja tikai tie nav pretrunā ar Kristus baušļiem. "Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda... esošās varas ir Dieva ieceltas... Tāpēc maksājiet arī savas

nodevas... Dodiet katram, kas viņam pienākas: nodevas, kam nākas nodevas; cieņu, kam nākas cieņa" (Rom.13:1.- 7.).

Piedalīšanās tā saucamajās kristīgajās organizācijās politisko protestu vai nodokļu boikotu veidā arī ir tieša Bībeles principu ignorēšana. Tomēr, apustuļa Pētera piemērs, kurš turpināja sludināt Kristu laikā kad valdība aizliedza viņam to darīt, parāda, ka mēs varam pakļauties pasaulīgajiem norādījumiem, ja vien tie nav pretrunā Kristus likumam: "Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam!" (Ap.d.4:17.-20.; 5:28.,29.).

Kristus brāļu attieksme pret obligāto karaklausību pēdējos gados ir tam piemērs:

11.2.3: PASAULES IZPRIECAS

Sakarā ar to, ka izpaliek istās saites starp Dievu un reālo nākotnes cerību, pasaule ir izdomājusi neskaitāmus izpriecu veidus. Cilvēkus, kas cenšas apmierināt savu miesu, vajag atdalīt no tiem cilvēkiem, kuri cenšas radīt garīgo pasuli. "Jo miesas tieksmes ir pret garu, bet gara tieksmes ir pret miesu" (Gal.5:17.). Šīs galvenās pretrunas dēļ nav iespējams noteikt, ka tieši mēs varam likumīgi piekāpties miesai un tajā pat laikā sekot Gara aicinājumiem. Pasaule izveidota ap "miesa kārumu, acu kārumu un dzīves lepnību" (1.Jāņa 2:16.). "Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku" (Jēkaba 4:4.). Ja mums ir draugs, kas mīl pasaules labumus, ja mēs skatāmies laicīgās filmas u.tml. - tas nozīmē, ka mēs esam "pasaules draugi". Vēlēšanās mīlēt pasauli ātri pāriet, un visi tie, kuri mīlēja pasauli šajā dzīvē, aizies kopā ar to (1.Jāņa 2:15.-17.). "Bezdievīgā pasaule" (t.i. sabiedrība) (2.Pēt.2:5.) tiks sagrauta arī otrajā atnākšanā, redzot, ka "visa pasaule ir grimusi ļaunumā" (1.Jāņa 5:19.). Ja mēs gribam izglābties no šīs sagraušanas, mums vajag būt "ne no pasaules" (Jāņa ev. 17:16.; Jāņa atkl.18:4.).

Vairāki no pasaulīgajiem miesas apmierināšanas veidiem sagrauj cilvēku veselību, piemēram, smēķēšana, narkotikas, pārmērīga alkoholisko dzērienu lietošana. Mūsu fiziskā veselība, mūsu nauda, viss, kas mums ir - pieder Dievam. Tāpēc mēs nevaram brīvi izmantot to visu pēc savas vēlēšanās, bet mums jārikojas kā visa tā centīgiem izrikošanai, ko Dievs mums ir devis. Mums vajadzēs dot atskaiti Tiesā par savu saimniekošanu (Lūk.ev.19:12.-26.). Tādi ieradumi kā smēķēšana un alkohola lietošana ir nelietīga mūsu naudas līdzekļu un veselības izšķērdēšana. "Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva Gars jūšos mājā? Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās... Jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūšos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu! (1.Kor.3:16.,17.; 6:19.,20.). Ļaunprātīgai savas miesas izmantošanai tādu ieradumu dēļ, kā smēķēšana ir svarīga nozīme.

Taču, ja iepriekš minētie ieradumi, piemēroti mums mūsu vēl pirms mūsu atgriešanās pie ticības, tad iespējams būs grūti atteikties no tiem uzreiz. Svarīgi, ka cilvēks, atzīstot ieradumu kaitīgumu, reāli sāk tos izskaust. Krasas dzīves pārmaiņas vajag sagaidīt ar griešanos pie Dieva Vārda un lūgšanām, bet ne ar dažādiem citiem mierinājuma veidiem.

11.3. Ikdienas Kristīgā Dzīve □

11.3.1: BĪBELES STUDĒŠANA

Pēc kristīšanās mums jāpienes "auglis svētumā" un jādzīvo dzīve, pār kuru valda gars, nevis miesa (Rom.6:22.;8:1.; Gal.5:16.,25.). Caur Dieva Vārdu, kas ir mūsos, mēs nesam gara augli (Jāņa ev.15:7.,8.). Gars mūs vada tādā nozīmē, ka Dieva Gars ir Viņa Vārdā. Visā savas dzīves laikā ir jāturas pie šī Vārda, regulāri lasot un apgūstot Bībeli.

Uzmanīgas Vārda studēšanas rezultātā, cilvēks sāk apzināties kristīšanās nepieciešamību un pēc tam kristīties. Dieva Vārda ietekmes procesam uz rīcību un norādījumiem uz mūsu dzīves mērķi ir jāturpinās; kristīšanās - tas ir tikai pirmais solis Dieva Vārda mūžīgai paklausīšanai. Tomēr, pastāv reāla bīstamība familārai attieksmei pret Biblii un galvenajām Evangēlija atziņām, un tas noved mūs tādā stāvoklī, ka Vārds vairs neatstāj iespaidu uz mums. Mēs varam lasīt vārdus, bet tiem nebūs nekādas praktiskas ietekmes uz mums (skat.2.Pielikumu). Aiz šā iemesla derētu izlasīt īsu lūgšanu pirms katras Svēto Rakstu lasīšanas: "Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus! (Ps.119:18.). Līdzīgi skan arī Jeremija panti: "Cik bieži man atskanēja Tavs Vārds, es to uzņēmu kābarību, un tas man bija par svētlaimību un sirds līgsmību" (Jer.15:16.).

Vajag tā iekārtot mūsu laiku, lai mēs regulāri katru dienu lasītu Biblii. Ja mēs katru rītu sāksim ar nelokāmu Bībeles studēšanu aptuveni 30 minūtes, tad tas būs nekļūdīgs virziens uz mūsu garīgo dzīvi. Tādi ticības formēšanas ieradumi būs zelta vērti Tiesa dienā.

Lai izvairītos no dabīgās vēlēšanās lasīt tikai tās Svēto Rakstu daļas, kas mūs piesaista, "Kristus brāļi" ir izstrādājuši lasīšanas programmu ar nosaukumu "Bībeles ceļvedis" (to var saņemt pie šīs grāmatas izdevējiem). Tas dod mums iespēju lasīt dažas nodaļas katru dienu un gada laikā mēs varēsim izlasīt divreiz Jauno Derību un vienreiz Veco Derību. Dienu no dienas lasot noteiktas nodaļas, mēs varam iedomāties, ka tūkstošiem citu ticīgo šajā pat laikā lasa tās pašas nodaļas. Kad mēs viens otru satiekam, mums ir kopēja sarunu tēma, un konkrēti: Svēto rakstu nodaļas, kuras mēs apgūvam pēdējā laikā.

11.3.2: LŪGŠANA

Cits svarīgs garīgās dzīves princips ir lūgšana. Atgādinot mums par to, ka ir "viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem, - cilvēks

Kristus Jēzus, kas sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, Pāvils izdara secinājumu lai izprastu Kristu: "Tad nu es gribu, lai vīri lūdz Dievu katrā vietā... bez dusmām un šaubām (1.Tim.2:5.-8.). "Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzīgi just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību istā laikā" (Ebr.4:15.,16.).

Kristus ir mūsu augstais priesteris kas nodod lūgšanas Dievam, un tas iedvesmo mūs regulāri lūgties. Taču lūgšana nedrīkst kļūt par Dievam nododamo prasību sarakstu: lūgšanām pirms ēdienreizēm, par drošību ceļojuma laikā u.t.t., ir jābūt ievērojamai mūsu lūgšanu daļai.

Savu personīgo problēmu nostādīšana lūgšanā Dieva priekšā pati par sevi dod lielu mierinājuma sajūtu: "Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašānu pasargās jūsu sirdis un domas Kristū Jēzū" (Filip.4:6.,7.). "Un šī pašāvēība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta (1.Jāņa 5:14.). Mēs varam zināt Dieva gribu caur Viņa Vārda studēšanu, kas atklāj Viņa Garu, nodomu attiecībā uz mums. Tāpēc Bībeles lasīšana māca mūs, kā vajag lūgt un par ko lūgt tādā veidā darot mūsu lūgšanas stipras. Tātad, "Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt ko gribat,- tas jums notiks" (Jāņa ev. 15:7.).

Svētajos rakstos doti daudzi regulāru lasīšanu piemēri (Psalmi 119:164.; Dan.6:10.). Rītā un vakarā, kā arī dažas īsas pateicības lūgšanas dienas laikā būs pietiekami kā minimums.

11.3.3: SLUDINĀŠANA

Pastāv viena liela kārdināšana, kas rodas iepazīstot patieso Dievu - tā ir iespēja kļūt par garīgo egoistu. Mēs varam būt tā

apmierināti ar savām personīgajām saitēm ar Dievu, tā aizrāvušies ar Bībeles studēšanu, ka varam ignorēt jūtājumu par dalīšanos savās zināšanās ar citiem. Dieva Vārds un un patiesais Evāņģēlijs, kas ietverts tajā, līdzinās gaismai vai lampa degšanai tumsā (Ps.119:105.; Sal.pam.4:18.). Jēzus pasvītēja: "Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī, tad tā spīd visiem, kas ir namā (Mat.ev.5:15.). "Jūs esat pasaules gaišums" sakarā ar to, ka esat kristīti Kristū: pasaules gaisma (Mat.ev.5:14.; Jāņa ev.8:12.). "Pilsēta, kas stāv kalnā nevar būt apslēpta", turpina Kristus (Mat.ev.5:14.).

Ja mēs patiešām dzīvojam saskaņā ar patiesā Evāņģēlija mācību, kuru mēs saprotam, mūsu "svētums" būs acīmredzams cilvēkiem, kuriem līdzās mēs dzīvojam. Nav iespējams noslēpt savu "atdalīšanos" cerībā uz Valstību, kā arī "atdalīšanos" no pasaulīgajiem ceļiem.

Taktiskā ceļā mums jācenšas dalīties Patiesības zināšanās ar visiem, ar ko mēs saskaramies dzīvē, ievirzot sarunu garīgajā tēmā apsriežot mācību ar citu ticību locekļiem, izplatot iespīestos izdevumus un pat ievietojot nelielus sludinājumus mūsu vietējos informācijas līdzekļos - visu to var pielietot, lai nestu cilvēkiem gaismu. Mēs nedrīkstam domāt, ka šo darbu: uzvešanu uz Patiesības ceļa, darīs citi ticīgie. Katrs no mums nes individuālu atbildību. "Kristus brāļi organizē salīdzinoši nēdaudz organizētu, plaša mēroga sludināšanas pasākumus salīdzinot ar citām kofesijām. Katrs no mums individuāli dara to ko spēj, galvenokārt uz sava personīgā rēķina.

Viens no visefektīgākajiem sludināšanas veidiem ir mūsu ticības izskaidrošana mūsu ģimenes locekļiem un tiem cilvēkiem ar kuriem mēs tieši saskaramies. Cilvēkiem, kas nepieder pie mūsu ticības, vajag tieši pastāstīt par mūsu ticību, lai gan, ja tas tiks izdarīts, tad nav vēlams pacelt vēlreiz jautājumu, izdarot kaut kādu spiedienu uz tiem. Dievs negrib, ka cilvēki pārietu citā ticībā spiediena ietekmē. Mūsu pienākums - izskaidrot patiesību negaidot pārmērīgus panākumus. Mēs nesam lielu atbildību par

šo izskaidrošanu (Eceķ.3:17.-21.); ja Kristus atnāks mūsu dzīves laikā "divi būs laukā: viens taps pieņemts, un otrs atstāts" (Lūk.ev.17:36.). Būtu savādi, ja mēs nepastāstītu saviem ģimenes locekļiem un darba biedriem par mūsu Kunga otro atnākšanu, ka tas notiks.

11.3.4: EKLESIJAS DZĪVE

Līdz šim šajā nodaļā mēs runājām par mūsu personīgo garīgo atbildību. Tomēr, mums ir pienākums tikties ar tiem cilvēkiem, kuriem pieder cerība.

Protams, mēs gribētu darīt to. Mēs jau parādījām kā pēc kristīšanās mēs uzsākam grūto ceļojumu Valstības virzienā. Protams, mēs gribētu nodibināt kontaktu ar mūsu ceļa biedriem. Mēs dzīvojam pēdējās dienās pirms Kristus atnākšanas. Lai pārvarētu daudzās šajā laikā mums priekšā stāvošās grūtības, mēs gribam nodibināt draudzīgas attiecības ar tiem, kas atrodas tādā pat stāvoklī: "Neatstādami savas sapulces.. bet cits citu paskubinādami, un jo vairāk redzot tuvojamies to dienu (otro atnākšanu) " (Ebr.10:25.; Mat.ev.3:16.). Ticīgajiem tāpēc nepieciešams darīt visu iespējamo kontaktu nodibināšanai vienam ar otru ar vēstuli un savstarpējo tikšanās ceļojumu palīdzību, lai kopā studētu Biblii, piedalītos dievišķajā liturģijā un īstenot sludināšanas darbību.

Katrs no mums individuāli ir aicināts no pasaules uz lielo Valstības Cerību. Vārds "svētais" nozīmē: "aicinātais cilvēks" un vistiešāk varētu attiekties uz visiem patiesi ticīgajiem, nevis tikai uz dažiem pazīstamiem pagātnes ticīgajiem. Grieķu vārds "eklesija", kas angļu Bībelē tiek tulkots kā "baznīca", nozīmē "aicināto sapulce", t.i. ticīgo. Tāpēc vārds "baznīca" visticamāk attiecas uz ticīgo grupu, nevis uz fizisku ēku, kurā tie pulcējas. Lai izvairītos no šā termina lietošanas nepareizas izpratnes "K.B." dod priekšroku atteikties pret savām "baznīcām" kā pret eklesijām.

Lai kur arī neatrastos ticīgie, kādā pilsētā vai apvidū, viņiem pilnīgi likumsakarīgi rodas vēlēšanās atrast regulāru satikšanās vietu. Tā varētu būt kāda ticīgā māja vai nomāta zāle. "K.B." eklesija tiekas klubos, viesnīcu koforencu zālēs, paštaisītās zālēs vai privātmājās. Eklesijas mērķis - savu biedru garīgā izaugsme kolektīvas Bībeles studēšanas ceļā, kā arī dzīvinošās gaismas nešana pasaulē sludināšanas ceļā.

Tipisks kristadelfiešu eklesijas saraksts izskatās šādi:

Svētdiena: 11.00 - Maizes laušana
11.00 - Sabiedriskā sludināšana

Trešdiena: 20.00 - Bībeles apgūšana

Eklesija - tā ir Dieva saimes daļa. Jebkurā cieši saliedētā kopienā katram tās loceklim jābūt attiecībā uz citiem atsaucīgam un padevīgam. Kristus pats šajā lietā bija augstākais piemērs. Neatkarīgi no sava garīgā pārsvara, Viņš uzvedās kā viņu kalps, mazgājot apustuļiem kājas, tajā laikā, kad viņi savā starpā strīdējās, kurš no viņiem ir vislielākais. Kristus mūs aicina šajā lietā sekot viņa piemēram (Jāņa ev.13:14.,15.; Mat.ev.20:25.-28.).

Tagad, kad Svētā Gara brīnišķīgās dāvanas ir atņemtas, "vecākajiem" nav vietas, kā tas bija senajās baznīcās: "Jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi" (Mat.ev.23:8.). Tāpēc kristadelfieši izturas viens pret otru kā pret "brāļiem" vai "māsām", saucot viens otru vārdā, neatkarīgi no dažādajiem stāvokļiem laicīgajā dzīvē. Tajā pat laikā; viņi ar cieņu izturas pret tiem ticīgajiem, kuri pazīst patieso Dievu jau daudzus gadus vai kuri savā garīgajā dzīvē ir strauji izauguši Dieva Vārda laukā. Tamlīdzīgu ticīgo padomiem ir liela vērtība priekš tiem, kuri grib sekot Dieva Vārdam. Tomēr, tiek ņemti vērā tikai tādi padomi, kas tieši saskan ar Dieva Vārdu.

Eklesijā sniegtajai mācībai, protams, ir jāpamatojas uz Dieva Vārdu. Tie, kas atklāti uzstājas eklesijās, tātad atspoguļo Dievu un runā Viņa Vārdā. Par cik Dievs - vīriešu dzimtes, tātad tikai

brāļi var veikt sabiedrisku Dieva Vārda izskaidrošanas darbu. Par to ļoti vienkārši tiek runāts 1.Kor.14:34.: "Jūsu sievas baznīcās lai klusē, jo viņām nav atļauts runāt". Vēstulē Timotejam (2:11.-15.) tas tiek izskaidrots ar notikumiem, kas norisinājās Ēdenes dārzā, kur Ieva iemācīja Ādamu grēkot, tāpēc sieviete tagad nedrīkst mācīt vīrieti. Tas fakts, ka Dievs radīja Ādamu pirms Ievas, visticamāk nozīmē "sievas galva - vīrs" (1.Kor.11:3.), nevis otrādi. Šajā sakarībā "sieva lai klusībā mācās visā padevībā, taču mācīt es sievai nepieļauju, nedz valdīt pār vīru, bet viņai jāturas klusībā. Jo Ādams ir pirmais radīts, pēc tam Ieva. Un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā, taču viņa tiks izglābta, dzemdējot bērnus, ja tā paliks ticībā un mīlestībā un svētā dzīvē ar savaldību" (1.Tim.2:11.-15.).

No tā visa redzams, ka Bībele ierāda atšķirīgas lomas vīriešiem un sievietēm. Atsevišķās vietās par sievietēm tiek teikts, lai tās: "aprecētos, dzemdētu bērnus, valdītu par savu māju" (1.Tim.5:14.). Tas nozīmē, ka viņu garīgās darbības sfēra - māja. Tātad, eklesijas sabiedriskā darbība tiek atvēlēta vīrietim. Tas ir asā pretrunā ar dzimumu līdztiesības humānajām teorijām, kur strādājošā sieviete var pieprasīt vienlīdzību ar savu vīru visās lietās - no ģimenes budžeta vadīšanas līdz vienāda apģērba valkāšanai abiem dzimumiem. Sanāk, ka bērnu kopšana tiek uzskatīta kā neērtība, kā nepieciešamība saglabāt noteiktu emocionālā svētuma līmeni pilnībā materiālistiskajā un egoistiskajā pasaulē. Patiesi ticīgie noraida šo laikmeta garu, kaut gan, kā vienmēr nepieciešama mēra sajūta.

Vīrs nedrīkst pret sievu izturēties patvarīgi, bet viņam tā jāmīl, tāpat kā Kristus mīlēja mūs (Ef.5:25.). "Vīri, sadzīvojiet prātīgi ar sievieti (t.i. esiet pret viņām maigi, saskaņā ar savām Dieva vārda zināšanām), kā ar vājāko radījumu, godājiet viņas kā tādas, kas ir arī žēlastībā dotās dzīvības līdzmantinieces" (1.Pēt.3:7.).

Garīgajā izaugsmē kristīšana Kristū padara vīrieti un sievieti līdzīgus (Gal.3:27.,28.; 1.kor.11:11.). Taču tas neatstāj iespaidu uz skaidrajiem principiem, ka "sievas galva ir vīrs" (1.Kor.11:3.), kā ģimenē, tā arī eklesijas praktiskajās un garīgajās lietās.

Lai nodemonstrētu šā principa atzīšanu, ticīgai sievietei ir jāuzliek galvassega, kad brālis sludina Dieva Vārdu. Praktiski tas nozīmē, ka piedaloties eklesijas sanāksmēs sievietei galvā ir jābūt cepurei vai lakatam. Starpība starp vīrieša un sievietes lomu tiek pasvītota ar to, ka sieviete audzē garus matus, bet vīrietis to darīt atturas (!.Kor.11:14.-15.).

"Bet katra sieva, kas ar neapsegtu galvu lūdz Dievu... dara kaunu savai galvai (t.i. savam vīram, 3.p.), jo tā ir tāpat kā apcirpta. Ja sieva neaizsedzas, tad lai tā arī apcērpas: Bet tā kā tas sievai ir par kaunu, ka tā ir apcirpta, tad lai tā aizsedzas... Tāpēc sievai jābūt galvā pilnvaras zīmei enģeļu dēļ" (1.Kor.11:5,6.,10.).

Neapsegta sievietes galva parāda, ka viņai ir mati, bet "apsegta" galva liecina par apzinātu attieksmi pret galvassegas valkāšanu. Bez galvassegas sieviete nevar paļauties uz savu dabīgo matu segumu; tā domāt - nozīmē uzskatīt, ka Dievs neredz viņas matus. Vīrietim nav jāapsedz galva (1.kor.11:7.). Tas neattiecas uz matiem, bet jebkādas galvassegas nēsāšanu.

Sieviete pārstāv eklesiju, bet vīrietis pārstāv Kristu. Tāpat kā mēs apzināti pieņemam ticību mūsu Kristus glābšanā, tā arī sievietei apzināti jāpieņem lēmums par savas galvas apsegšanu. Paļauties uz to, ka viņas mati būs apsegti dabīgā veidā, ir tas pats kas domāt, ka mūsu cerība glābt sevi ir pretrunā Kristus gribai. Gari mati sievietei - mati viņai doti par apsegu, tas viņai (Dieva dots) gods (grieķu val. "dabīgais apģērbs") (1.Kor.11:15.). Sieviete ir jāaudzē savi mati, lai pasvītrotu savu atšķirību no vīrieša. Starpība starp vīrieša un sievietes matiem ir Dieva radīta. Tāpēc sievietei vajag izmantot šo iepēju lai uzsvērtu savu īpašo lomu.

Apskatot jautājumu par sievietes garajiem matiem un galvassegas valkāšanu, mums ir jābūt piesardzīgiem, lai tas viss netiktu darīts tikai simboliski. Ja sieviete ir "apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīs savā lēnajā un klusajā garā" (1.Pēt.3:5.) viņa pakļausies brāļiem kā Kristum ticīgā un ar prieku parādīs savu pazemību jebkādā veidā, arī ar galvassegas nēsāšanu. Ja viņa apjēdz šī norādījuma, tāpat kā citu Dieva norādījumu, iemeslu, tad viņai nebūs nekādas nevēlēšanās to pildīt.

Māsām vienmēr, jebkurā laikā atradīsies drabs eklesijā - sludināšana Svētdienas skolā un citu pienākumu vadība, kas neietver sevī publisku sludināšanu vai uzstāšanos, piemēram, finansu uzskaites vešana. Garīgi nobriedušas sievietes varētu pasniegt mācību stundas jaunākajām māsām (Tit.2:3,4.; 2.Moz.15:20.).

11.3.5. MAIZES LAUŠANA

Līdzās lūgšanām un Bībeles lasīšanai svarīga ir regulāra Kristus norādījuma par maizes laušanu un vīna dzeršanu izpildīšana, piemiņai par Viņa upurēšanos "To dariet mani pieminēdami", teica Jēzus (Lūk.ev.22:19.). Tā bija Viņa vēlēšanās, lai Viņa sekotāji regulāri to darītu līdz Viņa otrajai atnākšanai, kad Jēzus atkal dalīs ar mums savu maizi un vīnu (1.Kor.11:26.; Lūk.ev.22:16.-18.).

Maize ir Kristus miesa, kuru nodeva krustam, bet vīns - Viņa asinis (1.Kor.11:23.-27.). Agrākie ticīgie parasti izpildīja šo norādījumu (Ap.d. 2:42.-46.), darot to, acīmredzot, vienreiz nedēļā (Ap.d. 20:7.). Ja mēs tiešām mīlam Kristu, mēs izpildīsim Viņa baušļus. Ja mums ir patiesa personiska attieksme pret Viņu, tad mēs centīsimies pieminēt Viņa upuri, kā Viņš lūdza, un tajā pašā laikā veicināsim paši sevi atcerēties par to lielo glābšanu, kuru Viņš sasniedza. Viņa ciešanu krustā mierīgais atspoguļošanas

periods padara nenozīmīgas mūsu ikdienas grūtības salīdzinājumā ar to, ko izcieta mūsu Kungs.

Maizes laušana galvenokārt ir atceres dievkalpojums; tā rezultātā nekas maģisks nenotiek. Pēc Mozus likuma tas ir ekvivalenti Lieldienām (Lūk.ev.22:15.; 1.Kor.5:7.,8.). Tas bija līdzeklis, lai atcerētos par lielo izglābšanos no Ēģiptes, kuru satrakotajā jūrā ar Mozus starpniecību izdarīja Dievs. Maizes laušanas dievkalpojums pieskaita mūs mūsu glābšanai no grēka caur Kristu, kas bija padarīts par iespējamu krustā un ar kuru mēs kļūvam radniecīgi līdz ar kristīšanos. Tātad, šā baušļa izpildīšanai ir jābūt kaut kam tādām, ko mēs dabiski gribam darīt.

Fiziska darbība, kas saistīta ar maizes laušanu un vīna dzeršanu - tā ir Kristus mīlestības izpausme pret mums, visi noteikumi, kuri attiecas uz mūsu glābšanu atkal kļūst tik reāli. Maizes laušana vienreiz nedēļā - tā tātad ir veselīga dvēseles stāvokļa zīme. Ja tā nevar notikt kopā ar citiem ticīgajiem, tad to jādara vienatnē. Nevar būt nekāds attaisnojošs iemesls, lai pārtrauktu izpildīt šo bausli. Mums ir jāpieliek visi spēki tam, lai vienmēr mūsu dievkalpojumā būtu maize un vīns, lai gan, izņēmuma gadījumos, pat ja iztrūkst šie produkti, mēs nedrīkstam pārtraukt atcerēties Kristu, darot to, cik vien iespējams, parastā veidā. Jēzus dzēra vīnu "no vīna koka augļiem" (Lūk.ev.22:18.), un mums tāpēc jādzer sarkanais vīnogu vīns.

Ievērot Kristus ciešanu un upura simbolus - tas ir augstākais gods, kas vīrietim un sievietei var būt. Izturēties pret tiem nevērīgi, tā kā tie prasa, nozīmē būt uz Dieva zaimošanas robežas, jo "cikārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī kausa dzerat, pasludiniet tā Kunga nāvi... Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer tā Kunga kausu, tas būs noziedzies pret tā Kunga miesu un asinīm" (1.Kor.11:26.,27.). Maizes laušanai vajag izvēlēties tādu laiku un vietu, kur būtu pilnīgi izslēgta mūsu domu un uzmanības novēršana no dievkalpojuma. Tas var notikt agri no

rīta vai vēlu vakarā guļamistabā, vai citā piemērotā vietā. Mēs zinām tālāk padomu: "Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī kausa" (1.Kor.11:28.). Tādēļ mums ir jāsakoncentrē savas domas uz Kristus upuri, iespējams, pārskatot Evāņģēlija lappuses, kas stāsta par viņa krutā sišanu. Darot to pienācīgā veidā, mēs nanovēršami uzticam mūsu sirdsapziņu Kristum.

Maizes laušanas dievkalpojuma kārtība varētu būt sekojoša:

1.Lūgšana - lūgums pēc Dieva svētības; lai Viņš atdara mūsu acis Viņa vārdam; atgādināšana par citu ticīgo vajadzībām; pateicība par Viņa milestību un lūgšana par mūsu dzīvi.

2.Bībeles lasīšana saskaņā ar "Evāņģēlija ceļvedi".

3.Pārdomas saskaņā ar stundām, kas gūtas no Bībeles, vai sprediķu lasīšana, kas mūs ved uz mūsu dievkalpojuma mērķi - Kristus atcerēšanos.

4.Pantu 1.Kor.11:23.-29. lasīšana.

5.Klusuma minūtes - sevis iepazīšana.

6.Lūgšana par maizi.

7.Maizes laušana un neliela tās gabaliņa apēšana.

8.Lūgšana par vīnu.

9.Vīna pielikšana pie lūpām.

10.Noslēguma lūgšana.

Dievkalpojumam jāilgst nedaudz ilgāk par vienu stundu.

11.4. Laulība

Šo nodaļu mēs sāksim ar to cilvēku stāvokļa izskatīšanu, kuri līdz kristīšanās brīdim vēl nav stājušies laulībā. 5.3 nodaļā mēs runājam, ka stāties laulībā vajag tikai pēc kristīšanās. Bibēlē satopamas vairākas vietas, kurās ir runāts par to, ka Jēzus, kā arī Pāvils un citi apustuļi aicina tos kuri vēl nav stājušies laulībā - padomāt un izšķirties par to vai tiem nepalikt vientuļiem, lai pilnībā veltītu sevi tā Kunga lietām (1.Kor7:7.-9.,32.-38.; 2.Tim.2:4.; Mat.ev.19:11.,12.,29.; Sal.māc.9:9.). "Bet ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks" (1.Kor.7:28.).

Šo nodaļu mēs sāksim ar to cilvēku stāvokļa izskatīšanu, kuri līdz kristīšanās brīdim vēl nav stājušies laulībā. 5.3 nodaļā mēs runājam, ka stāties laulībā vajag tikai pēc kristīšanās. Bibēlē satopamas vairākas vietas, kurās ir runāts par to, ka Jēzus, kā arī Pāvils un citi apustuļi aicina tos kuri vēl nav stājušies laulībā - padomāt un izšķirties par to vai tiem nepalikt vientuļiem, lai pilnībā veltītu sevi tā Kunga lietām (1.Kor7:7.-9.,32.-38.; 2.Tim.2:4.; Mat.ev.19:11.,12.,29.; Sal.māc.9:9.). "Bet ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks" (1.Kor.7:28.).

Daudzi apustuļi bija precēti (1.Kor.9:5.); un, pēc Dieva ieceres laulībai ir liela kā fiziskā tā garīgā nozīme. "Laulība lai ir visiem godā, un laulības gulta neaptraipīta" (Ebr.13:4.). "Nav labi cilvēkam būt vienam" (1.Moz.2:18.), tāpēc Dievs ir paredzējis cilvēkiem dzīvot laulībā. Vienīgais izņēmums ir, ja cilvēks augstā līmenī realizē savus garīgos pienākumus. "Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var ligsnoties, ka žēlastības dāvanu dabūjis no tā Kunga". "Sapratīgu sievu manto no tā Kunga" (Sal.pam.18:22.; līdz 19:14.). Kopējais slēdziens par šo jautājumu tiek dots 1.Kor.7:1.,2.: "Cilvēkam ir labi sievieti neaizskart. Bet netiklības novēršanas labā lai katram ir sava sieva, un katrai sievai savs vīrs" (1.Kor.7:1.,2.).

Šo pantu jēga ir tajā apstākļi, ka iecietība pret ārpuslaulības dzimumtieksmēm ir laulības pārkāpums.

Laulības pārkāpšanas brīdinājumi (dzimumsakari starp cilvēkiem, kuri nesatāv laulībā), laulāto uzticības pārkāpšana un jebkurš cits amorālisms bieži sastopams Jaunajā Derībā, tie ir satopami gandrīz katrā vēstījumā. Zemāk dots tikai dažu vēstījumu īss uzskaitījums: Ap.d.15:20.; Rom.1:29.; 1.Kor.6:9.-18.; 10:8.; 2.Kor.12:21.; Gal.5:19.; Efez.5:3.; Kol.3:5.; 1.Tes.4:3.; Jūd.7.; Pēt.4:3.; Atkl.2:21.).

No iepriekš minētā izriet, ka izaicināt skaidri izteikto Dieva gribu - nopietna lieta. Ja Dievs var piedot īslaicīgu vājuma brīžu grīkus, kurus cilvēks pēc tam nožēlo (piem., Dāvida un Batsebas laulības pārkāpšanu), tad dzīve, kuras laikā laulības pārkāpšana notiek regulāri, pelna nosodījumu. Pāvils vairākkārt teica: "Netiklība, izlaidība... un tamlīdzīgas lietas par kurām es iepriekš saku, kā jau esmu iepriekš sacījis: tie, kas tādas lietas dara, nemantos Dieva valstību" (Gal.5:19.,21.), tāpēc "Bēdz no iekārībām" (2.Tim.2:22.); katrs grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas" (1.Kor.6:18.).

Gandrīz par pilnīgi parastu kļuvusi parādība, kad jaunie pāri dzīvo dzimumdzīvi līdz stāšanās laulībā. Termina "laulība pēc pašu vienošanās" pielietošana, lai šo rīcību attaisnotu ir pilnīgi nepareiza. Ticīgo laulībai ir jābūt tādai, lai tā pilnībā atbilstu Dieva nosacījumiem.

Mēs nevaram pieļaut, lai laulības notiktu mūsu miesisko iegribu izdabāšanai, lai gan tas ir pieņemts visur pasaulē, tas tomēr nedrīkst būt pārsvarā pār Dieva apstiprinājumiem par laulību, - galu galā laulība drīzāk bija Dieva, nevis cilvēka noteikta. Saskaņā ar Bibliu, laulība ietver sevī vismaz trīs momentus:

1. Jebkāda veida laulības ceremonija, kaut vai pat visvienkāršākā. Apraksts par to, kā Boāss apprecēja Ruti (Rutes 3:9.; 4:13.) parāda, ka laulība - tā ir ne tikai radniecība, kurā stājas cilvēki. Tam ir jābūt īpašam momentam, kad cilvēks stājas laulībā. Kristus tiek salīdzināts ar līgavaini, bet ticīgie ar līgavu,

ar kuru viņš "precēsies" kad būs viņa otrā atnākšana. Lai nosvinētu šo notikumu, tad būs "Jēra kāzu mielasts" (Atkl.19:7.-9.). Radniecīgās saites starp vīru un sievu ir kā piemērs tām attiecībām, kādas būs starp Kristu un ticīgajiem (Efez.5:25.-30.). Tāpat kā būs noteikts moments stājoties laulībā starp viņiem, tāpat jābūt kāzām starp ticīgajiem, kas stājas laulībā, līdz ar to personificējot mūsu un Kristus savienību Tiesas dienā.

2. Dieva stāšanās laulībā ar Izraēlu ietver sevī savstarpējo garīgo vienošanos, uzticēšanos viens otram (Eceķ.16:8.), un tam arī ir jābūt raksturīgam momentam ticīgajiem stājoties laulībā.

3. Dzimumattiecības ir nepieciešamas, lai piepildītu laulības attiecības (5.Moz.21:13.; 1.Moz.24:17.; 29:21.; 1.Sam.11:2.). Šajā sakarā 1.Kor.6:15. paskaidro, kāpēc ārpuslaulības dzimumattiecības ir netikumība. Dzimumattiecības fiziski nozīmē, kā Dievs savienoja kopā laulātu pāri (1.Moz.2:24.). Tāpēc, savienošanās "vienā miesā" pagaidu radniecībā nozīmē Dieva doto ķermeņu apgānīšanu. Viņš radīja tos, lai piepildītu laulības attiecības fiziskā nozīmē tiem, ko viņš savienoja laulībā kopā. No tā izriet, ka tie pāri, kas "dzīvo kopā" līdz kāzām, faktiski dzīvo grēkā. Ja viņi nenoformēs savas attiecības likumīgā ceļā, vai neizšķirsies viens no otra - nevar būt ne runas par viņu kristīšanu.

Grūtības sagādā atsevišķu jaunattīstības valstu tradīcijas, kurās vienkāršiem ļaudīm nav priekšstata par kāzu ceremoniju vai līguma slēgšanu. Pāris var dzīvot kopā bez oficiāla un rituāla savu attiecību noformēšanas daudzus gadus, paši uzskatot, it kā viņi sastāv laulībā. Šo rindu autora padoms ir šāds: tādos gadījumos ticīgajam, tam kas krista ir jāpaskaidro stāvoklis un jāpārlicina to, kas vēlas kristīties, kopā ar viņa partneri parakstīt jebkādu laulības līgumu. Pēc tam šis dokuments nekavējoties ir jāreģistrē attiecīgajā civiltādē.

Kristītie cilvēki, kuriem dzīvesbiedri nav kristīti, nekādā gadījumā nedrīkst tos pamest (1.Kor.7:13.-15.), bet ir jāmil tie, un

nevis vienkārši cerēt uz savu dzīvesbiedru pāreju ticībā, bet ar savu piemēru jāparāda patieso ticību Dievam. 1.Pēt.3:1.-6. atbalsta cilvēkus, kuri ir šādā stāvoklī, un uzskata, ka priekšzīmīga uzvedība pati par sevi ir labs līdzeklis lai mainītu savas "otrās puses" reliģiju.

Principi, pēc kuriem jāvadās laulībai, īsi izklāstīti sekojošajos Dieva vārdos: "Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu" (1.Moz.2:24.). Šī tiekšanās pēc vīrieša un sievietes savienības visā, cik vien tas ir iespējams, ir analogiska mūsu pastāvīgajām pūlēm savienoties ar Kristu caur patmīlības un grēka pārvarēšanu. Drīzāk tā ir tā ir cīņa pret mums pašiem, nekā pret Kristu vai mūsu partneri. Jo vairāk mēs gūstam panākumus tajā, jo laimīgāki mēs kļūstam un jo pilnīgākas kļūst mūsu saites.

Tomēr, mēs dzīvojam reālajā grēka un neveiksmju pasaulē, un mēs nespējam pilnībā pacelties līdz svētuma augstākajam līmenim, par kuru ir runāts Dieva un Kristus mīlestības piemērā Bībelē. Ideāli būtu, kā norādīts 1.Moz.2:24., ja viens vīrs un viena sieva dzīvotu kopā pilnīgā vienotībā visā savas dzīves laikā.

Ticīgajiem jābūt gataviem tam, ka dažreiz nebūs iespējams sasniegt tādu stāvokli viņu personīgajā personīgajā dzīvē un citu ticīgo dzīvē. Vīra un sievas uzskati var nesakrist un to viedokļi, kuriem būtu jābūt vienādiem, ir atšķirīgi, un tāpēc būs neiespējams turpināt laulību. Virietim, iespējams būs jau bijušas vairākas sievas līdz viņa kristīšanai, ja virietis dzīvo sabiedrībā, kur tiek pieļauta daudzsievisība, iespējams viņam jau būs bijušas vairākas sievas līdz viņa kristīšanai. Šajā gadījumā viņam jāpaliek ar savām sievām, bet to skaitu viņš nedrīkst palielināt. Apustulis Pāvils - dedzīgais cilvēciskās līdzjūtības un Dieva principu ievērošanas attēls - pieļāva šķiršanās iespējamību izņēmuma nesaderības gadījumos: "Sievai nešķirties no vīra, un ja tā ir atšķirusies, tad tai palikt neprecētai" (1.Kor.7:10.,11.).

Šis apgalvojums atspoguļo ideālo lietu stāvokli, bet Svētajos Rakstos bieži tiek izteikta vēlēšanās piekāpties laulības attiecību jautājumos, ja tie nav pretrunā galvenajiem Dieva principiem (piem., laulības pārkāpšana - grēks). Pāvila padoms 1.Kor.7:10.,11. ir radniecīgs padomam 1.Kor.7:27. - 28. : "...ja esi bez sievas, nemeklē sievu (t.i. paliec vientuļš). Bet ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks". Tomēr, tīša šķiršanās - atklāta zobošanās par Dieva principiem, par vīrieša un sievietes savienošanās vienā ķermenī. Kristus vārdi ir ļoti vienkārši: "Bet no pasaules iesākuma Dievs viņus radījis vīru un sievu. Tādēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti un tie būs viena miesa. Tad nu (pasvītro Jēzus) tie nav vairs divi, bet, viena miesa. Tāpēc, ko Dievs savienojis, to cilvēks lai nešķir (ar šķiršanos)... Ja kas no savas sievas šķiras un citu precē, tas laulību pārkāpj pret viņu" (Marka ev.10:6.-12.).

Visās dzimumattiecību sfērās miesa cenšas atrast attaisnojumu savu dabīgo vajadzību izdabāšanai. Tie cilvēki, kas nonāk īpaši kārdinošās situācijās, var rast spēku un garīgo noturību tikai pārdomājot pantus, kas minēti šajā nodaļā. Citi cenšas rast attaisnojumu homoseksuālismam un lesbismam, kā likumīgām dabīgām vēlmēm. Tomēr Dieva acīs šī rīcība - galīgi netikla parādība.

1.Moz.2:24. panta galvenā jēga ir homoseksuālisma grēka attaisnošana. Dieva centieni ir tajā apstākļi, lai vīrietis un sieviete dotos laulībā un pieķertos viens otram. Dievs radīja Ievu kā Ādama palīdzī, nevis citu vīrieti. Dzimumattiecības starp vīriešiem vairākkārt tiek nosodīta Bibelē: Šis - viens no grēkiem, kuru dēļ tika sagrauta Sodoma (1.Moz.18. un 19.nod.). Apustulis Pāvils ļoti skaidri pasaka, ka cilvēki, kas nodarbojas ar tādām lietām, dusmo Dievu un netiks ielaisti Viņa valstībā (Rom1:18.-32.; 1.Kor.6:9.,10.).

Tajā pat laikā, būt iejauktam tajā - nenozīmē zaudēt Dieva palīdzību. Viņš var piedot tam, kas godbijīgi lūgs Viņam to (Ps.130:4.). Korintas eklesija ir saskatījusi savās rindās pietiekoši

lielu dīkdieņu daudzumu, kas nožēlo savus grēkus: "Un daži no jums bija tādi. Bet jūs esat nomazgāti, jūs esat svēti kļuvuši, jūs esat taisnoti Kunga Jēzus Kristus Vārdā un mūsu Dieva Garā" (1.Kor.6:11.).

Sūdzība par dabiskās tieksmes trūkumu pret pretējo dzimumu faktiski virzīta pret Dievu, kurš, it kā netaisnīgi aizliedzis stāties homoseksuālās attiecībās, bet tajā pat laikā radījis mūs ar milzīgām kārdināšanas sajūtām. Taču "Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumiem tādu galu, ka varat panest" (1.Kor.10:13.). Nepadodoties miesas kārdinājumiem, mēs varam sasniegt šādu stāvokli, kas raksturo cilvēku kā tādu, kāds viņš faktiski kļuvis. Tā piemēram, alkoholiķis vai narkomāns nevar dzīvot bez regulāras noteiktu ķīmisku vielu lietošanas un parasti ir nepieciešama medicīniska iejaukšanās, lai atgrieztu viņu normālā, līdzsvarotā dzīvē.

Arī homoseksuālistiem ir nepieciešams izvēlēties šo ceļu. Dievs viņiem palīdzēs. Bet ja viņi ir pilnībā nodevušies savām vēlmēm, Dievs rīkosies ar viņiem tāpat kā senāk ar izraēliešiem: "Tad nu Dievs viņus nodevis kauna pilnās kaislibās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pret dabisko. Tāpat arī vīrieši, atmesdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekoptami netiklību, vīrietis ar vīrieti, saņemdami pelnīto sodu par savu nomaldišanos no sevis. (Rom.1: 26.,27.).

Tikai apzināti akli cilvēki negrib redzēt visā tajā nepārprotamo pareģojumu par AIDS un citām slimībām, kas tiek izplatītas dzimumattiecību ceļā, kuras mūsu izvirtusī pasaule bauda pašreiz.

11.5: Sadraudzība

Grieķu vārds, kas tulkots kā "sadraudzība" un "kopība", galvenokārt raksturo stāvokli, kad ir kaut kas kopējs - kopēja apvienība. "Kopība" savstarpēji saistīta ar vārdu "paziņot". Zinot un staigājot dzīvē Dieva ceļus, mums ir sadraudzība ar Viņu un visiem citiem, kas dara to pašu, esot Kristū. Mums jābūt vērīgiem attiecībās vienam ar pret otru: "Neaizmirstiet labu darīt un dāvanas dot..." (Ebr.13:16.). Filip.1:5. runā par mūsu "līdzdalību evaņģēlijā"; mūsu sadraudzības pamats, tāpēc ir atzinumos, kurus sastāda patiesi Evaņģēlijs. Šī iemesla dēļ, sadraudzība starp patiesi ticīgajiem ir daudz augstākā līmenī, nekā jebkurā citā organizācijā vai baznīcā. Šīs sadraudzības rezultātā viņi veic lielus attālumus, lai satiktu viens otru un apmeklētu tos, kas atrodas attālākās vietās, kā arī uztur sakarus ar pasta vai telegrāfa palīdzību, kur vien tas ir iespējams. Pāvils runā par "gara sadraudzību" (Filip.2:1.), t.i., sadraudzību, kas pamatojas uz mūsu kopīgo sekošanu Garam (Dieva gudrībai, kā tas atklājas Viņa Garā) Vārdā.

Viena no mūsu sadraudzības cēlākajām izpausmēm - kopīgs maizes laušanas rituāls. Agrīnie ticīgie "...pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās ...ar gavilēm un vientiesīgu sirdi" (Ap.d.2:42.,46.).

Simboliem, kuri ir mūsu cerības centrā, vajag mūs apvienot kopā sirds vienprātībā. "Svētības kauss, ko mēs svētījam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu? Jo kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes dalībnieki", t.i., Kristus (1.Kor.10:16.,17.). Tāpēc mūsu pienākums ir dalīties Kristus upura simbolos ar visiem tiem, kas gūst labumu no tā, ka piedalās maizes laušanā. Maizes laušanā un vīna dzeršanā piedalās tikai tie, kas ir attiecīgā veidā kristīti Kristū un ir iepazinuši patiesību. Ja vēl to darīsim kopā ar tiem, kas nav kristīti, tā būs zobošanās par šiem simboliem.

Jānis atceras, kā viņš dalījās Evangēlija mācībā par mūžīgo dzīvi ar citiem: "...lai arī jums būtu sadraudzība ar mums; Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un viņa dēlu Jēzu Kristu" (1.Jāņa 1:2.,3.). Tas parāda, ka sadraudzība dibinās uz kopēju Dieva Vārda izpratni, un mūsu sadraudzību ar Dievu un Kristu.

Mūsu sadraudzība ar Dievu un Kristu, kā arī ar citiem ticīgajiem nav atkarīga tikai no mūsu pacelšanās līdz patiesības doktrīnām, kas sastāda "vienu ticību". Mūsu dzīvesveidam ir jāatbilst principiem, kas izsaka sekojošo: "Dievs ir gaismā, un viņā nav it nekādas tumsības. Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar viņu un dzīvojam tumsībā, tad melojam un nedarām patiesību. Bet ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā, un Viņa dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem" (1.Jāņa 1:5.-7.).

"Dzīvošana tumsībā" tiek attiecināta uz tādu dzīvesveidu, kas pastāvīgi un atklāti nesaskan ar Dieva Vārda gaismu (Ps.119:105.; Sal.pam.4:18.), tas neattiecas uz mūsu nejaušiem grēkiem, jo nākošais pants saka: "Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība (t.i.Dieva Vārds - Jāņa 17:17.; 3:21.; Ef.5:13.) nav mūsos (1.Jāņa 1:8.).

No tā mēs secinām, ka sadraudzība tiek pārtraukta, ja ticīgais sāk dzīvot pretrunā ar skaidrām Bībeles mācībām: "Nepiedalieties neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā" (Ef.5:11.). Ir jāpieliek visi spēki, lai nomaldījušos atgrieztu atpakaļ, kā piemēram, labais gars, kurš meklē pazudušo avi (Lūk.ev.15:17.). Bet ja brālis vai māsa dzīvo pretrunā Bībeles mācībām un turpina grēkot, ir jāpārtrauc sadraudzība ar viņu (Mat.ev.18:15.-17.). Praktiski tas notiek pārrunu veidā ar attiecīgajiem eklesijas locekļiem, kā arī tiek paziņots Kristadelfiešu žurnālā. Tajā pat laikā to nevajadzētu īpaši uzsvērt. Tas notiek tikai tad, ja atklāti tiek pieņemtas maldīgas doktrīnas vai tiek turpināts grēcīgs dzīves veids. Cilvēkam jābūt pārliecinātam, ka starp viņiem ir palicis ļoti maz kā kopīga sakarā ar viņa atkāpšanos no Bībeles pamatatzinumiem, un sadraudzības pārtraukšana ir neizbēgama.

Viens no visskaidrākajiem pantiem, kas runā par sadraudzību ir 2.Kor.6:14.-18. "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgajiem. Jo kāda daļa ir taisnībai gar netaisnību? Kas ir gaismai kopīgs ar tumsību?... Tāpēc aieita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs,... Tad nu es būšu jums par tēvu, un jūs būsiat man par dēliem un meitām. Saka tas Kungs, visuvaldītājs".

Mēs parādījām, ka Dieva Vārds- tā ir gaisma. Šie panti parāda, kāpēc mums nedrīkst būt nekā kopīga ar baznīcām, kas sludina melīgas doktrīnas, kāpēc mēs nedrīkstam stāties laulībā ar tiem, kas nezina Patiesību, un jāturas nostāk no vispārpieņemtā dzīvesveida. Atdalīšanās rezultātā no kopējās pasaules, mēs iegūstam godu kļūt par uzticīgiem Dieva dēliem un meitām, par daļu no vispasaules kopīgās ļaužu saimes, kuriem ir viena un tā pati "radniecība" - mūsu brāļi un māsas. Ir tikai "viena miesa", t.i. viena patiesa ticīgo grupa (Ef.1:23.), kas balstās uz tiem, kam ir viena cerība, viens Dievs, viena kristība un "viena ticība", t.i. viena patiesa mācība, kas satāda vienu ticību (Ef.4:4.-6.). Cilvēks nevar būt daļa no "vienas miesas" un tajā pat laikā uzturēt kontaktu ar citām reliģiskām organizācijām, kas nesludina patiesu ticību. Zinot, ka gaismai nav nekā kopīga ar tumsu, mēs pasludinām par savu atrašanos tumsā, ja mēs uzturam kontaktu ar tumsu.

Ja mēs pilnībā izprotam visu patiesības mācības sistēmu, kas izklāstīta Svētajos Rakstos, mēs redzam, ka tiem, kas sludina nepatiesas doktrīnas kristietības vārdā, nav nekā vairāk kopīga ar Dieva sadraudzību, kā ateistiem.

Ja jūs uzmanīgi izlasijāt iepriekšminētās nodaļas, tad jums ir skaidrs, ka mēs nevaram apstāties pusceļā mūsu attiecībās ar Dievu. Mēs vai nu esam Kristū kristīšanās rezultātā vai ārpus tā. Mēs atrodamies vai nu patiesās mācības pieņemšanas rezultātā un ikdienas paklausības rezultātā - gaismā, vai arī atrodamies tumsā. Neviens nevar stāvēt ar vienu kāju divās nometnēs.

Iegūtās zināšanas uzliek uz mums noteiktu atbildību Dieva priekšā. Mēs tagad nestaigājam pa ielām un savā ikdienas dzīvē nezturamies tā, kā to dara parasts laicīgais cilvēks. Dievs uzmanīgi seko mums. Tāpat kā Dievs, Kungs mūsu Jēzus Kristus, tā arī visi patiesi ticīgie gandrīz iedveš jūsos "gribu" pareizo lēmumu pieņemšanā. Bet tāpat kā Dievs, Kristus un mēs paši izdaram visu, kas mūsu spēkos, lai palīdzētu jums - pat tādā veidā, kā kā to izdarīja Dievs, atdodot nāvē par mums Savu vienpiedzimušo Dēlu - gala rezultātā jūsu glābšana atkarīga no jūsu pašu brīvās gribas, lai paglabātu sevi lielo Cerību, kura dota mums patreiz.

11Nodaļa : Jautājumi

1. Kādas pārmaiņas notiek cilvēka dzīvē kristīšanās laikā?
2. Ko nozīmē "svētums"?
 - a) neuzturēt kontaktus ar citiem.
 - b) atdalīties no grēka un sekot Dieva darbiem.
 - c) apmeklēt baznīcu.
 - d) darīt labu citiem.
3. Kādas nodarbošanās nav savienojamas ar patiesu kristietību?
4. Ko nozīmē vārdi "svēts" un "eklesija" ?
5. Kuri no minētajiem apgalvojumiem par maizes laušanu ir patiesi?
 - a) Maizes laušana ir jāveic vienreiz nedēļā.
 - b) Mums tas jā dara Lieldienās.
 - c) Maize un vīns pārvēršas Kristus miesā un asinīs burtiskā nozīmē.
 - d) Maize un vīns simbolizē Kristus miesu un asinis.
6. Kuri no minētajiem apgalvojumiem par laulību ir patiesi?
 - a) Mēs drīkstam stāties laulībā tikai ar patiesi ticīgajiem.
 - b) Šķirties atļauts tikai ticīgajiem.
 - c) Ticīgajiem, kas ir laulībā ar neticīgo, ir jāpaliek laulībā ar savu laulāto partneri.
 - d) Laulībā vīrs pārstāv Kristu, bet sieviete - ticīgos.
7. Vai sievietēm ir jāsludina eklesijā?
8. Ja jūs pēc Patiesības uzzināšanas esat kristījušies, vai jūs turpināsiet apmeklēt baznīcu, kas nesludina patiesu ticību?